

Giới thiệu Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!

Trước đó, Chinh Phục Vợ Yêu đã để lại những xúc cảm khó quên trong lòng bạn đọc yêu mến dòng truyện ngôn tình sắc, thì trong truyện online này cũng đầy hứa hẹn như vậy. Cô không nói hai lời, động tác nhanh nhẹn, đem anh thu phục Ngay kể, phụ nữ của anh tìm đến cửa: “Anh ấy muốn đính hôn với tôi” Cô cười một tiếng: “À, nhưng chúng tôi đã kết hôn rồi” “Nghe nói chúng ta kết hôn rồi?” “Không phải là nghe nói” Cô gái cười giao hảo như hồ ly, ném cho anh một tờ giấy đăng ký kết hôn: “Xem đi, chúng ta đã kết hôn thật rồi” Nhìn nét chữ quen thuộc, mỗ đại tổng giám đốc bí thống phát hiện, mình quả thực đã kết hôn rồi *Muốn thu phục tổng giám đốc hoàng kim, anh tuần, phong lưu lại kiểu ngạo rất đôn giản: -Đuổi tình nhân-Xua người trước -Đấu cự ái-Dỗ mẹ chồng-Mang thai-Đuổi kẻ thù lâu năm Phải tinh thông mọi thứ, còn phải học tuyệt chiêu xua đuổi tiểu tam liên tục quần quật, tài năng chân chính mới chiếm được thể xác và tinh thần của tổng giám đốc! Mời bạn đọc theo dõi truyện online hay mang tên Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi! của tác giả Nhị Thập Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trong trời đêm màu xanh thẫm, sao sáng rực rỡ, giống như đèn đuốc quảng trường Ôn Thành, sáng ngời, lóng lánh

Cuối tháng 10, gió lạnh hiu hiu, sáng khoái mà tươi mát, giống như cảm giác của một bóng dáng yêu kiều vừa mới bước xuống taxi mang đến cho mọi người

Người con gái mặc lễ phục màu đen liền thân đến gối, làn váy được trang trí bởi chất liệu ren chạm rồng, chỉ dùng một cây trâm cài tóc khéo léo, cuốn lấy mái tóc đen mềm mại, ngũ quan xinh xắn làm cho người ta có một loại ảo giác vừa thần bí mà thanh lãnh. Ở trong dòng người dày đặc cũng không quá dễ bị trông thấy

“Tiểu thư, xin mời đưa ra vé vào cửa của cô”

Thanh âm của nhân viên công tác canh giữ ở cửa vang lên bên tai, Trần Thích Nghi cảm thắp mời bí mật mang theo trong tay đưa tới tay đối phương, đội bọn họ kiểm tra, lùi bước tránh ra phía sau, sau đó cô đi dọc theo đại sảnh tiến vào hội trường

Đêm nay tham dự bữa tiệc rượu này, trên danh nghĩa lấy tên là bữa tiệc từ thiện nhưng trên thực tế nó chính là buổi tụ họp của một đám nhân vật nổi tiếng, quý tộc tụ lại ở cùng một chỗ, nếu không phải vì thuận tiện cho việc làm ăn sau này ở Ôn Thành, Trần Thích Nghi tuyệt đối sẽ không đến nơi này

Hội trường này tổ chức tiệc rượu từ trước đến nay đều rất cao cấp, vì vậy thiệp mời rất khó lấy, cô cũng lấy từ chỗ của Louis, người đàn ông đến từ quốc gia kinh doanh dầu mỏ mà mọi người đều ngưỡng mộ, ở trong thương giới có tiếng tăm hạng nhất, hạng nhì, trên đời này chỉ sợ không có chuyện gì, anh ta không làm được

Sau khi bóng dáng của Trần Thích Nghi xuất hiện trong hội trường, bảo vệ nhìn thấy một mỹ nữ kéo tay một người đàn ông anh tuấn đang bước lên bậc thềm đến đây, khi thân hình cao gầy ấy xuất hiện trong tầm mắt, thì anh ta lập tức khom người hành lễ, có chút nịnh nọt nói:

“Đồng Phươg tiên sinh, ngài đến rồi, mời vào---”

Thái độ như vậy thậm chí có thể nói là khom lưng uốn gối quá mức

Người đàn ông có thân hình cao ngất thon dài, hé ra khuôn mặt tuấn tú với đường nét hoàn mỹ, giống như được vẽ ra, đôi mắt âm u mà thâm thúy, môi mỏng hơi cong lên, chưa hẳn hình thành một độ cong, nhưng đã đem cả người anh tôn lên vô cùng đẹp mắt, thậm chí khiến người con gái xinh đẹp bên cạnh anh cũng kém cỏi đi vài phần

Đối với thái độ của nhân viên công tác, anh tựa hồ đã sớm tập mãi thành quen, lúc bọn họ cung kính chào đón, thì anh đã dẫn bạn gái đi vào hội trường

Ở phía sau, có mấy ánh mắt ao ước dõi theo bóng dáng của họ mà đi, đồng thời lại cúi đầu bắt đầu nghị luận

“Người vừa mới đi vào, hình như là tổng giám đốc Đồng Phươg Tín của tập đoàn giải trí Đồng Phươg Châu”

“Đồng Phươg Tín?. Làm sao có thể?. Không phải hành tung của anh ta rất thần bí, ít lộ mặt ra bên ngoài sao?. Sao anh có thể nhận biết anh ta?”

“Tôi cũng tình cờ nghe nhân viên công tác ở đây nhắc đến thôi, nghe nói anh ta là khách quen ở chỗ này”

“Trời ạ, rốt cuộc tôi cũng tự mình nhìn thấy Đồng Phươg Tín!. Người phụ nữ cùng anh tham dự bữa tiệc hình như là người mẫu quốc tế GiGi. Trước đây cô ta không có tiếng tăm gì, nhưng gần đây lại nổi lên... dựa vào đại nhân vật, quả nhiên cũng có chỗ ưu việt”

“Cô ta thật may mắn, có thể trở thành bạn gái của Đồng Phươg Tín---”

...

Khi tiệc rượu bùng bùng khí thế tiến hành, Trần Thích Nghi nhân cơ hội nhận thức sâu sắc với đại bộ phận người nổi tiếng xuất thân từ thương giới Ôn Thành. Đến thời gian hoạt động tự do, cô cũng không sót ruột trốn ở trong dòng người, ngược lại cầm một ly cocktail trên bàn đi đến phòng nghỉ trong thiên sảnh

Dọc theo cửa sổ sát đất đi đến ban công, cô hóp một ít cocktail để làm thông cổ họng, sau khi một cơn gió lạnh thổi qua làm đầu óc cô thanh tỉnh một chút

Lưng khẽ dựa vào tường bảo vệ màu trắng, con người trong treo của cô, nhìn chăm chăm bầu trời đêm đang dần trở nên đen thẫm thẫm như nghiền mực, suy nghĩ của cô cũng tung bay

Nếu không phải nhận được tin dữ của Trần gia đột nhiên truyền đến, thì chắc chắn bây giờ cô còn ở trong trấn nhỏ ngoài thành phố Rome hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn, vui vẻ của mình---

“Răng rắc...”

Tiếng cửa phòng vang lên khắp xung quanh, một hồi tiếng bước chân truyền đến

“Em đóng cửa lại”

Tiếng nũng nịu của người phụ nữ nhanh chóng vang lên, mang theo cảm giác mềm mại:

“Để người khác không thể vào quấy rầy chúng ta”

Trần Thích Nghi nhẹ nhàng nhú mào, đang muốn kéo mở rèm che cửa sổ sát đất để tiến vào căn phòng, để cho người ở bên trong biết mình có mặt ở đây, thì sau khi nghe được tiếng tru đùa nhàn nhạt của người đàn ông, thì bước chân khẽ dừng lại

Anh chỉ nói 2 chữ đơn giản: “Coi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Không Ai Nhường Ai

Coi đi

Cho dù đầu óc có xoay chuyển chậm chạp như thế nào thì Trần Thích Nghi cũng có thể tưởng tượng được, 2 chữ này đại biểu cho nội dung nhi đồng không thể nhìn được !

Mặc dù từ thời niên thiếu cô đã tiếp nhận tư tưởng, suy nghĩ thoáng về cuộc sống, nhưng vẫn cảm thấy phản cảm trước hành vi của 2 người.

Dầu sao, nơi này cũng là phòng nghỉ xã giao công cộng, sao có thể để cho những người này tùy ý làm xằng làm bậy?.

Đáy lòng dâng lên một tia không vui làm cho mào cô nhú lại, không có bất kì do dự gì, trực tiếp đưa tay đưa tay vén màn ngăn cách ánh sáng của cửa sổ sát đất, ánh mắt dọc theo sofa lạnh lùng nhìn đôi nam nữ đang triền miên

Người đàn ông cũng song song ngã vào trên sofa, đôi bàn tay dày rộng của anh ta đang vỗ về vuốt ve chiếc eo như rắn nước của cô gái bên dưới, GiGi bị anh ta làm cho lòng ngứa ngáy đến khó nhịn.

Cô ta ha ha cười duyên, ôm ờ lấy tay chụp lấy ngực của người đàn ông, sau đó oán trách mà nói:

“Tín thiếu, đừng nóng lòng như vậy....Chậm một chút....Cô cô---“

Phía sau chữ “cô” bỗng nhiên chuyển hóa thành tiếng kêu sợ hãi bén nhọn.

Rõ ràng mấy giây trước, chỉ có mình cô ta với Đồng Phương Tín ở trong phòng, tại sao bây giờ lại có một người phụ nữ xa lạ xuất hiện ở đây?. Hơn nữa giờ phút này, cô ta đang dùng thái độ cao cao tại thượng, bề nghệ mà nhìn bọn họ, dường như đang muốn cười nhạo cô với Đồng Phương Tín

“Sao vậy?”

Người đàn ông nằm trên người cô, nghe cô hét chói tai một tiếng, mào kiềm của anh ta nhú lại

“Tín thiếu, anh, anh xem---“

Ngón tay thon dài của GiGi chỉ về phía vị trí đối diện

Ánh mắt của anh nhàn nhạt quét qua vị trí cô ta đang chỉ, khi nhìn thấy một bóng dáng đang dừng chân ở cửa sổ sát đất, thì một chút ánh sáng thoáng hiện qua đôi mắt sâu không lường được, dần dần lan tỏa xuống đuôi mắt

Ngoài cửa sổ, gió lạnh nhẹ thổi, người con gái kia mặc quần áo màu đen hơi đóng băng, càng tôn thêm vóc dáng thon gầy của cô, ánh trắng rơi trên người cô, tạo nên vàng sáng màu da cam, thoát nhìn giống đóa hoa tulip đang nở rộ, vừa mộng ảo vừa ôn nhu

Khi ánh mắt lạnh nhạt của anh ta quét qua người cô, dù chỉ là một khắc, nhưng cũng làm cho trái tim bình tĩnh của Thích Nghi không khỏi chấn động

Rõ ràng diện mạo của anh ta rất tuần tú, mặt mày như vẽ, trên mặt thậm chí còn mang theo một tia ngạo mạn, thoát nhìn giống với mấy tên công tử nhà giàu ăn chơi trác táng, nhưng ánh mắt ấy lại u ám thâm thúy, khiến cho sâu trong lòng cô có chút rung động mơ hồ

Rung động không phải vì diện mạo anh tuấn của anh ta, mà vì sâu trong đáy mắt của anh ta thoáng hiện lên tia sắc bén

Anh, nhất định không phải người đơn giản!

Nhưng, suy cho cùng, Thích Nghi cũng đã từng gặp qua nhiều người, đối mặt với ánh mắt xem xét của anh ta, thì vẻ mặt cô vẫn lạnh nhạt như nước, không có chút dao động nào

Dường như cảm thấy hứng thú với phản ứng của cô, thân mình thon dài của anh ta đứng dậy, anh miễn cưỡng ngồi ở một bên, hai tay ôm ngực, cười như không cười nhìn Thích Nghi

Cầm của Thích Nghi không để lại dấu vết nhẹ nhàng nâng lên, ánh mắt cũng không hề dời khỏi mặt anh ta, cùng anh ta tương quan so sánh, không yếu kém chút nào

Bốn mắt giao nhau, trong điện quang hỏa thạch, cả hai không ai nhường ai!

“Cô là ai?”

Chuyện tốt bị quấy rầy, GiGi giận dữ nhìn Thích Nghi chăm chăm, không vui nói:

“Vi sao lại ở chỗ này?”

“Người qua đường thôi, không quấy rầy”

Cho dù bất mãn với hành vi hạ lưu của bọn họ, Thích Nghi cũng từ chối cho ý kiến, dẫu sao, trên đời này, mỗi người đều có tự do làm việc, cô không có quyền can thiệp, cũng không muốn tùy tiện gây sự, vì thế, nhanh chóng rời đi sẽ tốt hơn

Thu hồi ánh mắt nhìn người đàn ông đối diện, cô nhanh chóng cất bước đi ra cửa

Nhưng, cô chưa đi đến cửa, đã bị một thân hình cao lớn cản lại

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Trộm Một Nụ Hôn

Người ngăn cản Thích Nghi đương nhiên chính là Đông Phương Tín.

Ánh mắt anh sâu như biển, nhìn chăm chăm cô gái vì bị mình chặn lại mà nhanh chóng dừng chân mới không để va vào anh, khóe miệng nhẹ nhếch lên: “Chạy gấp như vậy làm gì, đang xấu hổ à?”

Lúc anh ta nói lời này, mặt mày bắn ra những tia sáng, đáy mắt dập dờn lộ ra sự chế nhạo không cần nói cũng biết.

Anh ta coi đây là cái gì, một phút trước còn đang triển miên với một cô gái khác, một phút sau dễ dàng không để ý mặt mũi cô gái ấy mà đùa giỡn cô?

Đúng là không có liên si!

Thích Nghi vì loại hành vi vô sỉ của người đàn ông này mà thầm cười nhạt trong lòng, bên ngoài vẫn là mặt không đỏ hơi thở không gấp: “Tránh ra!”

Cô vô tình cùng loại đàn ông háo sắc như anh ta đây đưa ở chỗ này, đúng là lãng phí thời gian quý báu của cô mà thôi.

“Cô thật lòng muốn tôi tránh ra, hay là đang suy nghĩ muốn cùng tôi chơi trò lật mềm buộc chặt?” Đạo gần đây luôn được đám phụ nữ vây quanh, Đông Phương Tín đối với sức quyến rũ của bản thân đương nhiên hiểu rất rõ, từng gặp qua rất nhiều loại phụ nữ, mảnh mai mập mạp, cao thấp đẹp xấu, nhưng chưa từng có ai làm cho anh động lòng. Chỉ là, mỗi người phụ nữ cố gắng muốn thu hút sự chú ý của anh lại có những phương pháp hoàn toàn khác nhau, chủ động đến gần có, mời chào còn giả bộ từ chối có, lấy lui làm tiến có..... Dĩ nhiên, cũng không thiếu loại lật mềm buộc chặt.

“Anh lúc nào cũng kiêu ngạo như vậy sao?” Thích Nghi không trả lời mà hỏi ngược lại.

Đông Phương Tín giơ ngón tay lên lắc lắc, tràn đầy tự tin nói: “Biểu hiện này gọi là tự tin!”

Anh ta cho rằng lớn lên có một bộ dạng đẹp mắt thì muốn làm gì thì làm sao?

Thích Nghi cười nhạo một tiếng, thờ ơ mở miệng: “Đáng tiếc, sự tự tin của anh dùng không đúng chỗ rồi.”

Dứt lời, nghiêng người muốn lướt qua hắn để bước ra.

“Đợi chút.....” Ngay lúc cô gái gần như sắp đi qua bên cạnh, Đông Phương Tín nhanh chóng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, thấy sắc mặt cô trầm xuống, khóe miệng hắn cong lên, bình tĩnh nhìn khuôn mặt của cô mơ hồ có chút tức giận nhưng không có lập tức bộc phát, ý cười âm áp: “Cô xác định mình rời đi như vậy không cảm thấy đáng tiếc.”

Thích Nghi nhẹ nhàng nheo mắt, tầm mắt nhìn lướt qua nơi bàn tay anh ta nắm lấy cánh tay mình, gần từng chữ một: “Mời, buông, tay!”

Đông Phương Tín dường như không quan tâm đến thái độ lạnh lùng của cô, khóe mắt lướt qua GiGi đang đứng một bên không vui nhìn bọn họ chăm chăm, con ngươi chợt tối sầm lại, đầu ngón tay thỉnh thoảng kéo bả vai Thích Nghi một cái, ngay lúc cô vì trái tim đập mạnh và loạn nhịp mà tạm thời không cách nào phản ứng lại, cúi đầu liền hơi mở đôi môi ấn xuống cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Không nghĩ đến anh ta lại làm ra loại hành động này, lúc bạc môi của anh dán lên khóe miệng của cô, thân hình Thích Nghi cứng đờ.

Kinh ngạc đi qua, cô phản ứng lại cực nhanh, giờ hai cánh tay lên, lòng bàn tay dán sát vào lồng ngực của anh ta dùng sức đẩy, kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Từ trên đôi môi đỏ của cô hôn trộm một cái, Đông Phương Tín hình như rất hài lòng, dưới ánh mắt âm trầm mang theo chút độc ác của cô gái kia, đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm môi dưới.

Động tác kia giống như nói anh đối với cái hôn này còn chưa thỏa mãn!

Khốn kiếp! Được tiện nghi còn khoe mẽ, đồ dê xồm!

Anh ta nhẹ nhàng nâng lên mày rậm, giống như muốn thị uy với cô, Thích Nghi híp mắt, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp khẽ giật, nhếch lên một đường cong lạnh lùng.

Ngay sau đó, cô bước lên trước nửa bước, đến gần người đàn ông, hướng về phía anh ta khẽ cười cười, nói: “Rất thích sao?”

“Hả?” Đông Phương Tín từng nghĩ tới kết quả sau khi hôn cô, cũng đã sớm chuẩn bị tốt nghênh đón các loại hậu quả như phản kháng hoặc nhục mạ mình của cô....Lại không nghĩ đến cô chỉ là hỏi ra vấn đề như vậy, không khỏi ngoài ý muốn. Đông Phương Tín bình tĩnh nhìn, thấy cô thoáng tròn to hai mắt thì nhạt nhẽo cười cười, trả lời: “Tạm được!”

“Ha ha!” Thích Nghi nhẹ nhàng cười một tiếng, con mắt sắc bén đột nhiên chuyển lạnh, ngay sau đó nâng tay, “Bốp” một tiếng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, vung một cái bạt tai đánh lên trên mặt anh ta.

Đồng thời, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp hiếm khi nói ra một câu thô tục: “S.hit! Anh đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bỏ Trốn Mất Dạng.

Loại chuyện bị ăn bạt tai này đối với anh mà nói tỷ lệ hầu như là không có, nhưng cố tình, hôm nay anh đã gặp rồi.

Trong lúc nhất thời anh vẫn không cách nào chấp nhận được!

Đương lúc Đông Phương Tín còn đang ngạc nhiên hết sức, cái người khôi xương chuyện này đã nhanh chóng xoay người, bỏ trốn mất dạng!

“Kít!”

“Rầm!”

“Á-----“

Vang lên một tiếng chói tai, âm thanh cửa phòng mở ra khép lại âm vang lên quần quanh trong phòng, lòng bàn tay GiGi che cái miệng nhỏ của mình, không thể tin nhìn bóng lưng thon dài của cô gái ngăn cách qua lớp cửa phòng, mắt cũng không hề chớp.

Cô không thể tin, thế mà lại có người dám xuống tay với Đông Phương Tín! Người đàn ông này đối với cô mà nói, sự tồn tại của anh ta giống như thần vậy! Không chỉ trẻ tuổi tuấn mỹ, nho nhã tự nhiên, hơn nữa còn vô cùng giàu có, cho dù ở cùng nhau, thỉnh thoảng lại cảm thấy anh ta thâm trầm khó dò, khó có thể đi sâu vào bên trong nội tâm của anh. Đàn ông hấp dẫn ưu tú như vậy, đáng lẽ phải là ứng viên lý tưởng trong lòng của tất cả phụ nữ mới phải, nhưng vừa rồi cô gái kia dường như chẳng thèm ngó tới anh, thậm chí lúc bị Đông Phương Tín hôn môi còn hướng anh động thủ, rất không có mặt nhìn!

Bao nhiêu cô gái chạy theo anh như vịt , cô gái kia được ưu ái lại còn không biết quý trọng, thật không thức thời chút nào!

So với GiGi còn đang đứng đó kinh ngạc, dường như Đông Phương Tín rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh. Hồi tưởng lại gương mặt xinh đẹp trắng trong thuần khiết kia, con ngươi của anh nhẹ chớp, dường như đáy mắt thoáng qua làn sương mù.

“Tín Thiếu, anh không sao chứ?” Nhìn Đông Phương Tín xoay người quay về ngồi trên ghế sa lon, GiGi vội vàng tới gần, đưa tay định chạm tới gò má của anh : “Đề em xem thử?”

“Tôi có thể có chuyện gì?” Không dấu vết chặn cánh tay GiGi lại, liếc mắt nhìn cô trong con ngươi hiện ra một chút ánh sáng thâm trầm: “Hả?”

Thấy được trong mắt anh ta toát ra mùi vị cảnh cáo, thân mình GiGi hơi cứng đờ, vội vàng cười nói: “Tín thiếu, anh chuyện gì cũng không có, là do em quá lo lắng.”

Có thể đặt chân vào giới người mẫu hơn nữa còn nổi tiếng, tự nhiên cô ta có chỗ thông minh của mình. Đông Phương Tín không muốn cô nhiều chuyện, cô liền hiểu được nên có chừng mực.

Đông Phương Tín không hề nhìn cô ta, con ngươi lơ đãng nhìn dọc theo bệ cửa sổ sát đất chậm rãi phiêu đi, hồi tưởng lại giọng nói và dáng điệu nụ cười của cô gái ban nãy, mặt mày anh trầm xuống, đáy mắt toát ra ánh sáng dữ tợn như điều hâu đi săn.

Giống như báo trước, con mồi bị anh nhìn trúng, sắp rơi vào cái bẫy mà anh bố trí.

Vạn Gia đăng hòa

Đây là một câu lạc bộ nổi tiếng toàn những ngôi sao quốc tế, có thể bước vào đây đều là những người giàu có, không phú thì quý!

Trong một căn phòng sang trọng, do hiệu quả cách âm của bức tường quá tốt, mà có vẻ yên ắng khác thường.

Trên ghế sa lon làm bằng da thật, một người đàn ông trẻ tuổi ngồi đó. Gương mặt tuấn tú của anh ta dưới ánh sáng nhân nhật càng trở nên nổi bật lại có chút mơ màng, nhưng nét mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào. Con ngươi nhẹ nhàng khép lại, giống như đang chợp mắt. Trong tình huống như vậy, cả người vẫn toát ra một cỗ ngạo khí bức người như cũ.

Một thanh niên cũng trẻ tuổi anh tuấn đang đứng bên cạnh, trong tay cầm một xấp tài liệu, đang báo cáo nội dung bên trên với anh ta.

“Đợi một chút....”

Bị âm thanh lười biếng của người đàn ông cắt ngang, Lý Húc dừng lại: “Ông chủ, có vấn đề gì hay sao?”

Cánh tay dài của người đàn ông duỗi ra, lòng bàn tay đưa đến trước mặt Lý Húc, người đứng sau nhanh trí, lập tức lấy tài liệu trong tay đưa cho anh ta.

Tiện tay mở ra, ánh mắt lướt qua phần nội dung Lý Húc mới vừa đọc, hai cánh môi mỏng của anh mím lại, nhỏ giọng nói: “Rất tốt, rốt cuộc tôi đã đợi được cơ hội này rồi!”

Trong lời nói, ở chỗ sâu bên trong con ngươi của anh, thấp thoáng hiện ra ánh sáng lạnh như băng.

Giống như báo hiệu, một cuộc mưa to gió lớn lại sắp đến!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mỗi Nhà Mỗi Cảnh

Mặt trời mọc ở hướng đông, ánh sáng màu vàng cam xuyên qua cửa sổ chiếu lên toàn bộ chiếc giường rộng rãi mềm mại, cả gian phòng tràn ngập sự ấm áp.

Tiếng động nhỏ xột xoạt vang lên không làm ảnh hưởng đến người đang ngủ, thế nhưng Thích Nghi vẫn mở hai mắt ra.

“Minh đánh thức cậu sao?” Cô gái đứng phía đầu cửa sổ xoay người lại, cười áy náy.

“Không sao, cũng tới giờ tớ thức dậy rồi.” Thích Nghi cong mi, mu bàn tay quạt ngang mắt một cái, nhìn ánh nắng từ bệ cửa sổ: “Hôm nay trời đẹp thật, chắc sẽ là một ngày tốt lành đây.”

“Ừ.”

Nghe âm thanh đồng ý đáp lại nhàn nhạt không có bất kỳ cảm xúc nào, ánh mắt Thích Nghi nhanh chóng chuyển tới trên gương mặt cô ấy.

Mặt mày như tranh vẽ, mắt mũi tinh tế mê người, làn da lại càng trắng như bạch ngọc, diện mạo nhìn như trẻ con kia quả nhiên là xinh đẹp động lòng người. Những điều tốt đẹp ấy, cũng che giấu không được cảm xúc cô đơn hiện lên trong đáy mắt làm người ta thương yêu.

Biết cô ấy đang nhớ đến chuyện đau lòng kia, Thích Nghi không khỏi thở dài nho nhỏ: “Thiên Nhiên, nếu cậu không thích Ôn Thành, thì cực khổ theo tớ về làm gì?”

Lam Thiên Nhiên lắc đầu: “Thay vì nói tớ theo cậu trở về, chẳng bằng nói là chúng ta cùng bầu bạn lẫn nhau đi. Nếu không, cậu đã có thể về thẳng nhà, không nên cùng tớ ở tại quán rượu.”

Về nhà sao?

Thích Nghi trầm mặc.

Mười lăm năm rồi, cái nhà kia, còn có người nhớ đến cô hay sao?

“Thế nào?” Bất giác sự phiền muộn hiện lên nơi đáy mắt cô, Thiên Nhiên nhíu mày: “Cậu lựa chọn trở lại đây, chẳng lẽ không tính đến việc quay về hay sao?”

“Trước để xem tình hình như thế nào đã!” Thích Nghi nhẹ nhàng cột lại mái tóc dài ngang vai, hít một hơi thật sâu: “Còn cậu thì sao?”

“.....” Thiên Nhiên trừng mắt nhìn cô: “Cũng vậy thôi!”

Thích Nghi bật cười.

Quả là mỗi nhà mỗi cảnh.

“Không phải cậu nói hôm nay theo tớ đi quay phim thử sao? Vậy mà vẫn còn ngủ nướng?” Thiên Nhiên đi tới bên giường đưa tay kéo Thích Nghi: “Nhanh đi rửa mặt đi!”

“Được rồi, cậu cũng đi trang điểm cho tốt một chút đi.” Thích Nghi gãi gãi đầu, chỉ chỉ hộp quà đặt trên cái bàn bên cạnh: “Nhớ lấy bộ đồ đó thay vào, tỷ lệ thành công chắc chắn tăng lên gấp đôi!”

Thiên Nhiên cười một cái, gật đầu.

Vốn dĩ cô không phải muốn trở thành nữ chính của cái quảng cáo đó, chỉ là muốn tìm một cái cớ để quay lại thành phố này thôi!

“Tin tức mới nhất, mấy ngày trước người mẫu quốc tế Lâm Chiêu đã bí mật trở về nước, theo như người đại diện tiết lộ, Lâm Chiêu cực kì có khả năng sẽ trở thành gương mặt đại diện quảng cáo của tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh Á Châu. Mọi người đều biết, tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh toàn bộ là sản nghiệp nổi trội của Châu Bảo Hành. Nghe nói, cái quảng cáo này là do đạo diễn nổi tiếng Dịch Nhiên tự mình làm đạo diễn, vì vậy trong giới giải trí, người người tranh nhau muốn làm người phát ngôn cho quảng cáo này, để nâng cao sự nổi tiếng của mình. Còn có người đề lộ ra, người đến tham gia còn có người mẫu GiGi rất nổi tiếng trước đây, ngôi sao mới nổi của làng điện ảnh và truyền hình nữ minh tinh Uyển Uyển.”

Trên màn hình lớn ở quảng trường Đông Phương, đang phát tin tức hàng đầu làng giải trí.

Mà tin tức này, làm cho những người vây xem xung quanh thảo luận ầm ĩ. Mọi người nói rằng, màn cạnh tranh của các người đẹp làng giải trí sắp bắt đầu

rồi.

Mà lúc này, trước cửa tòa cao ốc Đông Phương – một công trình kiến trúc hoành tráng tọa lạc trên quảng trường Đông Phương, đang nghênh đón một chiếc xe hơi thương gia sang trọng.

Thấy chiếc xe kia dừng lại, rất nhiều nhà báo chờ ở xung quanh cùng nhào lên, hy vọng có thể phỏng vấn được người trong xe.

Điều này là bởi vì, văn phòng của tập đoàn Đông Phương Châu nổi tiếng lừng lẫy trên thế giới đặt tại trong cao ốc này. Cho dù người bước xuống là ai đây nữa, họ cũng có thể viết được tin tức nóng hổi mới nhất. Đáng tiếc, an ninh của tập đoàn Đông Phương Châu quá bảo mật, nhà báo mới đến cách xe mấy bước, tất cả đều bị chặn lại, không thể tới gần thêm nữa.

“Mọi người nhìn xem, đây rốt cuộc là ai vậy?”

Đang lúc đám người bảo vệ cùng đám nhà báo đang âm ỉ người kéo ta đẩy, một tiếng kêu chói tai vang lên làm mọi người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trời Xui Đất Khiến

“Đúng là Lâm Chiêu --- -----”

“Nhanh nhanh chụp hình cô ấy đi, đây chắc chắn là tiêu đề trang đầu, đừng để bỏ lỡ....”

Âm thanh nhốn nháo trong đám nhà báo vang lên, đèn flash không ngừng lóe sáng.

Chỗ ánh sáng tập trung lại, một cô gái xinh đẹp vừa bước xuống khỏi xe hơi. Cô gái đeo mắt kính đen, tuy không thể thấy rõ vẻ mặt, nhưng ngũ quan lại vô cùng tinh xảo, mái tóc đen dài mềm mại như thác nước, cùng với bộ váy ôm dài trắng như tuyết tạo nên một sự đối lập rõ ràng, làm cả người cô gái toát lên một vẻ đẹp say đắm lòng người.

Đối diện với một rừng ánh sáng đèn flash, lúm đồng tiền trông như đóa hoa, gương mặt cô ấy không biểu lộ chút sợ hãi nào, toàn thân toát lên phong thái sang trọng không cần phải nói. Dưới sự bảo hộ của người quản lý và nhân viên an ninh, chậm rãi đi vào trong cao ốc Đông Phương.

Những điều này, đều bị người ngồi trong chiếc limousine đậu cách đó không xa quan sát.

Nhìn bóng dáng cao ráo bước vào cửa chính của tòa cao ốc, Lý Tộc nghiêng người nhìn sang người đàn ông ngồi bên cạnh: “Tổng giám đốc, là Lâm tiểu thư.”

“Ừ”. Người đàn ông ngồi im như một ngọn núi, nhìn về phía tòa cao ốc đồ sộ hai tròng mắt hiện lên sự đùa giỡn.

Lý Tộc nóng lòng muốn hỏi anh có cần ngăn chặn những nhà báo kia đưa tin về Lâm tiểu thư hay không, nhưng thấy anh nhúu mày nhìn mình, lời nói lên tới họng lại không thể phát ra tiếng nào.

Nhìn thấy dáng vẻ sầu não muốn chết của Lý Tộc, Đông Phương Tín thiếu hiểu biết cười, nói: “Kệ bọn họ đi.”

Không lẽ ông chủ là con giun trong bụng anh ta, mọi suy nghĩ trong đầu mình đều nhìn ra hết sao?

Lý Tộc cảm thấy được độ lạnh phát ra trong lời nói, miệng không dám chậm trễ: “Dạ!”

“Lâm Chiêu quả nhiên cũng có ý tranh giành làm người phát ngôn cho quảng cáo lần này.” Nhìn theo đám phóng viên ồ ạt chạy vút qua, chân mày Thích Nghi nhẹ nhúu một cái: “Cô ấy hoàn toàn không phù hợp chút nào.”

“Không lẽ tớ lại hoàn toàn thích hợp hay sao?” Nhìn tòa cao ốc sát bên ngoài cửa xe, Thiên Nhiên cười chưa sớt.

“Trước giờ cậu đối với bản thân rất có tự tin, lần này làm sao vậy?” Thích Nghi bĩu môi.

“Kiến trúc tòa nhà này thật đặc biệt.” Thiên Nhiên được hỏi một đằng lại trả lời một nẻo.

Thích Nghi nhìn lướt qua tòa cao ốc có hình dáng giống như chiếc lá, gật đầu đồng ý. Sau đó, trong lòng cô run lên, thất thanh nói: “Kiến trúc sư của tòa nhà này có phải là....”

Thiên Nhiên nhìn lại ánh mắt to trong trẻo kia của cô, mím môi tự giễu: “Có lẽ là vậy!”

Cũng chỉ có thể là người đó, mới có những đường nét độc đáo như vậy!

Đi cửa sau đúng là lựa chọn tốt nhất, không những tránh được sự truy đuổi của đám phóng viên, thậm chí lúc các cô tiến vào phòng quay thử, cũng như vậy thần không biết quỷ không hay.

“Đến phiên cậu kia.” Thấy trợ lý đạo diễn ngoắc tay cười với họ, Thích Nghi vỗ vỗ bả vai Thiên Nhiên: “Đi đi, tớ ở đây đợi tin tốt của cậu.”

“Có thể là tin tức xấu cũng nên.” Thiên Nhiên cười hơi hột một cái, trong ánh mắt cổ vũ của cô, đứng dậy đi vào phòng thử bằng kính.

Thích Nghi biết quay thử ít nhất cũng mất mười phút, thấy bóng dáng Thiên Nhiên biến mất sau cánh cửa, cô liền bước về hướng nhà vệ sinh.

Không ngờ, nhà vệ sinh của tầng này đang trong giai đoạn sửa chữa, nhân viên đang làm việc ở đó bảo cô đi xuống tầng dưới.

Ban đầu Thích Nghi cũng định xuống dưới, nhưng nghĩ tới, buổi quay thử hôm nay diễn ra tại lầu 54 của tòa cao ốc Đông Phương, mà nghe nói rằng tầng 55 là nơi làm việc của vị chủ tịch tập đoàn có địa vị hiển hách trên quốc tế, nếu cô đi lên, có khi trùng hợp gặp được truyền thuyết Đông Phương Tín nổi tiếng rầm rộ trong giới thương nhân kia cũng nên, nếu có thể học hỏi vài thứ từ anh, chẳng phải là chuyện tốt một lượt còn gì?

Đương nhiên suy nghĩ đến đây, miệng cô tự động nhếch lên, tay đẩy cánh cửa cầu thang.

Thật ngoài ý muốn, lúc đi đến khúc quẹo bắt gặp ngay một màn ướt át, làm cô ghen hòng nhìn trần trời.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Uy Hiếp

Cảnh tượng trước mắt, một đôi nam nữ đang ôm hôn nhau nồng nhiệt.

Thích Nghi lớn lên ở nước ngoài, đối với những chuyện nam nữ thân mật như thế này, cô cũng chỉ thấy nhưng không có ý kiến gì. Nhưng nhân vật chính của màn nóng bỏng này, lại rất ngoài ý muốn của cô.

Không chỉ riêng vì cô gái kia là người được truyền thông xưng tụng “Ngọc Nữ” – Lâm Chiêu, mà càng bởi vì đối tượng của cô ta lại là người đàn ông cô gặp tối hôm qua.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn quay về lại hướng khi nãy đến, nhưng không đợi cô quay người, bỗng nhiên cánh tay cảm thấy đau nhói, bị bàn tay có lực của anh bắt được!

Thích Nghi thử rút cánh tay, chẳng có tí kết quả nào, liền hướng về phía anh la lên: “Buông ra!”

Đông Phương Tín chẳng những không buông cô ra, ánh mắt anh thâm trầm, lúc này con mắt lạnh lùng nhìn vào cô, sắc mặt trầm xuống: “Là cô?”

“Là tôi thì làm sao?”

“Ai cho cô tới đây?”

“Mắc cười, chỗ này cũng không phải là nhà của anh, tại sao anh có thể tới mà tôi thì không?”

“Coi như miệng lưỡi cô lợi hại.” Đông Phương Tín cười lạnh.

Thích Nghi cũng hừ lạnh đáp lại.

Đông Phương Tín đẩy một cái, nhìn cô bị đụng ngã phải thối lui sang một bên vách tường, thân hình cao lớn nhích lại gần, dùng lồng ngực cản đường đi của cô: “Tôi cảnh cáo cô, sau khi bước qua cánh cửa kia cũng giống như trước khi bước vào, cô coi như mình bị mù không thấy gì cả!”

Có mà em gái anh mới mù!

Thích Nghi tự nhiên cũng hiểu được ý bên trong lời nói của anh.

Nếu cô tiếc lộ quan hệ giữa anh với Lâm Chiêu sẽ làm anh thấy khó chịu, đã vậy cô lại càng muốn làm, xem anh còn dám dùng cái giọng điệu uy hiếp cô nữa hay không!

Cô đang định mở miệng nói, lại nghe thấy giọng Đồng Phương Tín: “Nếu cô dám nói chuyện linh tinh trước mặt truyền thông, thì đây sẽ là kết cục của cô.”

Lúc anh nói câu này, ánh mắt sắc bén âm u, đồng thời giờ cái chân dài ra, đá một phát về phía chậu hoa đặt bên hông.

Chậu hoa kia bị lực chân anh đá một phát, nghiêng ngã rơi xuống, quay vài vòng, rồi tiếp tục thẳng hướng cầu thang mà lăn.

Sau một loạt tiếng ồn, tiếng đồ sứ vỡ vụn vọng lại khắp bốn phía.

Sắc mặt Thích Nghi hơi trở nên sa sầm.

Mới đầu nàng chỉ tưởng rằng anh là loại con nhà giàu ăn chơi trác táng, thật không ngờ lại là loại to gan lớn mật, giữa ban ngày ban mặt, dám dùng tính mạng của cô mà uy hiếp?

Không nghĩ tới, Thích Nghi cũng là người có tính cách bướng bỉnh không chịu khuất phục. Đối mặt với sự khiêu khích của Đồng Phương Tín, cô giận quá hóa cười, đôi mắt sáng không sợ hãi chống lại ánh mắt của anh, bờ môi xinh đẹp nhẹ mở ra, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Anh dám?”

“Cô xem tôi có dám hay không!”

“Anh-----“

Đôi mày rậm của Đồng Phương Tín nhú lại thành một đường, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ tàn bạo.

Thích Nghi vốn còn muốn đối đầu với anh, lúc này nhìn đến ánh mắt lạnh lẽo của anh như là muốn ăn tươi nuốt sống cô, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, mấy lời đã lên đến miệng lại phải nuốt trở về. Dáng vẻ của người này so với lần gặp đêm qua giống nhau như đúc, nhưng lại có cái gì đó rất khác.....Nghĩ đến việc, đây có thể mới chính là anh! Anh đã dám nói ra những lời hung hăng ngang ngược như thế, thân phận tất nhiên cũng không tầm thường. Cô không khỏi quay mặt nhìn lại, muốn xem thử Lâm ngọc nữ dịu dàng lương thiện trong lời của người bên ngoài sẽ có thái độ như thế nào đối với việc này thì đâu còn thấy bóng dáng của cô gái kia?

Nói vậy, lúc anh nhào tới chỗ cô, Lâm Chiêu cũng nhân cơ hội đó mà đi mất. Thật không nghĩ tới dạng siêu sao cao quý như cô ta, thế mà lại có quan hệ với tên đàn ông trước mặt này. Hơn nữa, nhìn thái độ của anh khàn trương như vậy, hẳn là quan hệ không tầm thường!

Cẩn nhắc trước sau tình huống hiện tại, Thích Nghi đè nén sự tức giận xuống. Cô hít sâu một cái, đôi mày thanh tú nhẹ nhàng lên, ánh mắt hướng đến ánh mắt lạnh lùng của anh, bình tĩnh nói: “Tiền sinh, tôi nghĩ hôm nay mắt tôi có chút vấn đề, đi nhầm hướng, mới vô tình chạy đến đây, đại khái tôi cũng không chú ý.”

Nghe cô nói, ánh mắt Đồng Phương Tín trở nên âm trầm: “Coi như cô thức thời.”

“Vậy được rồi.” Thích Nghi không muốn cùng anh dây dưa, cất bước định rời đi.

“Từ từ đã!” Bàn tay anh đè dọc theo bức tường một cái, chặn cô lại!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cho Anh Một Đá

“Anh còn muốn cái gì nữa đây?” Cô đã chịu thua rồi, anh lại còn không chịu để yên, điều này làm cho Thích Nghi cảm thấy bức bối.

“Cái tát lần trước, cô nghĩ tôi cứ cho qua như vậy sao?” Đồng Phương Tín nhú mày, lạnh lùng nghiêng đầu liếc nhìn cô.

Cho tới bây giờ anh chưa từng chịu qua người loại đối đãi như vậy, cục tức này làm sao có thể nuốt trôi đây?

Thích Nghi cười lạnh một cái: “Nếu không anh muốn như thế nào?”

Ánh mắt Đồng Phương Tín cao thấp đánh giá cô, trong mắt hiện lên ánh sáng không đứng đắn.

Trong lòng Thích Nghi run lên, biết tốt nhất cũng không nên chọc vào người này, vì thế nghiêm mặt nói: “Anh cũng đừng quên trước khi tôi tát anh, là anh đối xử với tôi ra sao.”

“Như thế nào?” Anh cười như không.

Được tiện nghi còn ra về! Cối đời này sao lại có loại người bi ối như thế chứ?

Thích Nghi không muốn cùng anh vòng vo, con người chuyển động, ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh, rồi sau đó nói: “Kìa, anh nhìn xem....”

Lúc cô nói, cánh tay chỉ hướng cầu thang đi xuống dưới.

“Nhóc con, cô nghĩ muốn lừa gạt tôi? Vẫn còn hơi non tay một chút đó!” Đông Phương Tín đương nhiên không tin, từ lúc ánh mắt cô nhìn ngó xung quanh, anh liền hiểu là cô muốn chạy trốn. Nhưng mà, dưới tầm mắt của anh, cô có thể thành công à?

Ngay lúc anh đang vui vẻ vì nhận ra quỷ kế của cô, bỗng nhiên mũi giày bị một lực mạnh đè lên, anh nhịn không nổi cong lưng một cái.

Ngay lúc đó, cô gái trước mặt đã lách mình lao sang bên cạnh anh, rồi chạy theo hướng cầu thang đi xuống, một lát đã không thấy bóng dáng đâu.

Tro mắt nhìn bóng lưng xinh đẹp biến mất, sắc mặt Đông Phương Tín xanh mét.

Cô được đấy, còn biết dùng chiêu gương đồng kích tây, thừa dịp sự chú ý của anh hoàn toàn đặt trên mặt cô, hung hăng cho anh một phát!

Nghĩ đến, ngược lại lần này anh đã gặp được đối thủ!

Có điều thú vị đây.

Thích Nghi chạy trở về trước cửa phòng quay thử lúc trước, Lam Thiên Nhiên đã đi ra rồi, về mặt cô ấy bình thường, không nhìn ra vui buồn gì cả.

“Thích Nghi....”

“Đừng nói gì hết, đi thôi!” Nhanh chóng cắt ngang lời Thiên Nhiên, Thích Nghi kéo cổ tay của cô chạy ra ngoài.

Thiên Nhiên bị hành động của cô dọa cho hết hồn, như một con rối theo cô bước vào trong thang máy.

Thích Nghi nhấn thang xong, lưng dựa vào tường thở mạnh một hơi.

“Thích Nghi, cậu làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Chưa từng nhìn thấy Thích Nghi có hành động lỗ mãng như vậy, Thiên Nhiên nhướn chân mày.

Nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Thiên Nhiên, Thích Nghi theo bản năng hít vào một hơi thật sâu, nghĩ lại tại sao cô phải sợ tên đàn ông kia tìm cô trả thù chứ? Dù sao, ra khỏi nơi này, đại khái bọn họ hẳn sẽ không gặp lại đi? Nghĩ như vậy, cô khoát tay áo: “Không có gì, vừa rồi tớ không chú ý, gặp phải một người điên. Tớ không muốn cùng anh ta phiền phức, chỉ muốn chạy nhanh một chút, tốt nhất thoát khỏi anh ta mà thôi.”

Lam Thiên Nhiên cảm thấy rằng, cô biết rất rõ Thích Nghi, nhất định không thể nào sợ một kẻ điên....Chỉ là Thích Nghi không muốn nói với cô, chắc là do không muốn cô lo lắng, vì vậy cô cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: “Dịch Nhiên bảo chúng ta về chờ tin tức.”

Nghe Thiên Nhiên nói đến chính sự, Thích Nghi nhanh chóng nghiêm túc lại. Cô lấy lại bình tĩnh, chân mày nhíu nhẹ một cái: “Chờ tin tức?”

Như vậy nghĩa là cơ hội được tuyển không lớn?

“Thích Nghi, tớ cũng không quan trọng.” Thiên Nhiên thân nhiên cười một cái: “Dù sao mục đích tớ quay về Ôn Thành cũng không chỉ vì muốn làm nữ chính của quảng cáo này, mà là”

Cô ấy dừng lại một chút, trong mắt hiện lên sự bất đắc dĩ: “Sau này lúc làm việc, sợ là sẽ càng phiền phức cho cậu nhiều.”

Thích Nghi nghe vậy, toét miệng cười: “Ồ! Tớ rất thích thử thách!”

Nếu không, cô trở về làm gì?

Người đàn ông đẩy cửa phòng ra, dọc theo mép cửa sổ sát đất nhìn đến bóng dáng thon dài cao ráo đứng đó, khoe miệng nhếch lên, lòng bàn tay khoác lên trên bả vai cô ấy.

Cô gái xoay người, bỏ nhào vào trong ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tai Nạn Xe Cộ

Ngài xem, trang tạm thời không thể biểu hiện nha. Nguyên nhân có khả năng nhất là:

1. Trung tâm địa chỉ có thể tồn tại khóa nhập sai lầm.
2. Khi ngài liên tiếp điểm kích thì có thể nó đã qua kỳ.
3. Ngài xem trang web có thể đã bị cắt bỏ, trùng tên hoặc là tạm thời không thể dùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thông Đồng

Thích Nghi nhìn về phía người kia.

Nói chuyện là một cô gái, rất trẻ tuổi, gương mặt xinh xắn, tóc ngắn gọn gàng, quần áo đơn giản, mặc dù vóc người rất là nhỏ gầy, nhưng lại có một đôi mắt hạnh to tròn, thoát nhìn rất có vài phần tư vị hiên ngang mạnh mẽ.

“Mày ngậm máu phun người!” Người phụ nữ chỉ vào chóp mũi cô gái kia mà mắng: “Đồ dê tiện, tao thấy mày là cùng một loại người với bọn họ!”

“Người đàn bà chanh chua! Em gái bà mới ti tiện!” Cô gái cũng không chịu thua, nhanh chóng phản kích lại.

“Mày. . .” Người phụ nữ giận đến mặt mày xám ngoét, đang muốn mở miệng mắng lần nữa.

“Được rồi.” Thích Nghi trầm giọng quát, mắt lạnh liếc người phụ nữ kia: “Muốn bao nhiêu, nói đi!”

Nếu như dùng tiền có thể giải quyết được vấn đề, vậy thì không thành vấn đề gì.

Người phụ nữ có hơi sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm Thích Nghi, nhất thời im lặng.

“Này, tôi nói có phải cô có tiền mà không có chỗ tiêu đúng không? Bà ta rõ ràng là tập đoàn lừa gạt, cô còn ngốc đến mức lấy tiền để đuổi bà ta đi?” Cô gái không vui nhìn Thích Nghi: “Như vậy không phải mục đích của bà ta đạt được rồi sao?”

“Hình như đây là chuyện của tôi.” Cũng không phải là Thích Nghi không biết phân biệt, mà là nếu còn ăm ỉ như vậy, chỉ sợ sẽ đưa cảnh sát tới. Đến lúc đó, chuyện Thiên Nhiên bị tai nạn xe cộ sẽ bị lộ ra ánh sáng. Và lại, hai người bọn họ ở chỗ này biểu diễn tiết mục người đàn bà chanh chua chửi đồng nhất định sẽ bị phóng viên bịa chuyện viết linh tinh, đến lúc đó chỉ sợ Thiên Nhiên cũng dính dáng tới, vậy thì phiền toái.

“Cô thật là không phân biệt tốt xấu!” Cô gái tức giận trừng Thích Nghi một cái, vẻ mặt khó chịu.

“Không ra giá thì lập tức rút cho tôi!” Thích Nghi không ý tới cô gái, chỉ thờ ơ nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ vừa muốn nói chuyện, lại nghe cô gái cười lạnh: “Mọi người xem, chỗ này của tôi có chứng cứ chứng minh bà ta là tập đoàn lừa gạt.”

Mọi người cùng nhau nhìn về phía cô.

Cô lấy ra một cái điện thoại di động, ở trên màn hình bấm bấm vài cái, phát ra một đoạn video.

Tiết mục trên màn hình, giống y hệt cảnh tượng người phụ nữ mới vừa rồi bị tài xế đụng phải.

“Oa, thì ra bà ta là tên lừa gạt.”

“Mau báo cảnh ——”

“Ồ, người đâu?”

Mọi người tìm kiếm khắp nơi, nhưng đâu còn thấy bóng dáng người phụ nữ kia? Không biết từ lúc nào người phụ nữ kia đã biến mất.

Một đám người buồn bực, mắt thấy không thể chơi đùa được, liền rời rít giải tán.

Tài xế thờ phào một cái, liên tục khom người với cô gái gan dạ kia: “Tiểu thư, cảm ơn cô đã ra mặt thay tôi.”

“Anh mới là tiểu thư!” Cô gái không chịu nổi bộ dáng này của anh ta, chu cái miệng nhỏ nhắn, đưa tay cầm lên thẻ công tác chứng minh trước ngực: “Nhìn rõ ràng một chút, tôi không phải tiểu thư, mà là phóng viên! Tôi có tên, tên là Phong Chi Sơ.”

Tài xế thật thà cười một tiếng: “Cảm ơn Phong tiểu thư.”

Phong Chi Sơ hừ một tiếng, liếc nhìn Thích Nghi, trong mắt mang theo một chút khinh thường: “Có tiền rất giỏi sao?”

Thích Nghi không để ý tới cô ấy, chỉ xoay người kéo cửa chuẩn bị lên xe.

Phong Chi Sơ nhướng mày, đang muốn cản cô, lại thấy Lam Thiên Nhiên đang ngồi trong buồng xe, khẽ sửng sốt.

“Tài xế, lái xe.” Thích Nghi vừa nói ra, cả người đã ngồi xuống, đóng cửa xe lại.

Tài xế nhìn Phong Chi Sơ khom người một lần nữa, mới ngồi lên ghế lái, vẫn không quên quay cửa kính xe xuống đưa danh thiếp cho Phong Chi Sơ: “Phong tiểu thư, đây là danh thiếp của tôi, chút nữa tôi mời cô ăn cơm.”

Phong Chi Sơ nhận lấy, ánh mắt lại chăm chú nhìn Thiên Nhiên.

Hành động của cô Thiên Nhiên nhìn thấy rất rõ, lúc này hướng cô cười nhạt một tiếng.

Cảm giác nhạy cảm của phóng viên làm cho Phong Chi Sơ ngay lúc cô ấy quay lại mỉm cười, liền giơ điện thoại di động lên ấn xuống nút chụp ảnh.

Xe gào thét đi.

Nhìn ảnh chụp trên điện thoại di động, mặt mày Phong Chi Sơ trầm xuống, trong đáy mắt song gọn lẫn lẫn.

Trên xe, Thiên Nhiên ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn Thích Nghi.

Thích Nghi cười nhạt: “Muốn hỏi mình cái gì?”

“Cậu biết rõ còn hỏi.” Thiên Nhiên oán trách trừng mắt nhìn cô.

Đôi lông mày của Thích Nghi nhíu lại, âm thanh ôn lạnh như nước: “Thiên Nhiên, cậu cũng đã nhìn ra, bọn họ là thông đồng với nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Người Nào Ở Ngoài Sáng Người Nào Ở Trong Tối

Sắc mặt của Thiên Nhiên có hơi trầm xuống: “Mình nói tại sao cậu lại đột nhiên muốn dùng tiền giải quyết vấn đề. Thì ra là như vậy!”

Thích Nghi liền cười: “Không, Thiên Nhiên, cái đó là thời thế, coi như bọn họ không thông đồng với nhau, mình cũng chỉ có thể làm như vậy.”

“Cho nên nói, lúc mà cậu hỏi người phụ nữ kia muốn bao nhiêu, cũng không biết bọn họ là thông đồng?” Thiên Nhiên có chút giật mình nhìn cô: “Vậy lúc nào thì cậu nhận thấy được bọn họ có chút không ổn?”

“Lúc Phong Chi Sơ cầm điện thoại phát video ra.” Ánh mắt Thích Nghi thâm trầm, đáy mắt sáng tối đan xen.

Thiên Nhiên nhíu mày.

Thích Nghi ngồi dựa lưng vào ghế, khẽ cười nói: “Khi đó cô ta có nhìn người phụ nữ một cái.”

Vấn đề là nằm ở chỗ cái nhìn kia.

“Lúc Phong Chi Sơ nói có chứng cứ là người phụ nữ kia lừa gạt, biểu hiện của người phụ nữ đó quá mức tỉnh táo, cũng không có cảm thấy kinh ngạc chút nào. Nếu như chỉ là vô ý gặp người xa lạ, bà ta nghe được Phong Chi Sơ nói có chứng cứ phạm tội của bà ta, tại sao bà ta không hoảng hốt?”

Thích Nghi khẽ mỉm cười, trong lòng mắt lộ ra chút giễu cợt: “Trình diễn giống như thật, cũng chưa chắc là thật.”

“Thích Nghi, nói như thế, chuyện chúng ta trở về nước, sớm có người biết. Hơn nữa, người kia cũng không đơn giản.” Thiên Nhiên cười khổ: “Hắn là hắc đi!”

Câu cuối cùng của cô, chính là dùng giọng khẳng định nói.

Thích Nghi lắc đầu: “Chưa chắc.”

Thiên Nhiên cả kinh, ngo ngác nhìn cô: “Tại sao không phải?”

“Thiên Nhiên, nếu như là hắc, hắc nhất định sẽ không phải một nhân vật non nớt như Phong Chi Sơ tới tiếp cận chúng ta.” Thích Nghi thờ dãi một tiếng: “Có lẽ biết được chúng ta trở về nước, còn có người khác.”

“Phong Chi Sơ là nhắm vào cậu sao?” Thiên Nhiên lo lo lắng nhìn cô chăm chú.

Thích Nghi trả lời cũng là tránh nặng tìm nhẹ: “Vừa rồi cô ta chính là chụp hình cậu nha!”

Thiên Nhiên lấy cùi chỏ đập vào bả vai Thích Nghi một cái: “Cô ta là phóng viên có được hay không?”

Thích Nghi trừng mắt nhìn, sau khi cười ha ha một tiếng, nghiêm mặt nói: “Chẳng mấy chốc cô ta sẽ quay lại tìm chúng ta thôi.”

“Mới vừa rồi cậu không trực tiếp vạch trần cô ta, là muốn thay vì cô ta ở trong tối chúng ta ở ngoài sáng, không bằng chúng ta ở trong tối còn cô ta ở ngoài sáng?”

“Thiên Nhiên, cậu thật thông minh!” Thích Nghi đưa tay bóp mặt cô.

Thiên Nhiên hiếm khi làm một cái mặt quỷ, nhìn cô cười một tiếng.

Tài xế lái xe phía trước nghe được sừng sốt một chút.

Bọn họ đang làm cái gì bí hiểm à?

Thành Đông, Nhà Xá.

Vào lúc đêm khuya, sắc trời như mực, ngôi biệt thự này vẫn sáng trưng như cũ.

Đây vốn là một trong những biệt thự quý tộc của Trần thị, từ trước tới nay nhà họ Trần kinh doanh tập đoàn truyền thông Trung Thiên luôn có tài lực khiến người ghen tỵ, có thể nói là tại giới thương gia tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng mà, mấy ngày gần đây tập đoàn này bị nhiều người vây bủa, dẫn đến có hơi hỗn loạn.

Thời gian trước chủ tịch Trần Phi của tập đoàn truyền thông Trung Thiên đã bị cảm nhập viện, con trai Trần Kỳ Chính vừa mới tiếp quản công ty vào hai ngày trước không may gặp tai nạn xe cộ nghiêm trọng, sau khi giải phẫu vẫn còn đang hôn mê.

Nhà họ Trần sáu đời đơn truyền, đến đời của Trần Kỳ Chính, mặc dù phụ nữ của ông nhiều không kể xiết, nhưng không có người nào sinh cho ông một đứa con trai, chỉ có mấy vị thiên kim.

Trước mắt tiếp quản tập đoàn truyền thông Trung Thiên là đại tiểu thư của Trần gia Trần Bích Nhã. Từ lúc nhỏ cô đã được Trần Phi đưa ra nước ngoài học tập, có năng lực quản lý rất mạnh, nhưng bởi vì hai vị chủ tịch liên tiếp gặp chuyện không may, cổ phiếu của tập đoàn truyền thông Trung Thiên bị thiệt hại, giảm rồi lại giảm, công ty đã bị lọt vào khủng hoảng kinh tế mà từ trước đến giờ chưa từng có, mất thấy, sắp sửa sẽ bị người cùng nghề thầu tóm.

Vì vậy, hiện nay không có đàn ông trấn thủ, nhà họ Trần tựa như bầy kiến không có tổ, loạn thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhà Họ Trần

Ngồi vây quanh trên ghế salon ở phòng khách là các người phụ nữ của nhà họ Trần.

“Cũng đã đến lúc nào rồi, chị ấy đối với chuyện công ty chẳng quan tâm thì cũng thôi đi, tại sao ngay cả ông cụ và Chính Kỳ chị ấy cũng mặc kệ? Em không hiểu, rõ ràng là đại phu nhân của nhà họ Trần, tại sao chị ấy có thể nhàn rỗi như thế?” Tiếng nói oán trách của tam phu nhân Du Ngọc vang lên khắp phòng.

Đại phu nhân nhà họ Trần mà bà đang nói chính là Tần Văn vợ cả của Trần Chính Kỳ, trời sinh bà tính tình lạnh lùng, xưa nay đều chỉ ở tại Thiên viện, những việc lớn nhỏ hàng ngày của nhà họ Trần, đều do nhị phu nhân Vạn Ánh Hà quản lý.

Lúc này, nhị phu nhân liếc mắt nhìn Tam phu nhân, ôn hòa nói: “Em ba, người ta không muốn trông nom chuyện này, chẳng lẽ chúng ta còn phải đi cầu chị ấy hay sao? Chuyện của Nhị Xá không phải còn có chúng ta sao? Về phần công ty. Bích Nhã đã tiếp quản Trung Thiên, vô luận xảy ra chuyện gì, con bé đều sẽ chịu trách nhiệm xử lý tốt.”

Cả đời Trần Chính Kỳ phong lưu, trừ người vợ Tần Văn ra, nhị phu nhân, tam phu nhân đều là hồng nhan tri kỷ của ông. Người ở bên ngoài nhìn vào, hai bà chỉ tính là vợ nhỏ, nhưng Trần Chính Kỳ đã dặn dò người giúp việc của nhà họ Trần, coi bọn họ trở thành phu nhân mà đối đãi.

Dưới gối của nhị phu nhân có đại tiểu thư Trần Bích Nhã, năm nay 27, từ nhỏ đã rất được Trần Chính Kỳ yêu thích, là con gái mà ông thương yêu nhất, vì vậy nhị phu nhân được hưởng phúc nhờ con gái, khi đại phu nhân không muốn chủ trì việc lớn nhỏ của nhà họ Trần, bà đã giành được quyền lực quản lý nhà họ Trần.

Nhị tiểu thư Trần Tư Giai cùng tuổi với Trần Bích Nhã, là con gái riêng mà Trần Chính Kỳ mang từ bên ngoài về. Mười hai tuổi cô mới về nhà họ Trần, Trần Chính Kỳ vẫn luôn không quan tâm đến cô, những người khác tự nhiên cũng không muốn gặp cô. Cô đặc biệt thích âm nhạc, mười lăm tuổi đã đi học viện âm nhạc hoàng gia ở Anh quốc để bồi dưỡng, nhưng cuối cùng cô bạc mệnh, chưa đủ 20 tuổi đã qua đời, cho tới bây giờ những người ở nhà họ Trần không còn ai nhắc đến cô.

Tam tiểu thư Trần Mạn Như và ngũ tiểu thư Trần Thiên Nhụy là con của tam phu nhân Du Ngọc, Tam tiểu thư tuổi gần 24, trời sinh tính tình xảo quyết đáo để, thường ngày thích trêu chọc người làm vui, ngược lại không ai dám trêu chọc. Còn ngũ tiểu thư năm nay 17, lại là lão yêu, càng là cháu gái mà ông cụ hài lòng nhất, tự nhiên là đối tượng được cả nhà thương yêu, hiện nay cô vẫn còn học cao trung.

Về phần tứ tiểu thư Trần Thích Nghi, năm nay 23, là con gái của đại phu nhân Tần Văn, tuy là như thế, cô vẫn là một trong năm vị tiểu thư không được chú ý, không chỉ là vì Tần Văn không thích cô, càng bởi vì lúc cô tám tuổi đã được đưa tới La Mã sinh sống, cho tới tận nay đã mười lăm năm, chưa bao giờ trở lại nhà họ Trần.

Trời sinh tính tình tam phu nhân mềm yếu, nghe được lời nói của nhị phu nhân, con người liếc Trần Bích Nhã một cái, không nói thêm gì nữa.

Tuy bà có hai đứa con gái, cũng không đuổi kịp đã tâm của Bích Nhã.

“Chị cả, em thấy mấy ngày nay chị đều là đi sớm về trễ, hình như rất là mệt mỏi.” Trần Thiên Nhụy và Trần Bích Nhã tuy không phải một mẹ sinh ra, nhưng dù sao cô cũng thiện lương, mới vừa vào nhà thấy dáng vẻ của Trần Bích Nhã nhều mày ngồi dựa vào ghế salon, lo lo lắng lắng nói: “Chị phải chú ý nhiều một chút, đừng để hư thân thể của mình.”

“Chị vẫn ổn, nhưng mà bệnh viện bên kia.” Trên gương mặt xinh đẹp mà tính xảo thoáng qua vẻ cười khổ khó phát hiện, Trần Bích Nhã hít sâu một cái: “Mọi người chăm sóc nhiều hơn một chút là được.”

“Chị cả cứ yên tâm làm nữ cường nhân của chị đi, mẹ của chúng ta nhất định sẽ chăm sóc ông nội và ba thật tốt.” Tiếp lời là Trần Mạn Như.

Trong lời nói của cô mang theo chút châm chọc, Trần Bích Nhã lại giống như không để bụng, cũng không nhìn cô, chỉ là vờ u sầu trên mặt khó mà tiêu tan.

Nhị phu nhân tất nhiên hiểu rõ con gái của mình nhất, thấy dáng vẻ của cô như thế, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay của cô: “Bích Nhã, có chuyện gì khó khăn sao?”

Đôi mắt đẹp của Trần Bích Nhã tối sầm lại, cúi đầu, cười giễu nói: “Gần đây bởi vì ông nội và ba lần lượt gặp chuyện không may, cổ phiếu của công ty giảm mạnh, có rất nhiều đồng sự đều rớt yêu cầu rút cổ phần. Tiếp tục như vậy nữa, con sợ công ty sớm muộn gì cũng sẽ không chống đỡ nổi!”

“Vậy phải làm gì mới được?” Tam phu nhân kinh hãi: “Nếu như công ty sụp đổ, nhà họ Trần của chúng ta chỉ sợ.”

“Mọi người yên tâm, nhà họ Trần tuyệt đối sẽ không sụp đổ.” Một tiếng nói nhẹ nhàng bỗng bành truyền đến, nhưng rất kiên định có lực, gọn gàng dứt khoát cắt đứt lời của bà ta.

Một thân thể màu đen cùng lúc xuất hiện trong phạm vi ở tầm mắt của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Có Lòng Ham Muốn

Nhìn cô gái thanh lệ xa lạ ở trước mặt, tất cả mọi người đều rơi vào trong ngạc nhiên.

“Cô là ai? Tại sao lại xuất hiện ở trong nhà chúng tôi? Là ai cho cô đi vào?” Phản ứng lại trước là Trần Mạn Như, cô nhướn mày: “Cô dựa vào cái gì nói lời như thế?”

“Tam tiểu thư, là tôi sai người cho cô ấy đi vào.” Chú Phúc đứng ở bên cạnh cô gái giải thích: “Cô ấy là tứ tiểu thư nhà họ Trần.”

Cũng chớ trách họ không biết tứ tiểu thư, dù sao sau khi cô đi La Mã, ngoại trừ ông cụ và lão quản gia nhà họ Trần là ông ngẫu nhiên nhận được tin tức về cô, ngay cả lão gia và đại phu nhân cũng không quá quan tâm đến cô.

Nghe được lời nói của chú Phúc, mọi người trong nhà đều trở mắt nhìn nhau.

Nói cũng kỳ quái, cho dù thuở nhỏ Trần Thích Nghi không hề búồng bình, nhưng Trần Chính Kỳ luôn luôn không thương cô, ngay cả mẹ của cô Trần Văn hình như cũng chán ghét sự tồn tại của cô, càng khỏi cần nói những người khác sẽ quan tâm đến cô. Năm cô tám tuổi, ông cụ dứt khoát đưa cô đi La Mã, sau đó cô vẫn ở tại nơi đó. Tình huống thay đổi, không ai nghĩ đến mười lăm năm sau cô lại xuất hiện tại nhà họ Trần.

“Chú Phúc, ông đùa gì thế? Cô ta thật sự là tứ tiểu thư Trần Thích Nghi?” Nhị phu nhân nghi ngờ nhìn chú Phúc.

“Tất nhiên không thể nghi ngờ!” Giọng điệu của chú Phúc kiên định.

Hai mắt nhị phu nhân nhìn cả người Trần Thích Nghi đánh giá từ trên xuống dưới, chỉ thấy giờ phút này tuy cô bị hoài nghi, nhưng lại bình tĩnh, trên gương mặt xinh đẹp không có nửa phần hoảng hốt, trên người mơ hồ phát ra khí chất quý tộc không cần cũng biết, trong lòng không khỏi giật mình một cái. Nhưng suy cho cùng bà cũng đã đi theo Trần Chính Kỳ nhiều năm, xưa nay nhìn quen sóng gió, lúc này bên ngoài mặt vẫn còn coi là bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi, “Tứ tiểu thư đột nhiên quay về Ôn Thành, tại sao lại không cho người thông báo cho chúng tôi một tiếng?”

Phải biết rằng, vào lúc này ông cụ và lão gia đều xảy ra chuyện, Trần Thích Nghi này chẳng lẽ là thâm nghĩ quay về nhà họ Trần tranh giành tài sản hay sao? Hôm nay trước mắt truyền thông Trung Thiên gặp nguy hiểm phá sản, lúc này là thời điểm để cô đánh chủ ý vào sản nghiệp của nhà họ Trần?

Nhị phu nhân chưa nói thẳng, Trần Mạn Như cũng lại chọn nói rõ ràng: “Di Hà, cái này còn cần phải hỏi sao? Nhất định là có người từ nguồn nào đó biết được ba cùng ông nội xảy ra chuyện, cho nên nổi lên lòng ham muốn với nhà họ Trần của chúng ta!”

Lời nói thẳng thắn như thế, trong nhà họ Trần chỉ có cô dám nói.

“Chị ba.” Tuy Trần Thiên Nhụy nhỏ tuổi, lại thông minh lanh lợi, nghe cô nói chuyện như vậy, rõ ràng là cô có ngụ ý nhằm vào Trần Thích Nghi có ý ám chỉ, không nhịn được đưa tay nhẹ kéo vạt áo của cô.

“Kéo chị làm cái gì, chị nói thật mà thôi!” Trần Mạn Như dùng lựa thu cùi chỏ lại, trợn mắt nhìn Trần Thiên Nhụy một cái, trong đáy mắt chứa ánh sáng cảnh cáo.

Trần Thiên Nhụy còn muốn lên tiếng, lại thấy tam phu nhân lắc đầu với cô một cái, trong lòng cô bắt đắc dĩ, chỉ đành phải ngược mắt áy náy nhìn Trần Thích Nghi, rồi sau đó cúi đầu xuống, im miệng không nói.

Từ trước đến giờ cô rất nhu thuận, tất nhiên không muốn không tuân theo lời của mẹ.

Bên trong phòng lập tức im ắng.

Không có một âm thanh!

“Em tư khó có khi trở về, chúng ta tự nhiên phải hoan nghênh mới đúng!” Một lát sau, Trần Bích Nhã chưa từng phát biểu ý kiến bỗng nhiên mỉm cười, đứng lên nhìn Trần Thích Nghi, ôn nhu hỏi thăm: “Chỉ là em tư đích thật là quá lâu chưa từng về nhà, không biết lần này trở về là.”

Lời nói đến đây, đột nhiên ngừng lại, đem vấn đề ném trở lại cho Thích Nghi.

Biết chính mình không có được người nào hoan nghênh, thậm chí có thể nói là bị bọn họ ghét bỏ, Thích Nghi vẫn có dáng vẻ không để ý chút nào. Dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, cô hướng về phía đám người đó cười nhạt một tiếng, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, nhưng lời của cô nói ra, lại làm mọi người chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Địa Vị Trên Cao

Cô nói, tôi đây là vì truyền thông Trung Thiên mà đến!

“Cô mới vừa nói nhà họ Trần sẽ không sụp đổ, bây giờ lại nói là vì truyền thông Trung Thiên mà đến, cuối cùng là cô muốn làm gì?” Tam phu nhân chau mày, hỏi vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn hỏi.

Thích Nghi nhìn mọi người xung quanh một cái, nhưng thấy vẻ mặt của họ có kinh ngạc nghi hoặc có sợ có khinh thường, không khỏi mím môi cười một tiếng: “Tôi tất nhiên là vì muốn nhà họ Trần tốt hơn.”

Nhị phu nhân cười nhạt một tiếng: “Làm tốt hơn như thế nào?”

“Hiện nay truyền thông Trung Thiên lâm vào nguy cơ, công ty vốn không có quay vòng vốn, hiện bây giờ chỉ có ba biện pháp khả thi. Một là chia phí tổn, hai là vay mượn, ba là tìm người đầu tư nhập cổ phần! Chỉ là.” Thích Nghi hơi dừng lại, ánh mắt lướt qua vẻ mặt nhàn nhạt của Trần Bích Nhã: “Ba đường đi này, chỉ sợ bây giờ chị cả cũng không làm được!”

Nghe được lời cô nói đến đây, vẻ mặt của Trần Bích Nhã hơi trầm xuống. Hai tay cô nắm chặt thành quyền buông xuống ở bên chân, ánh mắt nhìn Thích Nghi hiện ra ánh sáng lạnh lẽo, nhưng cũng không lên tiếng phủ nhận.

Bởi vì ông nội cùng ba xảy ra chuyện, hiện tại tương lai của truyền thông Trung Thiên trở nên mờ mịt, cô cũng đã từng đi cầu qua những chú bác có quan hệ nhiều đời thường xuyên qua lại chặt chẽ cùng với nhà họ Trần, nhưng lại không có một người nào đồng ý giúp đỡ. Về phần ngân hàng, cũng bày ra thái độ thờ ơ lạnh nhạt, lúc này cô thật sự giống như lời Trần Thích Nghi nói, không có biện pháp tìm được lối ra từ ba con đường này.

Ngược lại Trần Mạn Như thấp giọng cười giễu cợt, mắt lạnh nhìn Thích Nghi: “Buồn cười, chị ấy không làm được, chẳng lẽ cô có thể làm được?”

Thích Nghi cười nhạt, bình tĩnh nói: “Nếu như tôi nói tôi có thể đây?”

“Cô có thể?” Chân mày Trần Mạn Như nhíu lại, giễu cợt nói: “Tôi thấy cô đến đây mục đích là muốn nhập chủ vào Trung Thiên đấy chứ?”

Thích Nghi mỉm cười: “Tôi muốn địa vị trên cao, xưa nay đều là người tài mới có.”

“Cô. . . .”

“Em ba, để chị nói chuyện với em ấy.” Thấy Trần Mạn Như muốn trách mắng Thích Nghi, Trần Bích Nhã nhẹ giọng cắt đứt lời của cô ta. Cô neho mắt lại, nhìn Thích Nghi cười nhẹ mở miệng: “Em tư, trừ ba biện pháp mà em nói, biết đâu còn có biện pháp thứ tư.”

“Nha?” Đôi mi thanh tú của Thích Nghi nhếch lên.

“Khi cần thiết, tôi sẽ bán một phần cổ phiếu của công ty với giá thấp.”

Trần Bích Nhã nói thật nhẹ nhàng, nhưng lời cô nói ra, trừ Thích Nghi, vẻ mặt tất cả mọi người ở trong phòng đều hơi thay đổi.

Truyền thông Trung Thiên là tâm huyết của ông cụ, nếu như cổ phiếu bị bán với giá thấp, bị vài người có tâm tư mua đi, chỉ sợ sau này tình cảnh của truyền thông Trung Thiên càng thêm khó khăn, thậm chí, vô cùng có thể sẽ bị người khác chiếm lấy! Huống chi, Trần Phi và Trần Chính Kỳ cũng chưa chắc sẽ đồng ý cho cô làm như vậy.

“Cho nên nói, chị tình nguyện mạo hiểm cầm truyền thông Trung Thiên cũng không nguyện ý nhường quyền quản lý của nó ra?” Thích Nghi chăm chú nhìn Trần Bích Nhã, ánh mắt như nước.

“Trần Thích Nghi, cô không nên quá phận!” Mắt thấy Thích Nghi lẩn lướt người khác từng li từng tí, Trần Mạn Như tức giận, cô bỗng đứng lên, lạnh giọng cười nói: “Không phải cô là một người không được ông nội và ba chào đón, bị mẹ của cô ghét bỏ, ngay từ nhỏ bị đuổi ra ngoài làm một cô gái lưu lạc sao? Bây giờ cô trở về nhà họ Trần muốn đùa giỡn cái gì? Tôi nhìn thấy cô liền muốn nôn, nhà họ Trần hoàn toàn không hoan nghênh cô, cửa ở nơi này, cô mau mau cút ra ngoài cho chúng tôi!”

“Không chỉ có cô ta, tôi muốn hiện tại tất cả người ở nhà họ Trần các người, đều nên rời khỏi Nhã Xá.”

Ở cửa, có tiếng nói nhàn nhạt của người đàn ông truyền đến, ngay lập tức có một bóng dáng thon dài đi đến.

Quần áo của anh ta gọn gàng, thân hình cao lớn, mặt mũi rất là tuấn tú, sắc mặt thê lương lạnh lùng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía người tới, nhưng sau khi thấy gương mặt của anh ta, đều giật mình một cái.

Người này quả thật làm cho bọn họ bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tân Chủ Nhân

Trừ Thích Nghi, về mặt của những người khác ở nhà họ Trần đều trầm xuống.

Tam phu nhân sớm đã sợ đến mức mặt trắng bệch.

Trần Thiên Nhụy nhẹ mím môi, nhìn người đàn ông từng bước một đến gần, hai tay nắm lại.

Trần Mạn Như cũng cười nhạt một tiếng: “Họ Dương, anh chỉ là một con chó mà nhà họ Trần nuôi thôi, có tư cách gì ở chỗ này sửa soạn.”

“Luật sư Dương, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Nhị phu nhân chau mày.

Ánh mắt của Dương Tiên Trí chỉ dừng lại ở trên mặt Trần Bích Nhã: “Đại tiểu thư, xin lỗi.”

Trần Bích Nhã cắn chặt hàm răng, đôi mắt sáng gắt gao nhìn chăm chăm Dương Tiên Trí, cũng không nói chuyện, mũi chỉ hừ lạnh một tiếng.

Thích Nghi nhân nhật quan sát người đàn ông trước mắt, đôi mày thanh tú giương lên: “Luật sư Dương, tôi chỉ muốn biết, vì sao chúng tôi phải chuyển ra khỏi Nhã Xá, Nhã Xá này là sản nghiệp của nhà họ Trần chúng tôi.”

Hai mắt Dương Tiên Trí nhìn về phía cô, trong mắt hiện ra vẻ nghi hoặc.

Cũng khó trách anh ta không biết cô, dù sao từ trước đến nay bọn họ đều không có gặp mặt qua.

Thích Nghi cười một tiếng: “Tôi là Trần Thích Nghi, con gái thứ tư của nhà họ Trần.”

Về mặt Dương Tiên Trí có hơi biến đổi.

Phản ứng của anh ta giống như trong phạm vi Thích Nghi dự liệu, nhưng thấy tay cô duỗi ra, lòng bàn tay đưa tới trước mặt Dương Tiên Trí: “Nếu tôi đoán không sai, anh là luật sư cố vấn Dương Tiên Trí của truyền thông Trung Thiên. Nghe nói trước kia cha tôi rất coi trọng anh, hi vọng sau này chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Dương Tiên Trí dường như không nghĩ tới cô sẽ nói như thế, hơi đắn đo một lát, cuối cùng vẫn đưa tay nắm lấy tay cô.

“Cái người đang làm cái trò gì?” Trần Mạn Như nhíu lông mày lại, mặt hạnh tròn tròn: “Chẳng lẽ các người thông đồng. . . . Không đúng, trước kia các người vốn không biết nhau. Rốt cuộc các người muốn làm cái gì?”

“Trên thực tế, Nhã Xá đã được đại tiểu thư giao quyền, bán ra ngoài.” Dương Tiên Trí dường như phát ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy: “Tiền bạc dùng để quay vòng cho truyền thông Trung Thiên.”

“Bích Nhã!” Về mặt nhị phu nhân phát lạnh: “Cái này có phải thật hay không?”

Trần Bích Nhã không nói lời nào.

Cô đây là đang ngầm thừa nhận!

Tam phu nhân bỗng đứng lên, hai chân cũng run lên, thiếu chút nữa là ngã xuống đất, may là Trần Thiên Nhụy kịp thời đỡ lấy bà.

“Chị cả, chị cũng tài giỏi đó, lại lừa gạt chúng ta làm chuyện như vậy.” Trần Mạn Như cười lạnh.

“Không phải anh đã nói là giúp tôi giữ bí mật sao?” Lúc này, Trần Bích Nhã mới nhìn Dương Tiên Trí lạnh lùng mở miệng: “Anh lại phản bội tôi!”

Dương Tiên Trí từ chối cho ý kiến.

Mặt mũi Thích Nghi liền nặng nề.

Trong nhà nhất thời yên lặng, không khí áp lực nói không nên lời.

“Nhà họ Trần không gánh nổi, Trung Thiên cũng phải bỏ đi!” Trần Mạn Như đứng dậy trước tiên, lạnh lùng cười giễu cợt, quay người đi lên lầu.

“Tân chủ nhân hạn cho các người chuyển toàn bộ đi trong vòng 3 ngày.” Dương Tiên Trí nhẹ nhàng mở miệng.

Lưng Trần Mạn Như cứng đờ, động tác cũng không dừng lại, rất nhanh liền biến mất trước mặt mọi người.

Trần Bích Nhã giận đến thân thể khẽ phát run, cô giận quá thành cười, nghiêng người nhìn Thích Nghi, trong mắt sương mù mờ mờ: “Không phải cô nói có thể giữ được truyền thống Trung Thiên sao?”

Cô cũng sẽ cho cô ta vấn đề khó khăn!

Trong lòng Thích Nghi cười lạnh, nhưng mà trên mặt lại bình tĩnh không gợn gợn, ánh mắt trong như nước hồ thu: “Luật sự Dương, xin hỏi người mua Nhã Xá là ai?”

Con người Dương Tiên Trí trầm xuống, nhìn cô chậm rãi phun ra một cái tên.

Nghe xong, trừ Thích Nghi ra, tất cả mọi người đều chấn động.

Có lẽ, Nhã Xá bị người này mua đi, bọn họ ngay cả có tiền, cũng không thể mua trở lại!

Thích Nghi cũng không phải là người xúc động, nhưng sau khi rời đi Nhã Xá, cô lại một mình đi đến câu lạc bộ Vạn gia đăng hỏa.

Nếu muốn mua Nhã Xá về, cô nhất định phải làm quen cùng ông chủ nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Có Trò Hay Bắt Đầu

Chỉ nhìn sơ quy mô của Vạn Gia Đăng Hỏa, Thích Nghi liền có thể hiểu được đây là một nơi tiêu tiền như nước.

Một thế giới xa hoa trụy lạc, không gian tràn ngập mùi nước hoa nồng nặc cùng với mùi thuốc lá gay mũi. Mà chính trong hoàn cảnh như vậy, lại tồn tại đủ loại cô gái, gầy ốm béo ú, buồn hương bán phần, lúc này đang trên đũa đám khách khứa, hành động cử chỉ phóng khoáng táo bạo, khiến cho người ta không dám liếc mắt.

Nếu không phải lúc sống ở nước ngoài quen nhìn loại trường hợp này, Thích Nghi nhất định chạy một mạch khỏi đây, làm gì còn quan tâm xem liệu có mua được Nhã Xá về hay không chứ.

Trong hoàn cảnh như thế xuất hiện một người mặc trang phục bình thường chưa kể tới lại là một cô gái có phong thái thanh nhã cao quý, lúc nào cũng thu hút sự chú ý của người khác.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô muốn tìm ai?” Quản lý của hội trường tự mình đến hỏi chuyện cô, thái độ cũng không tệ.

“Dẫn tôi đi gặp ông chủ của các vị.” Thích Nghi trực tiếp nói ra tên tuổi của người kia: “Long Vu Hành.”

Vị quản lý có chút kinh hãi, nhưng nhìn đến vẻ mặt lạnh lùng của cô, không giống như đang nói giỡn, trong một lúc không có phản ứng lại.

Thích Nghi nhíu mày: “Anh ta đang ở đâu?”

Đôi môi quản lý vừa động đậy, chuẩn bị nói chuyện, lại nghe được âm thanh của một cô gái giành nói trước: “Anh ấy lâu nay bẻ bộn nhiều việc, không muốn tùy tiện gặp người khác.”

Một bóng dáng yếu điệu nhẹ nhàng đi tới.

Cô gái có thân hình thon dài, quần áo sang trọng, mái tóc như thác nước nhuộm màu vàng kim, phần đuôi uốn xoắn, trên tai đeo một đôi khuyên tai thật to. Đôi mắt hạnh của cô ta tròn tròn, làn da nõn nà, đáng đáp mềm mại gợi cảm, đích thực là xinh đẹp như hoa, vừa nhìn đã thấy ngay là một tiểu thư nhà giàu.

Nhưng mà, một tiểu thư nhà giàu cũng sẽ đến cái nơi coi trọng vật chất như thế này, thật là làm người khác bất ngờ.

Thích Nghi thần nhiên nhìn cô ta, cô ta cũng nhặt nhẹo nhìn lại cô.

Quản lý nhìn thấy cô ta, tức thì tỏ ra cung kính: “Minh tiểu thư....”

“Đề tôi tới xử lý.” Minh Hy Nhi vẫy vẫy tay, ý bảo vị quản lý rời đi.

“Vâng” Quản lý lập tức gật đầu, lui ra.

Thích Nghi nhìn Minh Hy Nhi: “Minh tiểu thư đây là muốn dẫn tôi đi gặp Long tiên sinh?”

Minh Hy Nhi bĩu môi: “Đương nhiên không.”

Thích Nghi sớm đoán được cô ta sẽ nói như vậy, cũng không tức giận, ngược lại mím môi cười: “Cứ tưởng hôm nay có thể thay mặt bàn bạc chuyện hợp tác làm ăn với Long tiên sinh, thật không ngờ.....Haiizz, thôi, chẳng qua cũng chỉ là chuyện buôn bán giá vài triệu. Long Vu Hành không muốn làm, chẳng lẽ những người khác cũng không muốn làm hay sao? Đành vậy!”

Nói xong, cô ngay lập tức quay người muốn đi.

“Đợi một chút.” Minh Hy Nhi vội vã kéo cánh tay của cô: “Cô vừa mới nói là muốn bàn bạc chuyện làm ăn cùng với anh Long à?”

“Không như vậy cô nghĩ có thể có chuyện gì?” Thích Nghi nhún chân mảy.

Minh Hy Nhi ngay lập tức nhoen miệng cười: “Vậy cô đừng đi, tôi mang cô đi gặp anh Long.”

Thích Nghi nghe vậy, đầu ngón tay xoa nhẹ dưới cằm, cười nhợt nhạt.

Thiên kim tiểu thư xuất thân giàu có không am hiểu sự đời như vậy, thật là dễ lừa.

Ở phía trên cao, có người đang quan sát tất cả chuyện này.

“Ông chủ, đó không phải là Minh tiểu thư hay sao?” Lòng bàn tay đặt trên lan can, Lý Húc mở miệng: “Đi theo phía sau cô ta là ai?”

Bên cạnh, một khuôn mặt tuấn tú sắc mặt lạnh nhạt chăm chú không nói gì, đáy mắt hiện lên chút ánh sáng lạnh.

Tự nhiên Lý Húc cũng không dám nói nhiều.

“A Húc.”

Người đàn ông đột nhiên nhìn sang, dọa Lý Húc cả kinh. Cũng may anh ta phản ứng rất nhanh, vội vàng trả lời lại: “Vâng.”

“Ôn Thành....” Người đàn ông dừng một chút, khóe miệng nhẹ nhếch lên, cười như không: “Sắp có trò hay bắt đầu rồi.”

Minh Hy Nhi đẩy cánh cửa chạm trở, lên tiếng gọi: “Anh Long, có người tìm anh nói chuyện làm ăn.”

Thích Nghi chỉ nghe “Bốp” một tiếng nhỏ vang lên, thấy phía trước bức tường treo cái bảng phóng phi tiêu, có một cái phi tiêu đang cắm ngay giữa hồng tâm

Cách đó không xa, một thân hình thon dài đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Oan Gia Ngổ Hệp

“Long tiên sinh, xin chào!” Thích Nghi cất bước đi tới, đối với bóng lưng người nọ khẽ mở miệng: “Tôi là Trần Thích Nghi, hy vọng có thể cùng anh nói chuyện một chút!”

Thân mình kia từ từ quay lại.

Anh quần áo hoa lệ, ngũ quan khắc sâu trên gương mặt tuấn tú, nụ cười lạnh lùng thiếu đứng đắn, đôi con ngươi nhàn nhạt ngạo nghễ nhìn Thích Nghi, ánh sáng lóe lên bốn phía, dường như muốn đem cả người cô nuốt vào bụng.

Nhìn thấy mặt mũi của anh, gương mặt Thích Nghi biến sắc, bước chân không tự chủ lui về phía sau.

Tại sao lại là anh ta?!

Người này, là người vô lại, vô sỉ, nhằm chán nhất, vô địch khôn kiếp mà cô gặp phải!

Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Thích Nghi gần như muốn tông cửa mà chạy.

Bỗng nhiên, bên tai nghe được tiếng Minh Hy Nhi kinh ngạc kêu lên: “Ah, anh không phải là anh Long.”

Anh ta không phải Long Vu Hành?

Cô vốn có ý định chạy trốn, khi nghe xong lời này, Thích Nghi thoáng phân tâm, anh đã bước chân lên trước một bước, đứng trước mặt cô.

“Tôi đích thực không phải Long Vu Hành.”

Lời này, anh đương nhiên là nói với Minh Hy Nhi, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thích Nghi.

Thích Nghi liên tiếp lùi lại, cho đến khi sau lưng chạm phải bức tường lạnh băng, mới dừng lại bước chân. Mắt thấy anh tới gần, thân hình cao lớn hầu như che phủ ánh đèn phía trên đầu, làm cho tầm mắt cô có chút mờ hồ không thấy rõ. Trong đầu “lộp bộp” giật mình một cái, theo bản năng đưa tay chống trên lồng ngực của anh dùng sức đẩy một phát, muốn đem anh đẩy ra, kéo xa khoảng cách với nhau.

Thế nhưng không hề lay động anh được một chút nào!

Trái lại đôi bàn tay anh áp lên trên tường, đem toàn bộ thân thể cô giam vào trong đó: “Còn muốn trốn nữa hay sao?”

Âm thanh lạnh lùng trong suốt, không mang theo một chút thương tiếc.

Cô đương nhiên là muốn chạy trốn, bắt quá không có chỗ để trốn thôi!

Ổn định tinh thần một chút, Thích Nghi liếc mắt hung ác nhìn Minh Hy Nhi, thấy cô ta đang lè lưỡi, nghĩ thầm món nợ này cô nhớ kỹ, sau này lại tính sổ với cô ta.

Rõ ràng người áp sát cô là anh, cô lại trực tiếp xem như không nhìn thấy anh, trong lòng Đông Phương Tín xuất hiện một chút tức giận, đầu ngón tay nhẹ bóp cầm của cô: “Chắc chắn, bề ngoài thì tỏ ra lịch sự, không nghĩ tới cũng là một món hàng giương nanh múa vuốt!”

“Anh mới là món hàng, cả nhà anh đều là món hàng!” Thích Nghi không chút do dự phản bác lại.

Mặc dù sống ở nước ngoài lâu ngày, nhưng mà từ trước tới nay cô luôn chú ý đến tình hình xã hội Trung Quốc, vì vậy đối với loại chuyện đấu khẩu như thế này, không làm khó được cô.

Nghe cô phản bác, sắc mặt Đông Phương Tín một hồi xanh mét, hai bên má gân xanh nổi lên, đương nhiên giờ phút này anh đang tức giận.

Được lắm, muốn tranh cãi cùng anh đúng không!

Anh cười nhạo một tiếng, nghiêng người nhìn sang Minh Hy Nhi.

Từ nhỏ đã sống trong một gia đình giàu có, Minh Hy Nhi đương nhiên cũng không phải là dạng người lương thiện, mắt thấy bọn họ ngơoi qua ta lại đối địch với nhau, cô đã nhìn ra được giữa bọn họ hẳn là có quan hệ không bình thường. Lúc này thoáng nhìn tới ánh mắt lạnh lùng của Đông Phương Tín, cô vội vàng lui ra ngoài, vẫn không quên tiện tay giúp bọn họ đóng cửa phòng lại.

Nhưng mà trong lòng lại có nghi ngờ cực lớn, rõ ràng đây là phòng làm việc của anh Long, làm thế nào lại xuất hiện một người đàn ông xa lạ? Có thể đem phòng làm việc của anh Long xem như chỗ của mình, sợ rằng không đơn giản!

Cô tốt nhất không nên chọc giận anh ta thì hơn!

“Này----”

Không ngờ Minh Hy Nhi bỏ cô lại mà chạy, sắc mặt Thích Nghi trầm xuống, trong khi chặn cô lại, cánh tay anh bất ngờ giơ lên, lòng bàn tay chặn cổ cô lại, để cho cô không thể phát ra lời nào.

Thích Nghi tức giận, đưa tay hướng đến gương mặt của anh đánh tới.

“Còn muốn dùng lại chiêu này hay sao?” Đông Phương Tín cười lạnh, nhẹ đưa cùi chỏ lên, lòng bàn tay rãnh rồi dùng sức giữ cổ tay của cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Người Thông Minh Làm Chuyện Thông Minh

Anh không chế cô, mặc dù trong lòng Thích Nghi tức giận, ngoài mặt cũng chỉ có thể chịu thua. Bị Đông Phương Tín nắm chặt cổ tay có hơi đau đớn khó chịu, Thích Nghi chau lông mày, cắn răng nói: “Anh là ai? Rốt cuộc muốn như thế nào?”

Đông Phương Tín khinh thường cười cười: “Cô còn chưa có tư cách biết!”

Thích Nghi dùng sức giãy giụa, nhưng đành chịu cô không phải đối thủ của anh, chỉ có thể hung hăng trừng mắt với anh.

“Cô muốn tìm Long Vu Hành làm gì?” Đông Phương Tín hoàn toàn phớt lờ ánh mắt oán hận của cô đối với mình, nhướn chân mày nhìn cô.

“Không liên quan đến anh.” Thích Nghi quật cường mở miệng.

Mặt mày Đông Phương Tỉnh xuất hiện ý lạnh, trong tay tăng thêm một chút lực.

Thích Nghi đau đến mức muốn chửi ầm lên, nhưng hôm nay không phải lúc. Ánh mắt có chút độc ác, cô nén tức giận nói: “Tôi tìm Long Vu Hành nói chuyện làm ăn.”

“Làm ăn gì?”

“Buôn bán.”

“Bớt nói nhảm đi!”

“Anh----” “---” “may là ngày thường tính khí cô tương đối tốt, nhưng đối với loại người như anh vậy, Thích Nghi cơ hồ muốn nổi giận. Cô dùng sức hít một hơi, đề toàn bộ lửa giận trong lòng xuống: “Tôi nghe nói anh ta mua một khu nhà ở thành đông tên gọi là Nhã Xá, tính đến cùng anh ta bán bạc mua lại thôi.”

“Nhã xá ở thành đông?” Ánh mắt Đông Phương Tín thâm trầm, như có cái gì xẹt qua trong mắt anh: “Đó không phải là nơi ở của nhà họ Trần hay sao? Ở Ôn Thành nhà họ Trần cũng xem như một danh gia vọng tộc, làm sao đến mức mà ngay cả nhà cũng không thể giữ được như thế?”

Trong lời nói, không che giấu sự châm chọc.

Nghe anh ta nói như vậy, trong lòng Thích Nghi sinh ra một loại cảm giác không nói nên lời. Giống như là.....anh ta rất không thích người nhà họ Trần. Chẳng lẽ, người nhà họ Trần đắc tội gì với anh ta?

Trong lúc Thích Nghi đang suy tư, lại nghe được Đông Phương Tín lên tiếng: “Chỉ dựa vào cô, sợ là khó có thể mua lại Nhã Xá từ trong tay Long Vũ Hành.”

Lời nói chắc chắn, làm như mọi chuyện thực sự sẽ giống như anh nói vậy.

Thích Nghi định cãi lại, nhưng anh không cho cô cơ hội mở miệng, lại mĩa mai nói: “Thậm chí bây giờ cô còn chưa chắc được nhìn thấy Long Vu Hành!”

Sau cùng, anh dừng lại, không đợi Thích Nghi kịp phản ứng lại nói tiếp: “Cô không phải người ngu ngốc, nên biết rằng tôi có thể tùy ý đứng ở chỗ này chơi đùa, quan hệ với Long Vũ Hành đương nhiên cũng không tệ.”

Thích Nghi đương nhiên hiểu được ý tứ của anh ta, hẳn là quen biết khá tốt với Long Vu Hành --- -----

Nếu có thể nhờ vả quan hệ với Long Vu Hành, phía sau anh ta chắc chắn cũng không đơn giản! Nghĩ đến việc, cô đắc tội với anh ta, đúng là không có chỗ nào tốt.

Thậm chí, ngay cả cơ hội nhìn thấy Long Vu Hành cũng không có!

Cô khẽ căn rắng, làm cho thái độ mềm mỏng lại: “Nói ra điều kiện của anh đi!”

“Thật là một người thông minh.” Trong mắt Đông Phương Tín lóe lên một tia sáng kỳ dị, anh liếc mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, khoe miệng cười như không cười: “Chi có điều người thông minh nên biết làm chuyện thông minh mới phải chứ!”

Thích Nghi không phải không nhìn ra anh không có ý tốt, chỉ là trước mắt cô không có cách nào chống đối lại mà thôi. Dùng sức nắm lại quả đấm, cô hung hăng nhắm chặt mắt lại: “Tự nhiên muốn làm gì cũng được!”

Khỏe miệng Đông Phương Tín nhếch lên, thả cô ra, bước chân thong thả đi sang một bên ung dung ngồi xuống, hai chân thon dài dể lên mặt bàn, khoanh tay trước ngực, lười nhác nói: “Đứng lâu như vậy, chân thực sự hơi mỏi một chút!”

Thích Nghi thực lòng muốn xông tới đá cho anh ta mây phát, nhưng trước mắt tình thế cấp bách, cô cắn răng một cái, bước đến bên cạnh anh ta.

Đồng Phương Tín có thể cảm giác được hai chân mình như bị ánh mắt của cô giết ngay tức khắc.

Anh là người quen với sóng gió, đối với việc này cũng không quan tâm, vẫn ngồi nhàn nhã liếc mắt nhìn cô, thậm chí còn không quên cười một tiếng, mặt mày bí hiểm đầy vẻ khiêu khích.

Hết sức đề xuống oán hận trong lòng, Thích Nghi ngồi xuống, hai tay đặt lên chân của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cứng Mềm Điều Không Chịu

Để tôi xoa bóp cho anh, coi như xoa bóp cho một cái đầu lợn còn tốt hơn!

Đang trong lúc phục vụ anh, trong lòng Thích Nghi oán thăm.

“Lực quá yếu.”

Nghe được âm thanh không hài lòng của Đồng Phương Tín, Thích Nghi gia tăng thêm lực trên bàn tay.

Anh lại nói: “Này, dùng sức hơi quá rồi.”

Thích Nghi giương mắt lên trừng anh.

“Nhìn cái gì chứ? Không muốn làm vậy thì đừng làm.” Đồng Phương Tín rút hai chân lại, cười lạnh nói: “Cũng đừng nghĩ đến việc mua lại Nhã Xá.”

“Anh----” “Thích Nghi chột đứng dậy.

“Mới như vậy đã không chịu nổi?” Đồng Phương Tín ngạo nghễ nhìn cô, nhỏ giọng giễu cợt: “Tôi còn tưởng rằng cô rất có thành ý mua lại Nhã Xá đấy.”

Sợ mình sẽ không kiềm chế được mà đánh một cái lên đỉnh đầu của anh ta, Thích Nghi ra sức hít sâu, đợi cho tâm tình bình tĩnh lại một chút, mới vừa nắm chặt quả đấm vừa nói: “Anh cũng không phải Long Vu Hành, có tư cách gì can thiệp vào chuyện mua bán với anh ta?”

Đồng Phương Tín buông lỏng tay: “Hắn ta không thiếu tiền.”

Ý ở ngoài lời nói, Long Vu Hành lại càng muốn cho anh một cái nhân tình hơn!

Mặc dù mới trở về nước, nhưng đối với chuyện của giới thương nhân ở Ôn Thành cô đã sớm có điều tra qua, đương nhiên cũng hiểu biết một chút về hai phía hắc bạch cùng với đám người lẫn lộn ở giữa, Long Vu Hành này, ở Ôn Thành cũng coi như là một nhân vật có tiếng tăm, không chỉ kinh doanh loại câu lạc bộ xa xỉ như Vạn Gia Đăng Hóa, là một người rất giỏi trong cả hai phía hắc bạch của Ôn Thành, căn bản không ai dám đắc tội với anh ta. Đối với anh ta mà nói người đáng để giao thiệp, so với tiền bạc, hắn là tình nghĩa quan trọng hơn!

“Nếu như anh vì chuyện tôi làm với anh lần trước mà tức giận với tôi, vậy tôi đây nhận lỗi với anh!” Biết dùng cứng rắn với anh ta là không được, Thích Nghi nhắm mắt, nhượng bộ thêm một bước nữa: “Hy vọng anh đại nhân đại lượng.”

“Tôi cũng không phải đại nhân, nên đương nhiên cũng không cần phải rộng lượng.”

“Này cái người như anh.” Thích Nghi thật muốn chỉ vào mũi anh mà mắng to anh là đồ cặn bã, nhưng nếu làm như vậy thứ nhất, chỉ sợ anh lại càng làm khó mình, ngón tay đã chỉ vào mặt anh lại đưa trở về, cắn răng hỏi: “Được, anh nói cái gì thì là cái đó.”

Đồng Phương Tín vỗ nhẹ lòng bàn tay: “Tình tình không tệ lắm!”

Thích Nghi lạnh lùng nhìn anh.

Môi mông của anh nhẹ nhếch lên, vươn tay về phía cô ngoắc một cái.

Thích Nghi kìm nén tức giận trong lòng, ngồi xuống bên cạnh anh.

Đồng Phương Tín liền cười một cái: “Tôi thích những cô gái ngoan ngoãn.”

Chỉ có lợn giống mới thích người quý quai như anh!

Khóe miệng Thích Nghi miễn cưỡng kéo lên.

Đông Phương Tín hừ nhẹ một cái: “Cười quá giả tạo, chẳng có một chút thành ý nào.”

Đối với ác ý gây khó khăn của anh, Thích Nghi cảm thấy mình sắp sôi trào, trong lòng như có hàng ngàn con ngựa đang nhảy chồm lên.

“Rất hận tôi sao?” Khuôn mặt anh tuấn của Đông Phương bắt chợt đến gần, một đôi con ngươi sắc bén như chim ưng, lóe lên ánh sáng lợi hại.

“Không có.” Nghĩ một đằng nói một nẻo như thế, Thích Nghi cũng cảm thấy chính mình rất giả tạo, nhưng cô lại mở miệng một cách rất tự nhiên.

Đông Phương Tín cười nhẹ một tiếng: “Coi như cô hận tôi, cũng không thể không chịu thua, loại cảm giác này rất khó chịu chứ gì?”

“Anh không cần dài dòng như vậy có được hay không?”

“Cái gì, còn dám mạnh miệng?” Đông Phương Tín cười lạnh một tiếng: “Tâm tính tôi không tốt, đối với cô cũng không có lợi gì.”

“Tiên sinh, anh tội gì phải làm khó một cô gái như vậy?”

“Là do cô không thức thời mà thôi.”

“Tôi đã nhận lỗi với anh rồi.”

“Cô cho rằng nói xin lỗi là có thể bỏ qua những đau đớn trên mặt và chân của tôi hay sao?”

Thích Hợp thấy được từ trong đáy mắt anh thoát lên vẻ châm chọc, Thích Nghi chợt hiểu.

Thì ra, này giờ anh ta vẫn luôn đùa cợt cô, chắc hẳn đối với anh ta lúc này thì có cứng cũng không được mà mềm cũng không xong.

Đã như vậy, cô cần gì phải hạ giọng cầu cạnh anh ta?

Sắc mặt cô trầm xuống, trong lòng lại càng cười lạnh một tiếng, chợt đưa tay nắm lấy tay anh, cúi đầu hướng phía mu bàn tay cắn mạnh xuống một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Có Nội Tình

Bị tát một cái, có thể coi như do anh khinh thường. Bị đá một phát, coi như là ngoài ý muốn vẫn chưa tính. Hôm nay lại bị cô cắn cho một cái?

Sững sờ qua đi, Đông Phương Tín dường như ngay lập tức đưa tay muốn bắt cái người khởi xướng làm hại anh, nhưng đối phương hình như sớm đoán được anh sẽ có hành động như vậy, lúc cúi đầu cắn anh, đã đưa tay cầm cái ly thủy tinh từ trên bàn uống trà bên cạnh, tạt vào trên mặt mũi anh, anh chỉ có thể nhẹ nghiêng người tránh sang, cô đương nhiên thừa dịp này, nhanh chóng đứng dậy lui về phía sau mấy bước, cười lạnh nhìn anh.

“Cô lại dám một lần nữa khiêu khích tôi?” Không hề nghĩ đến động tác của cô lại nhanh như vậy, Đông Phương Tín ngoài kinh ngạc, phản ứng cũng rất là mau lẹ, lạnh lùng hỏi: “Cô không muốn mua Nhã Xá lại nữa có phải hay không?”

“Đối với loại người khôn kiệp không giữ lời như anh, độ tin cậy gần như không có.” Thích Hợp hừ lạnh một cái, nhìn thấy anh đứng dậy muốn chạy qua hướng bên này, lập tức xoay người lại cầm bình hoa bên cạnh lên, hướng mặt anh ném đi.

Đông Phương Tín đương nhiên phải né tránh.

Biết cùng anh dây dưa nữa người chịu thiệt chỉ có thể là mình, Thích Nghi nhân cơ hội kéo cửa chạy ra ngoài.

Anh vốn muốn dõi theo cô, chợt thấy phía sau chỗ cô đứng thoáng qua bóng dáng một người đang đi tới nhanh chóng biến mất, không khỏi cau mày lại.

Lúc kéo cửa phòng ra, Sở Hoài nghe được bên trong có tiếng bình hoa rơi xuống đất vỡ vụn, thấy cô gái kia lao ra, lông mày như núi của anh vừa động, thoáng nhường đường, cũng không có cản cô lại. Lúc này, thấy Đông Phương Tín hung hăng nhìn mình, anh nhún nhún vai: “Thế nào? Ai vậy?”

“Trần Thích Nghi.” Đông Phương Tín lạnh lùng phun ra ba chữ.

“Ồ” Trên gương mặt đẹp đẽ của Sở Hoài hiện ra một chút nghi ngờ.

Đông Phương Tín nháu mắt lại, hiện lên ánh lạnh.

Sở Hoài nâng môi mòng lên: “Vừa rồi cậu không có kêu tôi cản cô ta lại, mà tốc độ của cô ta cũng rất nhanh, tớ lại không biết rõ ràng sự việc là như thế nào, tùy tiện ra tay cũng không hay nhỉ?”

“Tại sao lại không nói đại rằng do cậu muốn xem cuộc vui chứ?” Đồng Phương Tín hừ lạnh.

“OK, tùy cậu nói thế nào cũng được.” Sở Hoài lướt qua người anh đi tới một bên ngồi xuống: “Dù sao thì tớ cũng không sai.”

“Bỏ đi.” Đồng Phương Tín vòng lại ngồi xuống, ánh mắt nhìn lại dấu răng thật sâu trên mu bàn tay.

Sở Hoài cũng nhìn thấy: “Gi? Cô ta cắn cậu?”

Đồng Phương Tín bày ra vẻ mặt cậu không cần phải nói nhảm.

Sở Hoài cười cười: “Không phải cậu đã có Lâm Chiêu rồi hay sao? Như thế nào lại dính liếu quan hệ với cô gái khác vậy? Lấy khả năng của cậu, cho dù cô gái kia có thật lợi hại đi nữa, thì cũng không dễ cô ta dễ dàng làm như vậy chứ? Thế nào, có nội tình à?”

Đồng Phương Tín chỉ lạnh nhạt liếc Sở Hoài một cái, không nói gì.

Nội tình sao?

Đương nhiên là có.

Ở trên chỗ cao.

Nhìn xuyên qua lớp kính trong phòng khách quý xuống phía đại sảnh thấy một bóng dáng đang đi về hướng cánh cửa, chân mày người đàn ông giương nhẹ lên.

Chuông trong phòng reo lên.

Anh ta quay người lại, cầm chiếc điều khiển trên bàn nhấn một cái.

Lý Húc bước vào: “Ông chủ, Minh tiểu thư đến.”

Minh Hy Nhi đi phía sau khẽ hướng về phía anh ta cười ngọt ngào một cái: “Anh hai.”

Minh Thiếu Viễn “Ừ” một tiếng: “Em lại đến đây tìm A Hành nữa sao?”

“Anh hai.” Minh Hy Nhi dậm chân, kêu lên một tiếng mềm mại làm nũng.

“Chơi đùa một chút thì được, nhưng cũng phải chú ý chừng mực.” Minh Thiếu Viễn ngoắc ngoắc tay về phía cô.

“Anh hai, trước đây anh cũng không có phản đối chuyện em cùng anh Vu Hành đi chung với nhau mà!” Minh Hy Nhi cau mày: “Sao bây giờ tự dưng lại thay đổi rồi!”

Ánh mắt Minh Thiếu Viễn trở nên thâm trầm, âm thanh để lộ ra sự lạnh lùng: “Em đi theo hấn, thì hấn cũng phải thích em mới được chứ.”

Nếu không, thì cũng toàn lợi dụng người khác!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Rất Hiểu Chuyện

Hành động cuống quýt xông lên taxi như bây giờ, từ lúc cha sanh mẹ đẻ tới giờ đối với Thích Nghi mà nói là lần đầu tiên.

Xuyên qua kính chiếu hậu của chiếc xe nhìn Vạn Gia Đăng Hỏa ở phía sau dần biến mất, tay Thích Nghi nhẹ xoa hai đầu chân mày, cười tự giễu.

Rõ ràng người làm chuyện vô vị là anh ta, nhưng mà cô cũng là có chút thất lễ, điều này làm trong lòng cô cảm thấy không vui. Nhưng bức bối nhất là vẫn không gặp được Long Vu Hành, chuyện của Nhã Xá tạm thời coi như không có cách giải quyết --- -----

Phát ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy, cô dùng sức hít một hơi, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ không ngừng lui về phía sau, chân mày nhíu chặt lại.

Tiếng nhạc vui vẻ của chiếc điện thoại khẽ vang lên, cắt đứt về sâu não của cô.

Thấy hiển thị cuộc gọi đến, hai mắt Thích Nghi tỏa sáng, nhanh chóng bắt máy: “Tiểu Thảo.”

“Thích Nghi, em nhớ chị lắm.” Giọng một bé gái non nớt trong trẻo vang lên, mang theo chút làm nũng: “Chừng nào chị mới về?”

“Tiểu Thảo à, chị cũng rất nhớ em, nhưng mà hiện tại, chị không có cách nào quay về được.” Ngón tay cầm điện thoại nắm chặt lại, giọng nói áy náy của Thích Nghi vang lên: “Em ráng chờ chị một thời gian nữa, có được hay không?”

Cô bé có chút thất vọng, vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Nếu là vì chuyện công việc, thì cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Trong lòng Thích Nghi nhói đau.

Lại nghe giọng cô bé vang lên: “Thích Nghi, chị phải làm việc cho thật tốt đó, em đợi chị trở lại.”

Thích Nghi “Ừ” một tiếng.

“Em cúp máy đây.” Cô bé nhanh chóng dập máy.

Nghe tiếng “tút tut” vang lên, Thích Nghi có chút khó chịu.

Bé tuy còn nhỏ đã hiểu chuyện, tuy hiện tại biết tự lập rồi, nhưng nhất định cũng rất cô đơn --- ----- ---

Bé mới nhỏ như vậy

Sau khi bước xuống xe, Lâm Chiêu vẫy tay với cô trợ lý Cindy, nhìn chiếc xe chạy đi, cô xoay người bước vào ngôi biệt thự.

“Chị, làm gì giờ này chị mới về?” Vừa bước vào nhà, Lâm Đại đã chạy ra đón cô: “Ba mẹ đang đợi chị trong phòng khách kia.”

Nhìn đến vẻ mặt tuần tú trẻ trung của em trai đang lo lắng, trong bụng Lâm Chiêu “Lộp bộp” giật mình một phát.

Lâm Đại làm như biết ý nghĩ của cô, xài chân bước lên trước, dựa vào bên tai cô nói nhỏ: “Ba là vì chuyện chị đến Đông Phương Châu mà tức giận đó.”

Nghe Lâm Đại nói vậy, trong lòng Lâm Chiêu thờ phào.

Chắc là do tiêu đề các bài báo mấy ngày nay gây họa đây mà!

Cũng may, cô đã sớm nghĩ ra cách đối phó.

Nhẹ nhàng vỗ tay lên vai Lâm Đại, cô khẽ mỉm cười, rồi đi về hướng phòng khách.

Lâm Đại cũng đi theo phía sau cô.

Trong phòng khách, người giúp việc đang bưng trà lên.

Sắc mặt người đàn ông ngồi trên sofa nặng nề, bên cạnh là một người phụ nữ đang nhỏ nhẹ khuyên bảo cái gì đó.

Thấy Lâm Chiêu đi vào, Lâm Quốc Hào hừ lạnh một cái, hất hai bàn tay của Lâm phu nhân đang đặt trên vai mình ra, cầm lấy một tờ báo trên bàn lên lật xem

Lâm phu nhân đưa mắt ra hiệu với Lâm Chiêu.

Lâm Chiêu đi tới ngồi xuống trước mặt Lâm Quốc Hào, cầm lấy ly trà đưa qua, dịu dàng cười: “Ba, lần này con về nước chủ yếu là muốn gặp mặt đạo diễn Dịch Nhiên người thực hiện quảng cáo cho tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh, không phải vì việc riêng mà đến Đông Phương Châu đâu.”

Lâm Quốc Hào nghe vậy, sắc mặt khẽ hòa hoãn một chút, bỏ tờ báo trong tay xuống, một đôi mắt lợi hại nhìn chăm chăm vào cô: “Vậy có nhận được quảng cáo không?”

“Con đã đi diễn thử rồi.” Lâm Chiêu khẽ cắn môi dưới: “Nhưng mà lần này những đối thủ đó đều rất có năng lực, nên cũng chưa chắc có được chọn hay không?”

“Ba đã nói bao nhiêu lần rồi, nhà họ Lâm chúng ta không thiếu tiền, con vì sao lại không nghe lời ba, tránh xa cái làng giải trí kia một chút?” Lâm Quốc Hào xụ mặt xuống: “Còn cái tên nhóc Đông Phương Tín kia, không cho phép con qua lại với cậu ta, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Người Kia

“Cha, làm người mẫu là mơ ước của con.” Lâm Chiêu nhướn mày, nhẹ giọng cắt ngang lời của Lâm Quốc Hào: “Còn nữa, bây giờ con không muốn nói đến chuyện của Đông Phương Tín.”

“Con-----”

“Lão già, ông bớt nóng.” Nhìn thấy Lâm Quốc Hào sắp nổi giận, Lâm phu nhân đưa tay vỗ vỗ vào ngực ông ta: “Con nó vẫn còn nhỏ.....”

“Bà im miệng cho tôi.” Lâm Quốc Hào lạnh lùng quát lên: “Nó đã sắp hai mươi ba rồi, còn nhỏ nữa sao? Cũng tại bà, trước giờ cũng là bà làm hư nó, cho nên nó mới tùy hứng như vậy!”

Trước nay nhà họ Lâm đều do Lâm Quốc Hào làm chủ, bị ông ta khiển trách, Lâm phu nhân chỉ có thể im lặng.

Trong lòng Lâm Chiêu cảm thấy khó chịu, nhưng thấy Lâm Quốc Hào nổi giận, lại thấy Lâm phu nhân lắc đầu với mình, không thể làm gì khác hơn là hạ thái độ xuống trước, nhẹ giọng nói: “Ba, lần này con trở về quả thật chủ yếu là vì công việc, ba phải tin tưởng con có được hay không? Hơn nữa..... con lựa chọn làm việc gì cũng đâu có liên quan đến mẹ, ba không cần phải hung dữ với mẹ.”

“Ba, chị con luôn luôn coi trọng công việc như sinh mạng.” Lâm Đại ở một bên nói chen vào: “Điều này, thật sự rất giống ba.”

Nghe con trai lên tiếng bênh vực, con tức giận của Lâm Quốc Hào mới giảm đi một chút, ông ta nhìn chăm chăm Lâm Chiêu: “Có thật không?”

Lâm Chiêu không dám làm trái ý ông, chỉ đành gật đầu.

Lâm phu nhân vội vàng cười nói: “Vậy được rồi. Lão già à, trước đây ông cũng rất ủng hộ con gái theo đuổi giấc mơ, hiện tại sự nghiệp của nó thành công rồi, chúng ta phải vui mừng cho nó mới đúng chứ!”

“Bụng dạ đàn bà!” Lâm Quốc Hào hung hăng trừng mắt nhìn bà: “Nếu Chiêu nhi đúng là vì công việc mới quay về nước, tôi tạm cho qua.”

“Ba, chị làm việc luôn biết chừng mực giống cha mà.” Lâm Đại nhẹ nhàng chà xát hai tay: “Chị cũng chưa từng làm cho chúng ta thất vọng.”

Lâm Quốc Hào chần chờ liếc mắt nhìn Lâm Chiêu một cái, nhưng thấy cô bình thản, không giống như đang che giấu ông cái gì, liền gật đầu một cái.

Trong lòng Lâm Chiêu thấy thật khó tâm.

Nếu không phải lần này về nước thật sự là vì công việc, cô làm sao dám không hổ thẹn mà nhìn ba như vừa rồi?

Còn chuyện Đông Phương Tín.....

Sau này có cơ hội lại nói vậy!

Tin chắc rằng đến một ngày nào đó, ba sẽ chấp nhận chuyện bọn họ ở bên nhau.

Nhận được điện thoại phụ tá của Dịch Nhiên gọi tới, Thích Nghi thấy trong lòng khá dễ chịu.

“Thiên Nhiên, nhân vật chính cho quảng cáo của tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh vẫn chưa được quyết định, cậu có muốn đến đó quay thử lần nữa hay không?”

“Quay thử lần nữa?” Đôi mày thanh tú của Thiên Nhiên nhẹ nhàng nhướn lên, không hiểu nhìn Thích Nghi.

“Ừ, lần này những người đến quay thử dù sao cũng toàn những người nổi tiếng, Dịch Nhiên nói ông ta chọn mấy người diễn tốt đến đó quay thử một lần nữa. Ông ta hy vọng, có thể lựa chọn người tốt nhất để quay quảng cáo lần này.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nhiên cau lại.

Thích Nghi mỉm cười một tiếng: “Ít ra cậu vẫn chưa thua mà không phải sao?”

“Nói như vậy cũng không sai.” Thiên Nhiên dừng lại một chút, mới nói: “Nhưng mà.....tớ không thích quảng cáo đó.”

“Cậu làm sao vậy?” Bất gặp trong mắt cô ấy là đau lòng khổ sở, trong lòng Thích Nghi căng thẳng: “Là vì người kia sao?”

Thiên Nhiên nhìn cô một cái, không nói gì.

Thích Nghi gần như chắc chắn suy đoán của mình là đúng, cô đi qua vỗ vỗ bả vai Thiên Nhiên: “Thiên Nhiên, trước đó không phải cậu đã suy nghĩ kỹ càng muốn đối mặt với anh ta rồi hay sao? Bây giờ tự dừng lại không muốn xuất hiện nữa là sao?”

Đôi đồng tử yếu ớt nhìn Thích Nghi một hồi, hốc mắt Thiên Nhiên đỏ lên: “Thích Nghi, trước kia cậu từng hỏi tớ người kia là ai, nhưng tớ vẫn luôn không nói với cậu không phải sao?”

“Thì sao?” Thích Nghi nhú chân mày khó hiểu hỏi.

“Người kia.....” Thiên Nhiên cúi đầu, trong mắt không nhìn ra cảm xúc: “Nghe nói.....anh ấy đính hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tình Yêu Làm Người Ta Tồn Thương

Thân thể Thích Nghi chấn động.

Cô rất ít khi nghe Thiên Nhiên kể về chuyện của người kia, nhưng cô biết đối anh ta rất quan trọng đối với Thiên Nhiên. Bây giờ cô ấy là vì anh ta mới quay về, thế nhưng anh ta lại đi đính hôn với người khác?

Điều này làm sao Thiên Nhiên chịu được?

“Thiên Nhiên.....”

“Không sao đâu Thích Nghi.” Thiên Nhiên cười gượng một cái: “Dù sao chuyện cũng đã qua rồi, là tự tớ đi khỏi Ôn Thành, anh ấy cũng không có nghĩa vụ phải chờ tớ.”

Lúc Thiên Nhiên nói những lời này, thoáng qua, từ trong đáy mắt cô ấy Thích Nghi dường như thấy được sự đau khổ tột cùng.

Thích Nghi thờ dài trong lòng, đưa tay nắm chặt tay Thiên Nhiên: “Cậu thật sự có thể bỏ được sao?”

“Bỏ được hay không bỏ được thì sao chứ, dù sao cũng không thể thay đổi được kết quả.” Đầu ngón tay Thiên Nhiên nhẹ nhàng xoa đầu lông mày: “Nếu như anh ấy đã muốn như thế, vậy tớ cũng chỉ có thể chúc phúc anh ấy.”

Ai dám nói tình yêu không làm tổn thương người ta?

Thích Nghi ôm chặt cô ấy: “Quên đi.”

“Ừ.” Thiên Nhiên gật đầu: “Yên tâm đi, tớ hiểu rõ phải làm như thế nào mà.”

“Vậy thì tốt.”

Thiên Nhiên hít sâu một cái, kéo ra khoảng cách với Thích Nghi, khi nhìn thẳng vào mắt cô thì trên mặt đã nở nụ cười nhẹ nhàng: “Đúng rồi, còn có chuyện tớ phải nói cho cậu biết.”

“Hả?”

“Chuyện đó.....” Thiên Nhiên cắn môi dưới: “Hôm qua có lúc tớ đi ra ngoài cậu nhớ không? Lúc quay về, không cẩn thận đụng phải một người. Cậu không thể ngờ người đó là ai đâu, lại chính là Long Vu Hành mà cậu tìm đó.”

Long Vu Hành sao?!

Mặc dù chưa từng được gặp mặt anh ta, nhưng mà theo lời đồn đại bên ngoài, Thích Nghi biết anh ta là một nhân vật vô cùng lợi hại. Lần này, tại sao Thiên Nhiên lại đặc tội với anh ta rồi chứ?”

“Thích Nghi.” Nhìn cô nhú chân mày, trong lòng Thiên Nhiên có chút lo lắng: “Thật xin lỗi, tớ hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy. Lúc đó tớ vừa mới biết tin Trình Kiều đính hôn, tâm trạng ngẩn ngơ, không cẩn thận đụng phải thủ hạ của anh ta, tên kia thái độ rất quá đáng, tớ không nên được

tức giận, xích mích với anh ta. Sau đó.....”

“Sau đó như thế nào?”

Thiên Nhiên nuốt nước miếng một cái, dưới ánh mắt chăm chú của Thích Nghi, chột dạ nói: “Sau đó.....tớ vịn nắp bình nước khoáng tạt qua, không ngờ trượt mất, thẳng qua tạt Long Vu Hành ướt mem.”

Nghe tới đó, một chút nữa là Thích Nghi ngất xỉu.

“Nhưng mà cậu yên tâm đi, ngay lúc đó tớ đã xin lỗi anh ta rồi, hơn nữa còn bồi thường cho anh ta. Anh ta nói không sao, nhưng chỉ là anh ta cứ nhìn tớ chăm chăm, tớ bị anh ta nhìn như vậy trong lòng sợ hãi, liền chạy luôn. Tớ có đội mũ và đeo mắt kính, nên chắc bọn họ không thể nhận ra tớ đâu.” Thiên Nhiên rất nhanh nắm lấy tay Thích Nghi, nói đến sau có một chút không chắc chắn: “Hắn là bọn họ không nhận ra tớ đâu nhỉ?”

Tuy rằng Thiên Nhiên toàn phát triển tại thị trường Châu Âu, nhưng mà tên tuổi của cô ấy lại tương đối nổi tiếng, cho là cô ấy lúc đó có nguy trang đi nữa, nhưng mà đối với nhân vật giống như Long Vu Hành, chắc hẳn cũng phải biết mặt cô ấy chứ? Chỉ là, tự nhiên Long Vu Hành để cho cô ấy thuận lợi chạy mất, rốt cuộc là có dụng ý gì?

“Chuyện này.....” Thích Nghi nhìn trời, trong lòng rất muốn nói thật, nhưng nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Thích Nghi, đành phải gật đầu một cái: “Có lẽ là vậy.....!!”

Lúc này Thiên Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại không ngờ rằng, trong mắt người khác cô đã sớm trở thành cá trong chậu rồi.

****Có khi nào sau này chị Thiên Nhiên thực sự về đội Long Vu Hành không nhỉ??? :think: :think: :think:**

Vạn Gia Đăng Hòa

Thật ra lần trước sau khi chạy trốn khỏi chỗ này, Thích Nghi liền không hy vọng quay lại đây. Nhưng hôm nay, cô lại không thể không đến.

Tối hôm qua Long Vu Hành cho người gọi điện cho cô, nói hôm nay anh ta muốn gặp cô.

Quản lý Vạn Gia Đăng Hòa vừa nhìn thấy cô đã nhận ra ngay, tự mình chào đón đưa cô đến phòng làm việc của ông chủ.

Lần này, cô gặp được đúng là Long Vu Hành.

Như đã hứa với các nàng, tặng các nàng thêm một chương đây. Ôi ta mong, ta mong, ta mong..... anh nam 9 và chị nữ 9 nhanh nhanh gặp lại nhau đi, hai người này như chó với mèo ý cười chết ta :-D

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Muốn Gì?

Anh ta ngồi ngay ngắn phía sau bàn đọc sách, ngũ quan khắc sâu gương mặt tựa như được gọt dũa, đường nét sắc sảo, mày rậm cụp xuống, ánh mắt nhìn bàn tay đang đặt trên máy vi tính.

“Long tiên sinh, Trần tiểu thư đến.” Người quản lý nói xong, liền rời đi ngay.

Thích Nghi đi tới trước mặt anh ta.

Long Vu Hành cũng không nhìn cô: “Mời ngồi.”

Thích Nghi cũng không khách sáo, đặt mông ngồi xuống: “Long tiên sinh, tôi thật sự rất khâm phục năng lực của anh.”

Phải biết rằng, cô chỉ vừa mới trở về Ôn Thành không lâu, trước đây luôn sinh sống tại La Mã, cô cũng không phải là người nổi danh nào đó, lần trước tới tìm anh ta, ngoài cái tên “Trần Thích Nghi” ra, gần như cũng chẳng để lại manh mối gì, nhưng trong vòng mấy ngày anh ta lại có thể điều tra tỉ mỉ về

cô, thậm chí ngay cả mục đích ngày đó cô đến tìm anh ta cũng điều tra được, như vậy, anh ta có thể không phải một người lợi hại được hay sao?

Chắc chắn, anh ta cũng đã biết được quan hệ giữa cô và Thiên Nhiên đúng không?

“Trần tiểu thư quá khen.” Ngón tay đang gõ trên bàn phím dừng lại, con người thâm thúy như một cái đầm nước sâu không thấy đáy.

“Nghe người của Long tiên sinh nói, anh tìm tôi là muốn nói về chuyện của Nhã Xá.” Thích Nghi không thích vòng vo, mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Mời Long tiên sinh ra giả đi.”

Đôi môi Long Vu Hành nhẹ nhếch lên, giọng nói đầy ngang ngược nói: “Tiền chưa bao giờ là vấn đề mà tôi quan tâm”

Chân mày Thích Nghi ngay lập tức nhíu chặt.

Lông mày Long Vu Hành nâng lên.

Thoáng áp xuống cảm giác run sợ đang dâng lên trong lòng, Thích Nghi bình tĩnh nói: “Thế thì, Long tiên sinh muốn gì?”

Long Vu Hành mỉm cười, đường cong nơi khóe môi khẽ động, nói ra từng chữ một: “Lam, Thiên, Nhiên!”

Vừa ra khỏi Vạn Gia Đăng Hỏa, Thích Nghi nhận được điện thoại của Trần Bích Nhã, cô ta hẹn gặp mặt cô ở một quán cà phê.

Trước đây Thích Nghi đã tìm hiểu qua Ôn Thành một lần, lại thêm phương tiện giao thông bây giờ hiện đại, rất nhanh Thích Nghi đã tìm được chỗ mà Trần Bích Nhã nói.

Thích Nghi vừa ngồi xuống, Trần Bích Nhã đã hỏi ngay lập tức: “Cô đã đi gặp Long Vu Hành?”

Tin tức của cô ta cũng có phần quá nhanh đi chứ?

Thích Nghi nhẹ nhấc hai hàng lông mày lên: “Ai nói cho cô vậy?”

“Dương Tiên Trí.”

“Ra vậy.” Thích Nghi làm như thật gật đầu.

“Đàm phán như thế nào rồi?”

Đôi mắt thanh tú của Trần Bích Nhã híp lại, thái độ của cô ta đối với Thích Nghi làm như là có chút không hài lòng, nhưng cô ta dù gì cũng là xuất thân phú quý, được giáo dục rất tốt, không tức giận ra mặt: “Có thể mua lại Nhã Xá hay không?”

****Ta ghét con nhỏ Bích Nhã này quá, bản thân mình làm sai, vô năng rồi mà cứ ra vẻ :shoot: ****

“Cô đã quan tâm đến Nhã Xá như vậy, tại sao trước đây lại đem nó bán đi?” Thích Nghi không trả lời mà hỏi lại.

Trần Bích Nhã đang định đưa lý lẽ lên miệng, nghe Thích Nghi nói như vậy động tác hơi chậm lại.

Thích Nghi thấy vậy, phì cười một tiếng: “Để tôi nghĩ xem.lúc trước cô nghĩ Dương Tiên Trí sẽ không để lộ chuyện này, nên định bán Nhã Xá đi lấy tiền bù vào công ty truyền thông Trung Thiên hiện đang bị thiếu vốn gấp, sau đó chờ tình hình công ty ổn định lại lấy tiền chuộc nó về. Chỉ cần Dương Tiên Trí phối hợp với cô tìm được một người mua chịu giữ bí mật, như vậy cô sẽ không bị người nhà họ Trần trách móc, hơn nữa cũng có thể giải quyết được vấn đề khó khăn của công ty truyền thông Trung Thiên mà được mọi người thừa nhận.”

“Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, cuối cùng Dương Tiên Trí lại bán đứng cô. Hiện tại hai vị nhà họ Trần kia biết chuyện này, liền nổi giận với cô chứ gì?” Thích Nghi dừng lại một chút: “Bây giờ lại nóng lòng muốn mua Nhã Xá trở về rồi sao.”

“Cô nói nhiều như vậy, rốt cuộc là có ý gì?” Ngón tay cầm ly cà phê của Trần Bích Nhã siết chặt, chất lỏng bên trong gợn lên từng đợt.

Cũng như tâm tình thấp thỏm lo âu của cô ta hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nhà, Chỗ Ở

Thích Nghi đưa đầu ngón tay nhẹ vuốt mi tâm, suy nghĩ một chút, mới nhân nhật mở miệng: “Thật xin lỗi, tạm thời tôi không mua Nhã Xá lại.”

Đối với cô mà nói, Nhã Xá không quan trọng bằng Lam Thiên Nhiên. Bởi vậy, ngay lúc Long Vu Hành mở miệng nói muốn Lam Thiên Nhiên với cô, cô liền từ chối thẳng thừng.

Tạm thời, cho dù có phải Long Vu Hành có ý đồ trả thù vì Thiên Nhiên hắt nước hay không, chỉ bằng động cơ anh ta muốn Lam Thiên Nhiên là không thuần khiết, đã khiến cô ác cảm rồi.

Thiên Nhiên là người chứ không phải đồ vật, anh ta nói muốn thì cô liền cho hay sao?

Nghe được lời nói của Thích Nghi, Trần Bích Nhã cười nhạo một tiếng: “Thế nào, lúc trước cô nói ra những lời này, bắt quá chỉ là nói suông thôi sao?”

“Chuyện của truyền thông Trung Thiên, tôi sẽ giúp một tay.” Hai tay Thích Nghi đan nhau để ở trên bàn, hơi nghiêng người về phía trước: “Tôi sẽ không để cho nó sụp đổ!”

“Lý luận suông, ai mà không biết?” Trần Bích Nhã lạnh lùng nhìn cô: “Thôi được, từ trước đến nay tôi cũng không có nghĩ tới là sẽ dựa vào cô. Hơn nữa, chuyện của truyền thông Trung Thiên chỉ có cô có khả năng giúp được hay sao? Để tôi đoán một chút mục đích cô trở về nhà họ Trần. . . .”

Cô ta dừng một chút, rồi nói tiếp: “Từ ngày cô xuất hiện tại Nhã Xá này đến bây giờ, đã được mấy ngày, chỉ là. . . . Cô cho tới bây giờ chưa từng gặp qua ông nội cùng cha, cho nên, lúc này cô trở về nhà họ Trần, cũng không phải bởi vì coi trọng tình cảm ư? Như vậy, cô chính là vì tiền mới trở về nhà họ Trần.”

Thích Nghi nhướng mày.

Từ trước đến nay cô chưa từng mong được quá nhiều người hiểu về cô, nhưng khi nghe đến những lời nói lạnh lùng trào phúng của Trần Bích Nhã như vậy, trong lòng vẫn là có chút khổ sở.

Nhà họ Trần, cuối cùng vẫn là chia năm xẻ bảy!

Dù sao, sau khi ông nội cùng cha gặp chuyện không may, trong lòng những người ở nhà họ Trần đều đắm chìm suy nghĩ, thái độ đối với cuộc sống rất bất đồng.

Vẫn là đi tới bước này!

“Không nói lời nào, coi như là chấp nhận?” Trần Bích Nhã cắn chặt hàm răng: “Nếu làm không được, lúc đầu cần gì nói ra những lời đó?”

“Tôi thật sự bảo đảm là nhà họ Trần sẽ không sụp đổ.” Nếu Trần Bích Nhã muốn nhìn cô như vậy, thì cô cần gì phải giải thích nhiều hơn? Thích Nghi nhướng mày lên, cùng Trần Bích Nhã bốn mắt giao nhau, khí thế không giảm chút nào: “Cho dù không có Nhã Xá, chỉ cần truyền thông Trung Thiên vẫn còn, nhà họ Trần cũng sẽ không sụp đổ.”

Trần Bích Nhã không nói lời nào, nhưng lại có một giọng nói nhân nhật của đàn ông chen vào: “Chỗ ở cũng đã mất, nhà vẫn còn không tính là sụp đổ sao?”

Lời này, thành công hấp dẫn lực chú ý của hai người.

Người đàn ông giống như đã quen thuộc, không đợi họ kêu liền ngồi xuống, đồng thời hướng phục vụ vẫy vẫy tay: “Cà phê Blue Mountain.”

“Chuyện của nhà họ Trần chúng tôi, khi nào thì đến phiên một người ngoài như anh chen miệng vào?” Sắc mặt Trần Bích Nhã khê trầm xuống, lạnh lùng nhìn người đàn ông: “Nơi này không hoan nghênh anh, mời rời đi!”

“Trần đại tiểu thư không hoan nghênh tôi, vậy còn tứ tiểu thư đây?” Ánh mắt của người đàn ông lướt dọc theo gương mặt cô, thái độ lạnh lùng hoàn toàn coi thường đối với cô, ánh mắt của anh ta dừng lại trên gương xinh xắn của Thích Nghi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không: “Tứ tiểu thư chắc hẳn sẽ không đi quản Trần Chính Kỳ tiền sinh cùng đại phu nhân rồi, vậy còn ông cụ Trần thì sao đây?”

Nghe lời nói của anh ta như vậy, Thích Nghi bắt đầu lo lắng.

Khí thế của đối phương như vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu của cô.

Tại sao anh ta chỉ là một người ngoài mà lại có thể biết rõ các mối quan hệ trong nhà họ Trần như vậy?

Hơn nữa, cô cảm giác được giữa anh ta và Trần Bích Nhã, có chút ý vị sâu xa!

“Hoan nghênh.” Mạnh mẽ ổn định lại tâm trạng, Thích Nghi cười nhạo, trên mặt không nhìn ra suy nghĩ gì: “Mình thiếu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh Cứ Việc Ra Chiêu Đi!

Nghe được Thích Nghi kêu, đôi con ngươi của Minh Thiếu Viễn tối lại, đáy mắt dường như có một dòng cảm xúc thoáng qua rồi biến mất rất nhanh. Cánh môi anh ta cong lên, cười như không cười: “Không ngờ tứ tiểu thư định cư nhiều năm ở nước ngoài, cũng hiểu biết không ít về nhân sự của Ôn Thành.”

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!” Thích Nghi lạnh nhạt trả lời.

Đáy mắt Minh Thiếu Viễn hiện lên vẻ thương thức không chút nào che giấu.

Sắc mặt Trần Bích Nhã trầm xuống, bỗng nhiên đứng lên: “Trần Thích Nghi, cô muốn nghe theo người này sao?”

“Nếu làm như vậy có lợi đối với nhà họ Trần, có sao tôi lại không làm?” Thích Nghi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô ta, âm thanh thông thả lạnh nhạt.

“Cho dù truyền thông Trung Thiên phải sụp đổ, tôi cũng sẽ không cùng hắn hợp tác.” Trần Bích Nhã vung ống tay áo, giận dữ rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô ta rất nhanh liền biến mất, Thích Nghi khẽ cau mày.

Theo cô biết, từ trước đến nay Trần Bích Nhã vốn chừng chặc, ngược lại không biết tại sao vừa nhìn thấy Minh Thiếu Viễn liền nóng nảy như thế.

Vì vậy, cô đem ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Minh Thiếu Viễn.

Ánh mắt Minh Thiếu Viễn hình như đuổi theo lúc Trần Bích Nhã rời đi một hồi, nhưng lúc Thích Nghi nhìn về phía anh ta, về mặt anh ta bình tĩnh: “Trần đại tiểu thư quả nhiên có khí phách của Trần Chính Kỳ tiên sinh.”

“Trước kia các người từng có quan hệ?” Thích Nghi bùng cả phê lên hóp một ngum.

“Không có.” Giọng đàn ông gió êm sóng lặng.

Thích Nghi đề ly cả phê xuống, khoe miệng mỉm cười: “Minh thiếu thật không có ý định đi ra ngoài đuổi theo một chút?”

Minh Thiếu Viễn nhú mày, trầm mặc nhìn Thích Nghi.

“Minh thiếu là người tinh táo.” Thích Nghi cười nhạt, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía, “Nhưng tôi cũng không phải là người ngu ngốc.”

Nếu không phải từng có quan hệ với Minh Thiếu Viễn, Trần Bích Nhã là người khôn khéo như vậy, sao lại có thể tùy tiện buông tha cơ hội hợp tác với anh ta? Phải biết rằng, người đàn ông này kinh doanh công ty truyền thông giải trí Ngôi Sao Ngày Mai phát triển rất mạnh trong mấy năm gần đây, đã chiếm vị trí khá trọng yếu trên trường quốc tế. Nếu anh ta nguyện ý chiều cố nhà họ Trần một chút, Trần Bích Nhã nhất định sẽ không dùng một chiêu cuối cùng là bán Nhã Xá đi để xoay xở tiền cho truyền thông Trung Thiên.

Ánh mắt Minh Thiếu Viễn nhìn cô gái càng lúc càng trở nên thâm trầm: “Tứ tiểu thư thật sự là người thông minh.”

“Những chuyện cô ấy không muốn làm, tôi cũng sẽ không cố ép.” Thích Nghi đứng lên: “Làm phiền Minh thiếu tính tiền.”

“Tứ tiểu thư.” Minh Thiếu Viễn kêu Thích Nghi đã xoay người chuẩn bị rời đi: “Cô trở về, trừ khi muốn giữ lại nhà họ Trần ra, chẳng lẽ đối với truyền thông Trung Thiên không có lòng ham muốn?”

Lời nói kia, châm chọc chói tai.

Thích Nghi quay đầu lại liếc anh ta một cái: “Minh thiếu, cho dù tôi có dã tâm, cũng không có lòng như người nào đó, muốn nhìn nhà họ Trần sụp đổ!”

Minh Thiếu Viễn hơi kinh hãi.

“Anh cứ việc ra chiêu đi!” Đường môi Thích Nghi cong lên một cái, nụ cười lạnh bạc.

Dứt lời, xoay người rời đi.

Đề lại Minh Thiếu Viễn đang cau mày.

Cầm tài liệu trong tay để lên bàn cho người đàn ông, Lý Tốc mở miệng: “Tổng giám đốc, đây là thứ ngài muốn.”

“Ừ.” Người đàn ông lên tiếng trả lời, tiện tay mở tài liệu ra.

Dường như nội dung tài liệu rất thú vị, lúc người đàn ông lật xem, con mắt vốn âm trầm dần dần sáng lên, ánh sáng y hệt như con mồi sẵn thủ làm cho Lý Túc không nhận được giạt mình lạnh run.

“Ba” một tiếng, người đàn ông khép văn kiện lại, ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn Lý Túc, khóe miệng nhếch lên: “Mời cô ta đến nơi này gặp tôi.”

Lý Túc sững sờ, nhưng phản ứng lại cũng cực nhanh: “Vâng.”

Ngay sau đó xoay người đi làm việc.

Ánh mắt người đàn ông thâm trầm, nụ cười trên miệng dạt dào.

Trần Thích Nghi.

Thì ra cô cùng người nhà họ Trần có quan hệ như vậy.

Rất tốt!

Chúng ta, phải chính thức giao chiến.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thời Gian Có Thể Làm Cho Người Ta Quên Lãng

Sau khi Thích Nghi vào cửa, Thiên Nhiên lập tức nghênh đón: “Cậu trở lại?”

“Ngồi.” Thích Nghi kéo cô đến ghế salon ngồi xuống, đưa mắt nhìn vào hai mắt cô: “Mình nói rồi, cậu không cần phải lo lắng cho mình.”

“Anh ta thật không có nhắc tới mình sao?” Thiên Nhiên lo lắng hỏi.

Trước khi ra cửa, Thích Nghi đã đề cập với Thiên Nhiên là muốn đi gặp Long Vu Hành, Thiên Nhiên vốn không muốn Thích Nghi đi một mình, nhưng cô lại kiên trì muốn tự mình đi, vì làm vậy có thể miễn đi cơ hội gặp mặt giữa Long Vu Hành và Thiên Nhiên. Không nghĩ tới, Long Vu Hành lại có thể nói ra yêu cầu như vậy, nếu Thiên Nhiên biết, chỉ sợ sẽ lo lắng.

Thích Nghi vỗ vỗ vai Thiên Nhiên, nói dối không chớp mắt: “Không có.”

Thiên Nhiên nhẹ thở ra: “Anh ta thật sự không nhận ra mình.”

Thích Nghi vỗ trán.

“Làm sao vậy?” Thiên Nhiên cầm tay cô: “Không thoải mái sao?”

“Không có việc gì, hôm nay chạy cả một ngày, có chút hơi mệt.”

“Chuyện của Nhã Xá bàn đến đâu rồi?”

“Còn chưa thành công.”

“Phải” Trong lòng đột nhiên có chút bất an, Thiên Nhiên nhướn mày: “Bởi vì mình sao?”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy?” Thích Nghi trừng mắt nhìn Thiên Nhiên: “Chuyện này không liên quan đến cậu.”

“Cậu ra giả tiền gấp hai lần anh ta mua Nhã Xá, anh ta cũng không chịu bán sao?”

“Vấn đề không phải là tiền.” Thích Nghi nhún nhún vai: “Cậu nên biết, loại người giống như Long Vu Hành căn bản không thiếu tiền.”

“Không phải nói quân tử không đoạt đồ của người khác sao?”

“Cậu cảm thấy loại người như Long Vu Hành có thể là quân tử sao?”

“.” Thiên Nhiên im lặng.

Có thể trà trộn vào hai giới hắc bạch, sao lại không có một chút thủ đoạn đặc biệt?

Người kia, có thể đã làm rất nhiều chuyện không quang minh chính đại!

“Thiên Nhiên, chuyện của nhà họ Trần rất phức tạp, cậu không cần phải suy nghĩ nhiều, thật sự không liên quan đến cậu. Hướng chi, cho dù hiện tại mình mua Nhã Xá về, cũng chưa chắc có thể ngăn chặn được động tác ngấm ngầm của người xuống tay với truyền thông Trung Thiên.” Thích Nghi đuổi lưng một cái: “Mình còn muốn ở chỗ này đánh một trận ác liệt, mà cậu.”

Con người của cô ngưng lại, nghiêm mặt nói: “Nếu cậu quả thật có ý nghĩ buông tha Trình Kiều, vậy cậu có muốn trở về La Mã trước hay không? Hoặc là. Về nhà?”

“Không!” Thiên Nhiên không chút do dự liền cự tuyệt: “Mình muốn ở chỗ này cùng cậu kề vai chiến đấu.”

“Cậu không sợ?”

“Chuyện cho tới bây giờ, mình còn có cái gì phải sợ.” Thiên Nhiên cười tự giễu: “Dù sao, ở nơi nào cũng giống như nhau rồi.”

Không có người kia ở bên cạnh, ở nơi nào cũng không giống nhau.

Nhìn ánh mắt của Thiên Nhiên dần dần âm đạm, trong lòng Thích Nghi căng thẳng.

Nhưng lại không khuyên.

Có nhiều thứ, chỉ có thời gian mới có thể làm cho người ta quên lãng.

Cho cô ấy một không gian yên tĩnh là tốt rồi.

Hôm sau.

Thiên Nhiên không có ý định trở về La Mã cũng không muốn trở về nhà họ Lam, Thích Nghi liền tính tìm cho cô một chút việc để làm, tránh cho cô cả ngày lẫn đêm suy nghĩ lung tung.

Đang lúc Thích Nghi vì việc này mà buồn rầu, liền có tin tức tốt.

“Làm sao vậy?”

“Là chuyện tốt của cậu.” Thích Nghi để điện thoại di động xuống, cầm dao nĩa lên cắt một miếng bánh mì bỏ vô miệng, nhai vài lần, mắt thấy Thiên Nhiên tập trung tinh thần nhìn cô, mới cười nói: “Mình vừa nhận được điện thoại của người ở Đông Phương Châu, nói tổng giám đốc Đông Phương Tín của Đông Phương Châu muốn cùng cậu gặp mặt. Nghe giọng nói của anh ta, hình như là muốn mời cậu theo chân bọn họ hợp tác. Cậu nhanh đi chuẩn bị, chúng ta đi Đông Phương Châu gặp mặt Đông Phương Tín.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cô Biết Cô Ta

Nghe thấy phòng làm việc có tiếng bước chân vang lên, người đàn ông thoáng ngẩng đầu nhìn lướt qua chỗ phát ra âm thanh thì thấy một người con trai anh tuấn và một cô gái xinh đẹp đi sánh vai nhau đến, mày rậm nhích lên: "Sao hai người lại đi cùng nhau?"

"Không hoan nghênh?" Sở Hoài hừ nhẹ một tiếng, kéo Sở Niệm đến ngồi lên ghế sofa làm bằng da thật ở bên cạnh.

"Em tới họp, anh ấy đưa em đi." Sở Niệm cười cười với Đông Phương Tín: "Ông anh, gần đây anh rất bận sao?"

"Anh không bận mà người đó ngược lại là em đấy." Đông Phương Tín dùng bút máy phê duyệt văn kiện, ưu nhã đứng dậy đi tới trước mặt cô, vươn tay ra vuốt ve tóc của cô: "Về sau em sẽ không cần phải tiếp tục bận rộn vì thu xếp chuyện công việc nữa rồi. Nhìn em đi, cũng là người đã đính hôn, sao không vội đi sắm mỹ mua quần áo, không sợ Trình Kiều sẽ ghét bỏ em không đẹp à?"

"Ông anh, anh nói cái gì vậy?" Sở Niệm chu cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt đều là ánh sáng.

Có thể thấy, hôm nay tâm trạng cô rất là vui vẻ.

Sở Hoài nhìn cô, ngón tay dài mon trón cằm, khoe miệng giống như hiện lên ý cười nhợt nhạt.

"Không trừ em nữa, nếu như em muốn đi họp, mau đi đi!" Đông Phương Tín vỗ vỗ bả vai cô, nói: "Xong việc quảng cáo này phải nghỉ ngơi thật tốt, biết chưa? Sẽ không có người đàn ông nào thích vợ mình điên cuồng làm việc."

"Anh, em vẫn chưa phải vợ anh ấy mà!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Niệm đỏ ửng, trợn mắt nhìn Đông Phương Tín một cái, liền chạy ra khỏi phòng làm việc của anh.

"Thời gian như nước chảy, không ngờ con bé Tiểu Niệm này cũng phải đi lấy chồng rồi." Đông Phương Tín cười nhạt nhìn bóng lưng cô biến mất sau cửa phòng, ánh mắt liếc về người đàn ông ngồi ở đối diện: "Ngược lại chúng ta làm anh nhưng lại không bằng lớp sau."

Sở Hoài nhún mày rậm: "Không nhìn ra cậu cũng muốn có tình cảm đấy."

Đông Phương Tín cười mà không nói.

"Lâm Chiêu đâu?" Sở Hoài ưu nhã vắt hai chân lên: "Cậu với cô ấy không phải rất nghiêm túc sao?"

"Cậu cho là như vậy?" Đông Phương Tín nói nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc.

"Lâm Chiêu thật sự là một cô gái tốt, nếu như Lâm Quốc Hào và mẹ cậu không phản đối."

"Hiện tại tôi không muốn nhắc đến vấn đề này."

Nhìn đầy mắt Đông Phương Tín hiện lên ánh sáng lạnh, Sở Hoài nhún nhún vai, không nói nữa.

Thiên Nhiên vừa bước ra thang máy, liền va vào bả vai của một người. Việc xảy ra thành linh khiến cho cả người cô khẽ lung lay, bước chân không ổn định thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Thật may là, Thích Nghi đi theo phía sau cô nhanh chóng đưa tay ra đỡ lấy eo của cô, giúp cô ổn định bước chân.

"Xin lỗi." Bởi vì mới vừa chạy từ phòng làm việc của Đông Phương Tín ra, cho nên trong một lúc Sở Niệm không ngừng được bước chân nên đụng phải Thiên Nhiên, giờ phút này thấy ánh mắt của đối phương nhìn cô, cô vội vàng đứng lại nói xin lỗi: "Tôi đi quá mau, xấu hổ quá!"

Ánh mắt Thiên Nhiên bình tĩnh nhìn chăm chú vào Sở Niệm, im lặng không nói.

Thích Nghi nhướng mày.

Bị một cô gái nhìn chăm chú như vậy, đáy lòng Sở Niệm thấp thoáng sinh ra một chút lo lắng. Cô khẽ cắn môi dưới, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Thiên Nhiên cũng không trả lời.

Thích Nghi thấy thế, vội vàng bám vào cánh tay Thiên Nhiên một cái, đồng thời nói với Sở Niệm: "Không sao, cô ấy có lẽ có chút phản ứng không kịp."

Lúc này Thiên Nhiên mới phản ứng lại, nhìn ánh mắt Sở Niệm đã tràn ngập lo lắng, khoe miệng cô mới khẽ nhếch nói: "Tôi không sao."

"Ồ!" Sở Niệm trợn to hai mắt, kinh ngạc nói: "Cô không phải là Nara Lam Thiên Nhiên đây sao?"

Thiên Nhiên hơi sững sờ: "Tôi là."

Sở Niệm cười một tiếng, thoải mái thản nhiên nói: "Xin chào, tôi tên là Sở Niệm."

Nhìn bàn tay của cô ta đưa ra, trong lòng Thiên Nhiên đầy chưa xót.

Cô biết cô ta là Sở Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Không Khéo Không Thành Sách

Sở Niệm là thiên kim tiểu thư của chủ tịch tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh - Sở Dũng, sắp tới sẽ trở thành vị hôn thê của Trình Kiều.

Cái này, là mẹ của Trình Kiều bà Sài Phụng chính miệng nói cho cô biết. Sài Phụng đưa hình của Trình Kiều và Sở Niệm chụp chung cho cô xem. Hai người này nam thì anh tuấn nữ thì xinh đẹp, có thể nói là trời sinh một cặp! Đó là chuyện của năm năm trước, dáng vẻ của Sở Niệm lúc đó còn rất trẻ trung, nhưng đã toát ra vẻ tươi đẹp không vương bụi trần, nhiều năm sau lại càng thêm xinh đẹp như hoa như ngọc, khiến người khác nhìn không khỏi xúc động.

Cho nên Thiên Nhiên đã sớm biết rõ Sở Niệm.

Chỉ là, so với mấy năm trước nhìn trong ảnh, bây giờ nhìn Sở Niệm, quả thật càng có thể khiến người khác động lòng. Huống chi cô ấy còn khiêm tốn lễ độ như thế!

“Thiên Nhiên.” Thích Nghi rất hiếm khi thấy Thiên Nhiên thất lễ, hôm nay lại thấy được những mấy lần, cô chỉ có thể lấy khuỷu tay đẩy Thiên Nhiên, nhắc nhở: “Mau chào hỏi người ta kia!”

“Hà.” Thiên Nhiên ngơ ngác nhìn cô một cái, sau đó quay về phía Sở Niệm: “Xin chào Sở tiểu thư, tôi là Nara.”

“Hai người là đến tìm tổng giám đốc Đông Phụng? Anh ấy đang ở bên trong.” Sở Niệm thoáng cái nhường đường: “Hai người vào đi!”

“Cảm ơn!” Lần này, Thích Nghi không đợi Thiên Nhiên trả lời, đành nói trước.

“Không có chi, tôi có việc gấp xin phép đi trước vậy.” Sở Niệm mỉm cười, nhìn Thích Nghi cười một cái, rồi đi ngang qua họ bước vào trong thang máy.

Đợi cửa thang máy đóng lại, Thích Nghi liền nắm lấy tay áo Thiên Nhiên: “Thiên Nhiên, cậu làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe hay sao?”

Thiên Nhiên lắc đầu, nghiêng người qua một bên liếc nhìn cánh cửa thang máy, nhẹ nhàng hạ tầm mắt: “Đi thôi!”

Thích Nghi đang tính nói tiếp, lại thấy phía trước có một bóng dáng cao gầy đang đi tới.

Cô gái mặc một bộ đồ công sở, đeo một cặp mắt kiếng gọng đen, nhìn khá khôn khéo lão luyện. Nếu không phải nhìn cô ấy tuổi còn trẻ, Thích Nghi đã cho rằng cô ấy là một vị nữ cường nhân có sự nghiệp thành công tiêu biểu nào đó!

Cô gái kia tới trước mặt họ, nở một nụ cười lễ độ: “Xin chào! Tôi là Lạc Ưu, thư ký của tổng giám đốc Đông Phụng Châu, lúc trước là tôi liên lạc với hai vị.”

“Xin chào thư ký Lạc!” Thích Nghi cười đáp lại.

“Trần tiểu thư, Nara, tổng giám đốc vẫn đang tiếp khách.” Lạc Ưu làm một động tác mời: “Tôi đưa hai vị đến phòng khách quý chờ một lát.”

Thích Nghi liếc nhìn Thiên Nhiên một cái, thấy cô ấy vẫn duy trì vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó, trong lòng có chút lo lắng.

Nhớ tới cô gái tên Sở Niệm vừa rồi, trong lòng cô chợt trầm xuống, lúc cùng Thiên Nhiên đóng vai bước đi, nhỏ giọng hỏi thăm: “Lúc trước ở trong một nơi từ thiện, mình có nghe người ta nhắc đến vị thiên kim tiểu thư của Châu Bảo Lấp Lánh muốn đính hôn với công tử nhà đất của Trình thị.”

Thiên Nhiên đưa mắt nhìn cô.

Thích Nghi dừng bước: “Sở Niệm chính là vị hôn thê của Trình Kiều.”

Lời cô nói, chính là dùng giọng khẳng định để nói.

Nghe được câu nói từ trong miệng Thích Nghi, Thiên Nhiên có chút mất hồn.

Lát sau, cô gạt đầu một cái: “Đúng vậy.”

Sau đó, nhanh chóng đuổi theo bước chân của Lạc Ưu.

Đầu Thích Nghi nhất thời đau muốn nứt ra.

Thật sự là không khéo không thành sách!

Chỉ sợ những ngày tháng sau này ở Ôn Thành, khó mà qua.

Trong phòng khách quý, Lạc Ưu mang cà phê lên cho Thích Nghi xong liền đi ra.

Thích Nghi định nhân lúc chỉ có hai người cùng Thiên Nhiên tâm sự một chút về vấn đề của Trình Kiều và Sở Niệm, nhưng bất đắc dĩ thấy Thiên Nhiên lâm vào trầm tư, Thích Nghi liên tục kêu vài tiếng, cô ấy mới ngơ ngác nhìn một cái. Thích Nghi biết, với tâm trạng của Thiên Nhiên bây giờ, tạm thời

cũng không thể nói ra gì được, cho nên cũng thôi, ngoan ngoãn cùng nhau im lặng ngồi đó.

Mấy phút sau, Lạc Ưu gõ cửa đi vào, nói Đông Phương Tín tới.

Thích Nghi vội vàng bảo Thiên Nhiên tập trung tinh thần chuẩn bị đứng dậy chào đón Đông Phương Tín, nhưng vừa nhìn đến người đàn ông đi phía sau Lạc Ưu liền biến sắc.

Người đàn ông mặc một bộ tây trang hoa lệ, hai chân thon dài, tỷ lệ cả người hoàn hảo không có chút khuyết điểm. Theo bước chân của anh ta đi vào càng ngày càng gần, toàn thân toát ra quý khí bức người!

Anh với chị lại chuẩn bị cầm dao cầm dao cầm rựa đánh chém nhao rồi, nhưng lần này chị có vẻ lép vế :-D :-D :-D

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nổi Giận

Người đàn ông này không thể nghi ngờ gì nữa là Đông Phương Tín.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Đôi tay để sau lưng gắt gao nắm chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thích Nghi co quắp một cái, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ: “Sẽ không phải là...”

“Trần tiểu thư, đây chính là tổng giám đốc của chúng tôi Đông Phương tiên sinh.” Lạc Ưu cười dịu dàng một tiếng, thay bọn họ giới thiệu: “Tổng giám đốc, vị này là Nara, còn đây là người đại diện của cô ấy Trần Thích Nghi tiểu thư.”

Khóe miệng Đông Phương Tín nhẹ nhàng nhếch lên, thân nhiên “Ừ” một tiếng.

Mặt Thích Nghi lại đen sì.

Sự việc sao có thể phát triển thành như thế này rồi?

Nhìn Đông Phương Tín không vội vã chia bàn tay ra với Thiên Nhiên, Thích Nghi rất muốn đưa tay đẩy anh ta ra. Đáng tiếc, trước khi cô nẩy ra cái ý nghĩ này, Thiên Nhiên đã lễ độ đứng dậy nói chuyện với anh ta rồi.

Mất thấy hai người vừa ngồi xuống vừa khách sáo nói chuyện, trong lòng Thích Nghi trầm xuống, thật ra hôm nay nghĩ lại một chút, việc người đàn ông này là Đông Phương Tín, cũng là có khả năng.

Bọn họ gặp mặt lần đầu tiên tại bữa tiệc từ thiện kia, người có thể làm cho GiGi khom lưng nhất định không phải đơn giản, huống chi, lúc ấy GiGi cũng có gọi anh ta là Tín thiếu gia. Lần thứ hai gặp mặt là ở tòa cao ốc này, lúc đó cô cho rằng anh ta vì thấy Lâm Chiêu mới hẹn cô ấy gặp mặt phía sau cầu thang, thì ra lại là vì Lâm Chiêu muốn tiện gặp mặt anh ta mới tới đây. Về phần ở chỗ “Vạn gia đăng hòa” kia.....Ôn Thành có câu nói như thế này: có tiền thì đến Vạn gia, không có tiền thì ở nhà. Loại ngựa giống vừa đào hoa lại đa tình như anh ta, tan việc không có gì làm không đi “Vạn gia đăng hòa” tiêu khiển thì còn có thể làm gì?

“Thích Nghi.”

“Hả?” Bị cùi chỏ Thiên Nhiên đẩy nhẹ một cái, Thích Nghi mới chậm chạp phục hồi tinh thần.

“Cậu làm gì đấy? Đông Phương tiên sinh đang nói chuyện với cậu kia.” Thiên Nhiên nháy mắt nhìn cô.

“Cái gì?” Thích Nghi không hiểu ra làm sao.

Thiên Nhiên nhường mảy quay về phía Đông Phương Tín lúng túng nói: “Thật xin lỗi, tôi vừa hợp tác với cô ấy, đối với công việc của người đại diện cô ấy vẫn chưa quen. Bình thường cô ấy cũng không như vậy...”

Đông Phương Tín gờ tay lên, ý bảo Thiên Nhiên không cần vì Thích Nghi giải thích.

Thích Nghi trừng mắt về phía anh ta, trong đáy mắt bùng bùng ngọn lửa.

Đông Phương Tín cũng nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng khóe miệng lại thoáng qua ý cười sâu xa.

Không khí quý dị lưu động giữa hai người làm Thiên Nhiên không khỏi rung mình một cái.

“Hai người.” Thân thể cô không dấu vết hương tới gần Thích Nghi, lấy âm thanh chỉ có hai người nghe được hỏi: “Biết nhau?”

“Không biết.” Thích Nghi mở miệng theo bản năng, sau khi nói xong, thấy nét mặt người đàn ông đối diện cười như không cười, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, trực tiếp hướng về phía anh ta nói: “Anh cười cái gì? Có cái gì đáng cười?”

Thích Nghi như vậy dọa Thiên Nhiên hết hồn.

Phải biết, Thích Nghi bình thường là một người tương đối tinh táo, hiện tại Đông Phương Tín người ta chỉ là nhìn họ lễ phép mỉm cười, tại sao cô ấy lại đột nhiên nổi giận với người ta vậy?

“Có quy định lúc gặp khách không thể cười hay sao?” Đông Phương Tín chia hai tay ra, rất vô tội nói.

“.....” Thích Nghi không thể phản bác lại được.

“Thích Nghi không có ý đó.” Thiên Nhiên vội vã giải thích: “Cô ấy chỉ là”

Thích Nghi cầm cổ tay Thiên Nhiên, cắt ngang lời cô ấy nói, đồng thời, nhìn về phía Lạc Ưu cười nhạt nói: “Thư ký Lạc, cô có thể mang Nara ra ngoài trước một chút có được không? Tôi có chút chuyện, muốn nói chuyện riêng với tổng giám đốc của cô.”

Lạc Ưu rất tự nhiên nhìn về phía ông chủ của mình.

Đông Phương Tín hình như không có ý kiến, chậm rãi gật đầu.

“Thích Nghi.” Thiên Nhiên lo lắng nhìn cô.

“Cậu đi đi.” Sắc mặt Thích Nghi nghiêm nghị: “Chuyện về anh ta, giao lại cho tớ xử lý.”

Thiên Nhiên không thể làm gì khác hơn là gật đầu, theo Lạc Ưu ra ngoài.

Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ thì môi mỏng của Đông Phương Tín mới nhẹ cong lên, nụ cười không rõ: “Trần tiểu thư, cô có chuyện gì muốn nói với tôi vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Không Mở Nắp Làm Sao Biết Trong Chai Có Gì.

“Anh thật sự là Đông Phương Tín?” Biết rõ hỏi như vậy thật là nhảm, Thích Nghi vẫn không nhịn được hỏi ra miệng.

Đông Phương Tín gật đầu làm như đương nhiên.

Thích Nghi nắm chặt quả đấm: “Anh có ý?”

“Hả?” Người đàn ông nhún mày.

“Anh cho người tìm tôi.” Sóng lưng Thích Nghi thẳng tắp, mắt lạnh nhìn hấn: “Anh điều tra tôi?”

“Trần tiểu thư có bí mật gì không thể để người khác biết hay sao?” Đông Phương Tín cười nhạo một tiếng: “Hay là, cô không thích để cho nghệ sĩ dưới cờ của mình nổi tiếng?”

“Tôi đương nhiên hy vọng Nara có thể nổi tiếng.Không đúng, tại sao tôi phải nói cho anh vấn đề của tôi, sao lại kéo đề tài câu chuyện đến Nara rồi?” Thiếu chút nữa là đề tên đàn ông này nói lảng sang chuyện khác, Thích Nghi ảo não trừng anh ta: “Đông Phương Tín, anh nói rõ mục đích của mình đi!”

Đông Phương Tín nhìn kỹ Thích Nghi một hồi lâu, mới lạnh lùng vừa cười vừa nói: “Nếu như Trần tiểu thư cho rằng tôi muốn hợp tác với cô là có mục đích khác, vậy có thể đi ngay bây giờ.”

Ngón tay anh ta chỉ về hướng cánh cửa duy nhất nói: “Cửa ở chỗ đó.”

Không biết bởi vì khí thế vô cùng mạnh mẽ của anh ta, hay là từ ánh mắt anh ta không thể nhìn ra một chút tính toán nào, Thích Nghi chợt cảm thấy mình có chút đuối lý.

Đứng ở lập trường cá nhân, cô cùng Đông Phương Tín hợp tác quả thật có nhiều chỗ tốt; trong trường hợp đó, về công, bọn họ là lần đầu tiên hợp tác, huống chi, mới đầu là cô liên lạc với người của công ty truyền thông Đông Phương Châu trước-----

Nhưng đối tượng hợp tác lại là Đông Phương Tín, dù sao cô vẫn cảm thấy không yên tâm.

Không thấy Thích Nghi có bất kì hành động nào, Đông Phương Tín cười giễu cợt: “Thế nào, Trần tiểu thư cảm thấy việc hợp tác với Đông Phương Châu là kiểu ăn thì không ngon, mà bỏ thì tiếc sao?”

Mười ngón tay nắm chặt thành quả đấm, Thích Nghi hạ quyết tâm, lạnh lùng đáp lại: “Đông Phương tiên sinh yên tâm, tôi từ trước tới nay là người công tư phân minh. Thực lực của Đông Phương Châu vẫn còn đó, tôi sẽ không vì trước đây có va chạm với anh mà cắt đứt con đường tiền đồ rộng mở của Nara nhà chúng tôi.”

Nhất là vì loại người như anh vậy, không đáng giá.

Câu này, cô đương nhiên là oán thăm trong lòng.

Đông Phương Tín lại giống như con giun trong bụng cô, cười chế giễu: “Cô yên tâm đi, tôi sẽ không cùng nghệ sĩ dưới trướng của mình có bất kì quan hệ không đứng đắn nào.”

Không ngờ tới anh ta lại dám nói ra loại lời nói này, Thích Nghi hơi sững sờ.

“GiGi hiện tại rất nổi tiếng, nhưng cô ấy lại là người của công ty truyền thông Trung Thiên.” Đông Phương Tín nhàn nhạt nhìn cô, đường cong nơi khóe miệng như giễu cợt: “Nghe nói hợp đồng của cô ấy với truyền thông Trung Thiên tháng này là đến hạn rồi, với tình trạng hiện giờ của truyền thông Trung Thiên, sợ là ai cũng không thể tiếp tục chờ được!”

Thích Nghi neho mắt lại: “Anh muốn nói cái gì?”

“Trần tiểu thư không phải là Tứ tiểu thư nhà họ Trần sao?”

“Anh --- ----- ---“

“Tôi cũng không có cố ý đi điều tra, là cô tự mình tiết lộ thân phận thôi.”

Nghe anh ta nói, Thích Nghi lập tức nhớ tới lúc trước ở trước mặt Đông Phương Tín có nhắc đến chuyện của Nhã Xá. Người này cũng không phải ngu ngốc, về sau biết tên của cô là Trần Thích Nghi, tự nhiên sẽ hiểu thân phận của cô.

Đông Phương Tín bắt chéo hai chân, mười ngón tay đan vào nhau đặt ngang phía trên: “Nghe nói cô không thể từ chỗ Long Vu Hành mua lại Nhã Xá, tôi cảm thấy thật đáng tiếc.”

Không mở nắp thì ai biết trong chai có gì!

Thích Nghi nhin xuống kích động muốn mắng anh ta, ngoài mặt vẫn bình thản cười: “Cảm ơn Đông Phương tiên sinh quan tâm, nhưng đây là chuyện của nhà họ Trần chúng tôi, không nhọc anh hao tâm.”

“Đó là đương nhiên.”

Anh ta nói đơn giản dễ dàng, nhưng Thích Nghi nghe ra, lại cảm thấy chói tai.

Ánh mắt Đông Phương Tín thâm trầm, nói: “Về chuyện hợp tác, không biết Trần tiểu thư suy nghĩ như thế nào rồi?”

Con mắt Thích Nghi chuyển động, trong đầu tự nhiên nảy ra một kế.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Điều Kiện Trao Đổi.

Khóe miệng hơi giật giật, trong mắt của Thích Nghi tràn đầy ý cười: “Nghe như là, hình như Đông Phương tiên sinh rất có thành ý hợp tác cùng chúng tôi.”

“Tất nhiên.” Đông Phương Tín nhàn nhạt nói.

“Vậy được, chỉ cần Đông Phương tiên sinh đồng ý với tôi một điều kiện, tôi lập tức hợp tác với anh.”

“Nói tôi nghe một chút.” Đông Phương Tín không có lập tức đồng ý điều kiện của cô.

Quả nhiên là người làm ăn, đã cẩn thận lại càng thêm cẩn thận!

Thích Nghi nâng cằm, ánh mắt dừng trên gương mặt của người đàn ông: “Giúp tôi mua lại Nhã Xá.”

“Chuyện đó sao?” Đông Phương Tín trầm ngâm nhìn cô.

“Khiến Long Vu Hành bán một chút thể diện cho anh, đối với Đông Phương tiên sinh cũng không phải là chuyện khó khăn gì chứ?” Thích Nghi không chớp mắt nhìn anh.

Đông Phương Tín ung dung nhìn cô, cặp mắt sâu không thấy đáy nhìn không ra chút cảm xúc nào. Một lúc sau, Thích Nghi gần như sắp ngồi không yên thì anh mới lạnh nhạt nói: “Cô thật ra rất biết làm ăn.”

Thích Nghi không hiểu lắm rốt cuộc anh có ý gì: “Không phải Đông Phương tiên sinh cũng như vậy sao? Hiện tại Nara của chúng tôi là minh tinh ‘hot’ nhất làng giải trí.”

“Cô cho là Đông Phương Châu của tôi thiếu người?”

“Ít nhất anh sẽ không nhận loại người như GiGi, mà giống như Lâm Chiêu anh cũng sẽ không muốn. Dù sao.....” Thích Nghi chỉ nói ra nửa câu.

Quả nhiên, sắc mặt Đông Phương Tín trầm xuống.

Thích Nghi biết mình đâm trúng chỗ đau của anh, lại nói: “Đông Phương tiên sinh là người làm ăn, hẳn phải rất hiểu đạo lý kinh doanh mới phải.”

“Cô cho rằng bên ngoài sẽ tin tưởng lời nói từ một phía của cô sao?” Mặt Đông Phương Tín trở nên lạnh lẽo, âm thanh cũng lộ ra chút hàn ý.

“Không tin, nhưng sau này Lâm Chiêu và Đông Phương tiên sinh nhất định trở thành đối tượng theo đuôi của phóng viên!” Về mặt Thích Nghi bình tĩnh tự nhiên: “Chỉ sợ ra vào cũng không tiện lắm.....”

Khả năng của đám chó săn, mọi người đều biết, trên đời này, cuối cùng không có tường nào gió không lọt qua được.

Đông Phương Tín cười lạnh: “Cô dám?”

“Cùng lắm, tôi không thể lẫn lộn nổi ở Ôn Thành thôi.” Thích Nghi không chút sợ hãi nhìn anh: “Nhưng tôi có cách làm cho công ty khác tiếp nhận Nara, hơn nữa còn làm cho cô ấy nổi tiếng lâu dài.”

“Cô có lòng tin như vậy?”

“Nếu không thì tôi đã không một thân một mình đem cô ấy từ La Mã trở về.”

Cô gái này, lại dám cùng anh cứng đối cứng!

Nhìn ánh sáng quật cường trong mắt cô, Đông Phương Tín nheo mắt lại.

Vốn là, nếu như cô không muốn Nara ký hợp đồng với Đông Phương Châu, anh cũng có biện pháp thuyết phục cô, nhưng không nghĩ tới, ngược lại chính cô lại muốn dính vào. Lúc đầu giả bộ suy nghĩ, cũng chỉ là làm dáng cho cô xem thôi. Giờ thì tốt hơn, tránh cho anh đỡ phí tâm tư rồi. Về phần cô nói tới Nhã Xá.....Ha ha, anh đúng là có thể vì cô mà làm được!

“Tôi nghe nói Trần tiểu thư là người không thích ý lại vào người khác, chỉ có điều lần này lại là ngoại lệ.” Khóe miệng Đông Phương Tín nhếch lên, nụ cười làm cho người ta rợn cả tóc gáy: “Cô không đi tìm Louie hỗ trợ mà lại đề cập điều kiện này với tôi, thật tốt vô cùng!”

bất quá = chỉ có điều, nhưng mà, thế nhưng, chỉ là.....

Sau khi nghe lời Đông Phương Tín nói, trái tim Thích Nghi đập mạnh lên.

Ngay cả quan hệ giữa cô và Louie anh cũng điều tra rõ ràng!

Xem ra, anh là có chuẩn bị mà đến.

Chỉ là, coi như anh tra rõ ngọn nguồn của cô thì thế nào, cô không có gì phải sợ.

“Nếu như Đông Phương tiên sinh cho là tốt, như vậy chúng ta cũng là vui vẻ không cần quanh co nữa.” Thích Nghi đứng lên, bàn tay thon dài chậm rãi đưa tới trước mặt người đàn ông.

Đông Phương Tín chỉ lạnh nhạt nhìn bàn tay trắng nõn mịn màng của cô, không bắt tay với cô, ngược lại sâu sa mở miệng: “Cô đã nói ra điều kiện, nếu như tôi không nói, không phải là thua thiệt rồi sao?”

Thích Nghi thu bàn tay về, hơi híp mắt lại, cắn răng, trầm giọng nói: “Trong trường hợp đó, Đông Phương tiên sinh cũng có điều kiện cần tôi đi làm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hồ Phụ Sinh Hồ Tử

“Đi thôi.”

“Cái gì?” Thiên Nhiên đang cầm di động xem tin tức thì bị Thích Nghi lôi kéo, cô vội vã đứng dậy đi tới hướng thang máy, mặt ngơ ngẩn hỏi: “Thích Nghi, thế nào rồi?”

“Tên khốn kia.....” Thích Nghi thoáng dừng lại, lướt qua Lạc Ưu đang nhìn bọn họ đầy nghi ngờ, nhắm mắt lại, ép xuống lửa giận đang bốc lên trong bụng, đẩy Thiên Nhiên vào thang máy, cô dùng ngón tay hung hăng nhấn nút điều khiển thang máy những mấy lần, sau đó dùng sức đá vào bức tường.

Thiên Nhiên chưa bao giờ nhìn thấy Thích Nghi nóng nảy như vậy, không khỏi ngẩn ra.

Thích Nghi vỗ mạnh lòng bàn tay vào bức tường, bỗng dưng xoay người lại: “Thiên Nhiên, cậu nói xem cõi đời này mỗi ngày đều có nhiều người chết đến như vậy, tại sao kẻ đó lại không phải là Đông Phương Tín chứ?”

“Thích Nghi.....” Nhìn gương mặt mang đầy vẻ oán hận của Thích Nghi, Thiên Nhiên nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Anh ta đã đắc tội gì với cậu vậy?”

“Anh ta thật là một tên chết giẫm!”

“.....”

Nhìn ánh mắt trong sáng hiền lành của Thiên Nhiên, Thích Nghi thật sự không biết phải mở miệng nói với cô ấy như thế nào.

Nói tại sao mình lại tức giận như thế này, tất nhiên là có nguyên nhân rồi.

Trong đầu, lại hiện lên cảnh tượng lúc Đông Phương Tín ra điều kiện với cô.

.....

Anh ta đưa mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô từ đầu tới chân, cuối cùng ngừng lại ở ngực của cô, đưa ngón tay về phía cô ngoắc ngoắc.

Chỉ mới tiếp xúc với ánh mắt anh ta nhìn cô, Thích Nghi đã có loại cảm giác hoảng sợ. Đương nhiên lúc này cô sẽ không ngu ngốc mà lại gần xem anh ta nói gì, vì vậy mới nói: “Đông Phương tiên sinh có chuyện gì muốn nói không ngại cứ nói thẳng ra.”

Khóe miệng Đông Phương Tín khẽ nhếch lên cười một cái, âm thanh thông thả có lực: “Tôi muốn Trần tiểu thư coi đồ ra, để tôi ngắm nhìn thân hình xinh đẹp một chút.”

Nghe vậy, gương mặt Thích Nghi tức khắc trở nên đen xì.

“Không làm được?” Đông Phương Tín nhún mày.

“Anh là đồ khốn kiếp!” Thích Nghi quay người lại, cầm ly nước từ trên mặt bàn hất về phía mặt của anh.

Cô đã từng gặp nhiều người vô liêm sỉ, nhưng loại người giống anh ta dám nói trắng ra những lời bỉ ổi như vậy mà mặt vẫn không đỏ hơi thở không gấp, thậm chí còn mang gương mặt vô lại làm như đó là chuyện hiển nhiên, cô thật sự là chưa từng gặp qua.

Đông Phương Tín dường như sớm biết Thích Nghi sẽ có phản ứng như vậy, lúc cô cầm lấy cái ly đã chuẩn bị trước, vì vậy khi nước bắn tới, anh khó khăn mới lắc mình né được.

Ánh mắt Thích Nghi bùng bùng tức giận, trực tiếp cầm ly quăng về phía người của anh.

Cuối cùng, cái ly kia lại thần kì bị anh bắt được.

Cũng không hiểu được tại sao anh lại có cái bản lĩnh nhanh nhẹn như vậy, Thích Nghi chỉ thẳng vào mũi anh mắng: “Khốn kiếp, anh không có ý định muốn hợp tác với tôi thì thôi đi, cần gì phải giỡn cợt tôi như vậy chứ?”

Đông Phương Tín bình tĩnh đáp lại: “Trần tiểu thư cho rằng đây là trêu đùa sao?”

Đối với anh ta Thích Nghi thực hết nói nổi.

Lại nghe anh ta nói: “Biết rõ chuyện mà người khác không thể làm được lại còn bắt buộc bắt người ta làm, lúc đó Trần tiểu thư không phải cũng làm như vậy hay sao?”

“Anh-----” Thích Nghi nhú mày, lý trí lập tức quay lại: “Có ý gì?”

“Lúc đó cô không phải cũng làm khó dễ tôi hay sao?”

Thích Nghi cắn răng: “Chẳng lẽ người giống như Đông Phương tiên đây, ngay cả việc mua một cái nhà nho nhỏ cũng không làm được?”

“Tôi đương nhiên là có thể làm được.”

“Vậy thì tại sao anh lại.....”

“Tôi chỉ cần không phải là yêu cầu của Trần tiểu thư.”

“.....” Thích Nghi sững sờ, kinh ngạc nhìn anh ta.

Mặt mày Đông Phương Tín lạnh lẽo, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy, phát ra một tia sáng lạnh lùng: “Tôi đã từng nghe qua một câu nói như thế này: hồ phụ sinh hồ tử.”

Lời của anh ta, giống như một cú đấm, mạnh mẽ đánh vào trong lòng Thích Nghi.

Nói như vậy, ý anh ta chỉ là người nhà họ Trần!

Hơn nữa là trưởng bối của cô!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tự Kỷ

Thích Nghi không biết người nào trong nhà họ Trần đã đắc tội với Đông Phương Tín, nhưng theo lời nói của anh ta, tóm lại làm trong lòng cô cảm thấy lo lắng. Cô ổn định tinh thần lại, đem trung tâm lửa giận ép xuống, sau khi thấy đỡ hơn, mới nhỏ giọng hỏi: “Cho nên lần này anh tới tìm tôi, chỉ là để cảnh cáo phải hay không?”

“Làm sao như vậy được?” Đông Phương Tín cười nhạt, con mắt sâu thẳm như biển: “Nếu như tôi chỉ muốn cảnh cáo cô, thì đâu cần để cô mang cả Nara cùng đến chứ.”

Thích Nghi không hiểu nổi người đàn ông này. Chỉ là, với tình thế hôm nay, cô cũng không muốn đi tìm hiểu: “Tôi không muốn ở chỗ này chơi trò bí hiểm với anh, xin lỗi tôi đi trước.”

Cô xoay người, bước thẳng đến hướng cửa phòng.

Lại nghe Đông Phương Tín ở phía sau cười nhẹ một tiếng: “Để tôi xem, cô sẽ quay lại tìm tôi nhanh thôi.”

“Năm mơ đi!” Thích Nghi cũng không quay đầu lại.

Anh cũng không để ý, âm thanh nhàn nhạt, giống như đang tự mình lầm bầm: “Đến lúc đó, còn có thể sẽ tự động cõng cho tôi xem đi!”

Vì vậy, Thích Nghi thực sự cảm thấy rất tức giận.

Cái loại người ngạo mạn lại kiêu căng như vậy, rốt cuộc không biết tự xem lại mình đi, sao mà lại có thể tự kỷ tới mức độ này chứ!

“Thích Nghi.” Nhìn thấy Thích Nghi ngẩn người, Thiên Nhiên nhịn không được vỗ lên bả vai của cô mấy cái.

“A-----” Thích Nghi chậm chậm hồi hồn lại, thấy Thiên Nhiên tiến lại gần, gương mặt nhỏ nhắn phóng đại, không khỏi cuống quýt lắc đầu, đem hình ảnh Đông Phương Tín bỏ qua một bên, đồng thời không róc đầu đuôi hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

“Đáng lẽ câu này phải là tớ hỏi cậu mới đúng?”

“Cái đó.....”

“Thích Nghi.” Thiên Nhiên lo lắng nhìn cô: “Rốt cuộc tổng giám đốc Đông Phương đã làm gì cậu?”

Loại chuyện như vậy, sao cô có thể nói cho người khác được?

Cô phát tay một cái: “Không có gì, chỉ là tớ không muốn hợp tác cùng anh ta mà thôi.”

“Không phải cậu nói trước mắt có thể làm cho tớ phát triển ngoại trừ Ngôi Sao Ngày Mai thì chỉ có thể là Đông Phương Châu thôi hay sao? Cậu không hy vọng tớ vào Ngôi Sao Ngày Mai, cũng không muốn tớ đầu quân vào Đông Phương Châu là thế nào?”

“So với Đông Phương Châu, tớ lại càng muốn cậu đi Ngôi Sao Ngày Mai.”

“Thích Nghi!” Đôi tay Thiên Nhiên đưa qua kéo phồng khuôn mặt nhỏ nhắn của Thích Nghi, nghiêm túc nhìn cô: “Nói cho tớ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước đây cậu rất không thích Ngôi Sao Ngày Mai, tại sao giờ vừa đến Đông Phương Châu, lên thay đổi ý kiến?”

Thích Nghi kéo tay của Thiên Nhiên ra, thở dài một tiếng: “Thiên Nhiên, tớ phát hiện ra làng giải trí quả là một nơi hỗn loạn, hay là, cậu đổi nghề có được hay không?”

Con người Thiên Nhiên trợn thật to.

“Đùa với cậu thôi.” Thích Nghi cười tự giễu một cái, cầm cổ tay của Thiên Nhiên: “Cậu yên tâm, tớ nhất định sẽ giúp cậu đạt thành nguyện vọng!”

“Thích Nghi, nếu như khó khăn quá, cậu không cần phải miễn cưỡng.”

“Không có!” Thích Nghi lắc đầu, nghĩ lại vừa lúc giao chiều với Đông Phương Tín, có lẽ là do tự bản thân cô quá nhạy cảm, nếu anh ta có thể nói ra những lời đó, chắc chắn là có nguyên nhân. Vì vậy, trước tiên cô sẽ đi tìm người nhà họ Trần để điều tra rồi mới liên lạc lại với Đông Phương Tín sau. Cô nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Thiên Nhiên nói: “Cho tớ vài ngày, tớ nhất định sẽ cho cậu câu trả lời.”

Thiên Nhiên còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Thích Nghi lắc đầu với mình, chỉ đành tôn trọng ý của cô: “Được, tớ chờ cậu.”

Thích Nghi nhẹ hạ mi mắt xuống, trong lòng dâng lên cảm giác buồn phiền.

“Thiên Nhiên, tớ có việc đi ra ngoài một lát, nếu không có việc gì cậu hãy ở lại trong khách sạn, không nên tùy tiện đi ra ngoài, có biết không?” Thích Nghi cảm áo khoác lên, ngồi đối diện với Thiên Nhiên đang ngồi trên ghế sofa xem tin tức nói: “Bây giờ đám chó săn rất lợi hại đấy.”

“Cậu đi đi!” Thiên Nhiên cười một cái.

Thích Nghi đứng dậy đi ra cửa.

Vừa ra khỏi thang máy, cô đang định gọi xe, bỗng thấy một chiếc xe hơi “Két” một tiếng dừng ngay bên cạnh, vừa đứng chặn ngay đường đi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thiếu Niên Thiên Tài

“Này, mỹ nữ!” Một bóng dáng cao ráo bước xuống từ trên xe, toàn thân thiếu niên mặc áo da, thân hình hoàn mỹ, khuôn mặt tuấn tú như được điêu khắc, bởi vì đeo kính râm nên không thấy rõ được cảm xúc trong mắt cậu ta như thế nào, nhưng nghe tới giọng điệu cậu ta chào hỏi Thích Nghi một cách thoải mái như vậy, hình như là tâm tình không tệ.

“Cậu. . . .” Nhìn thấy thiếu niên kia tháo kính râm xuống, dưới mái tóc vàng hơi dài là đôi con ngươi màu xanh trong suốt đến rực rỡ, Thích Nghi ngẩn người một chút, lập tức bước đến ra sức đá vào chiếc siêu xe Pagani của người thiếu niên.

Động tác này của cô, rước lấy cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người bên cạnh.

Người ra vào quán rượu này không phú thì quý, bọn họ đều có cặp mắt tinh tường, chỉ nhìn sơ qua chiếc siêu xe kia liền biết giá tiền của nó như thế nào, một cú đá kia của Thích Nghi, cho dù là người bình thường làm cả đời, có thể cũng sẽ không đủ để sửa nó!

“Ba. . . .”

Một tiếng vang thật lớn, trên cửa xe đã in lại dấu giày của Thích Nghi.

Người thiếu niên đối với việc Thích Nghi làm như thế cũng không động đậy một cái, cậu ta nhún nhún vai, sau đó bước đến trước mặt cô, có chút bất đắc dĩ nói: “Em biết ngay, nhìn thấy em xuất hiện ở nơi này, chị nhất định sẽ tức giận.”

“Khốn khiếp!” Thích Nghi cắn răng nghiêng lợi, “Không chịu ở lại New York đi học, chạy tới nơi này làm cái gì?”

“Chị”

“Câm miệng, ít làm nũng với tôi.”

“Em không làm nũng với chị nữa, chị, hiện tại chị muốn ra ngoài sao? Em đưa chị đi như thế nào?” Thiếu niên đưa kéo lấy cổ tay Thích Nghi, sau đó đẩy cô lên xe thể thao.

Thích Nghi vừa muốn mở miệng trách mắng, thiếu niên lại “Phanh” một tiếng đóng cửa xe lại.

Sau khi nhìn cậu ta vòng qua đầu xe, tự nhiên nhảy lên xe thể thao, Thích Nghi không nhịn được đưa tay nâng trán, cảm giác đầu đau như muốn nứt ra.

Thiếu niên này kêu là George, chỉ mới 17, 18 tuổi, mới đầu nhìn cứ nghĩ cậu không khác gì Phú Nhị Đại bình thường, giống như là đi xe thể thao, chơi đùa mình tinh, chỉ biết ăn chơi trác táng, kì thật không phải vậy.

Thân thể của cậu không phải tầm thường, còn có tài hoa làm người ta kinh ngạc.

Xuất thân của cậu là quý tộc Châu Âu, là con trai độc nhất của thân vương nước Bỉ, cũng là người được chọn thừa kế thứ hai của nước Bỉ. Mẹ của cậu là tai to mặt lớn phía sau giới tài chính, trác tuyệt mà thần bí, một mình nắm giữ mệnh mạch kinh tế của Châu Âu. Từ lúc mười tuổi cậu đã bắt đầu làm đầu tư, cho đến tận bây giờ sản nghiệp của cậu đã khó mà thống kê hết được.

Hơn nữa, từ nhỏ tiểu quý này đã có thiên phú đối với ngôn ngữ, cho tới bây giờ, đã biết được tiếng Anh, Pháp, Trung, Nhật, Hàn, Nga, Arab, Hà Lan và cùng nhiều ngôn ngữ khác.

Thích Nghi biết cậu là do một việc ngoài ý muốn.

Suy nghĩ đang tung bay trở về khi ấy, câu hỏi của George lại quấy rầy cô: “Chị, chị không thoải mái sao?”

“Không có.”

“Nhìn bộ dáng của chị giống như là mệt muốn chết đi á!” Sau khi nổ máy xe, George nghiêng mắt liếc nhìn Thích Nghi.

“Không ai nói cho cậu biết khi lái xe là phải nhìn đường sao?” Cùi chỏ của Thích Nghi chống lên cửa xe, lạnh lùng nói.

George nhún nhún vai, nghe lời đem lực chú ý lên việc lái xe: “Chị, bây giờ chị muốn đi nơi nào?”

Sự xuất hiện của cậu làm Thích Nghi chỉ lo phải làm như thế nào mới có thể đưa cậu trở về New York, thiếu chút nữa thì quên mất mục đích mình ra ngoài, được cậu nhắc nhở, lúc này cô mới vô lực nói: “Đi bệnh viện thành phố!”

Bàn chân George dùng sức giẫm thắng xe, quay mặt qua nhìn cô: “Chị, quả nhiên chị sinh bệnh.”

“Cậu mới bệnh!” Thích Nghi đưa tay đánh vào đầu cậu ta một cái: “Lập tức lái xe cho tôi.”

“Đã biết.”

“Biết đường chứ?”

“Chị, chẳng lẽ chị không biết hiện giờ có phần mềm hệ thống hướng dẫn GPS?”

Thích Nghi nhìn xuống con tức giận muốn đánh vào đầu cậu lần thứ hai, cắn răng quát: “Lái xe!”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thiếu

Bệnh viện thành phố, khu nội trú.

Ra lệnh cho George chờ ở đại sảnh thăm bệnh, sau đó Thích Nghi đi tới phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh đúng lúc bị người đẩy ra.

Đang lúc Trần Thiên Nhụy mở cửa phòng ra thì chú Phúc nhìn thấy Thích Nghi, ánh mắt sáng lên: “Ngũ tiểu thư, tứ tiểu thư tới.”

Trần Thiên Nhụy ngược mặt lên, có chút kinh ngạc nhìn Thích Nghi: “Chị tư?”

“Ông nội ở bên trong sao?” Thích Nghi nhìn vào phía bên trong phòng bệnh.

“Dạ vâng.”

“Em phải đi à?”

“Dạ, em phải lập tức đến trường rồi.” Thiên Nhụy vẫn còn học cao trung, việc học rất quan trọng.

“Chú Phúc, chú ở lại đây đi, tôi có việc muốn nói với chú.” Thích Nghi nhìn Thiên Nhụy một cái: “Ở đại sảnh thăm bệnh có một thiếu niên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, nói cậu ta đưa em đến trường học, hãy nói là chị kêu.”

Thiên Nhụy liếc mắt nhìn chú Phúc, gật đầu một cái, sau đó đi ra ngoài.

Chú Phúc nhìn Thiên Nhụy rời đi, rồi hơi khom người xuống nói với Thích Nghi: “Tứ tiểu thư, cô có việc gì muốn hỏi tôi?”

“Đi vào trước.” Thích Nghi đẩy cửa phòng bệnh ra.

Dù sao cũng là phòng VIP, bên trong phòng tương đối gọn gàng sạch sẽ, không gian cũng đủ lớn, trừ giường bệnh ra, còn có một bộ ghế salon và một chút gia cụ đồ điện..., nhìn giống như là phòng khách của nhà bình thường.

Sau khi chú Phúc theo Thích Nghi vào phòng thì đóng cửa phòng lại.

Tầm mắt Thích Nghi rơi vào trên giường bệnh, nơi đó có một ông già đang nằm. Ông ta vốn là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng hình như nghe được âm thanh nên chậm rãi mở mắt ra.

“Ông nội.” Thích Nghi kêu một tiếng.

“Ừ.” Trần Phi liếc nhìn cô một cái, thường ngày ở giới kinh doanh oai phong tương đối lợi hại, thế nhưng lúc này trong mắt ông lại không có cảm xúc gì.

Đối với sự lạnh nhạt của ông, Thích Nghi cũng không để ý tới: “Con chỉ là tới thăm ông một chút, sau đó sẽ nhờ chú Phúc mang con đi nơi đó.”

Ánh mắt Trần Phi lướt qua gương mặt của chú Phúc, vốn là trong mắt có chút suy sụp, bỗng nhiên lại xuất hiện một ánh sáng sắc bén.

Chú Phúc hơi cúi đầu xuống, vẫn là bộ dáng câu nệ như thường ngày.

“Yên tâm, cho dù con có muốn nói gì với ông ta, ông ta cũng không có cách nào đáp lại, đúng không?” Khóe miệng Thích Nghi hơi cong lên, có chút tự giễu nói: “Chuyện con trở về nhà họ Trần, chắc hẳn chú Phúc đã nói cho ông nghe. Thật xin lỗi, con trở về muộn, Nhã Xá đã bị bán đi.”

“Chuyện này không nên trách Bích Nhã.” Trần Phi kết luận theo lẽ thường, nói tiếp: “Dù sao cô tiếp quản truyền thông Trung Thiên, xử lý việc lớn nhỏ của nhà họ Trần, là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Chân mày Thích Nghi hơi hơi nhíu lại.

Trần Phi đưa tay vỗ vỗ bắp đùi của mình: “Tôi đã già rồi, chân này cũng không thể đi lại, bắt quá đầu óc tôi cũng không biến chất đến nỗi không biết phân biệt thị phi. Chuyện của nhà họ Trần, trong lòng tôi nắm chắc.”

Thích Nghi nhìn tay ông ta đang sờ trán mình, dưới đáy lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó cô lạnh lùng nói: “Ông nội, ông không nên gọi con trở về.”

Trần Phi hừ lạnh: “Tôi nuôi cô nhiều năm như vậy, cũng không phải là nuôi không.”

Lúc cần dùng, sẽ dùng!

Lúc chú Phúc dẫn Thích Nghi đi đến một phòng bệnh khác thì Thích Nghi lạnh nhạt hỏi: “Chú Phúc, một quân cờ không có giá trị, có phải sẽ bị bỏ đi hay không?”

Cả người chú Phúc hơi chấn động, quay mặt qua nhìn cô: “Tứ tiểu thư. . . .”

“Cũng đúng, đây cũng là lúc tôi nên trả ơn.” Thích Nghi giờ tay lên ngăn ông ta lại: “Thiếu thứ gì, tôi đều sẽ trả.”

Thích Nghi không để cho chú Phúc theo cô đi vào phòng bệnh này.

Sau khi cô vào phòng thì dừng chân không đi tiếp, cho đến khi nghe được tiếng vang đóng cửa của chú Phúc ở bên ngoài mới cắn răng một cái, đi tới cái giường bệnh kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đáng Đòi

Người đàn ông trung niên nằm trên giường đang rơi vào cơn ngủ mê, trên đầu ông ta quấn một tầng băng vải, sắc mặt có chút trắng bệch, nguyên nhân có lẽ là bởi vì đã từng mất quá nhiều máu.

Thích Nghi đi thông thả tới trước giường, hai mắt nhìn người đàn ông chăm chú. Thật lâu sau, mới khẽ cười một tiếng: “Không ngờ ông cũng sẽ có ngày hôm nay!”

Trong giọng nói, lộ ra sự lạnh lùng cùng thờ ơ.

Gần như không có bất cứ một chút cảm tình nào.

Người trên giường vẫn không nhúc nhích.

Thích Nghi cụp mắt xuống, để lộ hàng lông mi cong dài tựa như cánh bướm thoáng nhẹ lay động, xinh đẹp như được vẽ nên.

Thế nhưng cô vẫn tiếp tục nói ra những lời làm tình hình càng ngày càng tệ hơn.

“Ông nói, điều này có thể nói thành là đáng đòi không?”

Trong không khí, vẫn còn vang lại lời nói lạnh như băng phẳng phất như châm chọc lại như thờ dài.

“Tứ tiểu thư.” Thấy Thích Nghi từ trong phòng bệnh đi ra, ánh mắt chú Phúc làm như lơ đãng thoáng nhìn vào trong phòng bệnh, đáy mắt có một chút ánh sáng ảm đạm xẹt qua.

“Nếu không yên lòng, vào xem ông ta một chút đi!” Thích Nghi nhàn nhạt liếc chú Phúc một cái.

“Tứ tiểu thư sao lại nói như vậy.” Chú Phúc cả kinh, hơi cúi người xuống.

Thích Nghi chớp chớp mắt, không nói chuyện nữa, trực tiếp đi qua từ bên người ông ta.

Đội bóng dáng cô biến mất tại chỗ rẽ hành lang, chú Phúc lập tức xoay người, đẩy cửa phòng bệnh ra đi vào.

Không đợi cửa phòng khép lại, nơi chỗ rẽ, bóng dáng thon dài của cô gái chậm chậm xuất hiện.

Ánh mắt thoáng nhìn qua cửa phòng, khóe miệng cô khẽ lên một nụ cười lạnh.

Ngay sau đó, xoay người rời đi.

Dù sao nơi này là Ôn Thành, người có tóc vàng mắt xanh trong đại sảnh thăm bệnh cũng không có nhiều người, nhất là một thiếu niên.

Thiên Nhụy rất nhanh liền tìm được người theo lời nói của Thích Nghi.

Thiếu niên kia đang ngồi ở trên ghế dài, hai chân bắt chéo, trong tay đang cầm điện thoại di động coi gì đó.

Cho dù động tác của cậu ta thô lỗ như vậy, nhưng từ nhỏ Thiên Nhụy đã được giáo dục tốt nên cô vẫn lễ phép chào hỏi: “Chào cậu.”

Mây rậm của George nhướng lên, thân nhiên nhìn người đẹp như hoa như ngọc trước mắt.

Toàn thân cô gái mặc một bộ âu phục màu trắng, cổ áo làm bằng viền tơ thật đẹp, càng tôn lên làn da trắng của cô, nhìn qua giống như một búp bê tinh xảo.

Mỹ nữ phương Đông George gặp qua không ít, nhưng mỹ nữ có khí chất thanh thuần như hoa sen mới nở giống như cô thật đúng là không thể thường xuyên gặp được. Cậu ta nhìn cô rồi huyêt gió, giọng nói hơi gầy nhẹ: “Mỹ nữ, cô kêu tôi?”

Thiếu niên nháy mắt đảo hoa, ánh sáng bắn ra bốn phía, tràn trề hơi thở thanh xuân thuộc về cậu vô cùng tinh tế.

Trong nháy mắt, Thiên Nhụy bị khí thế cao quý bức người của cậu đánh sâu vào suýt nữa mất mớ không ra, cô thật sự đã nghĩ là muốn quay đầu bước đi, nhưng cuối cùng, cô gật gật đầu với người thiếu niên.

“Tại sao?” George nhếch miệng lên, trong mắt nổi lên từng cơn sóng: “Chẳng lẽ cô lại có tình ý đối với tôi? Cho nên mới chủ động đến gần ư?”

“Người này sao lại như vậy, thân thể rõ ràng đang khỏe mạnh mà cứ hết lần này đến lần khác lại nói.” Thiên Nhụy khẽ vênh cái miệng nhỏ: “Nếu không phải là chị tư tôi kêu tôi đi tìm cậu, thì còn lâu tôi mới tới nói chuyện với cậu.”

“Chị tư cô?” Thiếu niên nhướng mày.

“Chẳng lẽ không phải là cậu sao?” Thiên Nhụy nhìn quanh hai bên trái phải, không thấy quanh mình còn thiếu niên tóc vàng mắt xanh nào, nhướng mày, lầm bầm: “Không còn người nào khác nữa.”

George đưa hai tay khoanh trước ngực, sau đó cười cười: “Người cô nói là Thích Nghi sao?”

Thiên Nhụy tròn đôi mắt to trong veo như nước nhìn cậu, người sau cũng nhìn chăm chú vào cô. Cô nuốt nước bọt một cái, sau đó gật đầu với thiếu niên.

“Vậy chị ấy kêu cô tìm tôi làm gì? Chẳng lẽ.” George nhếch môi cười, vẻ mặt mập mờ không rõ: “Chị ấy là muốn cho tôi làm em rể chị ấy hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bạn Bè

“Này, sao cậu lại nói như thế?” Cho dù Thiên Nhụy giỏi nhìn đến đâu, nghe được George nói chuyện như vậy, vẫn có hơi tức giận: “Chị tư giới thiệu cho mình hạng người gì đây, thôi, tự mình trở về trường học.”

Câu tiếp theo là cô nói thầm cho mình nghe.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đồ bưng, hai bên má hơi hơi phồng lên trông thật đáng yêu. George không nhịn được trêu chọc cô: “Thật là vật nhỏ có ý tứ, điềm đạm đáng yêu làm cho người ta thích! Chắc cô chính là Trần Thiên Nhụy em gái của Thích Nghi đúng không? Tôi là George, là bạn bè tốt của Thích Nghi. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta cũng là bạn bè.”

Nói đến đây, cậu ta thậm chí còn đưa tay bóp một bên má của cô.

Động tác này rất tự nhiên, giống như cậu đã làm vô số lần đối với người khác.

Khuôn mặt thiếu niên khô ngô tuần tú, làn da trắng nõn mềm mại so với con gái còn đẹp hơn, cậu ta đứng rất gần, khí lạnh nhàn nhạt ở trên người cậu truyền đến làm cho tâm trạng của Thiên Nhụy chấn động. Từ nhỏ cô đã được dạy dỗ nghiêm khắc, mặc dù cô đã tham gia không ít các bữa tiệc của những nhà giàu có, nhưng lại rất ít khi tiếp xúc thân mật với người khác phái, cô chỉ cảm thấy khí nóng từ gò má của mình lan đến hai lỗ tai, làm cho trong lòng cô bồn chồn lo lắng.

George lại làm ra vẻ người lớn, đưa tay vuốt ve đầu cô, giống như đang âu yếm thú cưng của mình: “O, thật đáng yêu!”

“Tôi không phải là một đứa bé!” Cảm thấy mình bị cậu ta đối xử giống như là em gái, Thiên Nhụy có chút bức mình bĩu môi, kháng nghị nói: “Không phải chính cậu cũng đáng yêu như vậy sao.”

“Cô nhóc, tôi chính chắn hơn so với cô.”

“Cùng lắm thì cậu bằng tuổi tôi.”

“Ít nhất tôi còn lớn hơn so với cô.”

Thiên Nhụy bị lời nói của cậu làm cho nghẹn không lời nào để nói, cô không biết nên phản bác như thế nào, vì thế khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn đỏ lên vì xấu hổ.

George liền cười, mặt mày tỏa sáng: “Ồ, xấu hổ?”

“Tôi không nói với cậu nữa.” Thiên Nhụy nói không lại cậu, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, mắt thấy sắp đến thời gian tới trường: “Tôi đi nha.”

“Thích Nghi kêu cô tìm tôi là có việc muốn giúp một tay phải không?” Nhìn cô xoay người muốn rời khỏi, George vội vàng đi theo: “Cô nói đi, đủ khả năng tôi sẽ giúp cô.”

“Tôi không cần cậu giúp.” Thiên Nhụy có chút giận dỗi.

“Haiz, đừng như vậy mà, nếu vì chuyện tôi đùa giỡn cô vừa rồi thì tôi xin lỗi.”

Lời của cậu tuy như thế, nhưng Thiên Nhụy lại không nghe ra cậu ta có bao nhiêu thành ý. Cô vênh cái miệng nhỏ, hung hăng trừng mắt nhìn cậu: “Tôi không cần cậu giúp.”

George nhún nhún vai: “Vậy thì thôi.”

Thiên Nhụy giận đến mức thiếu chút nữa giơ chân: “Cái người này. . . .”

“Cô chính là muốn tôi giúp một tay sao?” George cười hi hi: “Vừa rồi tôi nói vậy cho cô cười, nói đi, tôi giúp cô.”

“Tôi muốn đến trường học.”

“Tôi đưa cô đi.” George nháy mắt với cô: “Tài lái xe của tôi rất tốt!”

Nghe được lời nói nhiệt tình của George, chân mày Thiên Nhụy khẽ nhíu một cái.

Chẳng lẽ cậu ta đối xử với từng cô gái đều tốt như vậy?

George giống như nhìn thấu tâm tư của cô, khẽ mỉm cười: “Đừng tưởng rằng tôi rất hoa tâm, cũng đừng cho là mình là mỹ nữ thì tôi sẽ không an phận với cô. Thật ra, nếu không phải là do Thích Nghi kêu, tôi cũng sẽ không quan tâm tới cô.”

Nghe được lời nói thẳng thắn của cậu ta như thế, chẳng hiểu sao trong lòng Thiên Nhụy lại cảm thấy khó chịu. Đôi mắt long lanh của cô nhìn chằm chằm người thiếu niên, có chút không rõ mùi vị.

“Đi thôi.” George không nhìn cặp mắt to trong suốt xinh đẹp đang tỏa ra ánh sáng của cô, dẫn đầu đi tới cửa phòng.

Lại nghe được Thiên Nhụy ở phía sau khẽ hỏi một câu: “Có phải cậu thích chị tư hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Giúp Đỡ

Ra khỏi bệnh viện, Thích Nghi hơi hơi ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh lam rộng mênh mông thờ phào nhẹ nhõm.

Sau đó bước xuống bậc thang.

“Phốc. . . .”

Một tiếng động nhỏ vang lên khiến cô chú ý tới, cô quay người lại để xem, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên ngồi trên xe lăn đang cố gắng đi vào lối đi đặc biệt dành cho người ngồi xe lăn trong bệnh viện, nhưng bà ấy không thành công.

Thật ra chiếc xe lăn bà ấy đang ngồi chạy bằng điện, nhưng hình như bà ta chưa mở chốt điện tử ra.

Thích Nghi nhíu mày, cuối cùng là sai bước đi tới: “Phu nhân, tôi giúp bà.”

Người phụ nữ ngược mắt lên nhìn cô, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười nhạt, khách khí nói: “Cám ơn.”

“Không cần khách khí.” Thích Nghi đẩy bà ta đến hành lang bệnh viện: “Có cái gì cần tôi giúp nữa không?”

“Không cần.” Người phụ nữ trực tiếp cự tuyệt, giọng nói lạnh nhạt.

Thích Nghi hơi sững sốt.

Câu hỏi vừa rồi của cô kỳ thực cũng chỉ là tùy tiện hỏi, nhưng cô cũng không nghĩ tới ý tốt của mình lại không được người khác nhận. Tất nhiên, cô sẽ không lấy mặt nóng của mình dán vào mông lạnh của người khác, cho nên cô nhìn người phụ nữ nhếch môi một cái, sau đó quả quyết xoay người rời đi.

“Phu nhân.” Ở đằng xa, Lý Túc nhìn thấy Thích Nghi đang nói chuyện với Nguyễn Nguyệt Tư, sau khi đợi Thích Nghi rời đi, cậu ta nhanh chóng đi tới trước mặt Nguyễn Nguyệt Tư: “Thật xin lỗi, hôm nay bãi đậu xe không có chỗ trống, tôi đã đến chậm.”

“Không có việc gì.” Ánh mắt Nguyễn Nguyệt Tư thoáng nhìn theo bóng lưng của Thích Nghi, rất nhanh liền rũ mắt xuống.

Lý Túc mơ hồ nhìn thấy được trong mắt bà ta có chút giễu cợt cùng ánh sáng lạnh xẹt qua.

Cậu nghiêng mắt, ánh mắt nhìn về hướng mà bóng lưng Thích Nghi biến mất, khẽ cau mày một cái.

Cũng không nghĩ tới là Trần Thích Nghi giúp phu nhân một chuyện.

“Nhìn cái gì?”

“Ách. . . .” Bị câu hỏi lạnh nhạt của Nguyễn Nguyệt Tư kéo ý thức trở về, Lý Túc vội vàng lắc đầu: “Không có gì. Phu nhân, tôi đẩy bà đi tìm bác sĩ Trình!”

“Bác gái, có phải gần đây bác không uống thuốc đúng giờ đúng không?” Sau khi giúp Nguyễn Nguyệt Tư kiểm tra xong, Trình Tâm Ngừ khẽ thở dài: “Tại sao bác lại không nghe lời chứ?”

“Bác quên.” Giọng nói Nguyễn Nguyệt Tư ôn hòa, ánh mắt nhìn Trình Tâm Ngừ mang theo một chút thiết tha.

Lý Túc đứng ở một bên, nhỏ giọng chen vào nói: “Mấy ngày qua phu nhân biết bác sĩ Trình đi công tác nước ngoài, nên tâm tình không tốt.”

Trình Tâm Ngừ nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười bất đắc dĩ. Cô ngồi xổm xuống, tay đặt lên đầu gối của Nguyễn Nguyệt Tư: “Bác gái, bởi vì không có ai nhìn chăm chăm nên bác không chịu uống thuốc phải không? Nhưng mà, bác vừa dứt thuốc, chân này nhất định sẽ lại đau. Bác lại không chịu phẫu thuật. . . .”

“Tâm Ngừ, chân của bác đã là bệnh cũ, có phẫu thuật hay không cũng không quan trọng.” Nguyễn Nguyệt Tư cắt đứt lời Trình Tâm Ngừ, đưa tay kéo cổ tay cô: “Tôi hôm qua con trực sao?”

“Dạ.”

“Vậy con sắp tan tầm chưa?”

“Làm sao vậy?”

“Hôm nay cùng bác đi dạo, buổi tối ăn cơm cùng bác, có được không?”

Trình Tâm Ngừ giương mắt nhìn Lý Túc.

Lý Túc vốn định nói cái gì đó, nhưng thấy ánh mắt sắc bén của Nguyễn Nguyệt Tư nhìn tới, nên chỉ có thể nuốt nước bọt, cúi đầu xuống.

Nhưng trong tích tắc đã kịp nháy mắt với Trình Tâm Ngừ.

Trình Tâm Ngừ đương nhiên hiểu rõ.

Nguyễn Nguyệt Tư vẫn muốn tác hợp cô với người nọ.

“Con nhìn cậu ta làm cái gì, con không muốn đi cùng bác à?” Nguyễn Nguyệt Tư dùng sức xiết chặt cổ tay Trình Tâm Ngừ.

“Làm sao có thể như vậy được?” Trình Tâm Ngừ khẽ mỉm cười: “Vậy tối nay còn đành phải làm phiền bác gái rồi.”

Nguyễn Nguyệt Tư nghe vậy, khóe miệng hiếm khi xuất hiện nụ cười nhạt, ngẩng đầu nhìn Lý Túc rồi phân phó: “Bảo cho tổng giám đốc tối nay về ăn cơm cùng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Thiên Cơ Bất Khả Lộ

Thích Nghi mới vào cửa liền thấy một bóng người đi thật nhanh đến mình. Cô lanh tay lẹ mắt, lúc cánh tay của đối phương sắp đem cô ôm vào lòng, nhanh chóng lách mình tránh đi.

“Chị, chuyện đáng mừng như vậy sao chị lại từ chối?” George hừ nhẹ một tiếng.

“Sao cậu tìm tới được chỗ này?” Sau khi nói ra lời này, Thích Nghi có chút hối hận.

Cô thật đúng là ngu xuẩn, lúc buổi sáng tiểu quỷ này đã biết tới tiệm rượu đón cô, sao lại không biết tra ra chỗ ở của cô? Huống chi, cậu ta cũng sẽ chủ động liên lạc với Thiên Nhiên!

George cười hi hi, nháy mắt với cô: “Trong lòng chị biết rõ ràng.”

Thích Nghi lườm cậu một cái.

“Cậu đã trở về.” Thiên Nhiên nhìn cô đi tới, cười với cô một cái: “Cả ngày hôm nay đi nơi nào?”

“Đi ra ngoài xác nhận một ít chuyện.” Thích Nghi duỗi lưng một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Thiên Nhiên, rồi liếc George một cái: “Cậu cho cậu ta đi vào?”

“Cho dù mình không cho, cũng không ngăn cản được cậu ta.” Thiên Nhiên giang hai tay ra, làm thành hình bất đắc dĩ.

Thích Nghi đưa tay nâng trán: “George, cậu trở về New York đi học đi.”

“Chị, chị biết rõ những kiến thức ở trường học em đã sớm hiểu hết, còn phải về bên kia học làm gì?” George gác hai chân lên thành bộ dáng của một đại gia, rồi nói: “Thay vì ở đó lãng phí thời gian, không bằng đến nơi này lãng phí thanh xuân.”

Lời của cậu còn chưa dứt, đã bị Thích Nghi cầm gối hung hăng đập một cái. Cậu giận quá hóa cười, nhìn Thích Nghi chân chó nói: “Chị, thời điểm chị tức giận thật đáng yêu.”

“Cút!” Thích Nghi xoay mặt đi.

Bình thường tính tình của cô rất là tốt, nhưng một khi gặp tên tiểu quỷ này luôn luôn dễ dàng kích động. Không chỉ có bởi vì thái độ của cậu đối với cuộc sống này tương đối tán mạn, còn là vì những việc làm xấu xa của cậu. Cho nên, mỗi lần nhìn thấy cậu, cô đều không có sắc mặt tốt.

George đưa tay gỡ đầu, cười rất đồi ngọt ngào: “Em sẽ không cút, em muốn ở Ôn Thành cùng chị đáng giặc.”

“Đánh trận cái gì?” Thích Nghi trừng cậu.

“Chị, không phải bởi vì truyền thông Trung Thiên nên chị mới ở lại Ôn Thành sao? Hiện tại truyền thông Trung Thiên sắp sụp đổ, chẳng lẽ chị không muốn đem nó chỉnh sửa lại?”

“Ai nói cho cậu biết điều này?”

George nhún nhún vai, không có lên tiếng.

Thích Nghi liếc về phía Thiên Nhiên.

Thiên Nhiên vội vàng lách đầu vô tội: “Chuyện này cậu chưa từng nói với mình, mà cậu cũng biết mình sẽ không có bản lĩnh đi thăm dò, hơn nữa cũng sẽ không tùy ý đi điều tra chuyện cậu không muốn cho mình biết.”

“Rốt cuộc là cậu biết được chuyện này từ nơi nào?” Thích Nghi cau mày, hung hăng nhìn chăm chăm George.

“Thiên cơ bất khả lộ.” Khóe miệng George nhếch lên, cười đến thần hồn điên đảo.

Đầu Thích Nghi đau như muốn nứt ra.

Cô hít một hơi thật sâu, đôi mắt sáng nhìn George, nghiêm nghị nói: “George, chuyện của truyền thông Trung Thiên, không cho phép cậu nhúng tay vào.”

“Tại sao?”

“Không giải thích.”

“Chị”

“Nói thêm câu nào nữa, tôi sẽ lập tức báo cho vương phi cho người tới trói cậu đem về New York!”

Nghe được lời nói hung dữ của Thích Nghi, George lập tức im lặng.

Về mặt nghiêm túc kia của Thích Nghi, tuyệt không giống như nói đùa. Cậu hiểu được, cô nói được là làm được!

“Em biết rồi.” Cho dù trong lòng không cam tâm, cậu vẫn phải hậm hực đáp một tiếng.

Sau đó, lại thấp giọng thầm nói: Trần Thiên Nhụy quả nhiên là mọc ra mắt.

Sau khi cùng đôi phương ký hợp đồng xong, Đông Phương Tín rời đi trước tiên.

Ngồi lên xe hơi sang trọng, anh hỏi người đàn ông bên cạnh: “Việc kế tiếp là gì?”

Lý Húc nhìn đồng hồ đeo tay, nghiêm nghị đáp: “Tổng giám đốc, việc kế tiếp là tham gia dạ tiệc xem mắt mà phu nhân đã an bài.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Sẽ Có Ngày Nhìn Thấy

Ăn cơm chiều xong, Thích Nghi liền muốn đi ra ngoài, George vốn cũng định đi theo, nhưng bị cô dùng ánh mắt hung ác nhìn cho một phát, vì vậy cũng chỉ có thể tro mắt nhìn cô đi mất.

“Nara, cô nói xem tại sao cô ấy lại không muốn tôi đi cùng chứ?” Đang ngồi trên sofa cùng với Thiên Nhiên xem tin tức, George khó hiểu hỏi: “Tôi là người khiến người ta ghét đến mức đó hay sao?”

“Sao có thể như vậy được?” Thiên Nhiên cười: “Tôi lại nghe nói những cô gái theo đuổi cậu có thể xếp hàng từ Brussels đến tận NewYork lận mà.”

*Brussels: Thủ đô của Bỉ.

George bĩu môi, trong mắt phảng phất sự khinh thường: “Những cô gái kia nếu không phải là vì bề ngoài của tôi thì cũng là vì gia thế của tôi mà tiếp cận tôi, cô cho rằng bọn họ thích hợp với tôi được sao?”

“Có thích hợp hay không cũng chỉ có mình cậu biết.”

“Haizz, tại sao cô ấy lại không chịu thấy ưu điểm của tôi đây?”

Nghe George thở dài, Thiên Nhiên lắc đầu một cái, từ chối cho ý kiến.

George nhìn cô một cái: “Nara, tôi không đến nỗi tệ có đúng không?”

“Cậu đừng có thiếu tự tin như vậy.” Thiên Nhiên nhỏ giọng an ủi: “Tôi nghĩ chẳng qua là kiểu người trong cuộc thì không hiểu, người ngoài lại rõ ràng chứ gì! Dù sao đây nữa thì, tình cảm của cậu đối với cô ấy, mọi người xung quanh nhìn đều biết hết rồi.”

Ánh mắt George bừng sáng: “Thì ra cô cũng đã nhìn ra à?”

Thiên Nhiên cười mà không nói.

Nhất thời George lại tràn trề lòng tin: “Một ngày nào đó cô ấy nhất định có thể thấy được!”

Trên chiếc xe hơi sang trọng, một cô gái xinh đẹp đang dựa sát vào một người đàn ông tuấn tú.

Đỉnh đầu tựa vào trên cánh tay thon dài của anh, khóe miệng của cô gái mỉm cười nhẹ nhàng.

Anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bàn tay của anh bao bọc bàn tay mềm mại của cô, hình ảnh lúc này thật hài hòa, trông giống như một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

“Tổng giám đốc, Lâm tiểu thư, đến giờ rồi.”

Âm thanh phía ghế trước đột ngột vang lên, làm anh mở mắt ra. Trong mắt là một mảng tối tăm, ánh mắt lại vô cùng tinh tường.

Lâm Chiêu đưa ngón tay nhẹ nhàng xoa giữa hai hàng chân mày, môi hơi mím lại: “Công việc đáng ghét, sao làm mãi vẫn không thấy xong vậy chứ!”

Anh hờ hững cười một cái, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô: “Mai một bảo Cindy ít nhận những sự kiện buổi tối như vậy lại đi.”

“Nhưng mà những sự kiện này lại rất có ích cho việc quảng bá.” Lâm Chiêu thở dài một hơi: “Thôi, em đi trước đây.”

“Đi đi!” Đông Phương Tín vỗ nhẹ lên bả vai của Lâm Chiêu, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe, cách đó không xa có một chiếc xe hơi đang đậu: “Cindy đang đợi em đấy!”

“Vây em đi trước đây, anh nhớ cho người liên lạc với em đó.” Lâm Chiêu rướn người, đôi môi hồng phấn xẹt qua trên gương mặt tuần tú của anh: “Chúc anh đêm nay thật nhiều giấc mơ đẹp!”

Đông Phương Tín gật đầu.

Lâm Chiêu vẫy tay với anh một cái, sau đó nhanh chóng xuống xe.

Mắt nhìn chiếc xe hơi chờ Lâm Chiêu chạy đi, Đông Phương Tín đưa tay lên xem một cái, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại, dặn dò tài xế Tiểu Vượng: “Đi đến nhà phụ nhân.”

Thành tây, nhà họ Nguyễn.

Thức ăn đã được dọn sẵn, lại không hề nghe thấy ngoài sân có tiếng xe vang lên, Nguyễn Nguyệt Tư nhướn mày, trên mặt biểu hiện sự bức bối.

Bà liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ điện tử treo trên tường, nói với vị quản gia đứng một bên: “Gọi điện thoại cho thiếu gia liền đi.”

Quản gia vội vàng đáp lại rồi chạy đi gọi điện thoại.

Nguyễn Nguyệt Tư lắc đầu, quay qua nhìn Tâm Ngữ nói: “Tâm Ngữ, công việc của nó hơi bận rộn, chắc hẳn là đang trên đường về, con cũng đừng trách nó.”

“Dạ không có.” Trình Tâm Ngữ cười nhạt một cái: “Con có thể hiểu được mà.”

Nguyễn Nguyệt Tư cười miễn cưỡng với cô.

Ngay lúc này, quản gia bước tới: “Phu nhân, thiếu gia đã về rồi.”

Trình Tâm Ngữ nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy người kia đang cất bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Con Hát Vô Tình

“Mẹ.” Đông Phương Tín bước tới trước mặt Nguyễn Nguyệt Tư, nhẹ nhàng gọi bà, đồng thời nhìn về phía Trình Tâm Ngữ gật đầu một cái: “Tâm Ngữ, cô đến rồi à.”

“Ừ.” Trình Tâm Ngữ cười đáp lại.

Nguyễn Nguyệt Tư hừ một tiếng: “Con rốt cuộc cũng chịu về rồi sao? Ta còn tưởng ngay cả mặt mũi của người làm mẹ này mà cũng không mời nổi con đây!”

“Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy?” Đông Phương Tín đỡ bà ngồi xuống, cánh tay dài ôm chầm lấy bả vai của bà: “Trong lòng con, không có bất cứ ai có thể

so được với mẹ.”

“Bớt ở đây mà nói ngọt đi.” Nguyễn Nguyệt Tư đưa ngón tay chọt chọt trên trán anh: “Con đó chỉ giỏi được cái miệng thôi!”

Đông Phương Tín nắm lấy cổ tay của bà: “Con nói thật mà.”

Trình Tâm Ngữ cười một tiếng: “A Tín, sau này anh nên bớt đi công tác lại một chút, không có người nhìn chăm chăm bác gái, ngay cả thuốc bác cũng không chịu uống!”

“Thật sao?” Đông Phương Tín nhủ mảy: “Mẹ, mẹ lại không chịu uống thuốc đúng giờ nữa à?”

“Lần nào mẹ cũng đi tái khám đúng hẹn, Tâm Ngữ nói tình trạng của mẹ hiện tại rất ổn định, không có gì đâu.” Nguyễn Nguyệt Tư không sao nói, ngay sau đó vỗ vỗ trên mu bàn tay anh: “Chuyện đó nói sau đi, tuổi của mẹ cũng không ít rồi, bây giờ chỉ mong con có thể sớm kết hôn, sanh cho mẹ một đứa cháu nội, như vậy mẹ đã thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Lúc nói câu này, bà có ý liếc mắt nhìn Tâm Ngữ một cái.

Đông Phương Tín theo ánh mắt của bà thoáng qua Trình Tâm Ngữ, nhìn người phía sau đang mang dáng vẻ cười như không cười. Anh không khỏi lắc đầu một cái, ôm sát bà vai Nguyễn Tháng Tư nói: “Mẹ, con và Tâm Ngữ chỉ là bạn bè thôi.”

“Được rồi, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng.” Nguyễn Nguyệt Tư cắt ngang lời anh: “Tâm Ngữ vừa có ngoại hình, gia thế lại tốt, không có điểm nào không xứng với con. Mẹ đối với nó vừa nhìn là thích ngay, con lo mà suy nghĩ thật kĩ cho mẹ.”

Nghe lời nói rõ ràng của Nguyễn Nguyệt Tư, ánh mắt của Trình Tâm Ngữ liền trở nên ngưng trọng.

Chân mày của Đông Phương Tín cũng nhíu nhíu lại, đang định nói gì đó, mà vào lúc này, hình ảnh được phát trên màn hình ti vi lại làm anh phân tâm.

Trên màn hình, vị MC xinh đẹp đang hướng về phía ống kính cười một tiếng, từng lời từng lời dịu dàng nói ra: “Thưa các vị, hôm nay trường chinh của chúng tôi đặc biệt mời đến một vị khách quý. Cô ấy là một siêu mẫu nổi tiếng trên quốc tế, không chỉ xinh đẹp hơn người lại vô cùng tài năng – tiểu thư Lâm Chiêu, xin mọi người cho một tràng pháo tay hoan nghênh.”

Sự chú ý của Đông Phương Tín đặt trên màn hình ti vi đang chiếu tới một bóng dáng yếu điệu, cô gái ấy có gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, lúc này Trình Tâm Ngữ nhìn thoáng qua Nguyễn Nguyệt Tư bên cạnh đang nhíu mày, đáy mắt còn hiện lên ánh sáng lạnh lùng. Trong lòng cô hơi trầm xuống, trong đầu lập tức ý thức được giữa hai mẹ con này, đối với điều gì đó lại đang có thái độ khác nhau mà cô không diễn tả được.

“Lâm Chiêu thật sự rất đẹp, mọi người nói có đúng hay không?” Trên màn ảnh, MC đang hỏi người xem bên dưới.

“Đúng---“ cả đám người bên dưới đồng thanh trả lời.

“Con gái xinh đẹp thì ở đâu cũng có, đáng tiếc con hát vô tình.” Nguyễn Nguyệt Tư nhấn vào điều khiển ti vi tắt nó đi rồi đặt xuống một cái “Bốp”, hai tay hai bên kéo Trình Tâm Ngữ cùng với Đông Phương Tín: “Đi thôi, đồ ăn cũng sắp nguội hết rồi, nhanh xuống ăn cơm.”

*Con hát: đây hình như là cách gọi chung những người đi hát, đi diễn kịch ở thời xưa hay sao đó. Ta nghĩ nên để vậy nghe mới giống cách nói của mấy bà già. ^^

“Mẹ, ngôi sao màn ảnh bây giờ không phải giống như con hát ngày xưa nữa đâu.” Đông Phương Tín vừa đi vừa nói.

“Con kinh doanh tập đoàn truyền thông, làng giải trí rồi ren như thế nào, chắc là phải rõ ràng hơn so với mẹ.” Sắc mặt Nguyễn Nguyệt Tư trở nên lạnh lùng: “Đề tài này đến đây chấm dứt, đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng ăn cơm của mẹ.”

Đông Phương Tín chỉ có thể im lặng, liếc nhìn Tâm Ngữ một cái.

Trình Tâm Ngữ xấu hổ cười cười.

Cô chọt có suy nghĩ, sau này ai gả vào Đông Phương gia làm thiếu phụ nhân, chỉ sợ cũng chẳng sung sướng gì!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Khó Xử

Sau khi ăn xong, Trình Tâm Ngữ xin phép ra về.

“A Tín, trời hôm nay cũng tối rồi, con hãy đưa Tâm Ngữ về đi.” Nguyễn Nguyệt Tư quay sang ra lệnh cho con trai.

Đồng Phương Tín tất nhiên sẽ không làm trái ý bà, cũng đi ra cùng với Trình Tâm Ngữ.

Trên xe, Trình Tâm Ngữ trầm mặc nhìn về phía trước.

Đồng Phương Tín chuyên chú lái xe, hai mắt không động đậy nhìn thẳng về phía trước: “Tâm Ngữ, ý tứ của mẹ tôi cô cũng thấy rồi đấy. Bà ấy lớn tuổi rồi lúc nào cũng thích làm những chuyện như vậy, cô đừng để bụng!”

“Trước đây bà ấy cũng từng sắp đặt cho anh gặp những đối tượng hẹn hò khác hay sao?” Trình Tâm Ngữ liếc nhìn anh một cái, cười hỏi.

“Không có.” Đồng Phương Tín nhún nhún vai: “Thật ra thì bà ấy cũng biết tôi không thích như vậy.”

“Vậy sao?” Khóe miệng Trình Tâm Ngữ nhẹ nhàng cong lên một chút: “Cái này cho thấy bác gái thật sự rất thích tôi rồi.”

Lời này nói ra, âm điệu bình thường, làm cho người nghe không nhận ra rốt cuộc cô có dụng ý gì. Cho dù là Đồng Phương Tín, nghe vậy cũng hơi sững sờ.

Trình Tâm Ngữ chà xát hai bàn tay, chỉ về ngã tư phía trước: “Được rồi, tới đó cho tôi xuống xe đi!”

Đồng Phương Tín khó hiểu nhìn cô một cái.

“Tôi biết rõ anh đã có người trong lòng rồi.” Trình Tâm Ngữ cười: “Yên tâm đi, tôi sẽ không làm phiền anh đâu.”

“Tâm Ngữ.” Đồng Phương Tín có chút áy náy. Cho dù thế nào đi nữa, Trình Tâm Ngữ cũng là con gái, mới vừa rồi anh nói những lời như vậy, không biết có làm cho cô cảm thấy bị tổn thương hay không. Cô càng tỏ ra tự nhiên, anh lại càng có chút không yên lòng: “Mẹ tôi bảo tôi phải đưa cô về đến nhà.”

“Chẳng phải anh rất không thích bị mẹ mình sắp đặt hay sao? Trình Tâm Ngữ lắc đầu: “Tôi sẽ không làm anh phải khó xử đâu.”

Đồng Phương Tín bỗng nhiên đạp thắng xe: “Bây giờ cô chính là đang làm khó tôi.”

Trình Tâm Ngữ nhú mày.

“Tâm Ngữ, tôi vẫn luôn xem cô là bạn bè.” Ánh mắt Đồng Phương Tín lấp lánh, đúng lúc lóe lên, sáng như ngôi sao.

“Tại sao anh lại cho rằng tôi không giống như vậy?”

Đồng Phương Tín nhú chân mày lại.

Trình Tâm Ngữ nhẹ mím môi, trong ánh nhìn chăm chú của Đồng Phương Tín, đẩy cửa bước thẳng xuống xe.

Trên vỉa hè, chỉ thấy bóng lưng cô một mình bước đi.

Đầu ngón tay Đồng Phương Tín nhẹ nhàng gõ vào tay lái, ánh mắt anh thâm trầm, sau đó đạp chân ga cho xe chạy đi.

Cầm lấy túi đựng tài liệu Bối Hiểu Y đưa qua, Thích Nghi đem tiền đã chuẩn bị sẵn đưa lại: “Cô đếm lại đi.”

“Không cần đâu, tôi vừa nhìn đã biết cô là người hào phóng, tôi tin tưởng cô.” Bối Hiểu Y lấy tiền rồi quẳng vào trong chiếc ba lô đang đeo trên vai, kéo khóa lại: “Sau này nếu có chuyện tốt như vậy thì đừng quên tìm tôi nhé!”

“Tới đó sẽ liên lạc với cô!” Thích Nghi đưa tay về phía Bối Hiểu Y vẫy vẫy.

Bối Hiểu Y gật đầu một cái, thức thò xoay người bước đi.

Cách đó không xa, cửa trước một chiếc xe hơi mở ra, người ngồi ở chỗ tay lái đưa tay về phía Bối Hiểu Y vừa vẫy vừa gọi: “Hiểu Y.”

“Chi Sơ, tại sao cậu lại ở đây?” Nhìn thấy lái xe làm cho Bối Hiểu Y thoáng sững sờ, ngay sau đó khom người ngồi vào ghế trước.

“Tớ cũng ở đây!” Phía sau, tiếng của một cô gái ngọt ngào vang lên.

Bối Hiểu Y xoay người lại nhìn, cặp mắt lập tức tròn to lên: “Vi Vi, tại sao các cậu lại ở cùng nhau vậy?”

Sài Vi Vi mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp nở một nụ cười nhẹ nhàng, ở bên khóe miệng hiện lên hai đồng tiền, quả nhiên là xinh đẹp thanh nhã: “Đương nhiên không phải theo dõi cậu, bọn tớ đang tính đi Vạn Gia Đăng Hỏa, lại trùng hợp gặp cậu ở đây mà thôi.”

Bối Hiểu Y tròn mắt với Vi Vi một cái.

Ánh mắt Phong Chi Sơ thoáng nhìn vào kính chiếu hậu, nhìn bóng lưng Thích Nghi đang đi về hướng ngược lại càng lúc càng xa, nhỏ giọng hỏi: “Hiểu Y, người bạn này cậu nói chuyện là ai vậy?”

Nếu cô nhớ không lầm, người đó quan hệ rất tốt với Lam Thiên Nhiên.

“Khách hàng của tớ.” Bối Hiểu Y hiển nhiên trả lời.

“Cô ấy tìm cậu làm gì?”

Hiểu Y cảm thấy kì lạ tự dưng Phong Chi Sơ lại hỏi đến chuyện công việc của mình, Bối Hiểu Y không trả lời mà hỏi lại: “Tại sao cậu lại hỏi vậy?”

Anh với chị sắp gặp lại nhau rồi, hứa hẹn là đầy kịch tính nhé. Ta còn phát hiện ra một điều là cả hai người này da mặt đều rất dày, đúng là xứng đôi. :D2 :D2

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Không Phải Oan Gia Không Gặp Mặt

“Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi.” Phong Chi Sơ trừng mắt nhìn cô: “Sao vậy, có chuyện gì bí mật không thể nói ra sao?”

“Đương nhiên.” Bối Hiểu Y cười một tiếng, lựa lời nói: “Tớ mở văn phòng thám tử từ từ mà, cô ấy tìm tớ đương nhiên là nhờ điều tra chuyện bí mật.”

Phong Chi Sơ còn định hỏi tiếp, Sài Vi Vi đã dẫn đầu trách móc: “Được rồi, đừng có nói tới mấy chuyện này nữa. Hiểu Y, cậu có muốn đi Vạn Gia Đăng Hóa với bọn tớ luôn không?”

“Được!” Bối Hiểu Y gật đầu.

“Vậy bắt đầu thôi, cho xe chạy đi.”

Thấy ánh mắt của Sài Vi Vi, Phong Chi Sơ chỉ có thể gật đầu, lái ô tô hướng Vạn Gia Đăng Hoá chạy đi.

Sau khi bước vào quán cà phê, Thích Nghi gọi một cốc cà phê Ý, rồi lập tức mở cái túi lấy xấp tài liệu bên trong ra đọc chăm chú.

“Tiểu thư, cà phê của cô đây.”

Phục vụ đưa cà phê tới đúng lúc cô vừa xem xong tài liệu: “Cậu cho tôi hỏi ở đây có bếp lò không?”

“Sao chứ?”

“Đốt vàng mã thì cần dùng tới bếp lò.” Thích Nghi đưa xấp tài liệu trong tay lên.

“À.....” Sau khi sững sờ đi qua, phục vụ gật đầu với cô: “Mời cô qua bên này.”

Thích Nghi đứng dậy, đi theo phục vụ đến khu vực bồn rửa bên cạnh nhà vệ sinh, cô đem tài liệu bỏ vào trong chậu than đốt.

Lúc vừa ra khỏi đó, cô liền đụng phải một thân hình cao ráo đang đứng dựa vào bức tường, anh ta khoanh hai tay trước ngực, đôi con ngươi sâu xa nghiêng đầu nhìn cô: “Có cái gì bí mật đến nỗi xem xong phải đốt ngay thế?”

Nhìn đôi mắt trên gương mặt đẹp của anh ta hiện lên ánh sáng lạnh lùng, đôi mày thanh tú của Thích Nghi hơi nhíu lại: “Không liên quan gì tới anh.”

Ngay sau đó, bước chân muốn đi.

“Trần tiểu thư.” Minh Thiếu Viễn đưa tay chặn cô lại, trong hành lang ánh sáng vàng vọt từ đèn trần hắt xuống, đáy mắt anh ta sáng tối lần lượt thay đổi, có cảm giác kỳ dị không nói nên lời: “Cô thật sự cho rằng mình có thể cứu được truyền thông Trung Thiên?”

“Anh đang kinh doanh một cái Ngôi Sao Ngày Mai lớn như vậy, tại sao không đi mà quản lý cho tốt, đằng này lại có suy nghĩ đánh đến truyền thông

Trung Thiên chứ?” Bị anh ta ngăn lại, Thích Nghi không hề tức giận, chỉ thản nhiên nở một nụ cười: “Anh thích đánh thì đánh đi, đến lúc đó cũng chưa biết ai chết vào tay ai đâu.”

Ánh mắt Minh Thiếu Viễn bỗng dưng lạnh lẽo.

Thích Nghi đẩy cánh tay anh ta ra: “Minh thiếu gia, nếu có duyên thì hẹn sau này gặp lại.”

Nhìn bóng lưng cô phóng khoáng đi xa, ánh mắt anh ta ngưng trọng, đôi mày rậm nhíu chặt lại.

Sau đó, xoay người liếc mắt về chỗ bồn rửa.

Hồi Úc Chi Đô.

Bốn chữ này, từ lâu đã trở thành điều cấm kị ở Ôn Thành.

Bởi vì, ở thành phố này, bốn chữ kia đại biểu cho sự nguyên rửa cùng tuyệt vọng.

Vì sao hết lần này tới lần khác Trần Thích Nghi lại muốn điều tra về nó?

Lúc Thích Nghi bước ra khỏi quán cà phê thì trời đang đổ mưa to. Chân mày của cô nhăn lại, nhìn tới nhìn lui hai bên, mắt thấy một chiếc taxi đang chạy tới, cô không chút do dự xông ra ngoài.

Cô định đón xe, khó khăn lắm mới có chiếc xe dừng lại, bỗng nhiên bà vai bị một người đẩy ra, một thân hình chạy vượt qua, giành lên xe trước.

Trong lòng Thích Nghi mắng thầm người này không có đạo đức, thì chiếc xe đã nhanh chóng chạy đi xa.

Cô cắn răng, đành lui về chỗ cũ, vô tình một chiếc xe với tốc độ cao chạy đến.

Vũng nước dưới đất bị bắn lên, làm cô ướt hết cả người.

Trong lòng một luồng khí nóng xông lên, Thích Nghi liếc mắt về hướng chiếc xe đang chạy như bay.

“Két---- ----“

Chiếc xe thể mà dừng lại.

Thích Nghi hơi bất ngờ, mắt nhìn về phía chiếc xe, thấy kính cửa sổ hạ xuống, chân không nhịn được bước về phía trước một bước, hơi cúi người xuống, nhìn vào chỗ tài xế.

Cô tưởng người kia dừng xe là muốn nói xin lỗi với cô, thế mà lại thấy vẻ mặt chế nhạo của anh, cùng với âm thanh hả hê truyền tới: “Chà chà, ướt sũng như vậy có cảm giác như thế nào?”

Âm thanh vừa quen vừa lạ.

Nhìn kĩ lại gương mặt của anh, ngay lập tức mặt cô trở nên đen sì.

Đúng là, không phải oan gia không gặp mặt mà.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tối Nay Đi Cùng Tôi

“Đồng Phương Tín, anh là đồ không có đạo đức.” Lòng bàn tay Thích Nghi vỗ vào cửa kính xe, cô lạnh mặt: “Anh cố ý đúng không?”

Đồng Phương Tín nghe vậy, trong lòng không hề cảm thấy áy, ngược lại còn nâng cằm lên, hừ nhẹ một câu: “Bị cô nhìn ra rồi.”

Thích Nghi tức giận đến mức nghiêng răng, kéo mạnh cửa xe ra, chui vào ngồi bên cạnh ghế lái.

Nhìn buồng xe bị nước từ ống quần cô chảy xuống ướt đến thảm hại, Đồng Phương Tín cau mày: “Ai cho cô lên xe.”

“Bên ngoài trời đang mưa to đấy.” Thích Nghi cũng không nhìn anh, mà lo vỗ vỗ nước trên người.

Cả người cô đều ướt sũng hết rồi, không chỉ ướt nhẹp từ trên xuống dưới, mà cô còn cảm thấy rất lạnh. Cô vòng tay qua hai vai mình, cố gắng chà xát, cố gắng tìm kiếm chút ấm áp cho mình.

Đông Phương Tín ngọ nguậy nhìn cô: “Bên ngoài trời có mưa lớn hay không thì liên quan tới tôi? Cô mặc mưa hay không cũng liên quan gì đến tôi?”

Thích Nghi đem mái tóc dài ướt đầm túm lại sau tai, hai tay lau đi những giọt nước mưa trên mặt, bình tĩnh nói: “Đông Phương tiên sinh, anh là một người phong độ chính trực, không lẽ muốn thấy một cô gái đi dưới trời mưa gió như vậy?”

Anh nhếch đôi môi mỏng lên, ngôn ngữ tỏ ra khinh thường: “Rất xin lỗi, tôi chẳng phải một người chính trực tốt bụng.”

Khốn kiếp, anh ta thà hạ thấp bản thân cũng không chịu giúp đỡ mình?

Trong lòng Thích Nghi vô cùng khinh bỉ anh, nhưng cũng biết không thể đắc tội với anh được, chỉ có thể đối phó ngoài mặt, miêng cường nỏ một nụ cười nhạt với anh: “Đông Phương tiên sinh, dù sao chúng ta cũng đã gặp nhau mấy lần.”

Đông Phương Tín không để cô nói hết câu đã mở miệng cắt ngang: “Tôi là người trước tới nay đều không nói đến chuyện tình nghĩa.”

“Anh muốn làm chuyện tuyệt tình như vậy sao?” Sắc mặt Thích Nghi trầm xuống, giọng nói trở nên lạnh lẽo hơn.

“Đây là bản tính của tôi mà.” Đông Phương Tín nói như thể hiển nhiên.

“.....” Hai tay Thích Nghi nắm lại thành quả đấm.

Đông Phương Tín hạ mí mắt xuống, khóe miệng khẽ cong lên, cười mà như không cười.

Nhìn nét mặt hờ hững của anh, Thích Nghi hạ quyết tâm, dứt khoát cũng muốn đùa giỡn: “Tôi không xuống xe đấy.”

Không ngờ cô lại sử dụng chiêu này, mặt Đông Phương Tín trở nên thâm trầm, trong mắt hiện lên ánh sáng nguy hiểm: “Sao?”

Chỉ là một chữ mà thôi, lại làm cho Thích Nghi có cảm giác lạnh lạnh từ phía sau truyền tới.

Cô biết vào lúc này mình nên nhanh chóng xuống xe mới đúng, nhưng bên ngoài đang đổ mưa to, cả người cô đều vô cùng chật vật, mà chỉ sợ lát nữa cũng không đón được xe. Nếu như vậy mà về, không những làm cho Thiên Nhiên lo lắng, chỉ sợ sau này cô có muốn đi ra ngoài, nhất định George cũng sẽ đi theo kẻ kè. Cô đành cắn chặt hàm răng, dùng cảm nhìn về phía ánh mắt của anh: “Nói đi, điều kiện của anh.”

Dừng lại một chút cô lại bổ sung thêm: “Chuyện lần trước anh muốn tôi cời thì miễn bàn đi.”

Đông Phương Tín nhếch miệng mặt xuất hiện mấy phần đùa giỡn: “Cô xem ra cũng thông minh đó.”

Thích Nghi cười lạnh một tiếng.

“Muốn tôi đưa cô về cũng được, nhưng tối nay phải đi cùng tôi.”

“Anh đừng.”

Chữ “ngỡ” còn chưa ra khỏi miệng, Đông Phương Tín lại nói: “Yên tâm, không phải mấy thứ bậy bạ mà cô nghĩ đâu.”

Thích Nghi nghi ngờ nhìn anh.

Đông Phương Tín liếc mắt nhìn cô: “Yên tâm, không bắt cô làm chuyện xấu xa gì cả. Thắt dây an toàn vào đi.”

Nói xong, anh khởi động xe lên.

Thích Nghi không biết cô có bị ma xui quỷ khiến không, nói tóm lại, cuối cùng cô không có từ chối.

“Xuống xe.”

Sau khi anh nói ra hai chữ, xong thắng xe bước xuống trước.

Thích Nghi nghiêng đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, phát hiện giờ mưa đã tạnh, phía trước cách đó không xa, là một tòa nhà trắng lè. Cô chần chừ một lát, cuối cùng cũng đẩy cửa xe đi theo ra ngoài.

Một tay Đông Phương Tín đưa vào trong túi, sải bước đi.

Đầu lông mày của Thích Nghi không dấu vết nhăn nhai, chạy đuổi theo.

Hôm nay cuối tuần ta đăng truyện sớm cho các nàng giải sầu đây. :)

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chiếc Váy

“Tín thiếu gia!”

Mới bước tới trước cửa, hai hàng nhân viên đứng thẳng tắp vừa thấy Đông Phương Tín xuất hiện cùng với Thích Nghi, đồng loạt cúi chào.

Thế này cũng phô trương quá rồi, làm như hoàng đế vì hành không bằng.

Nhìn lại đây hóa ra là một cửa hàng bán trang phục và phụ kiện thời trang, trang trí xa hoa, vô cùng sang trọng.

Chắc là thường ngày Đông Phương Tín hay dẫn bạn đến, nếu không thì những cô nhân viên ở đây làm sao nhận ra anh ta. Hơn nữa, có không ít những cô gái xinh đẹp liếc mắt đưa tình về phía này. Anh ta lại làm như không thấy, xem họ toàn bộ như là không khí vậy.

“Nhanh lên.” Phát hiện Thích Nghi đi càng ngày càng chậm, Đông Phương Tín xoay người liếc nhìn cô, âm thanh thể hiện chút khó chịu.

Thích Hợp trong lòng thấy tức giận, trừng mắt về phía anh.

Anh rõ ràng là muốn cô bị bêu xấu mới dắt cô tới đây chứ gì? Phải biết rằng, hôm nay cả người cô chật vật dơ bẩn giống như một người nghèo khổ vậy!

Đông Phương Tín nhún mày.

Thích Nghi khề cần răng bước tới.

Từ trước tới giờ cô luôn xem trọng chữ tín, ban nãy nếu đã không xuống xe, hôm nay chỉ cần Đông Phương Tín không bắt cô làm chuyện gì quá đáng, cô cũng chỉ có nước làm theo.

Sau khi bước vào trong cửa hàng, một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi tiến tới đón, cô ta nhìn về phía anh cười nhẹ nhàng một cái: “Tín thiếu gia!”

Lại nhìn Thích Nghi một cái, mở miệng cười thân thiện: “Chào cô.”

Thích Nghi liếc nhìn thẻ nhân viên đeo trước ngực cô ta. Quản lý cửa hàng, Viên Thanh.

Đúng là một người khôn khéo, tuổi còn trẻ như vậy mà đã rất lòi đời rồi. Mặc dù hôm nay trông cô khá nhếch nhác, nhưng dù sao cô cũng là theo Đông Phương Tín tới, dù không biết thân phận là gì, cô ta trước tiên khách sáo là tốt nhất.

“Chào cô.” Thích Nghi đáp lại một câu.

“Lấy cho cô ấy một bộ quần áo sạch sẽ đi tham gia hội họp bạn bè.” Đông Phương Tín cũng không vì Viên Thanh ở đó mà khách sáo, trực tiếp ra lệnh với cô: “Thích Nghi, cô chuẩn bị cho tốt.”

Dừng một chút, lại nói: “Đem bộ đồ tôi đặt hai ngày trước đưa cho cô ấy mặc thử đi.”

Viên Thanh nhìn Thích Nghi một cái, gương mặt mơ hồ thoáng qua vẻ kinh ngạc. Nhưng vẫn không nói nhiều cái gì, chỉ đáp lại một tiếng “Vâng”, liền nói với Thích Nghi: “Xin mời đi theo tôi.”

Nghe Đông Phương Tín nói thì trái tim Thích Nghi đập mạnh và loạn nhịp một chút, lúc này hồi hồn lại, không khỏi liếc mắt nhìn anh một cái. Sao lại tự dưng hôm nay tốt bụng như vậy.....

Đông Phương Tín không nhìn cô, đi thẳng tới chiếc ghế salon bằng da mềm mại ngồi xuống, tiện tay cầm lên một quyển tạp chí lật xem.

Trong lòng Thích Nghi hừ nhẹ một cái, đi theo Viên Thanh vào trong phòng thay đồ.

Viên Thanh cầm ra một chiếc hộp được đóng gói cực kì tinh xảo, bên trong đựng một bộ váy liền thân trắng như tuyết.

Thích Nghi cầm lấy, tay chạm vào bộ đồ cảm thấy vô cùng mềm mại, nhất định là chất liệu tốt, cô không khỏi xem thêm một chút. Thấy ở chỗ cổ áo, dùng sa mòng trang trí, những hoa văn nhỏ nhỏ được đính rất tinh tế, đây lại có thể là hàng may thủ công hoàn toàn, cô không khỏi giật mình.

Chỉ sợ bộ đồ này giá trị không nhỏ đi.

“Tiểu thư, lúc mặc cô làm ơn cẩn thận một chút.” Viên Thanh kéo cửa phòng thay quần áo ra cho, nhẹ giọng dặn dò một câu: “Tôi sợ Tín thiếu gia muốn giữ lại bộ váy này.”

Thích Nghi nghĩ thầm trong bụng nếu Đông Phương Tín quý bộ đồ này như vậy, cũng không nên kêu người cầm ra cho cô mặc. Nhưng vừa nghĩ đến ban nãy anh ta ác ý lái xe làm ướt hết quần áo của cô, Thích Nghi hừ nhẹ trong lòng một cái, đem bộ váy mặc vào.

Anh muốn lấy lại bộ váy cũng không được nữa rồi!

Đem quần áo bẩn bỏ vào trong cái hộp, cô cầm lấy rồi đi ra tìm Đông Phương Tín.

Sắp ra đến nơi thì loáng thoáng nghe tiếng cãi nhau.

Sắc mặt Đông Phương Tín nghiêm trọng, đôi mắt lạnh lùng nhìn Viên Thanh, âm thanh mang chút lạnh lẽo: “Chuyện này không liên quan gì đến cô.”

Tuy trong mắt Viên Thanh có sợ hãi, nhưng vẫn nhẹ giọng phản bác lại nói: “Chiếc váy kia rõ ràng là anh đặt cho cô ấy, tại sao bây giờ lại đưa cho người khác mặc?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cô Ấy

Ánh mắt Đông Phương Tín lạnh lạnh, khóe mắt liếc thấy bóng dáng Thích Nghi đi đến, đứng lên từ ghế salon: “Đi thôi!”

Làm như hoàn toàn không thấy thái độ của Viên Thanh.

Viên Thanh cũng chú ý đến cô, vẻ mặt cô ta cứng lại, nhìn Thích Nghi một chút: “Xin đi thông thả.”

Khách khí lễ độ, làm như vừa rồi giữa cô ta và Đông Phương Tín, không có chuyện gì không vui.

Chuyện của người khác, tự nhiên là Thích Nghi cũng không muốn nhiều lời. Nhìn về phía Viên Thanh cười nhạt, xoay người bước theo Đông Phương Tín ra ngoài.

Nhưng mà, trong lòng lại có chút nghi ngờ.

Cô ấy trong miệng Viên Thanh, rốt cuộc là ai?

Trên xe, không khí yên lặng.

Sắc mặt anh ta thâm trầm, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước, chuyên chú lái xe.

Nhìn ra được là đang có tâm sự.

Thích Nghi cũng không để ý, dù sao đó cũng là chuyện của anh ta, không liên quan gì đến cô cả.

“Cô nghe được cái gì rồi?” Đông Phương Tín là người phá vỡ sự yên nói trước.

“Cái gì?” Thích Nghi không hiểu anh ta hỏi như vậy là có dụng ý gì, đành giả vờ lấy bất biến ứng vạn biến rồi tùy tình hình.

“Bớt giả vờ đi.” Đông Phương Tín hừ lạnh.

Thích Nghi suy nghĩ một chút, rồi nhàn nhạt lên tiếng: “Hình như cái này cũng không liên quan gì đến tôi, mặc gì phải tôi phải nghĩ nhiều.”

“Cô tốt nhất nên nghĩ như vậy.”

Câu này ý chỉ Thích Nghi rõ ràng nói một đằng nghĩ một nẻo!

Cô cũng không phản bác, mắt công anh ta lại nói cô giấu đầu lòi đuôi. Có lúc, im lặng không nói là cách giải quyết tốt nhất.

“Nghe nói Minh Thiếu Viễn đến tìm cô.” Anh ta đột ngột nói.

“Tin tức của anh cũng nhanh thật, chẳng lẽ cả ngày anh không có chuyện gì làm mà tìm người theo dõi tôi?” Thích Nghi nhẹ giọng mĩa mai.

“Cô cái người này.....” Hình như Đông Phương Tín có chút tức giận, ánh mắt tối tăm nhìn cô một cái, nhưng cuối cùng cũng chỉ trầm giọng nói: “Hắn tìm cô có chuyện gì?”

“Hợp tác.” Thích Nghi trả lời.

“Vậy sao?” Anh cảm thấy hứng thú cười cười.

Khuya tay Thích Nghi chống lên kính cửa xe, bàn tay chống cằm: “Tôi từ chối anh ta.”

Đông Phương Tín âm u nói: “Tránh xa hắn một chút.”

Chỉ đơn giản mấy chữ, Thích Nghi nghe vào tai rõ ràng là có dụng ý khác.

“Nghe nói hai người là đối thủ cạnh tranh.” Thích Nghi nghiêng đầu nhìn anh: “Chẳng qua tôi cảm thấy kì lạ, tại sao anh và Lâm Chiêu lại ở cùng nhau.”

Ngôi Sao Ngày Mai, Đông Phương Châu cùng truyền thông Trung Thiên, ba tập đoàn này ở Ôn Thành tạo thành thế chân vạc. Công ty truyền thông Trung Thiên yếu hơn một chút, mà Ngôi Sao Ngày Mai và Đông Phương Châu lại luôn cạnh tranh kịch liệt, cho nên mới có thể đứng vững đến bây giờ vẫn không sụp đổ. Lâm Chiêu là đại diện dưới trướng công ty Ngôi Sao Ngày Mai, mà không nghĩ tới cô ấy và Đông Phương Tín lại cùng nhau chung một chỗ.

Đông Phương Tín không muốn thảo luận đề tài này, nói: “Cô bớt lo chuyện của người khác đi.”

Thích Nghi hừ nhẹ trong lòng.

Cô không muốn nhiều chuyện, chỉ là muốn biết, bộ đồ hôm nay cô mặc liệu có phải là anh đặt cho Lâm Chiêu. Huống chi, chính anh là người nhắc tới Minh Thiếu Viễn trước.

“Xuống xe.” Anh đột ngột thắng xe lại, miệng ra lệnh cho cô.

Thích Nghi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tạnh hẳn, nhưng lại thấy tòa nhà nổi tiếng nhất Ôn Thành sừng sững trước mặt.

Vạn Gia Đăng Hòa!

Anh ta lại có thể đem cô tới câu lạc bộ ăn chơi?

Trong lòng còn đang nghi ngờ, lại nghe “Bốp” một tiếng vang lên, cô nhìn lại, thì ra là Đông Phương Tín đập vào cửa xe.

Cái người thần kinh này!

Thích Nghi oán thăm, nhưng nhìn sắc mặt anh ta không được tốt, lại rất nhanh chóng xuống xe.

Đông Phương Tín cầm chìa khóa xe ném cho nhân viên bãi đậu xe, nhân nhặt liếc cô một cái, ý bảo cô đi theo.

Thích Nghi vô cùng không muốn trở lại Vạn Gia Đăng Hòa, nhưng mà giờ phút này nhìn ra được trong lòng Đông Phương Tín vô cùng không tốt, cô không muốn làm trái ý anh ta, chỉ có thể đuổi theo.

Cô như thế nào cũng không nghĩ đến, chuyến đi này, sau này lại làm cho cô gặp phải biết bao nhiêu là khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dự Cảm Xấu

Editor: Tinh Tinh

Bên trong phòng KTV sang trọng, cả đám tuần nam mỹ nữ đang trò chuyện vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên Bối Hiểu Y tham gia loại tụ hội này, cô thông qua thanh mai trúc mã đồng thời cũng là bạn tốt Phong Chi Sơ mới biết được Sài Vi Vi. Nhưng hôm nay có mặt ở chỗ này đều là bạn của Sài Vi Vi, cô cũng chẳng quen biết bọn họ. Sài Vi Vi vốn không thuộc về cuộc sống bình dân như các cô, cô ấy thuộc về thiên kim nhà giàu, chẳng qua là từ trước đến nay cũng không tự cao tự đại, cho nên tình cảm của bọn họ coi như không tệ.

Những người khác bên trong phòng, Bối Hiểu Y cùng Phong Chi Sơ đều chưa quen. Sài Vi Vi giới thiệu bọn họ với nhau, vì vậy các cô mới biết đây là những cô cậu con nhà giàu mà trước đây chỉ có thể nghe chứ chưa được thấy.

Trong bọn họ, có con gái chủ tịch tập đoàn Ngôi Sao Ngày Mai – Minh Hi Nhi, Lâm Đại – thiếu gia công ty thời trang và trang sức nhà họ Lâm, tiểu thư tập đoàn Châu Báu Lấp Lánh – Sở Niệm. Còn có Dịch Nhiên, người từ nhỏ đã có danh xưng là “Thần đồng đạo diễn”, và nữ luật sư Cao Vũ Tiếp, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã nổi danh ở giới tư pháp.

Không phải là con của nhà giàu, thì chính là nhân vật nổi danh tiếng tăm lẫy lừng ở trong xã hội!

Sài Vi Vi cùng bọn họ không chỉ là có giao tình giữa các thế gia, mà còn là bạn tốt cùng trường từ nhà trẻ đến cao trung, tình cảm thâm hậu, vừa vào cửa đã cùng bọn họ nói chuyện phiếm.

Bối Hiểu Y cùng Phong Chi Sơ chỉ dựa vào nhau ngồi chung một chỗ, dù sao cũng không quen với đám người bọn họ, rất ít chen vào nói.

Tài chính, cổ phiếu, đám tiệc, vật phẩm xa xỉ, đầu tư, kinh doanh, du lịch, các sự kiện giải trí. . . . Trừ nội dung cuối cùng, những phương diện khác mà bọn họ đàm luận không phải là thứ mà Bối Hiểu Y yêu thích, nên cô căn bản không cách nào đuổi kịp được nội dung cùng tiết tấu cuộc trò chuyện của bọn họ, chỉ một chút liên tưởng nhàm chán tột cùng.

Liếc mắt nhìn Phong Chi Sơ, cũng thấy cô ấy bày ra bộ dáng không hứng thú. Chi là đôi mắt của cô ấy lâu lâu sẽ nhìn về cửa ra vào một cái, dường như là đang mong đợi một vị khách tới.

“Cậu đang đợi người?” Bối Hiểu Y ngồi sát vào bên tai Phong Chi Sơ, dùng âm thanh chỉ có hai người các cô nghe thấy hỏi thăm.

“Không có!” Phong Chi Sơ hơi mím môi, cảm thức uống trên bàn lên khẽ nhấp một cái.

“Về mặt của cậu giống như một cô gái lâm vào trong mê mang, còn nói không có?”

“Làm sao có thể?” Phong Chi Sơ đưa tay vỗ nhẹ vào mặt.

“Bị tớ nói trúng rồi chứ gì? Cậu đang chột dạ.” Bối Hiểu Y đưa tay dằm vào gò má của Phong Chi Sơ: “Mau thành thực khai báo cho tớ.”

Phong Chi Sơ cho cô một cái nhìn xem thường, dứt khoát im lặng không để ý đến cô.

Bối Hiểu Y vênh cái miệng nhỏ, xoay người kéo Sài Vi Vi đang ngồi một bên khác của cô: “Còn có người tới sao?”

Sài Vi Vi đang nói đùa cùng Minh Hi Nhi, nghe vậy khước miệng nhếch lên, liếc về phía Phong Chi Sơ, cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Bối Hiểu Y còn muốn hỏi nữa, lại nghe Lâm Đại cười hỏi Sở Niệm: “Tiểu Niệm, cậu sắp phải đính hôn cùng Trình Kiều, tại sao gần đây tớ còn nhìn thấy cậu bận rộn công việc vậy?”

Phong Chi Sơ đột nhiên mở mắt, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Sở Niệm.

Sở Niệm mím môi cười một tiếng, trong mắt chứa ánh sáng khác thường: “Những chuyện kia không cần tớ bận rộn, đã có mẹ chúng tớ giúp đỡ, thường ngày họ không có việc gì làm, chỉ thích chăm lo chuyện lật lật, chúng tớ liền theo họ.”

“Không phải hôm nay có Trình Kiều tới nữa sao? Sao lại không thấy cậu ta?” Cao Vũ Tiếp vừa uống bia vừa hỏi.

“Anh ấy có chuyện bận, hôm nay có thể không tới được rồi.” Sở Niệm vênh môi cười một tiếng.

Bối Hiểu Y rõ ràng thấy ánh mắt Phong Chi Sơ trong nháy mắt chuyển sang âm u.

Trong lòng cô có dự cảm xấu, chỉ là cảm giác ấy còn chưa kịp rõ ràng thì nghe thấy cửa phòng “Rắc rắc” một tiếng, một cặp nam nữ một trước một sau bước vào.

Sau khi thấy rõ người nữ ở phía sau, cô cả kinh, thiếu chút nữa từ trên ghế salon nhảy bắn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ

Editor: Tinh Tinh

hư vậy, nhiều tuần nam mỹ nữ như thế, quả thật làm cô có chút không kịp nhìn. Mấu chốt chính là, trong đó có vài người cô quen biết.

Ánh mắt Đông Phương Tín lướt một vòng ở trong phòng, ánh mắt cùng người quen của mình giao nhau, liền coi như là chào hỏi.

“Ồ!” Sở Niệm kinh ngạc nhìn Đông Phương Tín: “Ông anh, sao anh lại tới đây?”

“Anh em để cho anh tới đón em trở về. Đi thôi!” Giọng nói Đông Phương Tín không gọn sóng, hoàn toàn không muốn giới thiệu Thích Nghi cho mọi người biết.

“Oh.” Sở Niệm khẽ mím môi, nhìn xung quanh một lần: “Vậy tớ đi trước.”

“Bái bai!” Minh Hi Nhi vẫy tay với cô.

Những người khác thì gật đầu với cô, Sài Vi Vi nói một câu lần sau gặp lại.

Sở Niệm đáp một tiếng “Được”, sau đó cầm túi xách đứng dậy, đi đến gần Đông Phương Tín thì mới nhìn thấy Thích Nghi đi theo sau lưng anh, không khỏi hơi giật mình: “Chúng ta hình như có từng gặp nhau.”

“Tớ cũng vậy, đã gặp cô ấy.” Lúc này, Minh Hi Nhi mới chú ý tới Thích Nghi: “Cô ấy tới nơi này tìm anh Long.”

“Tôi là Thích Nghi, người đại diện của Lam Thiên Nhiên.” Đối với bọn họ, Thích Nghi có ấn tượng khá sâu, vì vậy chế cười nói ra một câu: “Có duyên phận mới gặp lại.”

“Trần tiểu thư, chào cô.” Sở Niệm cười một tiếng: “Xem ra bây giờ cô là đối tượng hợp tác của anh Đông Phương.”

Thích Nghi chỉ cười không nói.

Bắt đầu từ lúc vào cửa, cô liền thấy ánh mắt của mọi người trong phòng đều cơ hồ dừng lại ở trên người cô. Những người khác thì không nói tới, Phong Chi Sơ là phóng viên, cô đương nhiên sẽ không tùy tiện tiết lộ chuyện của Thiên Nhiên, để khỏi tự dưng gặp phải chút tin tức nhầm chán nào đó. Đến lúc đó, mọi người chỉ biết chỉ trích đó là vì lãng xề cho Thiên Nhiên, đối với tiền đồ của Thiên Nhiên chưa chắc sẽ thuận lợi.

Dịch Nhiên thoáng nhìn cô với nhiều ý vị sâu xa, Cao Vũ Tiệp thì luôn luôn nhìn cô, còn Lâm Đại cũng nhìn chăm chăm vào cô.

Đối với ánh mắt của cô, Phong Chi Sơ có chút né tránh, nhưng hình như cũng vô ý chào hỏi cô.

Bối Hiểu Y thấy cô thì tương đối vui vẻ, vẫy tay với cô một cái: “Trần tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt!”

“Chào cô.” Thích Nghi khách sáo trả lời một tiếng.

“Các người biết nhau?” Sở Niệm có chút ngoài ý muốn: “Thật không nghĩ tới.”

Bối Hiểu Y thấy Thích Nghi không muốn nói nhiều, đành trả lời Sở Niệm: “Tớ và Trần tiểu thư có gặp mặt nhau vài lần.”

“Đi thôi.” Đông Phương Tín vươn tay vịn vào bả vai Sở Niệm: “Trước mười giờ em phải về đến nhà.”

“Em không phải là đứa bé, nhà của em cũng không phải là nhà cấm.” Sở Niệm cười nhẹ, theo anh ra cửa.

Thích Nghi cũng xoay người đi ra ngoài.

Bối Hiểu Y vốn muốn chào hỏi với Thích Nghi, nhưng thấy người ta trông có vẻ không quá ưa thích; cô giờ tay lên liền buông xuống.

“Thật chán.” Phong Chi Sơ ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng: “Hiểu Y, đừng lấy mặt nóng dán lên mông lạnh*.”

(*mặt nóng dán lên mông lạnh. Lẽn thí cổ là chỉ người khác lạnh nhạt/hờ hững (như cái mông lạnh). Cả câu mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình không được đáp lại, như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt.)

Giọng nói của Phong Chi Sơ tuy nhỏ, nhưng Sài Vi Vi ở bên cạnh lại nghe rõ ràng. Cô khẽ nhú mày hỏi: “Cô ta là ai?”

“Trần Thích Nghi.” Bối Hiểu Y đáp lời.

“Là nhân vật nào sao?”

Bối Hiểu Y lắc đầu: “Không rõ lắm, dù sao tớ và cô ấy cũng không quá quen thuộc.”

Dịch Nhiên lại nói: “Cô ta là tiểu thư nhà họ Trần ở nội thành, nghe nói trước kia định cư ở La Mã, sau khi trường bối nhà họ Trần xảy ra chuyện, cô ta mới trở về.”

Mọi người nhất trí nhìn về phía Dịch Nhiên, trong mắt đều chung một ý: tại sao cậu lại rõ như vậy.

Dịch Nhiên nhún nhún vai, lạnh nhạt giải thích: “Tớ nghe chị cô ta nói.”

“Ồ?” Sài Vi Vi không hiểu nhìn cậu.

Dịch Nhiên xòe tay ra: “Chị cô ta – Trần Mạn Như, tam tiểu thư nhà họ Trần.”

Cao Vũ Tiếp lạnh lùng nhìn cậu: “Cậu rất quen thuộc với cô ta?”

Dịch Nhiên không nói, nhưng con ngươi chột tối lại, chỉ cảm ly bia trên bàn lên uống một hơi cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tôi Hợp Tác Với Anh

Đôi nam nữ phía trước sánh vai nhau mà đi, trên đường nhẹ giọng cười nói, không khí hài hòa tốt lành.

Thích Nghi chỉ lẳng lặng đi phía sau bọn họ, không nói được lời nào.

Sau khi đi ra khỏi câu lạc bộ Vạn Gia Đăng Hòa, Đông Phương Tín nhìn Thích Nghi một cái: “Cô ở nơi này chờ tôi.”

“Biết rồi.” Thích Nghi liếc mắt nhìn thoáng qua con đường cái đang tràn ngập nước mưa một lần nữa, không có kháng nghị, đứng lại ở chỗ cũ.

“Trần tiểu thư, hẹn gặp lại!” Ngược lại, Sở Niệm rất có lễ phép đối với cô.

Thích Nghi gật đầu chào cô.

Đông Phương Tín không nhìn Thích Nghi nữa, anh nhận lấy cây dù xanh của người bảo vệ đưa tới rồi che cho Sở Niệm, sau đó nắm tay cô đi tới chiếc xe hơi sang trọng.

“Tổng giám đốc.” Lý Tốc đã sớm đứng chờ ở trước xe, thấy Đông Phương Tín cùng Sở Niệm đến gần, khẽ khom người chào hỏi: “Sở tiểu thư.”

“Đưa Tiểu Niệm về nhà họ Sở trước mười giờ.” Đông Phương Tín nói.

“Vâng.” Lý Tốc trả lời.

“Làm phiền cậu.” Sở Niệm khẽ mỉm cười với Lý Tốc, sau đó trừng mắt nhìn Đông Phương Tín: “Ông anh, anh trọng sắc khinh bạn.”

“Nói bậy.” Đông Phương Tín vuốt tóc cô, đem cây dù di chuyển lên phía trước một chút, che mưa lại cho cô, dịu dàng nói: “Đi đi!”

Khóe miệng Sở Niệm cong cong, ánh mắt nhìn về phía Thích Nghi đang đứng ở đằng kia, cười đến ý vị sâu xa.

Lý Tốc mở cửa xe để cho cô ngồi vào, sau đó cúi đầu với Đông Phương Tín, rồi ngồi vào ghế lái ô-tô rồi đi.

Thích Nghi vẫn thờ ơ lạnh nhạt, cho đến khi Đông Phương Tín bước về bên cạnh cô, cô mới nhìn đồng hồ tay: “Còn có ba tiếng.”

“Vội vã muốn trở về, sợ tôi ăn cô?” Đông Phương Tín hừ nhẹ một tiếng.

“Chỉ là nhắc nhở ngài Đông Phương mà thôi.” Thích Nghi không kiêu ngạo không tự ti nói: “Tiếp theo muốn đi đâu?”

Từ lúc cô bắt đầu ngồi lên xe của anh, cô đã cùng anh đi đến nhiều nơi. Lúc ở cửa hàng, anh ta kêu Viên Thanh chuẩn bị quần áo cho cô để đi tụ họp bạn bè, nhưng người anh ta muốn đi gặp lại không phải là những người vừa rồi. Như vậy, anh ta chắc còn phải dẫn cô đi nơi khác!

Đông Phương Tín nhìn cô thật sâu, ánh mắt mang theo thương thức: “Quả nhiên là người thông minh!”

Thích Nghi im lặng chờ câu sau của anh.

“Chính là nơi này.” Đông Phương Tín chỉ vào Vạn Gia Đăng Hỏa: “Đi theo tôi.”

Nhìn nơi mà Đông Phương Tín chỉ vào, cô rất tự nhiên mà nhớ lại cảnh gặp gỡ lần trước của cô và anh ta ở phòng làm việc của Long Vu Hành, lúc trở về anh ta tìm mọi cách gây khó khăn cho cô, cô cũng cho anh ta nếm mùi đau khổ, chẳng lẽ là, người này còn muốn đưa cô đi đến phòng làm việc của Long Vu Hành?

Trong lòng mang theo nghi ngờ, nhưng Thích Nghi cũng không muốn làm mình ủy khuất, nên rất thoải mái hỏi thăm: “Anh muốn đưa tôi đến phòng làm việc của Long Vu Hành?”

“Có vấn đề?” Đông Phương Tín không đáp hỏi ngược lại.

“Không có.” Thích Nghi hơi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đầy vẻ thanh thản: “Chỉ hi vọng là ngài Đông Phương đây nói chuyện giữ lời mà thôi.”

Đông Phương Tín lạnh lùng nhìn cô: “Cô đang mong đợi điều gì sao?”

Lời nói như thế, Thích Nghi cũng không phải là người ngu ngốc, đương nhiên nghe rõ ngụ ý của anh. Cô khẽ cắn răng, giận quá hóa cười: “Lần trước ngài Đông Phương nói tôi chủ động cời cho anh xem, tôi rất tức giận. Chẳng qua, mới vừa rồi ở cửa hàng, mặc dù cách một cánh cửa, nhưng cũng coi như là tôi đã cời quần áo trước mặt anh. Không biết ngài Đông Phương đây đối với cách làm như thế của tôi có hài lòng không.”

Đông Phương Tín nghe vậy, sắc mặt đột nhiên tối lại.

Thích Nghi lại cười, mặt mày trong sáng như nước hồ, sâu không thấy đáy: “Bây giờ, tôi có một quyết định. Ngài Đông Phương, thay vì tôi chủ động đi tìm anh, không bằng ở chỗ này tôi cam kết với anh. Tôi thu lời nói trước kia, anh không phải đang nằm mơ, tôi hợp tác với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hợp Tác

Editor: Tinh Tinh

“Tại sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý?” Đông Phương Tín nheo mắt lại, trong mắt hiện ra ánh sáng, như đao nhọn sắc bén, nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Thích Nghi.

Về mặt Thích Nghi bình tĩnh: “Tôi cho là nếu hợp tác cùng ngài Đông Phương thì có thể cạo sát ra tia lửa.”

“Ồ?” Người đàn ông nhún mày, mặt tràn đầy vẻ không kèm chế được.

“Chúng ta liên tục gặp nhau, chẳng lẽ ngài Đông Phương không cho là chúng ta rất có duyên sao?”

“Không cho là vậy.”

Nghe được lời của Đông Phương Tín, Thích Nghi thiếu chút nữa bị sặc nước bọt của mình. Nhưng từ trước đến nay cô luôn tỉnh táo, trấn định lại rất nhanh, dùng sự thực nói chuyện: “Hiện tại Thiên Nhiên rất đỏ.”

Ánh mắt Đông Phương Tín lóe lên, nhìn Thích Nghi thật sâu, đột nhiên hỏi: “Có phải cô cho người điều tra chuyện Hồi Ưc Chi Đô không?”

Trong lòng Thích Nghi chấn động vì câu nói này của anh.

Nhớ lại vừa rồi ở trong phòng bao riêng, Đông Phương Tín trờ lú vào cửa quét mắt nhìn những người bên trong phòng một cái, thì ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người Sở Niệm. Có lẽ, anh ta cũng không nhận ra Bối Hiểu Y, nhưng tại sao lại hỏi như thế?”

Là anh ta sớm đã đoán ra cô sẽ có hành động như vậy?

“Không cần đoán, theo như lời của cô ngày đó tôi đã hiểu, cô nhất định sẽ đi thăm dò chuyện Hồi Ưc Chi Đô. Một khi cô điều tra chuyện kia, cô sẽ chủ động tới nói chuyện hợp tác với tôi.” Hai tay Đông Phương Tín để ra sau lưng, thoáng nhìn cô sâu kín: “Nếu như không phải bởi vì chuyện Hồi Ưc Chi Đô. . . . Có duyên? Cô cho rằng tôi sẽ tin tưởng những lời nói dần dộn này của cô sao?”

Lần này, tới phiên sắc mặt Thích Nghi tái xanh.

Cô cho thám tử đi thăm dò chuyện Hồi Ưc Chi Đô, nhưng chuyện Bối Hiểu Y tra được cũng không nhiều. Cô đồng ý hợp tác với Đông Phương Tín, dĩ nhiên là bởi vì anh ta dẫn dắt cô phát hiện ra chuyện Hồi Ưc Chi Đô hơn nữa còn bắt tay vào điều tra, có lẽ anh ta hi vọng cô ra được cái gì, đồng thời đi đối mặt với chút chuyện cô không cách nào tưởng tượng.

Nhưng trước mắt, có chuyện cô vẫn không thể xác định. Đồng thời cũng không biết được nếu đi xuống con đường này thì có những gian nan hiểm trở như thế nào.

Nhưng lại không thể không đi.

Mà tất cả chuyện này đều là theo kế hoạch của Đông Phương Tín!

“Tại sao anh phải làm như vậy?” Sau một lúc lâu, Thích Nghi mới nhẹ giọng hỏi.

Nếu muốn dẫn dắt cô đi thăm dò chuyện Hồi Ước Chi Đô, tại sao ban đầu không nói thẳng, ngược lại đến bây giờ mới đem những lời đó ra muốn làm rõ với cô?

Đông Phương Tín nghiêng người, ánh mắt nhìn về phía trước không có tiêu điểm: “Nhìn xem cô đủ thông minh không.”

Thì ra là anh ta đang khảo nghiệm tài trí của cô.

“Xem ra, tôi đủ tư cách thành đối tượng hợp tác của ngài Đông Phương rồi.” Thích Nghi nghe vậy, cười nhạt, đem bàn tay mạnh mẽ đưa đến trước mặt người đàn ông: “Ngài Đông Phương, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Đông Phương Tín liếc bàn tay của cô một cái, hoàn toàn không có ý muốn bắt tay cùng cô: “Đi.” (走了: Đi)

Sau khi lạnh nhạt nói ra hai chữ này, anh xoay người, đi vào bên trong của Vạn Gia Đăng Hóa.

Thích Nghi sớm biết anh là người có mắt cao hơn đầu, đối với biểu hiện không có lễ phép này của anh cũng không để ý. Cô hít một hơi thật sâu, đi theo bước chân của người đàn ông.

Trong lòng cô lại vô cùng hiểu, bắt đầu từ bây giờ, bọn họ đã thật sự hợp tác.

Cùng nhau đào móc chuyện vô cùng bí mật không người nào biết tới.

“Tín thiếu, Trần tiểu thư, xin mời!” Quản lý đưa Đông Phương Tín và Thích Nghi đến một căn phòng sang trọng, sau đó liền lui ra ngoài.

Giờ Thích Nghi mới hiểu được vì sao Đông Phương Tín lại bắt cô mặc chiếc váy xinh đẹp này.

Người bên trong phòng mặc quần áo tương đối đơn giản, phong cách nhưng lại không mất ưu nhã.

Không khí giữa bọn họ vô cùng hài hòa, quả thật chính là cảnh tượng bạn tốt tụ hội.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Cô Thắng Trước

Long Vu Hành ở giới hắc đạo tại Ôn Thành là nhân vật nổi tiếng có tiếng tăm lừng lẫy, Thích Nghi và anh ta đã từng gặp mặt một lần, tất nhiên là biết anh ta. Về phần người đàn ông ngồi bên cạnh, chính là tổng giám đốc của Châu Báu Lấp Lánh – Sở Hoài. Thích Nghi từng thấy thoáng qua Sở Hoài một lần, anh ta và cha của mình vô cùng nổi danh trong thương giới (giới kinh doanh), Thích Nghi biết anh ta, nhưng chưa chào hỏi chính thức. Mà cô gái xinh đẹp đang ngồi đối diện bọn họ, Thích Nghi chưa từng thấy qua.

“Đông Phương, cậu đã đến rồi.” Thấy bọn họ tới, Long Vu Hành mở miệng trước, lúc ánh mắt của anh ta dừng ở trên người Thích Nghi tựa hồ có chút kinh ngạc. Nhưng trong nháy mắt, anh ta đã khôi phục lại vẻ mặt vốn có, nhìn Thích Nghi thật sâu, nói: “Trần tiểu thư cũng tới.”

“Ngài Long, chúng ta lại gặp mặt.” Không để ý trong mắt anh ta lộ ra một chút áp lực, Thích Nghi thoải mái nói: “Xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Chúng ta cũng đã gặp mặt, Trần tiểu thư, tôi là Sở Hoài.” Sở Hoài khoanh hai tay, cười như không cười nhìn Thích Nghi.

“Ngài Sở.” Thích Nghi mỉm cười gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

“Tới đây ngồi.”

“Cám ơn.”

Đông Phương Tín cũng không để ý tới việc bọn họ nói chuyện, anh đi tới ngồi xuống bên cạnh cô gái.

Lăng Tổ Dung nhướn mày nhìn anh: “Đường như bọn họ đều biết bạn gái của anh là người phương nào, tại sao lại không nói tôi một tiếng?”

“Trần Thích Nghi.” Đông Phương Tín miễn cưỡng khắc ra ba chữ.

“Thật hết cách với anh.” Lăng Tổ Dung lắc đầu một cái, ngẩng đầu lên nhìn Thích Nghi: “Trần tiểu thư, tôi là Lăng Tổ Dung.”

“Xin chào.” Thích Nghi trả lời đơn giản.

Lăng Tổ Dung cười cười, không nói gì thêm nữa.

Nhưng trong lòng lại không có mùi vị gì.

Từ lúc Thích Nghi vào cửa, cô đã âm thầm quan sát Thích Nghi, cho ra kết luận là: cô rất tinh táo, cũng tương đối tự tin. Đối mặt với bọn họ chính là đáng vẻ không sợ hãi, trấn định bình tĩnh, lẽ ra nên là thiên kim ra đời trong gia đình lớn. Quan trọng nhất là, Đông Phương Tín lại mang cô đến tụ hội với bọn họ!

Đông Phương Tín là người cẩn thận như vậy, tại sao có thể tùy ý mang một người mà bọn họ cũng chưa quen biết đến đây?

Bên trong phòng im lặng lạ thường, không khí không khỏi quỷ dị.

Thích Nghi biết nguyên do tất cả là bởi vì cô đến, nhưng Đông Phương Tín không lên tiếng, cô cũng không có ý định muốn rời đi. Bọn họ là chủ, cô là khách, bọn họ xa cách với cô, cô cũng không cần đi lấy lòng bọn họ. Dù sao, đối tượng cô muốn hợp tác là Đông Phương Tín chứ không phải là bọn họ. Huống chi, từ trước đến nay so chiêu cùng với Đông Phương Tín, cô cũng chưa từng thua lần nào.

Một lát sau, Lăng Tổ Dung là người không kiềm chế được trước tiên: “Cái đó. . . Trần tiểu thư, cô có muốn uống chút rượu không?”

“Được.” Thích Nghi gật đầu.

“Latour năm 1982 được không?”

Nghe câu hỏi của Lăng Tổ Dung, Thích Nghi không nhịn được ngược mắt nhìn Lăng Tổ Dung.

Rất rõ ràng, cô ta muốn thảo nghiệm cô!

Hiểu được lấy rượu thử người, thường thức tất nhiên sẽ không kém đến nỗi nào!

Cô cười một tiếng, bình tĩnh trả lời: “Mùi rượu của Latour nồng đậm, thể rượu đầy đặn, tác dụng chậm nhưng mạnh, nhất là mùi rượu năm 1982 càng là nhất. Chỉ là, từ trước đến nay tôi chỉ thích uống một chút rượu nhẹ, sau năm 83, Latour trước năm 90, tôi sẽ thích hơn.”

Lời nói của cô, rước lấy mấy cái nhìn của người khác.

Mấy người đàn ông kia thì không nói tới, nhưng sắc mặt của Lăng Tổ Dung có chút khó coi. Chẳng qua là từ trước đến nay cô hiểu rõ đạo làm người, cho dù lúc này trong lòng không thoải mái, nhưng trên mặt vẫn giữ vững nụ cười khách khí: “Tôi cho người đem rượu tới cho Trần tiểu thư.”

Giọng nói lạnh nhạt, lại giống như chủ nhân.

Thích Nghi mím môi cười một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Nếu Lăng Tổ Dung cam tâm làm những việc này, tại sao cô lại không vui mừng tiếp nhận?

Dù sao người bận bịu cũng không phải là cô.

Trận đánh này, cô thắng trước!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Trở Về Năm Mơ Đi!

Cuộc hội họp kết thúc rất nhanh.

Đông Phương Tín chỉ cùng Sở Hoài và Long Vu Hành tán gẫu vài câu, rồi sau đó dẫn Thích Nghi đi trước.

Đội bọn họ đi rồi, Lăng Tổ Dung nhướn chân mày nói: “Tại sao các cậu không ai nói cậu ta chút xấu nào vậy?”

“Nói gì bây giờ?” Sở Hoài nhìn cô ta: “Bảo cậu ta không nên đem Trần Thích Nghi đến đây hay sao?”

“Đương nhiên không nên, hôm nay chúng ta vốn định nói chuyện quan trọng.” Lăng Tổ Dung nhúu chặt chân mày: “Chẳng phải cũng vì lần hội họp này mà thậm chí cậu cũng không tự mình đưa Tiểu Niệm về hay sao, tại sao lại có thể dung túng cậu ta như thế?”

“Cậu cũng có thể nhắc nhở hần mà.”

Lăng Tổ Dung bị lời nói của anh ta làm cho cứng họng, nhất thời không có cách nào trả lời được.

Long Vu Hành liếc sang Sở Hoài một cái, lạnh lùng nói: “Cậu muốn xảy ra tranh chấp nội bộ à?”

Sở Hoài nhún vai, làm ra vẻ mặt tỏ chỉ đang nói sự thật thôi.

Long Vu Hành nhìn về phía Lăng Tổ Dung, âm thanh chậm chậm: “Đông Phương Tín làm việc luôn có chừng mực, không cần chúng ta quan tâm. Hôm nay cậu ấy đưa Trần Thích Nghi tới đây, có lẽ là bởi nguyên nhân khác. Tổ Dung, cậu với chúng tôi là bạn bè như thế nào, cần gì chỉ vì một Trần Thích Nghi mà buồn bực như vậy?”

Bị Long Vu Hành nhìn thấu, mặt Lăng Tổ Dung hơi đỏ lên. Cô ta cắn nhẹ môi, rừ lông mi xuống: “Tớ chỉ lo lắng cậu ấy sẽ đi vào vết xe đổ của A Thắng.”

Ánh mắt Long Vu Hành tối sầm lại, không nói gì.

Sở Hoài nhúu mày, trầm giọng nói: “Tổ Dung, Đông Phương Tín không phải A Thắng, nếu không muốn nói hai người bọn họ hoàn toàn khác nhau. Huống chi.”

Anh ta nói đến đây, thì hơi chậm lại, xong nói tiếp: “Trần Thích Nghi cũng không phải là Trần Tư Giai.”

Sau khi lên xe, Thích Nghi vừa gài dây an toàn vừa nói: “Lăng Tổ Dung có vẻ không thích tôi nhì!”

Anh vừa mới tra chìa khóa vào ổ, nghe vậy thì sâu kín nhìn cô: “Cô đề ý?”

“Tôi không thêm.” Sau khi gài tốt dây an toàn, Thích Nghi nghiêng đầu nhìn anh: “Tôi cũng không thích cô ta.”

Đông Phương Tín cau mày: “Là vì chuyện rượu vang Latour ư?”

“Ánh mắt cô ta nhìn tôi chẳng có thiện cảm.”

“Như thế nào?”

“Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng mà trực giác của tôi cho thấy cô ta xem tôi như kẻ thù.” Thích Nghi nhìn ánh mắt trong trẻo khác thường của anh, giống như ngôi sao trên bầu trời đêm: “Tôi không nhớ rõ là mình đã đắc tội với cô ta lúc nào, có lẽ do cô ta có ý đối với anh, cho nên mới căm ghét người xuất hiện cùng anh trước mặt bạn bè là tôi đây!”

Lông mày Đông Phương Tín nhăn lại thành hình chữ xuyên, nhưng rất nhanh khôi phục dáng vẻ lạnh lùng: “Cô suy nghĩ hơi nhiều rồi.”

“Là do anh nghĩ ít thì có.”

“Tùy cô thích nghĩ như thế nào thì nghĩ.”

Nhìn thấy ánh mắt của anh run lên, có vài phần như thẹn quá thành giận, Thích Nghi dứt khoát im miệng, chẳng thêm cùng anh thảo luận cái đề tài này nữa.

Dù sao đối với Đông Phương Tín mà nói cô cũng chẳng là gì, nếu Lăng Tổ Dung thật sự muốn xem cô như tình địch, thì cũng là cô ta tự mình mua dây buộc mình, chả có liên quan gì đến cô.

Đông Phương Tín không có ý định nói nhiều, liền khởi động xe.

Lúc vừa đến quán rượu, là vừa đúng 12 giờ đêm.

Thích Nghi có chút cảm thán ý thức về thời gian của Đông Phương Tín.

Quả thật vừa đúng một đêm!

Anh thật sự quá trâu bò, có thể khống chế thời gian đến mức như vậy.

“Anh không cùng bọn họ nói chuyện quan trọng, không phải vì lời hứa với tôi đó chứ?” Bước xuống xe, Thích Nghi nhìn chăm chăm Đông Phương Tín hỏi.

“Cái gì?”

“Sở niệm là muội muội của Sở Hoài đúng không? Thậm chí lúc này anh ta không tự mình đưa cô ấy về nhà mà để anh cho người đưa về, chắc là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với anh, ngay cả lúc nào tụ hội tan cũng chưa đoán trước được.Nhưng mà, bởi vì đất tôi theo, cho nên anh mới không thể cùng bọn họ bàn bạc những chuyện kia.” Thích Nghi phân tích: “Tôi nghĩ lý do có thể là vì tôi.”

“Trần Thích Nghi.” Đông Phương Tín sâu kín nhìn cô một hồi lâu mới nói: “Cô tự đại quá rồi đó.”

Anh lại nói nhỏ một câu: Trở về nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Không Đòi Nào

Lúc đẩy cửa bước vào, Thích Nghi bước chân thật nhẹ nhàng.

“Chị đã về rồi.” Thiếu niên đứng bên cạnh cửa sổ quay người lại nói, ánh mắt lấp lánh nhìn cô.

“Tại sao cậu còn chưa ngủ?” Cùng George bốn mắt nhìn nhau, chân mày Thích Nghi không dấu vết nhẹ nhũ một cái. Cô liếc mắt nhìn xung quanh, không thấy Thiên Nhiên ở đây, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ban đầu lúc trở về nước, vì đề phòng bị phóng viên giải trí theo dõi, Thích Nghi chọn khách sạn tốt nhất Ôn Thành để ở, hơn nữa chính là ở loại phòng VIP cho tổng thống ở. Mặc dù giá cả có hơi đắt một chút, nhưng được cái không gian vô cùng rộng rãi, có hai sảnh lớn, bốn phòng ngủ và một phòng làm việc, hiện tại George đang ở cùng với các cô. Nhưng mà không nghĩ tới giờ này, George còn chờ cửa cô, cũng may Thiên Nhiên không đợi, nếu không lại mệt cho cô ấy.

George giơ cánh tay lên, ly rượu vang đỏ đang cầm trên tay cũng rung lên, lấn tấn như tâm tình của cậu lúc này, không làm sao bình tĩnh được: “Chị đã đi đâu vậy?”

“Cậu hỏi cái này làm gì?” Thích Nghi liếc mắt nhìn cậu ta một cái.

Mới lúc này trời mưa to, gọi điện thoại cho chị lại không được, nếu Nara không ngăn lại.thì em nhất định đi tìm chị rồi.” Âm thanh của George mang chút mùi vị oán trách: “Trời khuya khốc như vậy, chị không biết là người khác sẽ lo lắng hay sao? Nếu mà chị vẫn chưa về, em liền.O! Làm sao chị lại thay quần áo khác rồi, đã xảy ra chuyện gì rồi? Không phải là.”

“Tôi không sao.” Thích Nghi dứt khoát cắt ngang cậu ta: “Lại nói, nếu như thực sự có chuyện, thì đó cũng là chuyện của người lớn, con nít như cậu cũng đừng quan tâm.”

“Ai là con nít chứ?” George cau mày.

“Cậu.”

“Em đã trưởng thành rồi.”

“Vẫn còn thiếu ba tháng.”

“.....”

Ánh mắt Thích Nghi thoáng nhìn đến ly rượu trên tay cậu ta, nói như ra lệnh: “Rượu vang cũng không được uống nữa, mau đi ngủ đi.”

“Thích Nghi.”

“Thích Nghi là để cho cậu gọi sao?” Cô xụ mặt xuống.

“Chị.”

“Nếu còn xem tôi là chị, thì nghe lời đi.”

“.....”

“Nếu không tôi sẽ thông báo với vương phi là cậu đang ở chỗ này.” Thích Nghi trầm giọng nói: “Cậu nên biết, kết quả sẽ như thế nào rồi.”

Cậu đương nhiên biết, nếu mẹ biết cậu trốn học chạy đến chỗ này của Thích Hợp, nhất định sẽ cho người tới bắt về NewYork tiếp tục đi học!

Thiên tài mà lại phải quay về học một cái giáo trình nhàm chán như vậy.

Gương mặt George mang vẻ oán hận, nhưng trong lòng hiểu rõ Thích Nghi nhất định nói được làm được, vì vậy trước mắt không thể không nhẫn lại: “Biết rồi, em đi ngủ là được.”

Thích Nghi hướng về phía cậu ta vẫy vẫy tay.

George nhìn cô một cái, cất bước muốn quay về phòng.

“Bỏ cái này xuống.” Khi cậu bước qua bên cạnh mình thì Thích Nghi chỉ chỉ vào ly rượu cậu đang cầm trên tay.

“Chị, sao chị giống như một bà cô thật đó!” George vừa đem ly rượu để xuống bàn, cánh tay dài chợt kéo cánh tay của Thích Nghi.

Thích Nghi vẫn chưa kịp ổn định thân người, liền bị ngã đùng vào trong ngực cậu ta.

Cậu nhanh chóng đặt lên trán cô một nụ hôn, trước khi cô kịp mở miệng trách cứ, đã nhanh chóng chạy về phòng.

*Tội nghiệp bé George quá, đáng yêu như vậy! Nhưng biết làm sao bây giờ, nữ 9 là của nam 9 mà.

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, Thích Nghi bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Cho tới bây giờ, biểu hiện rõ ràng như vậy, cô có thể không hiểu được tâm ý của cậu ta hay sao? Nhưng trong trường hợp đó, giữa bọn họ là hoàn toàn không thể!

Dù sao bây giờ cậu ta vẫn còn nhỏ.

Mà cô, mặc dù còn trẻ, trong khoản thời gian gian khổ trôi qua mà tâm tư cũng đã thay đổi.

Huống chi, bọn họ lại không cùng ở trong cùng một thế giới!

Trong đầu, đột nhiên lóe lên một gương mặt vừa quen thuộc lại xa lạ.

Đêm tối như mực, ở cửa sau của một đài truyền hình, đang dừng một chiếc xe hơi sang trọng.

Ở chỗ ngồi phía sau xe, anh lặng lẽ xem tivi sau ghế đang phát, một đôi mắt như chim ưng tối như mực, thâm trầm khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thua Trước Một Bước

“Tối nay về nghỉ ngơi cho tốt, mười giờ sáng mai có một chương trình radio, buổi chiều gặp mặt với mấy vị đạo diễn điện ảnh, buổi tối có tiết mục giải trí.” Từ lúc ra khỏi đài truyền hình, trên tay Cindy luôn túc trực cái ipad: “Còn có một cuộc thi sắc đẹp....”

“Cindy.....” Lâm Chiêu hơi nhúc nhích đầu đưa tay day day cái trán: “Sắp tới chị đừng nhận nhiều công việc như vậy, hiếm khi mới có dịp về Ôn Thành, em muốn được nghỉ ngơi nhiều một chút, dành thời gian để ở bên cạnh người nhà.”

Cindy nghe vậy, trước tiên liền nghĩ: ở cùng người nhà cũng chỉ là lấy cớ, thật ra người mà cô muốn dành nhiều thời gian ở chung một chỗ chắc là Đồng

Phương Tín kia đi.

Chân mày cô ta khẽ nhíu một cái: “Nhưng mà.....”

“Hãy làm theo lời cô ấy đi.” Một giọng đàn ông làm người ta kinh sợ nhàn nhạt truyền tới.

Cindy nhìn về phía người đàn ông cao lớn trước mắt, lập tức khom người trả lời: “Vâng, tổng giám đốc.”

Chợt thấy người đi tới, làm Lâm Chiêu hơi giật mình, sau đó thì mỉm cười nhẹ nhàng: “Sao anh lại tới đây, cũng đừng nói với em là anh vô tình đi ngang qua đây, em tuyệt đối không tin đâu.”

“Đúng là vừa đi ngang qua, lại vừa vặn gặp em đang có chương trình truyền hình trực tiếp ở đây, nên đến xem một chút.” Minh Thiếu Viễn nhẹ híp mắt lại, cẩn thận quan sát cô: “Nhất định là gần đây bị công việc làm cho mệt mỏi cả người phải không? Nhìn bộ dạng tiêu tụy của em xem. Tiền thì kiếm mãi không hết, nhưng thân thể vẫn quan trọng hơn.”

“Biết anh là ông chủ tốt.”

“Em hiện đang là gà cưng của Ngôi Sao Ngày Mai, cũng không thể để bị mệt mỏi được.”

Lâm Chiêu cười một tiếng, gương mặt như hoa tươi rực rỡ.

Minh Thiếu Viễn liếc nhìn người đi bên cạnh mình, Lý Húc: “Cậu đi theo Cindy trước đi, tôi sẽ tự mình lái xe.”

Lý Húc gật đầu.

Cindy là người thông minh, nhìn tình thế như vậy, liền nhanh chóng leo lên xe chạy đi.

“Không ngại đó chứ?” Minh Thiếu Viễn kéo cửa xe chỗ ghế trước ra.

“Anh đem người đại diện của em đuổi đi rồi, em còn có lựa chọn khác hay sao?” Lâm Chiêu nhún nhún vai, khom người ngồi vào trong. Nhìn anh đã yên vị rồi, cô đưa lưng dựa vào sau ghế, thoải mái thở ra một tiếng: “Có thể ngồi vào xe riêng của ông chủ, thật là tốt!”

Minh Thiếu Viễn khởi động xe, mắt nhìn chằm chằm về phía trước: “So với Đông Phương Tín thì sao?”

Lâm Chiêu liếc mắt nhìn anh ta: “Làm gì mà nhắc tới anh ấy?”

“Không phải hai người đang hẹn hò sao?”

“Anh sẽ không ngăn cản chứ?” Lâm Chiêu có chút lo lắng.

“Không đâu.” Minh Thiếu Viễn cười nhạt một tiếng: “Chẳng qua là suy nghĩ cho tiền đồ của em thôi, tạm thời không nên công bố ra ngoài.”

Lâm Chiêu nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Anh yên tâm đi, em biết phải làm như thế nào mà.”

“Ừ.” Anh ta hơi hột trả lời.

“Thiếu Viễn.” Sóng lưng Lâm Chiêu thẳng tắp, nhìn gò má sắc sảo với những đường nét như điêu khắc của anh ta, nghiêm túc nói: “Em biết rất rõ anh đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết đào tạo em.....em sẽ không làm cho anh thất vọng. Đúng là em và Đông Phương Tín quen nhau, nhưng tuyệt đối sẽ không để ảnh hưởng đến công việc.”

“Vi anh ta mà giảm bớt lượng công việc không biết có tính là ảnh hưởng hay không đây.”

“Anh sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?”

“Đùa với em thôi.”

Tuy anh ta nói như thế, nhưng Lâm Chiêu nhìn về mặt nhàn nhạt, hoàn toàn không hiểu được tâm tư của anh ta như thế nào. Cô chỉ có thể cười khổ một cái: “Em thừa nhận mình có lòng riêng, nhưng gần đây em thật sự cảm thấy có chút mệt mỏi.....”

“Tiểu Chiêu, anh hiểu.” Minh Thiếu Viễn đột nhiên cắt ngang lời cô: “Bất luận là em muốn làm cái gì, anh đều ủng hộ em.”

Lâm Chiêu cười một tiếng, nhẹ giọng trêu chọc: “Quả thật không hổ danh là người anh thanh mai trúc mã của em.”

Khóe miệng Minh Thiếu Viễn khẽ nhếch lên, ánh mắt hiện lên ánh sáng lạnh lùng.

Đông Phương Tín sao?

Bọn họ chưa bắt đầu chiến đấu, mình đã thua trước một bước ư?

Chương 56: Cho Đi Và Nhận Lại Chưa Chắc Có Liên Quan Đến Nhau

Editor: Phong_Từ_Yên

Lý Húc đẩy cửa phòng ra, phát hiện đèn trong nhà vẫn còn sáng, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

“Thật là đúng lúc!” Theo âm thanh trầm thấp truyền đến, một bóng dáng cao lớn từ phòng bếp đi ra.

“Giữ chứ?” Lý Húc cởi áo khoác ra, ném lên ghế sofa, nhìn anh trai của mình đang bung chiếc nôi trên tay: “Anh làm gì vậy?”

“Nấu mì.” Lý Tắc múc thêm cho Lý Húc một chén: “Mau ăn đi!”

Lý Húc gạt đầu, cầm lấy chén ăn ngon lành.

Lý Tắc bới thêm cho mình một chén nữa: “Gần đây bận bịu lắm sao?”

“Cũng tạm ổn.”

“Nghe nói Minh Thiếu Viễn có hứng thú với công ty truyền thông Trung Thiên à.”

Nghe câu hỏi của Lý Tắc, Lý Húc nhẹ ngược mắt lên, ánh mắt dõi theo Lý Tắc nhìn chăm chăm: “Không phải đã nói buổi tối tan ca là không bàn bạc về công việc hay sao?”

Lý Tắc cười một tiếng, ánh mắt trầm xuống: “Việc này cũng không phải bí mật gì, anh không tin em không biết Đông Phương Tín cũng có hứng thú với Truyền Thông Trung Thiên.”

“Anh.” Lý Húc vừa để chén xuống, nghiêm mặt nói: “Cho dù sau này trên phương diện công việc có xảy ra chuyện gì đây nữa, em hy vọng tình cảm anh em chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng.”

Cho dù bọn họ đều vì ông chủ của mình.

Khuôn mặt Lý Tắc dừng lại: “Cái này là đương nhiên.”

Lý Húc thở phào một cái: “Vậy thì tốt.”

“Tại sao hôm nay em không chạy xe về vậy?”

“Hôm nay làm thêm giờ, đi chương trình giải trí TV bên kia.....” Lý Húc nói tới đây, liền dừng một chút, cảnh giác nhìn Lý Tắc: “Anh hỏi chuyện này làm gì?”

“Không có gì.” Lý Tắc vuốt lòng bàn tay: “Chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

Cho dù Lý Húc không nói, mình cũng đã thấy cậu ấy ngồi xe của Cindy về. Dù sao, lúc Lâm Chiêu và Đông Phương Tín gặp mặt, Cindy cũng dùng chiếc xe đó chở cô ấy, nên anh ta thừa biết.

Vậy là, Minh Thiếu Viễn chắc là đi gặp mặt Lâm Chiêu.

“Cậu đã dậy rồi hả?” Thấy Thích Nghi từ trong phòng bước ra, Thiên Nhiên cười nhẹ: “Vậy cùng ăn cơm luôn đi!”

“Được.” Thích Nghi gạt đầu, đi tới chỗ ăn cơm ngồi xuống, liếc mắt nhìn Thiên Nhiên: “Thiên Nhiên, hôm nay chúng ta sẽ đi Đông Phương Châu ký hợp đồng.”

Thiên Nhiên hơi ngạc nhiên: “Hôm đó thấy cậu từ phòng làm việc của tổng giám đốc Đông Phương đi ra nhìn có vẻ rất tức giận, tớ còn cho rằng cậu không muốn hợp tác với Đông Phương Châu nữa.”

“Không có vấn đề gì chứ?” Thích Nghi ngược cầm, nhìn chăm chăm cô ấy không chớp mắt.

“Đương nhiên là không có vấn đề gì.”

“Vậy thì OK rồi.”

“Thích Nghi.” Thiên Nhiên bung cà phê lên nhấp một ngụm “Cậu cãi nhau với George đấy à?”

“Hả?”

“Sáng sớm nay cậu ấy đã đi ra ngoài, tớ nhìn về mặt cậu nhóc giống như là tâm trạng không được tốt cho lắm.”

Nghĩ lại chuyện tối hôm qua, Thích Nghi lắc đầu một cái: “Hiện tại cậu ta đang ở cái tuổi bông bột, cứ để cho cậu ta đi đi, cậu ấy biết tự chăm sóc bản thân, dù sao chúng ta cũng không quản được.”

Cánh môi Thiên Nhiên hơi nhúc nhích, đang định nói cho Thích Nghi biết tình cảm của George, nhưng mà nghĩ lại, một người trưởng thành như Thích Nghi, cũng đã biết mấy chuyện tình cảm rồi, để cậu ấy tự lo thôi.

Đôi lúc, cho đi và nhận lại chưa chắc có liên quan đến nhau.

Cầm lên văn kiện đã được Đông Phương Tín ký xong, Lý Tộc chau chừ một lát, cuối cùng mở miệng: “Tổng giám đốc, tối hôm qua Minh Thiếu Viễn đến dài truyền hình đón Lâm tiểu thư.”

Đông Phương Tín nghe vậy, cái tay nắm bút máy khẽ nắm chặt lại.

Một lát sau, anh chậm rãi nói một câu: “Bọn họ thật sự gặp nhau.”

Thanh âm hơi lạnh lùng.

“Reng reng reng!”

Nghe tiếng điện thoại vang lên, Lý Tộc gạt đầu với an một cái rồi đi ra ngoài.

Anh cầm điện thoại lên, nghe được tiếng Lạc Ưu nói: “Tổng giám đốc, Trần tiểu thư và Nara đến.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Có Dụng Ý Khác

Editor: Phong_Từ_Yên

Thật ra mà nói thì ký hợp đồng với Đông Phương Tín vô cùng có lợi, nhưng mà chung quy Thiên Nhiên vẫn cảm thấy có gì đó rất kỳ quái.

Cô hết nhìn Thích Nghi rồi lại nhìn Đông Phương Tín, quan sát một chặp rồi cuộc mới hiểu tại sao mình có cảm giác kỳ lạ.

Ánh mắt của bọn họ có gì không đúng lắm thì phải.

Trừ lúc mới bước vào cửa Đông Phương Tín có nhìn cô, dường như về sau anh ta không hề liếc cô lấy một cái, sự chú ý của anh ta, vẫn luôn đặt trên người Thích Nghi. Mà Thích Nghi cũng không chịu thua, trọn mắt nhìn trở lại.

Nhìn bọn họ không giống như là đối tượng hợp tác cho lắm, ngược lại cô thấy giống như là kẻ thù gặp mặt thì đúng hơn.

“Hợp đồng chính thức được làm thành hai bộ, Trần tiểu thư, cái này là của hai người.” Lạc Ưu đưa cho bọn cô một cái hợp đồng: “Sắp xếp công việc của Nara là do cô toàn quyền quyết định, mỗi tháng chỉ cần cô ấy hoàn thành được lượng công việc như trong hợp đồng đã quy định, còn lại cô ấy hoàn toàn tự do, nếu không chúng tôi sẽ xử lý theo cam kết.”

“Không thành vấn đề.” Thích Nghi nhận hợp đồng: “Nếu xong rồi chúng tôi xin phép đi trước.”

“Tôi sẽ đưa hai cô ra ngoài!”

“Cám ơn!” Thích Nghi dắt tay Thiên Nhiên chuẩn bị bước đi.

“Đội đã nào...!” Đông Phương Tín đột nhiên mở miệng: “Thư ký Lạc Ưu, cô đi đặt chỗ đi, hôm nay tối sẽ mời Nara dùng com.”

Thiên Nhiên hơi sững sờ, thì Lạc Ưu đã đáp lại đi ra ngoài làm việc.

Ánh mắt Đông Phương Tín nhìn về phía Thiên Nhiên: “Nara, cô nể mặt chứ?”

“Cái này.....” Kinh ngạc đi qua, Thiên Nhiên gật đầu một cái.

Cái tên đáng chết này, vậy mà chỉ hỏi ý kiến Thiên Nhiên! Hoặc là anh ta đang muốn lợi dụng Thiên Nhiên, hoặc chỉ là cố ý muốn cho cô cảm thấy khó chịu!

Sắc mặt Thích Nghi trầm xuống, nhưng vẫn hết sức giữ cho giọng nói ổn định nói: “Tôi cũng muốn được đi cùng, Đông Phương tiên sinh sẽ không hẹp hòi mà từ chối chứ?”

Đông Phương Tín liếc nhìn cô một cái, khóe miệng mím lại cười như không cười nói: “Nếu mà Nara không phản đối, tôi thì OK thôi!”

Thiên Nhiên dĩ nhiên sẽ không phản đối.

Thích Nghi hưng hăng nhìn anh.

Đông Phương Tín nhếch nhếch môi, cười như một con hồ ly giả hoạt vậy.

Nơi Lạc Ưu đặt com là một nhà hàng theo kiểu tây, nằm trong khu vực vàng của Ôn Thành, cách cao ốc Đông Phương chỉ có mấy chục mét, Thích Nghi với Thiên Nhiên cùng với Đông Phương Tín đi ở phía trước.

Khi bọn họ bước vào phòng ăn thì phát hiện bên trong sớm đã có người đang đợi.

Thiên Nhiên nhìn thấy người kia thì lập tức trốn phía sau lưng Thích Nghi.

Giờ thì Thích Nghi mới hiểu Đông Phương Tín là có dụng ý khác!

“Đến đây!” Thấy bọn họ xuất hiện, Long Vu Hành bỏ điều thuốc trên tay xuống.

Đông Phương Tín gật đầu, thoáng liếc nhìn Thích Nghi cùng Thiên Nhiên: “Nghe nói hai người đã gặp nhau rồi, vậy chắc tôi cũng không cần giới thiệu nữa!”

Cảm giác được bàn tay Thiên Nhiên đang dùng sức siết chặt tay mình, trong lòng Thích Nghi thờ dài một tiếng. Hiện tại các cô không thể nào đi được, cô kê sát vào tai Thiên Nhiên, nhỏ giọng nói: “Trời không tuyệt đường người.”

Thiên Nhiên nghe vậy, cũng bình tĩnh lại một chút, gật đầu thật nhẹ.

Thích Nghi cười nhặt với Long Vu Hành một cái, khách sáo nói: “Long tiên sinh.”

Long Vu Hành cũng khách khí trả lời lại “Trần tiểu thư”, nhưng ánh mắt của anh ta vẫn luôn nhìn Thiên Nhiên không rời.

Thiên Nhiên hơi mất tự nhiên, ban đầu cô định ngồi xuống chỗ cách xa anh ta một chút, nhưng Đông Phương Tín đã kéo cái ghế bên cạnh Long Vu Hành ra: “Nara, mời cô ngồi!”

“.....” Thiên Nhiên chần chừ không bước lên.

Tuy biết rằng Long Vu Hành là một nhân vật lợi hại, nhưng dù sao hôm nay bọn cô cũng có quan hệ hợp tác với Đông Phương Tín, Thích Nghi tin rằng Long Vu Hành sẽ không dám đụng vào, vì vậy cô quay lại nháy mắt với Thiên Nhiên một cái, ý bảo cô ấy không cần phải sợ.

Vì vậy Thiên Nhiên chỉ có thể ngồi xuống.

Thích Nghi đang định ngồi xuống bên cạnh, không ngờ Đông Phương Tín lại đi vòng sang bên kia: “Trần tiểu thư, cô không phiền nếu tôi muốn bàn bạc công việc trong bữa ăn chứ? Mời cô qua đây ngồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nghĩ Sai Rồi

Anh ta đã quyết định hết mọi chuyện rồi, cô còn có thể từ chối được hay sao?

Trong lòng Thích Nghi chửi thầm Đông Phương Tín là đồ cận bã.

Đi tới chỗ ngồi mà Đông Phương Tín kéo ra, nhìn anh ta ngồi xuống bên cạnh mình, không khỏi cười lạnh một cái, nhỏ giọng nói: “Đông Phương tiên sinh, tai của anh không phải là có vấn đề gì rồi chứ, cùng ở trong một căn phòng, mà phải đặc biệt ngồi gần mới nghe người khác nói chuyện được à?”

Đông Phương Tín cũng không tức giận, ngược lại nở nụ cười nhàn nhạt: “Gần một chút thì càng dễ dàng hơn chứ sao.”

Làm Thích Nghi tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Ở bên kia, Long Vu Hành vẫn nhìn Thiên Nhiên chăm chăm, âm thanh lạnh như nước: “Nara à, tên cũng khá hay.”

“Cám ơn.” Bị anh ta nhìn chăm chăm, mắt cũng không chớp, Thiên Nhiên chỉ thấy trong lòng hơi nặng nề. Cô liếc Thích Nghi một cái, nhưng nhìn thấy cô ấy đang cùng Đông Phương Tín đối mặt với nhau, trong mắt còn ẩn chứa tia lửa, không khỏi thờ dãi, biết lúc này Thích Nghi cũng không thể giúp mình, chỉ có thể cuối đầu, tránh đi ánh mắt của Long Vu Hành.

“Còn tên tiếng Trung là gì vậy?”

“Lam Thiên Nhiên.” Thiên Nhiên theo phản xạ trả lời.

Mây rậm của Long Vu Hành nhướng lên, ni non lập lại ba chữ này: “Lam Thiên Nhiên.”

Âm thanh kia thật trầm thấp, phảng phất giống như hiểu ra cái gì.

Trong lòng Thiên Nhiên không hiểu cảm thấy có chút căng thẳng, đang suy nghĩ làm sao tiếp tục nói chuyện với anh ta, bất ngờ, anh ta lại nói ra một câu: “Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải.”

Không phải là hình như, mà là thực sự gặp rồi--- ---

Nhớ tới lần đó mình cầm chai nước tạt vào người anh ta, Thiên Nhiên hơi chột dạ: “À.....”

“Hình như là ở bãi đỗ xe của trung tâm thương mại Hoàng Đô.”

Ly nước cầm trong tay thiếu chút nữa vì câu nói này của anh ta đổ ra ngoài, cả người Thiên Nhiên run lên một cái, lại càng dùng sức nắm chắc cái ly hơn, để không làm cho nó rơi xuống đất.

Long Vu Hành lại nói: “Lam tiểu thư không những tặng cho tôi một món quà lớn, hình như còn đưa cho tôi một ít tiền thì phải.”

Khi nói tới chỗ này, thân người anh ta hơi nghiêng về phía trước, đem một xấp mấy tờ tiền một trăm để trên bàn ngay trước mặt Thiên Nhiên.

Trong lòng Thiên Nhiên run lên một cái, xem chút té từ trên ghế xuống.

Mẹ ơi! Cô tưởng rằng Long Vu Hành sẽ không nhận ra cô, không ngờ là cô nghĩ sai rồi!

Liếc sang nhìn Thích Nghi, thấy cô ấy cau mày căng thẳng nhìn Long Vu Hành, sợ cô ấy sẽ vì bảo vệ mình mà đắc tội với anh ta, Thiên Nhiên liền vội vã giải thích: “Long tiên sinh, chuyện lần trước.....Thật ra chỉ là ngoài ý muốn thôi, tôi thật sự xin lỗi.....”

“Tôi cũng không có nói gì, cô cũng không cần phải khẩn trương như vậy.” Long Vu Hành khoanh tay trước ngực, con mắt thâm trầm thay đổi lúc sáng lúc tối, không thấy rõ cảm xúc: “Cô cầm lại tiền đi!”

Đối mặt với ánh mắt chăm chú của Long Vu Hành, trái tim nhỏ của Thiên Nhiên hơi co rút lại. Đang lúc không biết nên làm thế nào cho đúng thì Thích Nghi đứng lên, cánh tay lướt qua mặt bàn, tiền mà Long Vu Hành để trên đó bị cô gom hết cho vào trong túi: “Thiên Nhiên, nếu Long tiên sinh là người rộng lượng như vậy, cậu còn không nhanh nhanh cảm ơn người ta?”

Thiên Nhiên nghe vậy, lập tức nhìn về phía Long Vu Hành cười gượng một cái: “Long tiên sinh, cảm ơn anh!”

Long Vu Hành liếc nhìn Thích Nghi một cái.

Thích Nghi cũng dừng cảm đón lấy, hoàn toàn không hề có ý chịu thua.

“Nếu trước đây chỉ là hiểu lầm, vậy gờ cho qua đi.” Đông Phương Tín đứng lúc mở miệng: “Được rồi, vậy để cho hai vị tiểu thư đây chọn món trước đi!”

Không ngờ Đông Phương Tín sẽ giúp mình, Thích Nghi có hơi bất ngờ. Cầm lấy thực đơn mà anh đưa tới, cô cười nhạt, nhìn về phía Thiên Nhiên ngồi đối diện nói: “Thiên Nhiên, nếu Đông Phương Tiên sinh đã mời khách, vậy cũng nên nhiệt tình chọn đi, không nên khách sáo!”

Thiên Nhiên gật đầu: “Cám ơn Đông Phương tiên sinh.”

“Không có gì.” Đông Phương Tín cười một cái, sau đó nói, lời nói trầm thấp có lực, lại mang theo chút bá đạo: “Nhưng mà nhớ là.....chắc chắn không thể thiếu rượu đây.”

Trong lúc nói, cùng Long Vu Hành liếc nhau một cái, ánh mắt lóe lên, để lộ ra chút sắc thái quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Uống Rượu

Editor: Phong_Từ_Yên

Thích Nghi nhanh chóng hiểu được tại sao Đông Phương Tín nói không thể thiếu rượu.

“Nara, thêm một ly nữa thôi.” Đông Phương Tín liếc mắt nhìn ly rượu trước mặt Thiên Nhiên, anh tự mình đứng dậy rót rượu cho cô.

“.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nhiên ửng hồng, rõ ràng là đã uống nhiều rượu quá rồi.

Nhìn Đông Phương Tín cầm ly rượu đã rót đầy đưa cho Thiên Nhiên, rót cuộc Thích Nghi kiểm chế không nổi nữa, đứng phắt dậy bước qua cái bàn, đưa tay đón lấy ly rượu kia: “Ly này tôi sẽ uống thay Nara.”

Thiên Nhiên từ lượng cực kì yếu, mặc dù đây chỉ là rượu vang đỏ nồng độ cồn không cao, nhưng cô ấy chỉ uống chừng ba ly, thì nhất định là say mất rồi.

Nhìn thấy Thích Nghi cầm ly rượu kia uống một hơi cạn sạch, khỏe môi Đông Phương Tín nhếch lên cười như không: “Từ lượng của Trần tiểu thư tốt thật đấy.”

Tốt em gái anh chứ tốt!

Trong lòng Thích Nghi nguyên rủa một tiếng, khỏe miệng cũng hiện lên nụ cười trong trẻo lạnh lùng, cung kính nói: “Đông Phương tiên sinh quá khen!”

Cô biết rõ, Đông Phương Tín chắc hẳn biết từ lượng của Thiên Nhiên kém, mới có thể ra hạ sách này đây!

“Hôm nay mọi người vui vẻ như vậy, chúng ta lại uống thêm một ly đi!” Đông Phương Tín hướng vào ly của Thích Nghi rót thêm rượu.

“Đông Phương tiên sinh---- ----” Thiên Nhiên thấy vậy, lo lắng đứng dậy.

“Nara, nên như vậy.” Biết cô ấy lo lắng cho mình, thanh nhã cười một tiếng, trong mắt tràn đầy ánh sáng tự tin, nhẹ nhàng đầu lên, lại một hơi cạn sạch.

Thiên Nhiên không thể uống rượu, từ lượng của cô lại vô cùng tốt, bình thường trong đám bạn bè, cô còn có danh hiệu “Ngàn chén không say”. Bình thường cô ít uống rượu, là vì nghĩ đến sức khỏe thôi. Vậy mà hôm nay Đông Phương Tín chỉ dùng thứ rượu vang đỏ này, căn bản không thành vấn đề với cô.

Đông Phương Tín vỗ tay: “Trần tiểu thư quả nhiên là người sáng khoái!”

Trong lòng Thích Nghi cười lạnh, đôi môi đỏ mở ra nói, mang theo mùi vị châm chọc: “Tính ra vẫn còn thua tâm tư tỉ mỉ, khả năng quan sát tốt và kế sách thâm sâu của Đông Phương tiên sinh đây!”

“Vậy sao.” Biểu hiện của Đông Phương Tín cũng không tức giận, ngược lại ánh mắt liêu lỉnh đầy khiêu khích nhìn chằm chằm Thích Nghi: “Chúng ta cũng là không ai hơn ai thôi!”

“Mặc dù từ lượng của Trần tiểu thư vô địch, nhưng mà rượu vang vẫn nên thưởng thức từ từ thì tốt nhất.” Lúc này, Long Vu Hành này giờ vẫn đang im lặng ăn cơm chột lạnh nhạt vang lên: “Đông Phương, cậu nói có đúng hay không?”

Đông Phương Tín nhìn anh ta, ánh mắt gặp nhau, môi mỉm nhẹ nhếch lên: “Đương nhiên.”

Chân mày anh nhếch lên, nhìn theo cái ly trên tay Thích Nghi: “Trần tiểu thư, nếu cô muốn uống....., rượu này sao có thể uống như vậy được chứ? Đã như vậy, chúng ta cùng nhau ngồi xuống từ từ thưởng thức, như thế nào?”

Câu cuối cùng, anh nghiêng người nhìn Thiên Nhiên.

Thiên Nhiên biết anh đang hỏi ý kiến của cô, cô chỉ sợ Thích Nghi vì ngăn rượu cho cô mà uống say, nên dù Thích Nghi ra sức nháy mắt, cô cúi tầm mắt xuống, giả vờ như không thấy: “Được.”

Đông Phương Tín lần nữa lấy một cái ly mới cho Thiên Nhiên, hơn nữa còn rót rượu cho cô.

Thích Nghi trong lòng mừng Long Vu Hành hèn hạ.

Người đàn ông này, cơ trí tuyệt đối không thua kém Đông Phương Tín.

Vốn là, nếu Đông Phương Tín vẫn tiếp tục yêu cầu Thiên Nhiên uống rượu, cô còn có thể danh chính ngôn thuận ngăn cản cho cô ấy, nhưng bây giờ Long Vu Hành nhắc nhở Đông Phương Tín, bọn họ là muốn cùng nhau từ từ thưởng thức mùi vị, đến lúc đó nếu cô còn cản rượu cho Thiên Nhiên, thì coi như các cô không nể mặt bọn họ quá rồi. Nếu vậy, các cô cũng đuối lý.

“Thích Nghi, tớ không sao đâu.” Thấy sắc mặt Thích Nghi trầm xuống, Thiên Nhiên vội vàng nhỏ giọng khuyên cô: “Cậu không cần phải lo lắng.”

“Cậu xem mà làm.” Thích Nghi nhẹ nhàng nói một câu, sau đó trở lại chỗ ngồi.

Đông Phương Tín cũng ngồi xuống theo cô, trong lúc đó, anh lấy âm thanh chỉ có hai người nghe được ưu nhã nói: “Nếu cô tình nguyện nghĩ cách làm vừa lòng tôi, tôi còn có thể suy nghĩ bỏ qua cho hai người các cô!”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chơi Xấu

Lời nói của Đông Phương Tín không phải là trắng trợn uy hiếp gì là cái gì?

Hai tay đặt ở dưới nắm chặt thành quyền, Thích Nghi gần như không nhận được muốn mở miệng mắng, nhưng lúc ngược mắt, thấy Thiên Nhiên ngồi đối diện cô lắc đầu, hình như ý bảo cô không nên kích động. Cô cố dùng sức hít sâu, cầm lấy ly rượu ra sức uống hết chất lỏng màu tươi bên trong.

Thấy cô đặt mạnh cái ly xuống bàn, mây rậm của Long Vu Hành giương lên.

Trong lòng bàn tay của Thiên Nhiên nhất thời đều là mồ hôi, cô lúng túng ho một tiếng: “Cô ấy uống rượu rất giỏi.”

“Đã nhìn ra.” Khóe miệng Long Vu Hành khẽ nhếch lên, nhìn ánh mắt của cô hiện lên đủ loại cảm xúc: “Cô và cô ấy đúng là hoàn toàn trái ngược nhau.”

“Cái gì?”

“Cô là người dịu dàng.”

Lời của anh ta, giống như thở dài, nghe vào trong tai Thiên Nhiên làm cho cô có cảm giác hoảng hốt.

Sau khi Thích Nghi uống liên tiếp vài ly rượu, hóa khí cũng tản đi không ít. Cô đưa tay sờ sờ cái trán, nặng nề thở phào một cái, sau đó nói với Đông Phương Tín: “Chúng ta thẳng thắn mà nói đi, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

“Cái gì?” Đông Phương Tín đang uống rượu, nghe vậy mây rậm giương nhẹ.

“Không cần giả bộ, anh cùng anh ta là bạn tốt đúng không?” Thích Nghi chỉ vào Long Vu Hành: “Đúng lúc, tôi cũng là bạn tốt với Thiên Nhiên.”

Lời nói này của cô, lập tức đưa tới ánh mắt của ba người.

Thích Nghi vuốt lòng bàn tay: “Chúng ta là người sáng mắt không nói tiếng lóng, bữa cơm này, ngài Đông Phương ngoại trừ có ý an bài cho ngài Long gặp mặt với Thiên Nhiên ra, có phải còn có tâm tư khác đúng không?”

“Ồ?” Đông Phương Tín chỉ phát ra một từ.

“Có phải anh muốn mượn bữa tiệc này để cho tôi biết giữa chúng ta ai mới là nói ra sự thật chuyện người kia?” Thích Nghi khẽ híp mắt, lạnh lùng hỏi: “Ngài Đông Phương, anh cảm thấy anh đối phó với hai cô gái chúng tôi như vậy, có ý nghĩ sao?”

Đông Phương Tín cười nhạt một tiếng: “Thì ra là Trần tiểu thư nghĩ tôi là người như vậy.”

“Nếu không thì?”

“Không sai, A Hành là bạn tốt của tôi, nhưng trước ngày hôm nay, tôi cũng không biết là cậu ta quen biết với Nara.” Đầu ngón tay Đông Phương Tín khẽ vuốt ve cằm, giọng điệu nhàn nhạt: “Hôm nay tôi mời các người đến bữa tiệc này, quả thật là muốn cho các người gặp mặt cùng A Hành, nhưng mục đích thật sự của tôi, chính là vì sau này Nara phát triển ở Ôn Thành mà thôi.”

Sau khi Thích Nghi và Thiên Nhiên liếc nhau một cái, cùng nhau nhìn chăm chăm Long Vu Hành.

Long Vu Hành khó có khi nở nụ cười, nhưng nụ cười ở khóe miệng kia chưa từng thành hình đã biến mất: “Đoạn thời gian này sợ rằng Lam tiểu thư phải chịu thiệt hạp tác với Long nỗ rồi.”

“Cái gì?” Thiên Nhiên khẽ giật mình, há to miệng.

Long Vu Hành thân nhiên nhìn cô, đuôi mắt lơ đãng xuất hiện nếp nhăn trên mặt khi cười, làm cho khuôn mặt lạnh lùng của anh ta trở nên dịu dàng một chút.

Nhận thấy mình thất lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nhiên lập tức đỏ bừng, cô rất nhanh hạ mí mắt xuống, tránh đi ánh mắt của người đàn ông nào đó.

Sau khi Thích Nghi kinh ngạc, rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh. Cô sâu kín nhìn Đông Phương Tín một hồi lâu, mới nói: “VẬY lời nói vừa rồi của anh có ý gì?”

“Nói cái gì?” Đông Phương Tín cười giảo hoạt.

“Nói là để cho tôi cam tâm tình nguyện.” Lời nói một nửa, Thích Nghi bỗng dừng ngừng lại.

Thiên Nhiên và Long Vu Hành đang nhìn cô, điều này làm cho cô có cảm giác bị Đông Phương Tín tính kế.

“Thích Nghi, ngài Đông Phương nói gì?” Thiên Nhiên hỏi.

“Không có gì.” Thích Nghi không muốn Thiên Nhiên lo lắng.

Thiên Nhiên nhìn Đông Phương Tín, trong mắt đều là nghi ngờ.

Đông Phương Tín cười: “Vừa rồi tôi nói rất nhiều, không biết câu mà Trần tiểu thư chỉ là câu nào.”

Thái độ này của anh rõ ràng là đang chơi xấu.

Trong lòng Thích Nghi giận dữ, bàn chân ở dưới động một cái, gậy cao gót của cô trực tiếp dẫm vào trên gậy da của Đông Phương Tín.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Say Những Lúc Khi Ta Đắc Ý

Sau bữa ăn, mọi người cùng nhau rời đi.

Đông Phương Tín và Long Vu Hành đi ở đằng trước, còn Thích Nghi và Thiên Nhiên đi ở phía sau.

Thấy vẻ mặt Thích Nghi rất là vui vẻ, Thiên Nhiên có chút không hiểu hỏi: “Thích Nghi, tại sao tâm tình của cậu đột nhiên trở nên tốt như vậy?”

“Không có gì.” Nhớ lại khuôn mặt tuần tú của Đông Phương Tín hơi hơi vụn vặt vì bị cô giẫm lên chân, Thích Nghi liền thấy tâm trạng thoải mái: “Chỉ là câu nói “Say những lúc khi ta đắc ý” này quá đúng thôi.”

“Trần tiểu thư.” Đột nhiên Đông Phương Tín xoay người lại, ánh mắt sáng ngời nhìn cô: “Về vấn đề công việc của Nara, chúng ta nói chuyện một chút đi!”

“Không thành vấn đề.” Thích Nghi cười không ngớt nhìn anh: “Anh bảo thư ký Lạc Ưu sắp xếp thời gian cuộc hẹn với tôi đi.”

“Tôi muốn cùng cô nói ngay bây giờ.” d i e n d a n l e q u y d o n

Thích Nghi nhú mày một cái, đang suy nghĩ có phải người này muốn trả thù cô hay không, thì lại nhìn thấy ánh mắt của người nọ trong trẻo, nhìn như hết sức nghiêm túc, hoàn toàn không có địch ý, trong lòng không khỏi sinh ra một chút nghi hoặc.

Chẳng lẽ anh ta thật sự muốn cùng cô nói chuyện công việc?!

Đồng Phương Tín cũng không để ý cô có ý nghĩ như thế nào, anh nhìn Long Vu Hành một cái: “A Hành, làm phiền cậu đưa Nara về quán rượu.”

Long Vu Hành gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Nghe được Đồng Phương Tín muốn nói chuyện công việc với Thích Nghi, đương nhiên Thiên Nhiên không thể nói gì được, trực giác mách bảo rằng cô không nên đơn độc ở cùng một chỗ với Long Vu Hành, vì vậy nói: “Không cần, tôi. . . .”

Long Vu Hành ngay lập tức chặn lời của cô lại: “Đúng lúc tôi có việc đi ngang qua D&N, có thể đưa Lam tiểu thư đi là vinh hạnh của tôi, Lam tiểu thư, nể mặt chứ?”

Người ta lễ độ nhiệt tình như thế, Thiên Nhiên không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu: “Vậy thì cảm ơn ngài Long rồi.”

Thích Nghi lại không vừa ý: “Ngài Đồng Phương, tôi cho rằng về chuyện công việc của Thiên Nhiên, cũng không vội lắm. . . .”

“Gần đây lộ trình của tôi rất dày đặc, nếu như không có biện pháp hẹn thời gian nói chuyện với Trần tiểu thư, chỉ sợ công việc của Nara không tiến hành thuận lợi, chẳng lẽ Trần tiểu thư hi vọng Nara làm trái với hợp đồng?” Đồng Phương Tín không cho cô có cơ hội từ chối: “Đi thôi!”

Nói xong, đi về phía bãi đậu xe trước tiên.

Thích Nghi lo lắng liếc nhìn Thiên Nhiên một cái: “Cậu có thể không?”

“Minh không sao.” Thiên Nhiên làm cái động tác OK với Thích Nghi: “Cậu đi đi!”

Cô là một người cực kỳ chuyên nghiệp, đương nhiên không hi vọng Thích Nghi vì lo lắng cho mình mà ảnh hưởng đến công việc.

Thích Nghi liếc Long Vu Hành một cái, phát hiện vẻ mặt người đàn ông kia bình tĩnh, không giống vẻ mặt gian xảo của Đồng Phương Tín, lại nhớ tới mới vừa rồi anh ta nho nhã lễ phép với Thiên Nhiên, không có bộ dáng ác ý gì, suy nghĩ về lúc trước anh ta nói muốn Thiên Nhiên có lẽ là chỉ muốn hợp tác với cô thôi, vì thế cô cười nhạt nói: “Có người lễ độ cẩn thận như ngài Long đây đưa Thiên Nhiên đi, tôi rất yên tâm, làm phiền anh.”

Có ý can nhắc, chẳng qua là muốn Long Vu Hành không được có suy nghĩ không đúng đắn.

Long Vu Hành nhận nhạt liếc nhìn cô một cái, gật đầu không nói.

Người sống nội tâm như thế, nên không phải là người háo sắc gì đó mới đúng!

Thích Nghi vỗ vỗ cánh tay Thiên Nhiên: “Minh sẽ giữ liên lạc với cậu.”

Lời này, thật ra là nói cho Long Vu Hành nghe, để cho anh ta không được làm bậy.

Long Vu Hành đối với sự phòng bị của cô cũng không để ý, chỉ sâu kín nhìn Thiên Nhiên: “Đi thôi, xe của tôi ở bên kia.”

Sau đó dẫn Thiên Nhiên đi.

Trong lòng Thích Nghi mơ hồ cảm thấy được có điều gì đó không đúng, nhưng suy nghĩ còn chưa rõ ràng, đã nghe được tiếng còi xe “Đô đô” ở bên cạnh.

Xe của Đồng Phương Tín gần trong gang tấc.

Nhìn tới ánh mắt của anh, trong lòng Thích Nghi thở dài một tiếng, cuối cùng đem cảm xúc bất an kia đè xuống, mở cửa xe khom người lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Giương Đông Kích Tây

“Ngài Đồng Phương muốn cùng tôi nói chuyện của Thiên Nhiên gấp như vậy, là có kế hoạch bồi dưỡng đặc biệt sao?” Sau khi nịt chặt dây an toàn, Thích Nghi cũng không nói nhảm, trực tiếp mở miệng hỏi chuyện công việc.

“Không có.” Đồng Phương Tín từ từ mở miệng.

Thích Nghi cau mày: “Vậy ý của ngài Đồng Phương là như thế nào?”

Đông Phương Tín trả lời thông thả ung dung: “Chuyện của Lam Thiên Nhiên, cô có thể trực tiếp nói chuyện với Long Vu Hành.”

Rõ ràng chính là lừa gạt!

Trong lòng Thích Nghi tức giận, giọng nói tự nhiên cũng trở nên không tốt: “Vậy sao anh nói muốn cùng tôi nói chuyện công việc của Thiên Nhiên?”

“Như vậy cũng không sai.”

“Đông Phương Tín, rốt cuộc là anh muốn như thế nào?” Giọng nói của Thích Nghi cao lên mấy dB (đề-xi-ben).

“Cô luôn luôn nóng lòng như bị lửa cháy sao?” Ánh mắt thoáng nhìn dọc theo kính chiếu hậu, về mặt của Đông Phương Tín tùy tiện.

“Dĩ nhiên không phải!” Về chuyện này cô không thể nhịn được nữa.

Đông Phương Tín cười: “Xem ra ở trong lòng cô tôi rất đặc biệt.”

Những lời này, làm cho Thích Nghi khẽ run lên.

Đông Phương Tín không nói thì cô cũng không nhận ra, mỗi khi đối mặt với anh ta, cô luôn luôn không thể khống chế được cảm xúc kích động từ trong trái tim của mình, điều này không giống với bình tĩnh và lý trí của cô. -TìnhTình>>>le/q.u.ydo~/n<<- Trước đây cô cũng đã đối mặt với rất nhiều người có năng lực mạnh, nhưng cho đến bây giờ cũng không có một ai có thể dễ dàng khơi dậy sự tức giận trong lòng cô giống như anh vậy.

“Bởi vì nụ hôn đầu cho tôi?” Một tay Đông Phương Tín khống chế tay lái, một tay mở ra âm nhạc du dương.

Câu nói này của anh ta theo điệu nhạc dịu dàng vang vọng ở bên trong buồng xe, làm cho Thích Nghi có cảm giác hoảng hốt.

Đông Phương Tín thấy cô không nói, lại nói tiếp: “Cô thích tôi sao?”

Thích Nghi chợt cảm thấy rợn cả tóc gáy: “Anh thối lắm!”

Người đàn ông nhún nhún vai: “Tôi không có thả.”

Lời này dùng giọng điệu lạnh lùng đáp lại, thiếu chút nữa làm cho Thích Nghi sặc gằn chết. Cô nắm chặt quả đấm, hận không thể đánh cho miệng của Đông Phương Tín vênh lên, để cho anh ta không được lớn lối như vậy nữa.

Nhưng cuối cùng, cô không có làm như vậy. Dù sao cô cũng đang trên xe người ta, anh ta lại là tài xế, cô không muốn xảy ra tai nạn xe cộ.

Cô kiềm nén lại cảm giác bức bối trong lòng khi bị anh trêu đùa, Thích Nghi lạnh lùng mở miệng: “Dừng xe!”

“Không dừng.” Mũi chân Đông Phương Tín đạp cần ga, tăng tốc độ xe.

“Đông Phương Tín!”

“Gọi tôi làm gì?”

“Đùa giỡn tôi như vậy rất thú vị sao?”

“Đương nhiên là rất thú vị.”

Nếu không thì tôi cần gì làm như vậy.

Để tránh gương mặt tức giận màu gan heo khó coi của Thích Nghi, lời này Đông Phương Tín nói ở trong lòng.

“.” Thích Nghi hoàn toàn vô ngữ đối với cực phẩm này.

Nhìn dáng vẻ cô sắp phát điên, Đông Phương Tín khẽ mỉm cười: “Cần gì tức giận, cuộc sống không thú vị, lúc đi chung với nhau dĩ nhiên là phải chọc ghẹo nhau. Như vậy. . . . Tôi cảm thấy rất hạnh phúc!”

Đi mà chọc ghẹo em gái anh!

Thích Nghi hừ lạnh: “Tim GiGi chọc ghẹo sẽ làm cho anh thấy tính phúc hơn!”

“Chậc!” Khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch: “Xem ra cô nhớ mãi không quên đối với chuyện của chúng tôi!”

Thật ra thì cô hoàn toàn không cố ý kéo đến đề tài này, nhưng nếu đã mở ra, Thích Nghi cũng không câu nệ, lạnh giọng phản bác: “Tôi đương nhiên sẽ không quên khi người khác ** như thế nào rồi, quả thật không khác gì ngựa đực.”

Đông Phương Tín cười, hoàn toàn không trách cứ cô: “Cô có thể vui mừng khi mình là một trong những đối tượng bị loại!”

Nhất thời mặt Thích Nghi xám ngắt.

Lời nói độc ác của người đàn ông đáng chết, cô không nên cãi và cùng anh ta!

Cô đưa tay che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, ảo não khi mình lên nhằm thuyền tặc.

Đội đã nào.!

Nếu như Đông Phương Tín không phải tìm cô nói chuyện của Thiên Nhiên, vậy đó là.

“Anh đây là đang giương đông kích tây?” Thích Nghi chợt đưa tay xé áo Đông Phương Tín, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Anh cố ý giữ tôi lại, là để cho Long Vu Hành đưa Thiên Nhiên đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đạt Được Mục Đích!

Hầu như Thiên Nhiên không có uống rượu, nhưng sau khi ngồi lên xe Long Vu Hành, cô lại có cảm giác say. Đoán chừng là xe của người đàn ông này mờ mui, nên gió thổi vào cô!

“Không thoải mái?” Người đàn ông đột nhiên mở miệng.

“Không có. . . .” Thiên Nhiên lắc đầu, cô nhẹ nhàng cầm lấy vài sợi tóc trên vai: “Cái đó. . . . Có thể đóng mui xe lại được không?”

Sau khi xe lái ra khỏi bãi đậu xe, cô phát hiện có mấy người tò mò nhìn qua không biết có phải những người đó nhận ra cô hay là do xe của Long Vu Hành quá mức chói mắt, nên mới hấp dẫn chú ý của bọn họ.

Cô không hi vọng có xì căng đan gì truyền ra.

Ở thành phố này, cô sợ người nọ có điều nghe nói.

Long Vu Hành làm theo.

Thiên Nhiên khẽ mỉm cười: “Cảm ơn.”

Long Vu Hành lạnh nhạt nói: “Nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, rất nhanh sẽ đến nơi.”

“Ừ.”

Sau khi cô gái nhắm mắt, ánh mắt của người đàn ông khẽ nhấc, liếc nhìn dung nhan tuyệt mỹ hiện ra trong kính chiếu hậu, tiêu điểm dừng lại một chỗ, sâu trong con mắt dần dần hiện ra khói mù.

Như đội ra mực đậm, sâu ám khó hiểu.

Cho dù nhắm hai mắt, nhưng Thiên Nhiên vẫn cảm giác được có một ánh mắt lạnh thấu xương đang nhìn vào mặt mình. Trong lòng cô khẽ run, nhưng không có can đảm mở mắt tìm đáp án. Dù sao, ngồi cách cô là một người đàn ông vô cùng thâm trầm, cô hoàn toàn nhìn không thấu anh ta. Mười ngón tay bắt chéo trên đùi từ từ nắm chặt, cô cố gắng tự nói với mình đây là ảo giác sau khi uống rượu.

Trước đây, cô và Long Vu Hành chỉ có gặp mặt nhau một lần, mặc dù cô không cẩn thận đắc tội anh ta, nhưng anh ta cũng không truy cứu, cô tin anh ta không phải là người hẹp hòi, sẽ không trách tội cô. Nếu không, cũng sẽ không giúp đỡ cô như vậy.

Nghĩ tới đây, cô ngược lại thấy thoáng yên tâm.

“Lam tiểu thư.”

“Cái gì?” Người đàn ông thấp giọng kêu kéo lực chú ý của Thiên Nhiên lại, cô mở mắt ra nhìn Long Vu Hành.

“Không ngại ở chỗ này chờ tôi một chút chứ?” Mặc dù Long Vu Hành nói vậy, nhưng tay đã cài dây an toàn.

Thiên Nhiên chưa kịp đáp lại, anh đã xuống xe.

Nghe cửa xe vang lên một tiếng “Bốp”, thân thể Thiên Nhiên khẽ run một cái, ánh mắt nhìn theo người đàn ông đang xoay bước đi tới một cửa tiệm châu báu, cô nhún nhún vai, đang muốn thu hồi tầm mắt, lại nhìn thấy một bóng dáng thon dài xuất hiện, bỗng dừng thân thể cứng lại.

“Anh hai.” Nhìn thấy Long Vu Hành, Sở Niệm có chút giật mình. Cô buông tay đang nắm Trình Kiều ra, bước đi lên phía trước, nở một nụ cười ấm áp với Long Vu Hành, sau đó nói: “Sao anh lại tới đây?”

“Đi ngang qua đây, thấy em ở đây liền xuống chào hỏi em.” Long Vu Hành cười nhạt, ánh mắt rơi vào trên người đàn ông ở phía sau cô: “Trình Kiều.”

Trình Kiều cười nhạt trả lời: “Vu Hành, đã lâu không gặp.”

Long Vu Hành “Ừ” một tiếng: “Tôi còn có chuyện, đi trước.”

“Được.” Trình Kiều gật đầu.

“Tiểu Niệm, bái bai!” Long Vu Hành nhìn Sở Niệm một cái, thấy cô vẫy vẫy tay với mình, liền xoay người đi về xe.

Sở Niệm xoay người nắm lấy cánh tay Trình Kiều: “Anh hai thật là, tới đi vội vàng, còn chưa kịp nói chuyện với nhau là đã đi rồi.”

Trình Kiều mỉm cười, khẽ ôm vai của cô: “Từ trước đến giờ anh ấy đều như vậy. Đi thôi, chúng ta đi thử lễ phục.”

Sở Niệm nở nụ cười, dựa vào Trình Kiều đi tới xe.

Bọn họ ngọt ngào với nhau, bóng lưng dựa sát vào nhau, hoàn toàn rơi vào ánh mắt cô gái đang ngồi trong xe.

Cả miệng cô khô khốc, trái tim giống như bị một con dao đâm vào.

Lúc người đàn ông lên xe cũng không biết.

Thấy vẻ mặt cô đau đớn, sắc mặt Long Vu Hành khẽ trầm xuống.

Rất tốt.

Anh chính là muốn cô nhìn thấy toàn bộ.

Đạt được mục đích!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Công Tư Không Rõ Ràng.

Thấy Lâm Chiêu xuất hiện, Lạc Ưu hơi giật mình. Cô nhanh chóng đứng lên, tiến lên phía trước: “Lâm Tiểu thư, cô đến rồi ư.”

“Tổng giám đốc của cô đâu?” Lâm Chiêu cười nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn về hướng phòng làm việc của Đông Phương Tín.

“Tổng giám đốc ra ngoài ăn cơm rồi ạ.”

“Vậy tôi vào trong chờ anh ấy.”

“Để tôi lấy cho cô một ly coffee.” Lạc Ưu đẩy cửa phòng ra cho Lâm Chiêu.

“Cảm ơn.” Lâm Chiêu cười nhân nhạt một cái, sau đó bước vào trong.

Nhìn bóng lưng với những đường cong lả lướt của Lâm Chiêu tao nhã đi về phía ghế sofa, khóe miệng của Lạc Ưu ngưng cười, ngay sau đó quay người bước về bàn làm việc, cầm điện thoại lên bấm số liên tục.

Vậy mà điện thoại của người bên kia lại đang bận.

Cô đang định đem chuyện Lâm Chiêu đến công ty báo cho tổng giám đốc, làm cho anh vui mừng một tí, cũng nhanh chóng trở về gặp Lâm Chiêu, đáng tiếc!

Sau khi chờ dài một tiếng, cô xoay người đi đến phòng giải khát.

Bóng dáng của cô vừa biến mất, cửa chính của thang máy cũng mở ra. Một cặp nam nữ tuấn tú xinh đẹp cũng từ bên trong bước ra.

“Cậu đã về khách sạn rồi à, vậy tớ cúp máy đây.” Sau khi ra khỏi thang máy, Thích Nghi theo Đông Phương Tín đi về phía phòng làm việc của anh.

Trước khi tới đây, cô vô cùng lo lắng cho tình hình của Thiên Nhiên, nên liên tục chất vấn Đông Phương Tín xem có phải anh gài bẫy cô và Thiên Nhiên hay không. Nhưng mà, Đông Phương Tín phủ nhận. Cô không tin, kiên quyết gọi điện thoại cho Thiên Nhiên để hỏi tình hình, bất đắc dĩ là điện thoại lại hết pin, vì vậy mới hỏi mượn điện thoại của Đông Phương Tín, đến lúc này biết Thiên Nhiên không có việc gì mới cúp máy, cô bước nhanh hơn về phía trước, đi qua cửa phòng làm việc đưa di động lại cho anh: “Này, Đông Phương Tín, trả điện thoại đi động cho anh.”

Đông Phương Tín không đưa tay cầm lấy, chỉ sâu kín nhìn cô gái xinh đẹp từ trên sa lon đứng đây, chân mày anh nhíu nhẹ lại.

Ánh mắt Lâm Chiêu dò xét nhìn qua lại Thích Nghi và Đông Phương Tín, khóe miệng hơi miễn cưỡng cong lên: “Em đến không đúng lúc sao?”

Cái tay đang ở giữa không trung của Thích Nghi cứng đờ.

Cô không nghĩ trong phòng làm việc của Đông Phương Tín có người, hơn nữa người đó còn là Lâm Chiêu!

“Anh.....đang bận công việc à?” Nhìn Đông Phương Tín bước về phía mình, Lâm Chiêu cắn cắn môi: “Xin lỗi, em---- --”

“Cô ấy đến bàn bạc chuyện công việc với anh!” Đông Phương Tín vỗ nhẹ lên bả vai của Lâm Chiêu, xoay người lạnh lùng liếc Thích Nghi một cái: “Cô để điện thoại xuống đó rồi ra ngoài trước đi.”

Mẹ nó! Đúng là công tư không rõ ràng mà. Cô mới đúng là đối tượng hợp tác của anh mà, anh vậy mà không ưu tiên công việc trước. Ban đầu cô cũng đâu có muốn tới đây chứ, chính anh muốn bàn chuyện công việc với cô, bắt cô tới cho bằng được.

Mặc dù trong lòng Thích Nghi cảm thấy không vui, nhưng nhìn ánh mắt bén nhọn của Đông Phương Tín, cũng không tiện nói thêm cái gì. Cô tiến về phía trước mấy bước để điện thoại của anh lên mặt bàn, nhìn về phía Lâm Chiêu nói: “Điện thoại của tôi không dùng được, nên mượn dùng một chút.”

Ngay sau đó, bị Đông Phương Tín tròng một cái thì chạy như bay ra khỏi chỗ đó.

Lâm Chiêu nhìn bóng lưng của cô, chân mày nhẹ nhàng cau lại: “Nhìn cô ấy quen quen, hình như đã từng gặp ở đâu đó thì phải!”

“Gương mặt đó đại chúng quá nên mới cảm giác như thế.” Đông Phương Tín cầm bàn thay thon của Lâm Chiêu, dắt cô tới sa lon ngồi xuống: “Sao lại đột ngột tới đây mà không báo với anh một tiếng? Lạc Ưu vậy mà cũng không báo cho anh!”

Âm thanh vô cùng nghiêm nghị, làm cho cánh tay người mới bung cà phê bước vào là Lạc Ưu nhẹ run lên một cái, cái ly trong tay xém xiu nữa rớt xuống đất vỡ mất. Cũng may cô phản ứng nhanh, kịp thời giữ chặt lại.

Lâm Chiêu vội vàng giải thích: “Thư ký Lạc Ưu vừa mới đi lấy cà phê cho em”

Lạc Ưu gật đầu liên tục: “Lúc Lâm tiểu thư vừa tới, tôi có gọi điện cho tổng giám đốc, nhưng mà điện thoại lại bận, tôi định lấy cà phê cho Lâm tiểu thư xong sẽ gọi lại, tổng giám đốc anh.....”

“Được rồi, ra ngoài đi!” Sắc mặt Đông Phương Tín lạnh lẽo, âm thanh cũng làm cho người khác sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trần Thích Nghi, Cô Đúng Là Có Gan Mà!

“Vâng” Lạc Ưu không dám nói nhiều, cô nhanh chóng bước ra ngoài.

Thấy Đông Phương Tín vì mình mà khấn trương như vậy, trong lòng Lâm Chiêu cảm thấy ngọt ngào: “Anh đừng tức giận.”

“Nếu một lần như thế nữa, anh sẽ đuổi việc cô ấy.” Đông Phương Tín hừ lạnh.

“Là tại anh đưa điện thoại di động của mình cho người khác mượn xài.” Lâm Chiêu cong nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của mình lên: “Cũng không thể trách thư ký Lạc Ưu.”

“Em tốt bụng, lại nói hộ cho cô ấy.”

“Cô ấy vốn không sai mà.” Lâm Chiêu cười một tiếng, nhưng trong mắt lại có vẻ âm trầm: “Nếu nói có lỗi, thì anh có lỗi trước mới đúng. Phải rồi, từ

trước tới giờ anh vốn không thích để người khác đụng vào đồ đạc của mình, tại sao hôm nay lại cho cô ấy mượn dùng vậy?”

Đồng Phương Tín nắm lấy mu bàn tay của cô, trong mắt lóe lên một cái: “Cô ta nói cần dùng gấp.”

“Vậy à.” Lâm Chiêu cười gượng, nhưng mà trong lòng hiểu rõ, người đàn ông như Đồng Phương Tín này, nếu không phải là người mà anh coi trọng, anh cũng hoàn toàn không cần biết người đó có gặp khó khăn hay không. Cô gái vừa rồi, không những có thể sử dụng điện thoại của anh, hơn nữa còn gọi thẳng tên anh, có thể thấy được giữa bọn họ không chỉ đơn giản là mối quan hệ hợp tác như vậy mà thôi.

Nhưng mà, Đồng Phương Tín không nói, cô sẽ không hỏi.

Phụ nữ thông minh, phải biết tiến thoái, ở trước mặt đàn ông không thể thẳng thắn chất vấn chuyện mà anh ta cố gắng giấu giếm mình. Nếu không, quan hệ giữa hai người sẽ dễ dàng xảy ra mâu thuẫn.

Đương nhiên, sau đó cũng không ai ngăn cản cô đi điều tra bí mật của anh ta.

“Tiểu Chiêu.” Ánh mắt Đồng Phương Tín sắc bén tỉ mỉ nhìn Lâm Chiêu: “Sau này có đến công ty, phải nói trước cho anh biết một tiếng.”

“Không phải em chỉ muốn cho anh một chút ngạc nhiên thôi hay sao?” Trong lòng Lâm Chiêu cảm thấy hơi khó chịu, từ trước đến giờ Lâm Chiêu chưa từng thấy Đồng Phương Tín dùng ánh mắt như vậy nhìn mình.

Ánh mắt dường như có hơi không vui.

Đồng Phương Tín vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, thở dài: “Cái này đối với Lạc Ưu có thể trở thành sợ hãi đấy, anh không muốn em tạo thành cái xi căng đàn nào đâu.”

“Anh sợ công chúng biết mối quan hệ của chúng ta hay sao?”

“Anh sợ sự nghiệp của em vì vậy mà bị ngăn cản, làm người mẫu vẫn luôn là giấc mơ của em mà. Hiện tại, em đang ở trên đỉnh vinh quang như vậy, nếu quan hệ của chúng ta bị lộ ra ngoài, chỉ sợ mọi người đều sẽ cho rằng em dựa vào quan hệ của chúng ta mới có thể đạt được vị trí như ngày hôm nay. Như vậy, họ sẽ gạt bỏ hoàn toàn mọi nỗ lực của em.”

Nghe được lời này của Đồng Phương Tín, không biết là nên vui hay buồn.

Thật ra, những gì Đồng Phương Tín nói, cũng là chuyện mà cô băn khoăn. Trước đây cô kiên quyết không muốn công khai mối quan hệ của bọn họ, Đồng Phương Tín cũng từng phản đối, nhưng cuối cùng bởi vì cô kiên trì mà không làm. Hôm nay, anh ủng hộ cô, ngược lại đến lượt trong lòng cô cảm thấy không ổn.

“Đây không phải là chuyện mà em mong muốn hay sao?” Đầu ngón tay rờ dọc theo đôi lông mày thanh tú rồi đi xuống cằm của cô, Đồng Phương Tín nghiêm túc nói: “Huống chi, không phải em cũng hy vọng tạm thời giữ bí mật chuyện chúng ta với ba của em?”

“Đúng là vậy.” Lâm Chiêu nhẹ nhàng dựa đầu vào trong ngực của anh: “Em sẽ nhanh chóng thuyết phục ba.”

“Tốt.” Âm thanh của Đồng Phương Tín bình tĩnh như nước: “Anh chờ em.”

Trong lòng Lâm Chiêu khẽ nhói một cái.

Cảm giác, về chuyện này, Đồng Phương Tín hình như không để ý cho lắm.

Sau khi đưa Lâm Chiêu ra xe, Đồng Phương Tín vào thang máy quay trở lại phòng làm việc. đi qua bàn làm việc của Lạc Ưu, anh liếc nhìn về phía phòng tiếp khách, nhân nhạ ra lệnh: “Gọi Trần Thích Nghi đến gặp tôi.”

Lạc Ưu thấy anh đi tới, đã đứng dậy từ sớm, sau khi nghe lời anh nói thì hơi sững sờ: “Thưa tổng giám đốc, Trần tiểu thư đã đi rồi ạ.”

“Cái gì?” Sắc mặt Đồng Phương Tín nhất thời run lên.

“Cô ấy nói tổng giám đốc.....” Giọng nói của Lạc Ưu càng ngày càng nhỏ, không dám ngẩng mặt nhìn Đồng Phương Tín.

“Cô ta nói tôi cái gì.”

“Tạm thời không thể đi theo.”

“Câu trước đó.”

“Tổng giám đốc anh thấy sắc quên chuyện công, thời gian của cô ấy rất quý báu, không thể lãng phí.”

Trần Thích Nghi, cô đúng là có gan mà!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thăm Dò Ý Tư

Nhận được điện thoại hẹn gặp của Trần Thiên Nhụy, Thích Nghi hơi bất ngờ. Chỉ là cô cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đi thẳng đến chỗ hẹn.

Đây là một tiệm cà phê trang trí hoàng khá cao cấp, có lẽ hiện tại đang là ban đêm, nên không khí rất yên tĩnh.

“Chị Tư.” Thấy Thích Nghi xuất hiện, Trần Thiên Nhụy vẫy vẫy tay với cô.

Thích Nghi cười nhạt, nhìn về phía vị trí của cô bé, cái bàn còn có thêm một người nữa, đôi lông mày của cô nhẹ nhàng nhíu lại.

Chẳng trách Thiên Nhụy hẹn cô, chắc là do tam phu nhân Du Ngọc giục đây.

“Thích Nghi.” Thấy Thích Nghi đến gần, tam phu nhân đứng lên.

“Dì Ngọc.” Thích Nghi cười nhạt với bà: “Dì cũng ở đây à!”

“Nghe Thiên Nhụy nói muốn mời con đi uống cà phê, đúng lúc đi ngang đây, cũng muốn gặp con một chút, mới đi cùng với nó.” Trong mắt tam phu nhân thoáng lên cái gì đó, trên mặt nụ cười nhìn có hơi miễn cưỡng.

Thích Nghi mỉm cười gật đầu, sau khi ngồi vào chỗ cô gọi một ly cà phê Ý, nhìn Thiên Nhụy nói: “Nghe nói hiện tại em đang học lớp 12, cũng sắp lên đại học, nhớ cố gắng một chút.”

Thiên Nhụy gật đầu, trên miệng nở nụ cười rực rỡ: “Chị Tư, nghe nói cuộc sống đại học rất thú vị, đại học ở nước ngoài cũng như vậy phải không?”

“Cũng chưa chắc, còn phải xem em lựa chọn trải qua cuộc sống đại học như thế nào nữa.” Thích Nghi nhạt nhẽo cười một tiếng: “Cuộc sống ngắn ngủi, chủ yếu chỉ cần trải qua vui vẻ là được rồi.”

“Em cảm thấy chị Tư là người phóng khoáng nhất trong số mấy chị em chúng ta, em hy vọng mình cũng giống như chị.”

“Em Năm, mỗi người đều có cuộc sống của mình, bản thân em sẽ có những cái đặc biệt riêng, không cần phải cảm thấy hâm mộ người khác.”

“Nhưng mà.....”

“Thiên Nhụy, chị Tư của con nói không sai.” Tam phu nhân nhìn về hướng Thiên Nhụy nháy mắt một cái.

Thiên Nhụy nghe vậy, đầu chỉ có thể từ từ cúi xuống.

Chân mày Thích Nghi không nhịn được nhíu lại một cái.

So với chị ba Trần Man Như tính tình của Thiên Nhụy đúng là khác nhau một trời một vực, mặc dù mọi người đều thích kiểu cô gái khéo léo như Thiên Nhụy hơn loại con gái bốc đồng như Man Như, nhưng Thiên Nhụy vẫn cảm thấy cô bé quá nghe lời. Cái này đối với sự phát triển của cô bé trong tương lai chưa chắc đã tốt! Hơn nữa, tam phu nhân cũng không phải là một người mẹ có chủ kiến.

“Thích Nghi, dì nghe nói con có cách mua lại Nhã Xá thật sao?” Tam phu nhân đột nhiên chuyển đề tài: “Không biết sau đó con định làm gì với Nhã Xá?”

“Nhã Xá là nhà họ Trần, đương nhiên là để mọi người ở trong đó chứ sao.”

Tam phu nhân nghe vậy, cả người hình như cũng nhẹ nhàng hẳn đi.

Con người của Thích Nghi híp lại, trong lòng đã hiểu rõ mục đích hôm nay tam phu nhân tìm mình là gì.

Là thăm dò ý tứ của cô, tiếp cận cô, để cho mẹ con họ có thể ở lại.

Thật ra cô có đáng sợ đến như vậy hay sao? Cô có từng nói sau khi mua lại Nhã Xá sẽ đuổi bọn họ đi à?

Trong lòng không khỏi cười khổ.

“Chị Tư.” Lòng bàn tay Thiên Nhụy chống lên má, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Thích Nghi nói: “Tên George kia tại sao gọi chị là chị?”

“Từ hai giai huynh đệ, cậu ta nhỏ tuổi hơn, nên mới gọi chị một tiếng chị thôi.” Lúc nhắc đến Gearge Thích Nghi thấy vẻ mặt của Thiên Nhụy trở nên hào hứng, trong lòng cô lập tức sinh ra một loại dự cảm không tốt: “Em năm, tại sao tự dưng lại hỏi chuyện này?”

“Không có gì.” Thiên Nhụy mím môi cười một tiếng: “Chỉ là tò mò mà thôi.”

Đơn giản là tò mò thôi sao! Chỉ sợ là thích rồi!

Trong lòng Thích Nghi không khỏi lo lắng.

Sau khi chia tay mẹ con tam phu nhân, Thích Nghi định đến trung tâm thương mại Hoàng Đô rất lớn gần đó dạo một vòng, nhân tiện mua vài món quần áo để tắm rửa thay đổi.

Cô vòng qua góc đường, đi về phía trung tâm. Nhìn lượng khách hàng đang chờ đợi trước cửa thang máy, không khỏi nhún nhún vai, xoay người đi về phía cầu thang bên kia. Đang lúc cô định bước về phía trước thì đột nhiên nhìn thấy bóng dáng một thân thể cao lớn chặn trước mặt. Cô hết hồn, ngay lập tức bỏ ý định đi dạo trung tâm, xoay người tính bỏ đi.

“Trần Thích Nghi, cô dám đi thêm một bước nữa xem!” Một giọng nói đàn ông lạnh lẽo bỗng nhiên truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đừng Để Tôi Bắt Được Cô

Bước chân của Thích Nghi dừng lại.

Không phải cô sợ anh, mà vì âm thanh của anh hình như mang theo chút tức giận điều này làm cho cô cảm thấy không hài lòng. Cô cũng không hề đắc tội với anh, thái độ của anh làm như cô nợ anh mấy triệu bạc không trả vậy?

“Cô lại dám cho tôi leo cây?” Lòng bàn tay kéo bả vai của cô làm cho cô nhìn thẳng vào anh, gương mặt anh đầy vẻ âm trầm: “Sau đó còn dám tắt di động, gọi đến điện thoại nội bộ khách sạn cô lại không chịu nghe, cô cố tình không cho tôi tìm thấy phải không?”

“Này!” Thích Nghi đẩy cánh tay của anh ra lùi lại hai bước kéo xa khoảng cách với anh, nhẹ nhàng hừ một cái nói: “Là tự anh thấy sắc quên việc công trước, tôi đã bảo thư ký riêng của anh chuyển lời lại, thời gian của tôi rất quý báu, không thể để anh lãng phí được.”

“Thời gian của cô có thể quý báu hơn thời gian của tôi sao?”

“Anh tự cho mình là ai? Chỉ thời gian của anh mới quý báu chắc? Của tôi cũng rất đáng giá có được hay không?”

“Không nhìn ra!” Đông Phương Tín khinh thường nhìn cô.

Ánh mắt Thích Nghi lên sự tức giận: “Đó là do mắt của anh có vấn đề!”

“Cô lặp lại một lần nữa xem!”

“Nói cứ nói đấy, chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân chúng đốt đèn hả?” Không nhìn đến sắc mặt của anh đang trở trầm xuống, Thích Nghi ngửa mặt lên, hướng về phía anh lên giọng nói: “Anh nhìn không thấy ưu điểm của người khác đó chính là vấn đề của anh!”

“Trần Thích Nghi!”

“Tôi không có điếc, không cần phải gọi lớn tiếng như vậy!”

Cô gái này, anh nói một câu cô nhất định phải đáp lại một câu hay sao?

Trong lòng Đông Phương Tín dâng lên lửa giận, bàn tay cầm chặt cổ tay của cô xoay bước kéo cô đi.

Chân của anh dài, bước đi rất lớn, lại còn đi nhanh, làm sao Thích Nghi có thể theo kịp. Cô liều mạng dùng sức muốn rút tay ra, nhưng lại không hề làm anh nhúc nhích được chút nào, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, cô hướng ra xung quanh hét lớn: “Có ai không, cứu mạng, có người khiếm nhã a!”

Vốn là, một đôi trai xinh gái đẹp ở chốn đông người lồi lõm kéo kéo đã đủ làm người khác chú ý rồi, lúc này nghe tiếng Thích Nghi gọi, dường như cả trung tâm đều quay đầu nhìn họ chăm chăm. Mặc dù Đông Phương Tín khí thế mui mị, nhưng nghe được tiếng một cô gái xinh đẹp như vậy gọi, vẫn

có mấy cậu trai trẻ bước tới cản đường bọn họ.

“Cút ngay!” Mặt mày Đông Phương Tín lạnh lẽo, lạnh lùng liếc về phía mấy người kia.

Nhìn thấy ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của anh, những người kia thấy hơi sợ. Nhưng mà, sắc đẹp đã che mắt nỗi sợ, đôi mắt với vẻ mặt ra sức nháy mắt cầu cứu của Thích Nghi, bọn họ cũng lấy hết cam đảm mà không chịu nhường đường. Một người trong đó nói: “Anh mau thả cô ấy ra.”

“Ta nói, cút!” Sắc mặt Đông Phương Tín càng âm trầm hơn mấy lần, tiếng nói cũng càng trở nên lạnh lẽo.

Những người kia nghe vậy, tôi nhìn anh anh nhìn tôi, đang nghĩ không biết làm như thế nào thì bỗng nhiên Thích Nghi khóc lên “Hu hu” mấy tiếng: “Tôi không muốn đi với anh ta, nếu trở về với anh ta thì tôi lại phải chịu bị thương khắp người nữa.van xin mọi người, mau cứu tôi đi!”

“Bề ngoài người này nhìn sáng sủa như vậy, không biết chừng lại là kẻ biến thái cuồng bạo lực.”

“Đúng vậy, không phải mấy hôm trước bản tin trên báo cũng có nói đến một trường hợp giống vậy đó à?”

“Đúng đúng, biết mặt không biết lòng, nói không chừng anh ta lại là kẻ mặt người dạ thú lắm chứ.”

“.....”

Một bên, mấy người phụ nữ thì thầm nói với nhau.

Những người đàn ông kia nghe vậy, thấy có người ủng hộ mình, lòng can đảm lập tức tăng cao, rồi rít đòi Đông Phương Tín thả Thích Nghi ra.

Bộ mặt Đông Phương Tín đã sẫm đen như đất nòi, hận không thể bóp chết Thích Nghi.

Thích Nghi thấy vậy, vội vàng nói: “Thần linh ơi! Cứu, cứu tôi với!”

“Cô gái nhỏ, đừng sợ, bọn họ nhất định sẽ cứu cô.” Một ông cụ nhìn về phía mấy người đàn ông kia nói: “Các cậu còn không chịu cứu cô gái ấy nhanh nhanh một chút?”

Những người kia nghe vậy, cũng không kịp để ý Đông Phương Tín có đáng sợ hay không, quả nhiên rồi rít tiến lên đòi Đông Phương Tín thả người.

Thích Nghi cùng với Đông Phương Tín nháy mắt bị mấy người đang ông vây lại chính giữa, trong lúc xô đẩy, tay của anh đúng là bị giật ra. Khi Đông Phương Tín bị một đám đàn ông chặn lại Thích Nghi thấy đây là thời cơ tốt không thể vượt mất, nhanh chóng quay về phía bọn họ nói một tiếng “Cảm ơn”, sau đó chạy như bay.

Nhưng mà, sau khi chạy được mấy bước, cô rõ ràng nghe được tiếng anh nghiêng răng nghiêng cảnh cáo: “Trần Thích Nghi, cô tốt nhất đừng để tôi bắt được! Nếu không, cô nhất định chết với tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Lựa Chọn

Trên bàn ăn, thấy Thiên Nhiên cầm đĩa gấp một gấp rau rồi sau đó lại thả xuống, hoàn toàn không có dáng vẻ dỗi bụng chút nào, giữa hai đầu chân mày Thích Nghi nhíu lại: “Thiên Nhiên, cậu có tâm sự đấy à?”

“Không có!” Thiên Nhiên tỉnh người lại, lắc đầu một cái.

“Vậy sao.” Tiếng nói của Thích Nghi tỏ vẻ nghi ngờ.

Thiên Nhiên bị cô im lặng trừng mắt nhìn ánh mắt vì thế mà có chút chột dạ, không khỏi cúi đầu xuống.

Thích Nghi để đôi đũa xuống, hai tay đặt trên mặt bàn: “Nói tớ nghe một chút xem nào.”

Ngẩng mặt lên nhìn Thích Nghi, thấy trong mắt cô đầy vẻ quan tâm, cuối cùng Thiên Nhiên cũng chịu thua: “Hôm nay tớ gặp được anh ấy.”

“Trình Kiều?”

Thiên Nhiên cười khổ: “Biểu hiện của tớ rõ ràng như vậy sao!”

“Trừ anh ta ra, trừ anh ta ra có ai có thể làm cho tinh thần cậu xa sút như vậy được.” Thích Nghi thấy hơi nhức đầu: “Thiên Nhiên, trước mắt cậu chỉ có hai con đường, bỏ qua sự dè dặt, chủ động đi lôi kéo anh ta lại, hai là quên anh ta đi, từ giờ cũng đừng qua lại gì nữa.”

“Nhất định phải như vậy hay sao?” Đôi chân mày thanh tú của Thiên Nhiên nhíu chặt lại.

“Thiên Nhiên.” Tiếng nói của Thích Nghi trở nên xa xôi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt không có tiêu cự: “Nếu không, cả hai đều đau khổ.”

Cô nói với Thiên Nhiên như vậy, thật ra cũng đã từng tự nói với bản thân. Đương nhiên, lúc đó cô cũng bất buộc chỉ có thể làm như vậy, lựa chọn duy nhất chính là rút lui.

Cho nên, cũng chỉ có mình cô đau khổ.

Lúc Thích Nghi vừa tắm xong chuẩn bị đi ngủ thì di động vang lên.

Cô nhìn hiển thị cuộc gọi đến, khoe miệng nở một nụ cười thanh nhã, nhấn nút trả lời: “Tiểu Thảo hả.”

“Thích Nghi, chị gần đây bận rộn lắm ư?” Giọng nói non nớt của một bé gái vang lên lại có chút không vui: “Cũng không gọi điện cho em gì cả.”

“Xin lỗi em, gần đây đúng là chị rất bận, không chỉ có chuyện của Nara, mà chị còn có chút chuyện riêng cần phải giải quyết.” Thích Nghi cười khẽ một tiếng: “Tiểu Thảo, tha lỗi cho chị có được không?”

“Em không trách chị nữa.” Tiểu Thảo tỏ ra già dặn nói: “Em hiểu người lớn các chị lúc nào cũng bận công việc.”

Thích Nghi nhin không được mỉm cười: “Tiểu Thảo thật biết nghe lời.”

“Thích Nghi, em rất ngoan nha.” Tiểu Thảo cười khanh khách hai tiếng: “Phải rồi, tụi em cũng sắp thi rồi á.”

“Bây giờ mới tháng mười một, hình như hơi sớm thì phải?”

“Rất nhanh chứ sao.”

Thích Nghi không hiểu tại sao cô bé bỗng dưng lại muốn nói chuyện này, nhưng nghĩ thâm chắc là bé muốn được nghỉ học, nên cũng không để chuyện này trong lòng, nói: “Chị biết rồi, rảnh học hành cho tốt đó.”

“Dạ.” Tiểu Thảo sáng khoái nói: “Em mới vừa tan lớp, chuẩn bị đi về đây, liên lạc lại chị sau nhé.”

“Được. Tạm biệt...” Thích Nghi còn chưa chào tạm biệt xong, đã nghe tiếng điện thoại “Tít” một cái bị ngắt mất.

Cô bé này, từ khi nào trở nên hấp tấp như vậy rồi?

Cô cũng không nghĩ quá nhiều, ngủ thẳng một giấc.

Vì vậy, cô không hề biết, cô bé nghịch ngợm kia đang ở bên kia đã có kế hoạch.

Thời gian sau đó, Thích Nghi đều ở đây thay thế Thiên Nhiên sắp xếp công việc, mỗi ngày dường như đều đi sớm về trễ, bận tới mệt tới mõi.

Có lúc Thiên Nhiên sẽ theo cô đi gặp đối tác, có lúc thì một mình ở lại khách sạn, còn George thỉnh thoảng có trở lại thăm hai người, nhưng phần lớn Thích Nghi đều không để ý đến cậu. Thứ nhất là vì công việc của cô bận rộn, thứ hai cô hy vọng cậu có thể tự động trở về Newyork đi học. Nhưng George đối với sự thờ ơ của cô cũng như không có hề gì, trước sau như một vẫn ở lại Ôn Thành.

Rất cuộc, Thiên Nhiên cũng có buổi quay quảng cáo phát triển cho Ôn Thành đầu tiên. Làm người đại diện, tự nhiên Thích Nghi cũng phải theo cô ấy đến trường quay quảng cáo.

Cuộc sống đến giờ vẫn bình thản không hề sóng gió gì, vậy mà sắp tới, lại hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trúng Chiêu

Trường quay quảng cáo đặt tại vùng ngoại ô của Ôn Thành gọi là La Sơn.

Phong cảnh ở ngọn núi này xinh đẹp vô cùng, thế núi cao chót vót, chừng hơn 1000m, trên đỉnh có một bình nguyên* diện tích khá lớn, là khu vực quay quảng cáo mà các đạo diễn ở Ôn Thành thích nhất. Bởi vì quảng đường từ thành phố đến đây tương đối xa, lúc Thích Nghi và Thiên Nhiên tới được La Sơn thì tổ quay phim đã đến rồi.

*Bình nguyên: là một khu vực bằng phẳng.

Mà ở đó, còn có thêm hai tổ quay phim cũng đang quay nữa.

Họ là tổ quay phim ngoại cảnh của tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh và tổ quay phim cho bộ phim đầu tiên Vận Rủi của công ty Ngôi Sao Ngày Mai.

Cuối cùng người được chọn làm gương mặt đại diện cho tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh là GiGi, bên ngoài có tin tức nói rằng, lúc trước Nara cũng có đi thử vai và cả Lâm Chiêu nữa nhưng sau đó cả hai đều bỏ qua lần quay thử lại, mà cô ta cùng với nhà tài trợ của quảng cáo lần này, chủ tịch tập đoàn Đông Phương Châu – Đông Phương Tín hình như có quan hệ, bởi vậy mới đạt được vị trí đó. Không nói đến làng giải trí làm sao để lảng xê, nói tóm lại, GiGi được làm nữ chính cho quảng cáo này.

Mọi người gặp nhau, Thiên Nhiên đến chào hỏi cùng Dịch Nhiên. Thích Nghi cùng anh ta cũng mới gặp qua có một lần, thậm chí còn không nói chuyện, cho nên cô chỉ thờ ơ đứng bên cạnh.

GiGi nhìn ra cô, môi cô ta mấp máy, nhưng cuối cùng không nói gì.

Thích Nghi cũng làm như không biết cô ta.

Nữ chính của một tổ quay phim khác là ngôi sao mới nổi Uyển Uyển, cô ấy từng cạnh tranh với GiGi vị trí nữ chính cho quảng cáo của tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh, ban nãy hai người gặp mặt, ngoài trừ tiếng chào hỏi lơ đãng, sau đó cũng không xã giao thêm nữa.

Ánh mắt của Uyển Uyển khá tốt, thấy Thiên Nhiên cùng GiGi không hề lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, lập tức nhiệt tình bước tới chào hỏi với Thiên Nhiên, hơn nữa còn nói mấy câu, cho tới lúc trợ lý đi cùng cô ấy nói sắp bắt đầu mới chịu đi.

“Đúng là một người lễ phép, khiêm tốn lại ham học hỏi.” Nhìn bóng Uyển Uyển đi xa, Thích Nghi cười một tiếng: “Thực lực của cô ấy rất mạnh, tương lai sự nghiệp chắc chắn vô cùng sáng lạn.”

Lúc nói đến câu sau cô thoáng liếc mắt thấy GiGi đang nhìn bọn cô, sắc mặt người đằng sau sa sầm xuống, hai cánh buồm thông nắm chặt thành nắm đấm.

Thiên Nhiên hơi ngạc nhiên vì Thích Nghi nói chuyện như vậy, không nhịn được nhìn cô trách móc.

Thích Nghi mỉm môi cười một tiếng, cũng không giải thích, chỉ nói: “Đi, chúng ta đi gặp đạo diễn.”

Công việc cũng sắp bắt đầu, Thiên Nhiên cũng không tiện hỏi nhiều, lập tức bước theo Thích Nghi.

Phía sau, ánh mắt GiGi lạnh lùng nhìn bóng lưng của các cô, cắn chặt hàm răng.

Thiên Nhiên quay quảng cáo cho một hãng nước suối thiên nhiên tinh khiết, quá trình cũng tương đối thuận lợi, chỉ trong khoảng một tiếng, đã quay xong mấy cảnh. Sau đó đạo diễn hô tạm dừng nghỉ ngơi một lát, quay thêm một cảnh nữa thì có thể kết thúc công việc đi ăn cơm.

Thích Nghi nhân lúc nghỉ ngơi dặm lại lớp trang điểm cho Thiên Nhiên, sau đó đưa cho cô ấy một chai nước suối.

Thiên Nhiên xua tay.

Mới nãy lúc quay cô uống quá nhiều nước, giờ mà uống nữa chắc bụng nó căng lên mất.

Thích Nghi tự mình uống.

“Ê, đó không phải tiêu thư của tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh Sở Niệm sao? Chồng sắp cưới của cô ấy cũng cùng đến xem quảng cáo trang sức nữa sao.....” Có một âm thanh nhỏ nhỏ bên cạnh truyền đến, mấy người phụ tá bên kia đang nói chuyện với nhau: “Còn có, đó, đó.....Người đó hình như là tổng giám đốc của truyền thông Đông Phương Châu, chẳng lẽ bên ngoài đồn thổi anh ta có quan hệ với GiGi là thật sao? Cho nên anh ta mới tới đây xem à?”

Nghe đến đó, Thích Nghi lập tức bị ngụm nước vừa nuốt xuống cổ họng làm bị sặc. Để tránh cho Thiên Nhiên ngồi đối diện gặp nạn, cô đột ngột xoay người, phun hết nước trong miệng ra. D.ienn.dda.nn.lequ.ii.doo.n

Lại đứng lúc làm cho người đàn ông anh tuấn đang bước về hướng của cô bị trúng chiêu.

Toàn bộ trường quay lập tức trở nên yên tĩnh, mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn chăm chăm Trần Thích Nghi.

Đắc tội với người đàn ông này, để xem một nhân vật nhỏ nhoi như cô, làm sao mà giải quyết hậu quả!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: 70.1: Bức Cô Đến Đường Cùng

Người bị cô phun trúng chính là Đông Phương Tín.

Anh ướt hết toàn thân, từng giọt nước trong suốt tách tách chảy xuống, nhìn như là ướt mem cả rồi!

Thích Nghi hiếm khi há to miệng, không thể nào khép lại. Chai nước khoáng trong tay cô “Bịch” một tiếng rơi xuống đất.

Bọt nước văng khắp nơi, có một ít còn dính lên ống quần anh.

Lần này, cả người Đông Phương Tín từ trên xuống dưới đều bị cô làm cho hồng bết, nhìn vô cùng nhếch nhác. Mặt mày anh xanh mét, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thích Nghi chăm chăm, trong mắt như có từng đám mây đen che khuất, sức ép làm Thích Nghi thiếu chút hít thở không được.

Cô có thể nói mình không hề cố ý hay không?

Đôi môi cô giật giật, muốn mở miệng, thế nhưng lại không nói được lời nào.

Cái mà giải thích thì cũng thật chẳng nghĩa lý gì!

“Trời ơi!” Thiên Nhiên nhẹ nhàng che miệng, là người đầu tiên phát ra âm thanh.

“Cái đó.....Đông Phương tiên sinh, thật sự xin lỗi, cực kì xin lỗi, tôi không có cố ý.” Cuối cùng Thích Nghi cũng hồi hồn lại, nhớ tới lần trước bọn họ gặp nhau hình như cô cũng đắc tội với anh, anh còn tuyên bố muốn chinh phạt cô, dưới tình huống đó, cô khẩn trương xoay người rút một hộp khăn giấy chà lau trên gương mặt Đông Phương Tín: “Tôi không phải muốn phun vào anh, trùng hợp lúc đó anh vừa đi ngang qua thôi-----“

“Trần Thích Nghi, ý của cô là.....” Đông Phương Tín bất chợt giữ chặt cổ tay của cô, lời nói lạnh lẽo phun ra từ miệng của anh: “Đây là lỗi của tôi?”

“Đương nhiên tôi không có ý đó.” Nhịn xuống cổ tay đau nhói khó chịu, Trần Thích Nghi cũng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh: “Là do nước không biết nghe lời, nên dính lên người của anh-----“

“Câm miệng!” Đông Phương Tín có cảm giác muốn bóp cổ giết chết sự vọng động của cô, dùng sức hất tay của cô ra: “Đừng có đem lỗi đổ cho nước trên người.”

“Sau lưng tôi không có mắt, làm sao biết anh đột nhiên đi tới đây.....Hơn nữa, tôi cũng đã nói xin lỗi rồi.....“

“Cô còn dám nói?”

Lời nói nghiêm nghị mang theo hơi lạnh thổi qua trên đầu, làm Thích Nghi có cảm giác sắp bị tiêu diệt tới nơi rồi. Thân thể cô co rúm lại, ánh mắt liếc qua lại thấy mọi người xung quanh đang dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn bọn họ chăm chăm, thậm chí một câu thời vận không đủ. Dù sao, trong mắt những người ở đây, chắc hẳn đều cho rằng toàn bộ là cô sai, cô cũng không thể nào chối cãi rồi.

Kế sách duy nhất bây giờ, chỉ có thể cúi đầu mà thôi.

Trong lòng thờ dài một tiếng, khóe miệng cô co quắp: “Tôi không nói nữa, đây là lỗi của tôi, tôi nhận.”

“Đông Phương tiên sinh, thành thật xin lỗi, cô ấy cũng không cố ý.” Thiên Nhiên ở bên cạnh giải thích giúp cô: “Có thể đột nhiên nhìn thấy anh, nên cô ấy quá kích động-----“

Đông Phương Tín gờ tay lên, ý nói cô ấy không cần tiếp tục.

Trong lòng anh, đã sớm nhận định Thích Nghi là cố ý. Thù mới hận cũ, anh cũng muốn cùng nhau báo một lần mới được!

Thiên Nhiên chỉ có thể im lặng, hơi giương mắt nhìn lên, phát hiện ánh mắt người đàn ông bên cạnh này đang gắt gao trừng cô.

Cứ tưởng rằng, đã hiểu rõ cách anh đối xử với người xung quanh rồi, lần sau có gặp cô cũng có thể bình thân đối mặt, nhưng vừa nhìn đến ánh mắt thâm thúy kia, hai chân cô có cảm giác nhũn ra, dường như đứng không vững, nếu không phải Thích Nghi phát hiện thay đổi mà đỡ lấy khuỷu tay của cô, chỉ sợ hôm nay cô đã trở thành đối tượng để mọi người cười nhạo rồi.

Bọn họ gặp lại ở đây dưới tình cảnh không nói nổi như thế này!

Lúc đó, nhóm mấy người tài xế của Đông Phương Tín đã tới trước đưa cho anh một cái khăn lông sạch sẽ, để anh đem nước trên người lau sạch đi.

Một lát sau, anh đã trở lại dáng vẻ anh tuấn xuất sắc, ngoài trừ áo có hơi ẩm ướt một chút, còn lại gần như hoàn mỹ. Làm cho mấy cô gái xung quanh mắt cũng mờ to trong lòng tràn đầy nhiệt huyết.

Dĩ nhiên, cũng có ngoại lệ.

Thí dụ như, nhóm người Thiên Nhiên, Thích Nghi còn có Sở Niệm.

“Mọi người toàn bộ đứng ở đây làm gì? Không cần làm việc nữa hay sao?” Sau khi Lý Tốc nhận lại khăn lông Đông Phương Tín đưa, ánh mắt lạnh lùng nhìn mấy người đứng xung quanh một lượt: “Giải tán đi!”

Tất cả mọi người tức giận nhìn anh ta một cái, sau đó nhanh chóng tán đi.

Không hổ là người bên cạnh Đông Phương Tín, không nghĩ đến anh ta lại có khí thế đến vậy.

“Anh hai, anh không sao chứ?” Sở Niệm nhảy lên trước một bước nhìn về phía Đông Phương Tín, cười nắc nẻ hỏi: “Anh có muốn gọi người mang một bộ quần áo mới đến đây hay không?”

“Em cũng hả hê như vậy sao?” Hiếm khi thấy Đông Phương Tín trầm mặt với cô như vậy.

“Không dám.” Sở Niệm che cái miệng nhỏ nhắn hơi mỉm cười, sau đó nhìn về phía Thích Nghi: “Trần tiểu thư, bình thường chỉ cần anh ấy tức giận xong cũng lập tức hết chuyện, cô không cần phải lo lắng.”

Thích Nghi gạt đầu, nhin không được nhìn cô ấy mấy lần.

Người này là tình địch mạnh mẽ của Thiên Nhiên.

Dịu dàng, lương thiện, xinh đẹp lại có tài! Cùng đứng với người đàn ông tên Trình Kiều phía sau lưng cô ấy nhất định là một đôi trời sinh.

Chẳng trách Thiên Nhiên cũng không muốn tranh giành!

“Giới thiệu cho mọi người một chút, đây là chồng sắp cưới của tôi Trình Kiều.” Sở Niệm xoay người kéo cánh tay Trình Kiều ra, chỉ chỉ về phía Thiên Nhiên và Thích Nghi: “Nara chắc là anh biết, cô ấy là người đại diện của Nara Trần Thích Nghi.”

“Chào anh.” Thích Nghi mỉm cười chào hỏi.

Cánh môi Thiên Nhiên hơi nhúc nhích, không hề muốn khách sáo chào hỏi bọn họ, ai ngờ cánh tay dài của Trình Kiều đưa ra, bàn tay đưa trước mặt cô, âm thanh lộ ra sự âm trầm khó nắm bắt, lại mang theo sự lạnh lùng: “Lam tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Một câu “Đã lâu không gặp”, chính là công khai muốn nói với mọi người trước đây bọn họ đã từng quen biết.

Sắc mặt Thiên Nhiên bỗng dưng trở nên trắng xanh, hành động này của Trình Kiều, làm cô hoàn toàn không có chuẩn bị.

“Hai người biết nhau sao?” Thái độ này làm Sở Niệm hơi ngạc nhiên.

“Quen biết cũ thôi.” Trình Kiều dịu dàng nhìn Sở Niệm một cái: “Nhưng mà nhiều năm chưa gặp lại.”

Anh ta nói tới đây, hơi ngừng lại, ánh mắt nhìn xoáy vào Thiên Nhiên: “Lam tiểu thư, làm sao vậy? Không nhận ra tôi sao?”

Bàn tay của anh ta, cũng chưa rút lại.

Trong lòng Thiên Nhiên lo sợ, lại thêm khổ sở. Trong cái nhìn soi mói không mang theo chút tình cảm nào của người đàn ông kia, cô cắn cắn môi, cũng đưa bàn tay nhỏ bé ra, mạnh mẽ đè xuống tâm tình của mình: “Trình tiên sinh, rất vui được gặp lại.”

Cô dùng cách xưng hô bình thường xa cách gọi anh ta, đem khoảng cách giữa bọn họ càng kéo ra.

Cố gắng rút bàn tay thon nhỏ của mình về Thiên Nhiên phát hiện anh dùng lực khá lớn, làm đau cả tay của cô.

Ở một bên, đôi mày thanh tú của Sở Niệm nhẹ nhũn lại. Cô ấy vừa định mở miệng nói gì đó, lại bị Trình Kiều cầm một bên cổ tay: “Đông Phương, tôi dất

tiểu Niệm qua bên kia xem quảng cáo của tập đoàn Châu Bảo Láp Lánh quay có thuận lợi hay không.”

Đồng Phương Tín là người khôn khéo, từ lúc anh nhìn thấy Trình Kiều và Thiên Nhiên giằng co đã nhìn ra giữa bọn họ nhất định có quan hệ không bình thường. Lúc này nghe anh ta nói vậy, lập tức gật đầu.

Sở Niệm bị Trình Kiều ôm bả vai bước đi.

Lạnh lùng nhìn bóng lưng của bọn họ bị nhóm quay phim của Dịch Nhiên che khuất, Thích Nghi hơi nghiêng người qua, định lựa lời an ủi Thiên Nhiên, không ngờ người phía sau lại cười nhẹ một cái trước: “Tớ không sao. Tớ đi vệ sinh một chút, một lát còn phải tiếp tục quay nữa!”

Thiên Nhiên xoay người đi.

Thích Nghi đang định đuổi theo, lại bị ai đó nắm lấy, cứng rắn kéo cô lại.

“Anh muốn làm cái gì?” Ánh mắt nhìn đến chủ nhân của cái tay to đang kéo mình, lông mày Thích Nghi nhíu chặt lại: “Thả ra-----“

Lời nói của cô chưa từng thành công, cả người bị Đồng Phương Tín đẩy tới một cái thân cây to đứng bên cạnh.

Cây cối ở La Sơn phần lớn đều là lâu năm, lúc này Thích Nghi cũng đang dựa vào một cái cây khá to. Bên cạnh cây đại thụ này lại là một cái dốc đứng cao chót vót, thân hình nhỏ bé của Thiên Nhiên bị lồng ngực của Đồng Phương Tín và cái cây vây lại ở giữa, không có đường thoát ra.

Thích Nghi nhìn sườn dốc đầy bụi cỏ bên cạnh, trong lòng hơi run sợ. Cô co co bả vai, liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện mình đang trong thế yếu, tâm trạng cực kì khó chịu: “Đồng Phương Tín, anh tránh ra cho tôi.”

“Tránh ra? Nợ nần của chúng ta còn chưa tính toán rõ ràng, không tính toán cho tốt thì sao được chứ?”

“Nợ nần gì? Chúng ta chẳng có nợ nần gì cả.....”

“Không có nợ nần gì? Hôm đó cô còn mắc nợ tôi đấy.”

“Tôi cũng đâu cố ý, ai biết lúc đó anh sống chết không chịu thả tôi làm gì?” Thích Nghi ngửa cằm lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đồng Phương Tín: “Hơn nữa cuối anh cũng đâu có bị làm sao không phải ư?”

“Cô cho rằng một câu ‘Cuối cùng không có việc gì’ là có thể đem toàn bộ chuyện đó phủ sạch sẽ đó chứ?” Khóe miệng Đồng Phương Tín nhếch lên, trong mắt như có ánh lửa lóe lên: “Cô có biết, bởi vì cô, mà xem chút nữa tôi bị đưa đến đồn cảnh sát hay không!”

“Làm sao mà tôi biết được?” Thích Hợp không hề biết chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy, tự biết mình đuối lý, giọng nói cũng nhỏ lại.

Đồng Phương Tín lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng.

Cảm thấy lửa giận của anh, bả vai Thích Nghi co rụt lại, ánh mắt liếc nhìn anh: “Vậy tôi xin lỗi, được rồi chứ?”

“Xin lỗi cũng chẳng tác dụng gì cả, nếu không cần cảnh sát làm gì.”

“Chứ anh muốn thế nào?”

“Tôi vẫn chưa nghĩ ra.” Nhìn Thích Nghi biểu hiện sắp nổi giận, trong lòng Đồng Phương Tín thấy khá hơn nhiều: “Chờ tôi suy nghĩ kĩ càng sẽ nói cho cô biết.”

Như vậy không phải so với lăng trì xử trảm cũng chẳng khác gì nhau sao?

Thích Nghi tức giận nhìn anh chằm chằm: “Cho anh một phút suy nghĩ, nếu như nghĩ không ra, vậy ân oán giữa chúng ta coi như bỏ qua!”

“Tôi nghĩ xong rồi.” Thích Nghi vừa mới dứt lời, Đồng Phương Tín cũng nhàn nhạt nở nụ cười nói ngay: “Cô theo tôi một ngày.”

“Cái gì?”

“Hay cô nghĩ muốn nhiều hơn?”

Nghe giọng nói của anh giống như chế giễu, đột nhiên Thích Nghi nhớ tới lần trước anh cũng từng nói qua yêu cầu như thế. Ngày đó anh yêu cầu cô đi cùng một đêm, sau đó chỉ là đưa cô đi gặp bạn bè, trên cơ bản cũng không có chuyện gì xảy ra. Nếu vậy, lần này thì sao? Nghe giọng điệu của anh, dường như cũng không có ý định làm chuyện xấu xa gì----

Nghĩ đến đây, cô cắn răng một cái: “Được, nhưng anh không thể bảo tôi làm bất cứ chuyện gì trái lương tâm.”

“Trái lương tâm là chuyện gì?” Ánh mắt Đồng Phương Tín nhàn nhạt liếc nhìn đến trước ngực của cô.

“Đương nhiên tôi không có cách nào chấp nhận loại chuyện đó.....” Thích Nghi đang nói, bỗng dừng nhận thấy ánh mắt của anh, không khỏi giận dữ,

lấy hai cánh tay che trước ngực, cắn răng nghiêng lợi: “Khốn kiếp, anh nhìn đi đâu vậy?”

Đông Phương Tín nhẹ nhàng thờ: “Vừa nhìn đã biết là 34A, chẳng nhấp nhô chút nào, Thái Bình Công Chúa!”*

*Thái Bình Công Chúa: ta cũng không biết cái này nghĩa gì, nhưng đại khái chắc là anh chê chị ngực lép.

“Anh mới Thái Bình Công Chúa, cả nhà anh...!”

“Dám nói đến người nhà của tôi tôi sẽ giết cô!”

Nghe Đông Phương Tín hung hăng cảnh cáo, trái tim Thích Nghi giật mình.

Hình như anh rất bảo vệ người nhà của mình-----

Những người nhà kia được anh bảo vệ, cũng thật là hạnh phúc đúng không?

Nghĩ tới đây, trong lòng cô hơi nhói lên.

Dù sao, cho đến tận bây giờ cô chưa từng được cảm nhận cái cảm giác được người nhà bảo vệ. Chắc là rất tuyệt vời, hạnh phúc hơn nữa là vui vẻ?

Cô buồn phiền, cũng không thể biết được câu trả lời.

Nói chung, loại cảm giác đó vĩnh viễn cô sẽ không thể nào hiểu được.

“Còn nữa.....” Đông Phương Tín bỗng dừng đưa tay nắm chặt cằm của cô, âm thanh lạnh lùng cảnh cáo: “Cho dù Trình Kiều cùng Lam Thiên Nhiên có quan hệ như thế nào, cũng không cho phép cô nhúng tay vào.”

“Vậy tại sao anh có thể nhúng tay?”

Đúng là người theo chủ nghĩa độc tài!

Trong lòng Thích Nghi tức giận, cười nhạt một cái: “Anh không có quyền gì kiểm soát chuyện của tôi!”

“Chuyện của cô tôi cũng chẳng có hứng xen vào.” Đông Phương Tín hừ nhẹ một tiếng, sau đó lạnh lùng nói: “Nhưng nếu làm cho tiểu Niệm khổ sở, thì khổ sở mà Lam Thiên Nhiên phải chịu đựng sẽ gấp ngàn lần như vậy!”

“Anh-----“

“Cô tự biết mà giải quyết cho tốt!”

Thích Nghi cảm giác một gió mát lướt qua trước mặt, Đông Phương Tín đã bước cách xa cô.

Tầm lưng kia, có cảm giác âm trầm vô cùng!

Lông mày Thích Nghi nhíu chặt lại, trong lòng có cảm giác khó chịu cực kì.

Không những chỉ vì tình cảnh của Thiên Nhiên trong tương lai, mà còn vì bị người khác mạnh mẽ uy hiếp mà không vui.

Cảm giác chẳng dễ chịu chút nào!

Nhìn Lý Túc mở ra một chiếc hộp tinh xảo đưa tới trước mặt GiGi, trường quay một hồi âm thanh hít khí lạnh vang lên.

Trong chiếc hộp đựng một sợi dây chuyền hồng ngọc Red Diamond giá trị mấy triệu, ánh sáng khúc xạ lấp lánh chiếu ra xung quanh, hết sức chói mắt.

“Ồ----“

“Thật là đẹp!”

Một loạt những tiếng thờ dài vang lên, rất tự nhiên GiGi trở thành đối tượng được mọi người hâm mộ.

GiGi cũng hơi ngạc nhiên. Cô ta ngược mắt nhìn lên, nhìn người đàn ông cao lớn tuấn tú đứng trước mặt: “Tín thiếu, đây là....”

“Hôm nay em vì Châu Bảo Lấp Lánh quay quảng cáo rất cực khổ, sợi dây chuyền hồng ngọc Red Diamond này rất hợp với màu da của em, tặng cho em.” Khóe miệng Đông Phương Tín hơi nhếch lên, cười đến rức rờ: “Em đeo lên đi.”

“Được.” GiGi không chút do dự đồng ý.

Đồng Phương Tin tự tay cầm sợi dây chuyền đeo lên cho cô ta.

Sợi dây chuyền đó đúng là rất hợp với GiGi, sau khi cô ta đeo vào, cả người cũng rực rỡ lên không ít.

Về mặt của Trình Kiều bình thản: “Như vậy quảng cáo của Châu Báu Lấp Lánh còn chưa kịp ra, thì cũng đã đưa đến chấn động lớn rồi, anh ta làm vậy mới là quảng cáo tốt nhất cho Châu Báu Lấp Lánh.”

Sở Niệm gật đầu đồng ý.

Ánh mắt của Trình Kiều, lại đang nhìn đến chỗ một nhóm khác đang quay cách đó không xa.

Ở bên kia, cô gái xinh đẹp vừa quay xong phần cuối, tầm mắt đưa ra xa xa bắt gặp ánh mắt của anh ta, lập tức tránh đi chỗ khác.

Thân thể Thích Nghi ngăn cản ánh mắt của bọn họ, vỗ vỗ bả vai Thiên Nhiên: “Không nên nhìn, cậu nên để cho anh ta biết, anh ta làm ra vẻ tự nhiên, thì cậu cũng giống vậy rất thoải mái!”

“Tớ không sao.” Thiên Nhiên miễn cưỡng cười cười.

“Tốt lắm, mọi người kết thúc công việc đi ăn cơm, buổi chiều quay thêm hai phần nữa thì quảng cáo thành công tốt đẹp rồi.” Đạo diễn ra lệnh: “Mọi người nghỉ ngơi một chút đi, chiều một một giờ tập họp nhé.”

Thấy công việc kết thúc, mọi người lập tức trở nên thoải mái, tiếng trao đổi bắt đầu vang lên không ngừng.

“Tin thiếu vậy mà đối với GiGi cũng thật là tốt, ra tay hào phóng như vậy, sợ lại có người sắp được gả vào nhà giàu có rồi.”

“GiGi hiện tại cũng rất nổi tiếng mà.”

.....

Thích Nghi và Thiên Nhiên không muốn nhiều chuyện, hai người nhanh chóng đi trước.

Trên đỉnh núi có mấy khách sạn nhỏ, có thể ăn và ở.

Khi hai người vào khách sạn không làm cho người khác chú ý lắm. Bình thường người nổi tiếng đến đây khá nhiều, mấy nhân viên phục vụ kia nhìn những nhân vật lớn miết chắc cũng quen rồi.

Ngược lại, có một người khiến cho Thích Nghi phải chú ý.....

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 70.2

Thiên Nhiên cũng nhìn thấy cô ta: “Ừa, đó có phải là Phong Chi Sơ không?”

“Chính là cô ta.” Thích Nghi cùng Thiên Nhiên đi tới một cái bàn ngồi xuống.

“Tại sao cô ấy lại có thể đi vào đây?” Thiên Nhiên nghi ngờ hỏi.

La Sơn có một quy định, trừ nhân viên của đoàn quay phim cùng với người của khách sạn này, cho tới hiện tại đều không cho phép những người không có phận sự vào đây. Đặc biệt là phóng viên. Nếu không, nội dung phim của mấy tổ quay sớm bị lọt ra ngoài mất? Như vậy, cũng không có đoàn quay phim nào thêm tới đây nữa rồi.

Thích Nghi cười một tiếng: “Chắc là sau lưng cô ta cho chỗ dựa vững mạnh!”

Thiên Nhiên không hiểu lắm nhìn cô.

“Cậu có nhớ tình cảnh lần trước chúng ta gặp cô ta không? Nhất định là có một nhóm người ở phía sau thao túng chuyện lần đó.” Thích Nghi nhún nhún vai: “Tớ đã nói rồi, chưa chắc cô ta vì cậu mà tới, nhưng cũng có khả năng.”

“Cô ta cũng chỉ nghĩ kiếm chút tin tức thôi.” Thiên Nhiên lấy tay chống cằm: “Hôm nay Trình Kiều cũng tới, chắc không phải anh ấy bảo Phong Chi Sơ tới, rồi cuộc cô ta làm việc cho ai chứ?”

“Không biết.” Thích Nghi vẫy tay, kêu phục vụ đến để gọi đồ ăn.

Thiên Nhiên nhú nhú chân mày, đợi phục vụ đi khỏi, lại nói: “Thích Nghi, liệu có phải cô ta để ý cậu không?”

Đôi mày thanh tú của Thích Nghi nhẹ nhướng lên: “Có thể lắm chứ.”

“Sao mà cậu chẳng để ý chút nào vậy?”

“Bây giờ bọn họ ở trong tối, chúng ta ở chỗ này lo lắng đâu có tác dụng gì?” Hai tay cô đặt trên bàn, Thích Nghi ôn nhã cười cười, an ủi: “Thiên Nhiên, không cần lo lắng quá, cái gì tối sẽ tối thôi.”

Thiên Nhiên còn muốn nói tiếp, lại nghe giọng nói của một cô gái: “Nara, Trần tiểu thư, hai người cũng tới quán này ăn cơm hả?”

“Ừ, cô hoàn tất công việc rồi ư?” Thiên Nhiên mỉm cười nói.

“Dạ” Uyển Uyển liếc nhìn chỗ ngồi bên cạnh các cô: “Em thấy chỗ này không có ai ngồi, em ngồi ăn cơm chung ở đây được không?”

Thiên Nhiên có hơi bất ngờ, Thích Nghi cũng đã đồng ý: “Ngồi đi!”

Uyển Uyển thân nhiên cười, nói “Cám ơn” rồi ngồi xuống.

Bởi vì cô ấy ngồi ở đây nên Thích Nghi và Thiên Nhiên không tiếp tục nói về vấn đề Phong Chi Sơ nữa.

Uyển Uyển gọi cơm, trong lúc ăn, thỉnh thoảng cô cũng hỏi Thiên Nhiên về một ít kinh nghiệm trong nghề. Thiên Nhiên hiền hòa, mấy vấn đề của cô ấy Thiên Nhiên đều trả lời hết. Cô ấy rất là vui vẻ, cười rạng rỡ nhìn Thiên Nhiên: “Chị Nara, có thể học tập kinh nghiệm với chị, em cảm thấy thật vinh hạnh.”

“Chúng ta cũng là học hỏi lẫn nhau mà.” Thiên Nhiên ra nghề sớm hơn cô ấy, danh tiếng ở quốc tế rất tốt, cũng nổi tiếng hơn cô ta, thế nhưng lại rất khiêm tốn lễ độ.

Uyển Uyển nghe vậy, liền cười hết sức vui vẻ: “Chị Nara, kinh nghiệm của chị thật là nhiều, không biết mai một em có thể tiếp tục học hỏi kinh nghiệm với chị nữa hay không.”

Cũng đã gọi chị rồi, làm cho quan hệ trở nên thân thiết hơn nhiều đi.

Thiên Nhiên chỉ cười nói một tiếng “Được”.

Trong lúc họ thảo luận, sự chú ý của Thích Nghi vẫn đặt trên người Phong Chi Sơ đằng kia. Về mặt cô gái kia rất là chăm chú, vẫn luôn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Thấy vậy, ánh mắt của Thích Nghi, cũng nhìn sang đó.

Đó là vị trí quay quảng cáo của tập đoàn Châu Bảo Lấp Lánh----

Chẳng lẽ là do bọn cô lo lắng nhiều rồi, Phong Chi Sơ cũng không phải vì họ mà tới, còn lần đầu gặp nhau ngày ấy, thực sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Cô ta chỉ muốn lợi dụng người phụ nữ kia để làm một tin tức độc quyền, mà họ trùng hợp chạy xe ngang qua, cho nên mới gặp phải?

Thích Nghi đang suy nghĩ lan man thì giọng của Thiên Nhiên vang lên: “Thích Nghi, cô ấy thật sự là một người mới rất tốt.”

“Hả.....” Thiên Nhiên hồi hồn, nhìn Thiên Nhiên: “Cái gì?”

“Uyển Uyển đó!”

“À.” Thích Nghi không chú ý tới Uyển Uyển lắm, lúc này nhìn lại không thấy cô ấy cô ấy ở đây, không khỏi nhú mày: “Cô ấy đâu rồi?”

“Đi nghe điện thoại rồi.” Thiên Nhiên chỉ về một hướng khác.

Thích Nghi nhìn qua, Uyển Uyển cũng vừa vặn xoay người nhìn lại. Ánh mắt giao nhau thì Uyển Uyển nhanh chóng quay mặt đi.

Cô ấy hình như đang sợ cái gì thì phải?

Trong lòng Thích Nghi tự nhiên có cảm giác như vậy.

“Lam tiểu thư, Trần tiểu thư.” Phong Chi Sơ đi tới trước mặt họ, ánh mắt lấp lánh: “Thật đúng là hai người rồi, chúng ta lại gặp nhau!”

“Phong tiểu thư.” Thiên Nhiên mỉm cười: “Thật là trùng hợp.”

“Vừa khéo, hôm nay tôi đến đây phụ giúp.” Phong Chi Sơ buông tay: “Không ngờ hai người cũng đang quay phim ở đây.”

“Cô ở đây phụ ư?” Thiên Nhiên nghi ngờ hỏi.

“Ừ.” Phong Chi Sơ cười nhạt: “Bà chủ khách sạn này là dì của tôi, hôm nay có hai nhân viên xin nghỉ, nên bà ấy mới gọi tôi đến phụ giúp. Nhìn hai người, hình như là ăn xong rồi.”

Tâm trạng Thiên Nhiên vui tươi hẳn lên, Thích Nghi cũng cảm thấy thả lỏng bớt.

Xem ra, đúng là họ suy nghĩ quá nhiều rồi!

“Hai người muốn tính tiền chưa? Để tôi giảm giá cho hai người.” Phong Chi Sơ cảm hóa đơn gọi món của hai người lên: “Có thể giảm được 5% đấy nhé! Tổng cộng tất cả là 500 đồng.”

“Cám ơn!” Thích Nghi đưa tiền cho cô ta.

“Tôi phải thay dì tôi tiếp đãi hai người mới đúng, hai người cứ tự nhiên, tôi xin phép bận công việc một chút.” Phong Chi Sơ cầm tiền cùng với hóa đơn bữa ăn đi mất.

Thiên Nhiên cười cười: “Coi bộ sự xuất hiện của cô ấy chỉ là tình cờ mà thôi.”

Thích Nghi từ chối cho ý kiến.

Không cần biết lời nói của Phong Chi Sơ ban nãy có đúng hay không, nhưng từ thái độ của cô ta hôm nay đối với bọn cô mà nói đã rất kì lạ rồi. Cố nhớ trước đây không lâu ở câu lạc bộ Nhà Nhà Đốt Đèn có gặp qua Phong Chi Sơ, nhưng mà lúc đó thậm chí cô ta không hề muốn chào hỏi, hôm nay tại sao lại đột nhiên nhiệt tình như vậy!

“Bên tổ quay phim của em đang rất vội vã, chị Nara, hiện tại chắc em phải quay về tập rồi, một lát chị trả tiền giúp em luôn được không?” Uyển Uyển trở lại, móc ví tiền ra: “Bao nhiêu tiền vậy ạ, em đưa chị.”

“Không cần đâu, dù gì cũng không có bao nhiêu.” Thiên Nhiên nói: “Coi như tôi mời khách, mừng chúng ta quen biết nhau.”

Ánh mắt Uyển Uyển trong trẻo, nhìn Thiên Nhiên cười gật đầu: “Vây cảm ơn nhiều, lần sau em sẽ mời.”

Thiên Nhiên gật đầu.

“Chị Nara, quảng cáo của chị buổi chiều chụp nữa là xong rồi chứ?” Trong mắt Uyển Uyển lộ ra ánh sáng hâm mộ: “Thật tốt quá!”

“Còn có hai đoạn nữa thôi, chắc buổi chiều là có thể quay xong.”

“Em vẫn còn ở đây quay à?”

“Dạ vâng, em vẫn còn ở đây.”

“Ồ, vậy chúng ta vẫn có cơ hội gặp mặt rồi. Vây em đi trước, liên lạc lại sau ạ, tạm biệt!” Uyển Uyển vẫy tay với bọn cô, sau đó rời đi trước.

Thiên Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay: “Nhóm quay phim của bọn họ rất vội vã hay sao vậy? Còn sớm như vậy đã bắt đầu rồi. Bây giờ mới có 12h thôi!”

“Chắc là do cần phối hợp thời gian đấy!” Thích Nghi nói: “Chúng ta cũng đi nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa cũng phải bắt đầu làm việc rồi.”

“Ừ.” Thiên Nhiên gật đầu.

Nói là đi nghỉ ngơi, nhưng vốn là Thiên Nhiên không hề buồn ngủ.

Trong đầu, đều là gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc của người kia. Các loại vẻ mặt khác nhau.

Khi đó anh ấy hoặc dịu dàng, hoặc nghiêm nghị, hoặc cương cường.nhưng chưa bao giờ lạnh lùng.

Cùng với dáng vẻ hôm nay gặp lại hoàn toàn khác nhau.

Ở trên giường lăn qua lộn lại vẫn không cách nào ngủ được, cô dứt khoát đứng lên.

“Thiên Nhiên.” Thích Nghi là người dễ tỉnh giấc, nhìn thấy Thiên Nhiên mặc áo khoát hình như chuẩn bị đi ra ngoài, không khỏi cau mày: “Cậu đi đâu vậy?”

“Tớ ra ngoài đi dạo một lát.” Thiên Nhiên mặc áo khoát xong xuôi: “Cậu ngủ đi!”

“Tớ đi với cậu.”

“Không cần đâu, tớ có chút chuyện hơi phiền lòng, cậu để cho tớ yên lặng một lát.”

Thích Nghi nhìn cô ấy nhú mày, nghĩ đến cô ấy thực sự cần chút không gian: “Được, cẩn thận một chút.”

“Nơi này cũng đâu phải đầm rồng hang hổ chứ, tớ không ăn mất đâu mà.” Thiên Nhiên không nhịn được cười một tiếng, phát tay đi ra ngoài.

Cô ấy đi ra ngoài, Thích Nghi làm sao mà ngủ tiếp cho được, lập tức cũng đứng lên.

Cô không phải muốn đi theo Thiên Nhiên, mà cũng là ra ngoài đi dạo.

Có một số việc, cô cần phải suy nghĩ kỹ lại mới được!

Bên trong nhà hàng Tây.

“Tôi no rồi, cũng ít khi được đến đây, nên muốn đi xung quanh xem một chút.” Trình Kiều lấy khăn ăn trên chân ra, lạnh nhạt nói: “Mọi người cứ từ từ ăn.”

“Anh mới ăn có một chút như vậy mà.....” Sở Niệm cau mày.

Đông Phương Tín đưa tay cầm lấy tay Sở Niệm đang để trên bàn, để cho cô im lặng, đồng thời lạnh nhạt nói với Trình Kiều: “Đi một chút rồi quay lại, đừng làm cho tiểu Niệm lo lắng quá.”

Trình Kiều gạt đầu, nhìn Sở Niệm cái, xoay người rồi đi.

Sở Niệm tránh khỏi tay của Đông Phương Tín: “Anh hai, anh làm gì vậy chứ?”

“Tâm trạng của cậu ta không được tốt.” Đông Phương Tín liếc cô một cái: “Đáng lẽ em phải nhìn ra mới phải.”

“Cũng bởi vì tâm trạng của anh ấy không tốt nên mới không ăn được gì.” Sở Niệm vỗ trán: “Em rất lo lắng cho anh ấy.”

“Vậy thì đi xem một chút đi.”

“Cái gì?”

Đông Phương Tín cười một cái, lòng bàn tay vuốt lên mái tóc của cô, trong mắt âm thầm khó hiểu: “Cậu ấy không muốn để em biết tâm trạng của mình không tốt, nhưng em lại biết. Em có thể nhân cơ hội cậu ấy không biết, yên lặng quan tâm cậu ta!”

Sở Niệm nghe vậy, hai mắt cô lập tức tỏa sáng: “Đúng rồi! Vẫn là anh hai thông minh.”

“Đi đi.” Trong mắt Đông Phương Tín tràn ngập sự khích lệ.

Sở Niệm gạt đầu, nhanh chóng đứng dậy đi theo phương hướng ban nãy Trình Kiều vừa mới rời đi.

Trông mắt Đông Phương Tín vô cùng thâm thúy, lộ ra một chút lo lắng. Anh ngoắc tay, gọi phục vụ đến tính tiền, rồi nhanh chóng rời khỏi nhà hàng Tây đó.

Con đường nhỏ ở La Sơn rất hẹp, sử dụng những cục đá xanh lót thành, hai bên trồng rất nhiều cây cối cao lớn, mấy cái dây leo theo đó bò lên, đi trên đường, rất là mát mẻ thoải mái.

Vậy mà, vừa thấy người đàn ông đang từ hướng ngược lại đi tới bỗng nhiên có cảm giác không kiềm chế được.

Tình cảnh hôm nay của mọi người rất lúng túng, khi vừa nhìn thấy anh ý niệm đầu tiên, cô lập tức muốn xoay người bỏ đi. Nhưng mà âm thanh lạnh lạnh của người đằng sau lại khiến cô đứng lại.

“Gấp gáp bỏ chạy như vậy, nhất định là do trong bụng có nhiều chuyện xấu.”

Đối phương nói ra mấy câu như vậy, nếu cô đi chẳng phải thật sự giống như bị nói trúng tim đen rồi sao?

Thiên Nhiên cắn răng, đành dừng lại.

Người đàn ông đó bước một bước lớn về phía trước, nhanh chóng đi tới trước mặt cô, môi mỏng nói ra mấy câu, gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Lam Thiên Nhiên, nếu cô đã đi, thì cũng đừng nên trở về!”

“Tôi trở về chỉ vì công việc.” Đây là lý do duy nhất mà Thiên Nhiên có thể nói ra.

“Công việc?” Trình Kiều cười lạnh: “Công việc của cô ở La Mã không phải rất thuận lợi sao? Cần gì phải trở về Ôn Thành này làm việc chứ?”

Thái độ lạnh lùng kia, làm Thiên Nhiên cảm thấy đau lòng. Cô nắm chặt quả đấm, ngẩng mặt lên, con ngươi quật cường chống lại ánh mắt lạnh thấu xương của anh: “Tôi đã nói, đây là công việc của tôi.”

Con mắt Trình Kiều lạnh lẽo: “Công việc của cô cũng không nên xuất hiện tại Ôn Thành!”

“Ôn Thành không phải của nhà anh, vì lý do gì mà tôi không thể làm việc ở Ôn Thành?”

“Lam Thiên Nhiên, cô có tin hay không tôi có thể làm cho cô không thể ở lại Ôn Thành được?”

Nghe giọng nói uy hiếp mang theo lạnh lùng của anh, Thiên Nhiên cảm thấy sống lưng cứng đờ. Làm sao cô cũng không thể tin được, người đàn ông trước mặt này lại là Trình Kiều mà cô biết. Anh ấy là người vô cùng hiền hòa tốt đẹp, bây giờ tại sao lại trở thành như vậy? Năm đó không phải là anh buông tay trước sao, bây giờ như thế nào mọi tội lỗi đều đổ lên đầu của cô hết rồi? Chẳng lẽ bởi vì nhà anh có tiền, thì coi cô không giống con người rồi chứ?

Nghĩ tới đây, Thiên Nhiên cắn răng, ánh mắt hoàn toàn không chịu khuất phục nhìn lại ánh mắt của anh: “Tôi tin, tôi tuyệt đối sẽ không lùi bước.”

“Được!” Trình Kiều giãn quá hóa cười: “Vậy cứ nhìn thử đi!”

Trong mắt ánh lên thứ ánh sáng, gọi là tuyệt tình!

Nhìn anh xoay người bước đi, Thiên Nhiên theo bản năng xông lên phía trước, chặn trước mặt anh: “Trình Kiều, anh cũng sắp đính hôn với Sở Niệm rồi, tại sao lại không chịu buông tha cho tôi?”

“Không buông tha cho cô?” Trình Kiều cười nhạt một cái: “Lam Thiên Nhiên, cô cho rằng mình là ai? Cũng chỉ là một diễn viên hạng ba thôi, đối với tôi không có quan trọng như vậy đâu!”

“Tôi là diễn viên hạng một quốc tế!” Nghe anh nói đến đây, Thiên Nhiên nóng nảy cãi lại: “Nếu tôi không quan trọng như vậy, anh cũng không cần quan tâm tôi có làm việc ở Ôn Thành hay không, chuyện đó chẳng có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với anh cả.”

Anh muốn phi báng cô thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không được phi báng những cố gắng của cô trong công việc. Mấy năm gần đây, so với người bình thường cô đã cố gắng rất nhiều, cho nên mới có được thành tựu như ngày hôm nay!

Trình Kiều mặc kệ cô, anh chỉ cười lạnh, âm thanh cũng lạnh lùng: “Tôi không thể chịu được con ruồi chướng mắt cứ ở trước mặt mình bay tới bay lui khắp nơi tỏa sáng được.”

“Anh không nhìn là được rồi.”

“Tôi có mắt mà.”

“Anh.....” Thiên Nhiên bị anh chọc tức làm cho khuôn mặt nhỏ tái đi: “Đúng là không thể nói lý lẽ với anh được!”

“Là cô không thể phản bác được chứ gì.” Nhìn cô lúc tức giận theo thói quen mím cái miệng nhỏ nhắn lại, bên má nổi lên lúm đồng tiền, gương mặt trẻ con xinh đẹp đáng yêu, giọng điệu của Trình Kiều không phát hiện mềm nhẹ đi không ít, nhưng vẫn kiên trì nói: “Trở về La Mã của cô đi!”

“Tôi không trở về.” Thiên Nhiên gọn gàng dứt khoát từ chối.

Vất vả lắm cô mới có đủ dũng khí để quay trở lại Ôn Thành, làm sao có thể chỉ vì một lời nói của anh mà bỏ đi? Cho dù có đi, thì đó cũng là cô tự quyết định, chứ không phải vì bị anh bắt buộc. Cô đã vì anh đi xa một lần rồi, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai!”

Nghe lời nói của Thiên Nhiên, khóe miệng của Trình Kiều lộ ra một đường cong lạnh lùng: “Vậy cô ở đó chờ bị đuổi đi!”

Làm sao nói mãi mà anh không chịu hiểu đây?

Thiên Nhiên nhìn anh nhấc chân định đi, đưa tay níu lấy cánh tay của anh: “Trình Kiều, coi như vì tình cảm của chúng ta trước đây, anh giờ cao đánh khề không được ư, chừa cho tôi một con đường đi thôi.”

“Bây giờ cô mới nhớ đến chúng ta đã từng có tình cảm?” Trình Kiều cười đến có hơi tùy ý: “Lam Thiên Nhiên, cô không cảm thấy quá muộn màng rồi sao?”

“Trình Kiều-----“

“A Kiều”

Hai tiếng kêu cùng lúc vang lên.

Nhìn Sở Niệm xuất hiện trước mặt, Thiên Nhiên lập tức im bất. Ở trước mặt Sở Niệm, cô có cảm giác, cho dù là bất cứ vật gì, giống như đều thua kém cô ấy một phần. Cho nên cô mới không muốn so sánh với cô ấy, lại càng không muốn đối địch với cô ấy.

Không phải vì cô sợ, mà đó là chuyện mà cô không cách nào thay đổi.

“Sao em lại tới đây?” Nhìn cô gái kia từng bước từng bước tới gần mình, Trình Kiều nhướn lông mày đi, giọng nói cũng dịu dàng hơn mấy lần.

“Em thấy anh không có khẩu vị chẳng ăn được gì, nghĩ chắc là anh không thoải mái. Anh hai để cho em đến xem anh thế nào rồi, nên em mới ra đây.” Sở Niệm đi tới trước mặt anh, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn Thiên Nhiên: “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì, đi thôi!” Trình Kiều kéo tay của cô ấy.

Đôi môi Thiên Nhiên vừa động đập, tính nói gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của anh lập tức im miệng.

Cô biết, bây giờ mình không có tư cách nói nhiều, nếu không lại càng làm cho Trình Kiều kiên quyết đuổi cô đi khỏi Ôn Thành.

Sở Niệm là người sáng suốt, lúc này đi từ đằng xa đã nghe thấy tiếng hai người tranh chấp, trong lòng đã sớm xem xét nặng nhẹ. Lúc này, Sở Niệm nhìn không được nhìn Thiên Nhiên thêm mấy lần. Nhưng cuối cùng, cô ấy không có nói gì, sau đó theo Trình Kiều bước đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, chẳng khác nào một bức tranh, xinh đẹp lãng mạn như vậy.

Làm cho miệng Thiên Nhiên trở nên khô khốc.

Hai người bọn họ giống như lời Sài Phượng nói đúng là ông trời tác hợp, nếu không đã qua thời gian năm năm, sao còn ân ái sâu đậm như thế.

Vì thế nên anh cũng không đợi cô.

Thì ra, đây là sự khác biệt hoàn toàn giữa yêu và thương!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 70.3

Sau khi cách xa Thiên Nhiên, Sở Niệm nhẹ nhàng tránh tay của Trình Kiều ra.

Trình Kiều nhìn cô, vẻ mặt hoàn toàn tỉnh táo.

“Anh cùng cô ấy rốt cuộc là có quan hệ gì?” Biết rõ mình không nên hỏi anh những vấn đề này, nhưng cuối cùng Sở Niệm vẫn không nhịn được. Dù sao, Trình Kiều cũng là người đàn ông duy nhất trong đời cô, cô nhất định phải biết rõ ràng anh đang nghĩ cái gì. Hơn nữa, cô không muốn giữa hai người có bí mật, vì vậy cô mới trực tiếp hỏi thẳng: “A Kiều, hai người trước đây đã từng qua lại, đúng không?”

“Không phải vậy đâu.” Trình Kiều nhàn nhạt trả lời: “Chỉ là trước đây anh và cô ấy từng ở chung nhà.”

Giọng nói thậm chí không mang theo chút bí mật, giống như những chuyện trong quá khứ này chẳng đáng nhắc tới.

Cho tới bây giờ Sở Niệm cũng chưa nghe qua chuyện này, nghe vậy không khỏi vô cùng ngạc nhiên: “Hai người từng cùng ở chung nhà?”

“Không phải chỉ có anh ở cùng với cô ấy.” Ánh mắt Trình Kiều trở nên sâu xa, hình như đang nhớ tới một số chuyện, nhưng sắc thái miên mang trong mắt rất nhanh chóng biến mất: “Trước kia cô ấy từng ở tại nhà họ Trình, cha cô ấy cùng với cha của anh là bạn học, ông ấy trước khi qua đời nhờ cha anh chăm sóc cô ấy.”

“Thì ra là vậy.” Nhất thời Sở Niệm không biết hình dung cảm giác của mình trong lúc này, cô mờ mịt hỏi: “Đối với cô ấy, anh thật sự không có chút để ý nào sao?”

“Tiểu Niệm.” Trình Kiều sâu sắc nhìn vào mắt cô: “Hiện tại anh chỉ có em.”

Những lời này, không khỏi làm cho Sở Niệm giật mình.

Trên thực tế, từ lúc biết Trình Kiều tới nay, anh quả thật toàn tâm toàn ý đối với cô. Anh dung túng cô, thương yêu cô, từ trước tới nay hai người bọn họ chưa từng có cãi vã, tình cảm tốt đến mức mọi người đều hâm mộ.

Trình Kiều đặt tay lên bả vai của cô: “Chúng ta đã sắp đính hôn rồi, không cần tiếp tục suy nghĩ những chuyện vô vị. Em chỉ cần biết một chuyện là được rồi, em là vợ sắp cưới của Trình Kiều.”

Vợ sắp cưới cũng chưa chính thức là vợ mà----

Nhưng nếu anh đã nói như vậy rồi, cô còn có thể làm gì nữa đây?

“Em biết rồi.” Cho dù như thế nào, hiện tại trong lòng Sở Niệm cũng hơi an tâm. Giọng điệu của cô cũng nhẹ nhàng, nhìn về phía anh gật đầu một cái: “A Kiều, em tin tưởng anh.”

Cô nhẹ nhàng dựa vào trong ngực anh.

Bàn tay Trình Kiều vòng qua eo thon của cô, nhẹ nhàng ôm cô.

Hình ảnh an tĩnh tốt đẹp như vậy.

Ngoại trừ, sau khi anh nhắm mắt lại, che đi ánh mắt âm trầm không nói kia.

Nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau kia, hai tay Thích Nghi nắm chặt lại.

Nếu tình cảm của anh ta và Sở Niệm tốt như vậy, cần gì phải dồn ép Thiên Nhiên mãi không tha? Mấy năm kia Thiên Nhiên ở La Mã, chưa bao giờ quên cái người phụ bạc là anh ta? Anh ta thì tốt hơn nhiều lắm, sau khi tổn thương Thiên Nhiên, còn thoải mái ở đó ôm ấp một cô gái khác, thậm chí còn thể thốt với cô ta.

Đúng là chỉ thấy người mới cười, mặc kệ người xưa khóc!

Cô cất bước, định đi ra tranh luận với Trình Kiều.

Nhưng không được, vì bả vai đã bị người khác nắm lại. Cánh tay người kia nhẹ bóp lấy bả vai của cô, đồng thời tay kia che miệng của cô, để cho cô không thể la lên, sau đó kéo cô đi về phía sau, cho đến khi cách xa vị trí của Trình Kiều và Sở Niệm, mới chịu thả cô ra.

Sau khi được tự do, Thích Nghi xoay người, nhìn đôi vai người đàn ông trước mặt, sắc mặt sa sầm: “Đông Phương Tín, anh cậy mạnh hiếp yếu, không phải là đàn ông!”

Anh cười cực kỳ hung hăng ngang ngược: “Muốn trách thì trách chính cô không mạnh mẽ bằng người khác kia.”

“Anh âm thầm ra tay, tôi không có sự chuẩn bị, dĩ nhiên không thể xem là không mạnh mẽ bằng người khác.”

“Cô không để lời của tôi ở trong lòng có đúng không?” Sắc mặt Đông Phương Tín tối sầm: “Tôi đã nói rồi, không cho phép cô quan tâm bọn họ làm cái khi gì cả.”

“Anh có thích hay không là chuyện của anh, tôi có quan tâm hay không là chuyện của tôi.”

“Cô muốn khiêu chiến với tôi đó hả?”

Âm thanh đàn ông lạnh dần, vẻ mặt cũng càng ngày càng âm u, cặp mắt hẹp dài lóe ra ánh sáng lạnh lùng như mắt chim ưng đang săn mồi, làm Thích Nghi không nhịn được rung mình một cái. Bước chân của cô không tự chủ lui về phía sau, cắn răng nói: “Tôi không có nghĩ như vậy, là anh xen vào chuyện của người khác thôi.”

“Không phải cô cũng đang xen vào chuyện của người khác hả?”

“.....” Thích Nghi bị lời của anh chặn họng, nhất thời không thể nào trả lời được.

Đông Phương Tín đến gần cô, trong mắt sự lạnh lẽo vẫn chưa tan: “Nếu tiểu Niệm bị thương tổn gì, tôi sẽ không tìm cô, nhưng Lam Thiên Nhiên tuyệt đối không trốn không thoát.”

Thích Nghi lui về phía sau nửa bước, kéo xa khoảng cách với anh: “Anh là đồ vô si!”

“Tùy cô muốn nói thế nào thì nói.” Đông Phương Tín hừ lạnh, cánh tay dài đột nhiên đưa ra, ngón tay nắm lấy cổ của cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhìn thẳng vào mình, đôi ngón người sâu ám lạnh lùng: “Chỉ cần cô nhớ kĩ lời tôi là tốt rồi! Nếu không, mấy lời đó sẽ nhanh chóng có hiệu quả đấy!”

Dứt lời, không đợi Thích Nghi kịp phản ứng, nhẹ nhàng đẩy cô ra, quay lưng bước đi.

Bước chân Thích Nghi loạng choạng, thiếu chút nữa là té trên mặt đất.

Nhìn bóng lưng tự nhiên của anh đi xa, trong lòng của cô như có một cây gai vậy.

Làm cho cô thấy không thoải mái vô cùng.

Trong bụng rủa thầm một tiếng, cô cắn nhẹ răng, nhất định không nhận thua trước anh ta.

Mặt trời chói chan nhô lên cao, tại trường quay một mảng im lặng.

Bất chợt, một bóng người xuất hiện tại lối vào, người nọ nhìn quanh, thấy không có ai, mới nhanh chóng bước vào trong sân, sau đó đồ lên đất cái gì đó.

Tiếp theo, nhanh chóng bỏ đi.

Khi bóng lưng người nọ vừa biến mất, một người nữa từ trong bụi lau lác mình bước ra, đi tới chỗ người vừa rồi mới rải cái gì lên đất, con người nhẹ nhúu lại, từ trên eo móc ra một cái bình, mở nắp ra đổ dung dịch trong đó ra.

Con mắt nhìn theo hướng người vừa rồi mới đi khỏi, người này cũng mau chóng bỏ đi.

Chỗ này giống như, chưa từng có ai tới.

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, thấy giờ bắt đầu quay cũng sắp tới, cuối cùng Thích Nghi mới chịu đẩy cửa phòng ra.

“Cậu đi đâu bây giờ mới quay lại?” Thấy cô, khoe miệng Thiên Nhiên mỉm cười vui vẻ: “Cậu cũng ra ngoài đi dạo à?”

“Thiên Nhiên.” Nhìn cô ấy miễn cưỡng cười vui như vậy, trong lòng Thích Nghi đau nhói: “Có cần tớ xin phép đạo diễn cho cậu nghỉ không?”

“Gi chứ?” Thiên Nhiên sững sờ, sau đó nụ cười trên mặt dần dần biến mất. Ánh mắt cô ấy như nước, sâu kín nhìn Thích Nghi: “Cậu biết?”

Thích Nghi gật đầu.

Thiên Nhiên lắc đầu: “Không cần, cậu biết mình từ trước đến giờ công và tư rất rõ ràng.”

“Thiên Nhiên, cậu tội gì phải miễn cưỡng mình như vậy?”

“Thích Nghi.” Thiên Nhiên xâu sa: “Tớ nói như vậy cậu có thể cảm thấy rất ngu xuẩn, nhưng mà tớ sẽ không vì câu nói của Trình Kiều mà bỏ thành phố này.”

Lần này cô trở về, đúng là không chỉ vì anh mà thôi.

Thích Nghi sâu sắc nhìn cô, trầm mặc không nói.

Thiên Nhiên thở dài một tiếng, bước qua cầm lấy cổ tay của cô: “Thích Nghi, tin tưởng tớ.”

“Không chỉ có tin tưởng.” Giọng điệu Thích Nghi cuối cùng trở nên mềm mại: “Tớ vẫn luôn ủng hộ cậu.”

“Cám ơn.” Thiên Nhiên đưa tay ôm cô.

Thích Nghi vỗ vỗ sau lưng cô ấy, cho cô ấy an ủi.

Thiên Nhiên nhắm mắt, tuy trong lòng vẫn còn thấy khó chịu, nhưng bỗng nhiên lại đầy dũng khí đối mặt.

Lúc Thích Nghi đưa Thiên Nhiên đến trường quay, hai tổ quay phim khác đều đến hết rồi. Làm cho Thích Nghi không ngờ đến là, Đông Phương Tín lại đang ngồi kế bên bàn trang điểm của GiGi, mà Trình Kiều lại ngồi bên cạnh anh. Còn Sở Niệm thì đang trò chuyện với đạo diễn Dịch Nhiên, hình như là đang bàn bạc chuyện quay quảng cáo.

“Chị Nara.” Uyển Uyển ở phía xa xa chào hỏi với Thiên Nhiên.

Thiên Nhiên từ từ đáp lại.

Thích Nghi không chú ý hai người lắm, chỉ chăm chăm nhìn Sở Niệm.

Cô định tìm cơ hội nói chuyện với Sở Niệm một chút. Không phải cô có ý định phá hoại quan hệ của Trình Kiều cùng Sở Niệm, nhưng ít nhất không để cho Trình Kiều nhắm vào Thiên Nhiên. Nếu không, Thiên Nhiên rất khó đặt chân ở Ôn Thành.

Mặc dù bọn cô đã ký hợp đồng với Đông Phương Tín, nhưng Đông Phương Tín lại ở cùng phe với Sở Niệm, loại người vung tiền như rác rưởi như anh, không chừng có thể lựa chọn từ bỏ người có thể mang lại tiền bạc cho mình mà vung đắp vun đắp hôn nhân ấy chứ?

Đông Phương Tín hình như nhìn thấu ý đồ của cô, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía bên này, trong mắt mang theo sự cảnh cáo.

Thích Nghi coi như không nhìn thấy.

Chuyện cô cần làm, không ai ngăn cản được!

“Thiên Nhiên, chuẩn bị vào chụp một phân đoạn quảng cáo nhé.” Phụ tá đạo diễn tới báo: “Trước tiên là quay cảnh mặt trời chiếu xuống, cuối cùng mới quay cảnh dưới gốc cây sau.”

“Được.” Thiên Nhiên gật đầu, đứng dậy đi cùng với phụ tá đạo diễn.

Thích Nghi liếc mắt nhìn bóng lưng của cô ấy, sau đó xoay người đi về phía Sở Niệm.

Đông Phương Tín thấy cô đến gần, mày rậm nhăn lại, ánh mắt trầm xuống, giống như lốc xoáy, dường như muốn nuốt cô vào trong đó.

Trình Kiều đang cúi đầu xem báo, dáng vẻ không bị ảnh hưởng chút nào.

“Sở tiểu thư, tôi có thể quấy rầy một chút hay không?” Đến bên cạnh Dịch Nhiên cùng Sở Niệm, Thích Nghi nhẹ giọng nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Sở Niệm hơi bất ngờ nhìn cô.

Đông Phương Tín cùng Trình Kiều cũng trừng mắt nhìn cô, trong mắt hai người đều là vẻ cảnh cáo.

Thích Nghi lại làm như không thấy, vẫn nhìn Sở Niệm, đang chờ cô ấy đáp lại.

Cảm giác này thật quý dị, ánh mắt Dịch Nhiên lóe lên một cái, nhìn Thích Nghi một chút, cảm thấy xấp hồ sơ trong tay Thiên Nhiên: “Tiểu Niệm, anh muốn bắt đầu quay rồi, hai người nói chuyện đi.”

Sở Niệm trả lời một tiếng “Được” sau đó nhìn Thích Nghi nói: “Trần tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

“Cô biết rồi chúng ta cũng không quen biết, tôi tìm cô, cũng không phải để nói chuyện phiếm” Thích Nghi không muốn nói nhảm, cô nói thẳng: “Cô không phiền chứ?”

Sở Niệm mới chịu nói chuyện, Trình Kiều cũng đã đứng lên, lạnh lùng nhìn Thích Nghi: “Tiểu Niệm với cô không có gì để nói.”

Thích Nghi cau mày, bất mãn vì sự ích kỷ của Trình Kiều: “Trình tiên sinh, tôi cùng Sở tiểu thư nói chuyện, anh làm ơn đừng chen vào có được không?”

“Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi, chuyện của cô ấy cũng là chuyện của tôi!” Trình Kiều lạnh lùng nói: “Chuyện của Lam Thiên Nhiên không liên quan đến cô ấy, cô không cần phải lôi cô ấy vào.”

“Anh là sợ người khác biết à!” Nhìn thái độ của Trình Kiều, sắc mặt của Thích Nghi không hề có sự nhượng bộ, lạnh lùng nói: “Anh chẳng đáng để được Thiên Nhiên thích!”

Sắc mặt Trình Kiều trở nên tối tăm: “Ai cần cô ta thích?”

“Anh-----”

Bỗng dung Đông Phương Tín đi tới, bàn tay kéo lấy cổ tay mảnh khảnh của Thích Nghi: “Tôi nói này, cô ăn no quá lại thích xen vào chuyện của người khác có phải không? Đi theo tôi!”

Anh dùng sức kéo, làm cho Thích Nghi loạng choạng bị dắt đi phía sau.

“Anh hai-----” Sở Niệm hơi lo lắng kêu lên.

“Trình Kiều, mang tiểu Niệm về trước đi.” Đông Phương Tín không hề quay đầu lại nói.

“Tiểu Niệm, nghe lời.” Trình Kiều vịn vai Sở Niệm, âm thanh dịu dàng nhưng không cho phép từ chối: “Những chuyện khác để cho bọn anh xử lý. Em không hy vọng để cho mọi người biết chuyện này chứ?”

Sở Niệm nhìn mọi người xung quanh đang dùng ánh mắt khác thường nhìn qua, nhưng vẫn đứng im kích động muốn đuổi theo Đông Phương Tín.

Dù sao Thích Nghi là bị Đông Phương Tín kéo đi, cho dù mọi người tò mò, nhưng nhìn thấy sắc mặt của người đàn ông kia, đổ ai dám bước lên trước cản lại.

Thiên Nhiên đang quay ở bên trong, đương nhiên không hề biết tình huống xảy ra bên này. Mà Thích Nghi cũng không có ý định làm phiền cô ấy, vì vậy cho dù bị Đông Phương Tín kéo về phía trước, cũng không mở miệng kêu lên.

Rất nhanh, cô bị anh đẩy qua một bên.

Cô nhìn một cái, bên cạnh đúng là cái cây mà hồi sáng anh cũng chặn cô ở đây.

Lý Tắc đứng ở phía trước, phía sau là cây, bên trái là con dốc với bụi cỏ ở khắp nơi, bên phải là Đông Phương Tín, cô hoàn toàn không có đường chạy!

“Anh muốn làm gì?” Thân thể đụng vào thân cây, Thích Nghi cắn răng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đông Phương Tín: “Ban ngày ban mặt, lá gan anh cũng thật lớn!”

“Cho dù tôi đem cô giết chết ở đây, cũng không có ai để ý đâu!” Đông Phương Tín ngạo mạn, đôi mắt đen như mực, âm u thâm trầm: “Cái loại phụ nữ không biết phải trái như cô này!”

“Đồ rắm thú nhà anh!” Trong cơn giận dữ trong miệng Thích Nghi thốt ra mấy lời nói bậy: “Đồ khốn kiếp, chuyên môn đi ức hiếp những phụ nữ yếu đuối như tôi, anh sẽ không có kết cục tốt đâu!”

Đông Phương Tín nheo mắt lại, trong mắt chiếu ra ánh sáng lạnh.

Trong lòng Thích Nghi lo sợ, không nhìn được lui về phía sau.

Nhưng mà cái lưng chạm vào thân cây, anh cũng biết tình thế của mình.

“Trần Thích Nghi, cô không nên xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai!” Thân thể cao lớn của Đông Phương Tín ép tới, đôi con ngươi từ từ nheo lại, trong cơn mắt hẹp dài, ánh sáng lạnh như lưỡi dao sắc bén, từng dao từng dao giống như chém lên người Thích Nghi: “Cô còn chưa có tư cách chống đối với tôi.”

Lúc này nhìn anh, giống như một thợ săn, mà cô trong mắt anh giống như là một con mồi, không thể không bắn chết.

Lúc này anh làm cho cô có cảm giác vô cùng đáng sợ, bỗng dưng Thích Nghi thấy sống lưng lạnh ngắt, nhất thời hoảng sợ.

“Nhớ lấy!” Đông Phương Tín làm như uy hiếp như vậy vẫn chưa đủ, bàn tay đột ngột nắm lấy cổ của cô, gần từng chữ một: “Kết quả khi đắc tội với tôi, là đau đến không muốn sống.”

Ngón tay của anh, theo âm thanh nhỏ dần càng dùng thêm sức lực, bóp cổ làm cho Thích Nghi gần như không thở được.

Gan anh lại lớn như vậy, trước mắt bao người, bức cô đến đường cùng.

Thích Nghi ngay cả phản kháng cũng quên mất.

Nhưng về mặt của Đông Phương Tín vẫn cứ ôn hòa, giống như đang đùa giỡn với cô. Khi đầu ngón tay anh siết lại chặt nhất, Thích Nghi cảm giác mình không thể nào thở được nữa, trước mắt một hồi tối đen, sắp ngất xỉu.

Trong một nháy mắt đó, Đông Phương Tín chợt thả tay, buông cô ra.

Phải lấy không khí, Thích Nghi đưa tay lên che lại vị trí bị anh bóp cổ, bước chân cô theo bản năng bước qua bên cạnh. Không ngờ, cô cảm thấy dưới chân trượt một cái, cả thân người nhanh chóng nghiêng về phía con dốc bên cạnh.

Sau khi cảnh cáo Thích Nghi, Đông Phương Tín xoay người định đi, dưới ánh mặt trời chói chang, bất chợt thấy thân thể của cô mất ổn định, áo của cô nhẹ nhàng phát lên, chiếc vòng tay bằng bạc trên cổ tay trắng muốt lóe lên một ánh sáng chói mắt. Trong lòng anh dâng lên cảm giác quen thuộc, anh bỏ nhào về phía trước, nhanh như chớp, kéo lấy cổ tay nhỏ bé của cô.

Chỉ một tích tắc, bọn họ cùng nhau rơi xuống dưới con dốc.

Rất nhanh, bóng dáng mất hút.

Hai người giống như chưa từng xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: 71. Sưởi Ấm Lẫn Nhau (1)

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Túc kinh hãi, cậu vốn định đưa tay kéo Phương Tín lại, nhưng lúc này đã trễ. Cậu nhanh chóng đi tới ven con dốc nhìn xuống, nhưng nơi nào còn có bóng dáng của Đông Phương Tín và Thích Nghi?

Cậu nhìn xung quanh hai bên một cái, nhưng thấy tất cả mọi người vẫn đang làm việc, hình như không ai chú ý tới cảnh tượng vừa rồi, cậu lập tức xoay người chạy tới chỗ của Trình Kiều và Sở Niệm, nhỏ giọng nói: “Ngài Trình, Sở tiểu thư, tổng giám đốc đã xảy ra chuyện.”

Trình Kiều đang nói chuyện với Sở Niệm, nghe vậy sắc mặt trầm xuống: “Làm sao vậy?”

“Cơ thể Trần tiểu thư vô ý mất cân bằng, tổng giám đốc kéo cô ấy lại, hai người bọn họ cùng nhau rơi xuống phía dưới con dốc rồi.”

Cả người Sở Niệm cứng đờ, nụ cười trong nháy mắt trắng bệch. Nếu không phải Trình Kiều đang ôm bả vai cô, chỉ sợ rằng cô đã xụi lơ xuống.

Trình Kiều quyết định thật nhanh: “Lập tức thông báo Long Vu Hành, để cho cậu ta lập kế hoạch cứu hộ. Sau khi liên lạc với cậu ta, tạm thời phong tỏa nơi này, không cho bất luận người nào xuống núi, đồng thời cắt đứt tín hiệu internet của tất cả mọi người trừ tôi ra, tạm thời đừng cho người ta truyền tin tức ra ngoài.”

“Vâng.” Lý Túc trả lời.

“Lý Túc.” Sở Niệm mở miệng kêu cậu, giọng nói run nhè nhẹ: “Cậu chắc chắn là do Trần Thích Nghi mất cân bằng, anh hai vì cứu cô ấy mới té xuống?”

Lý Túc liếc nhìn cô một cái, rất nhanh liền nói: “Tôi xác định.”

Sở Niệm gật đầu, phát tay với cậu ta.

Lý Túc đi làm việc.

Ánh mắt Trình Kiều ngưng tụ lại: “Tiểu Niệm, Đông Phương anh ta sẽ không đến mức vì một người như Trần Thích Nghi mà làm chuyện vớ vẩn.”

Sở Niệm suy nghĩ một chút mới nói: “Tốt nhất là như vậy.”

“Đi thôi, chúng ta qua bên kia xem một chút.” Trình Kiều kéo cô đi tới chỗ Đông Phương Tín xảy ra chuyện.

Sở Niệm đi tới hiện trường xảy ra chuyện, liếc mắt nhìn hàng rào viền ngoài con dốc, nhưng cảm thấy khiếp đảm tâm kinh. Con dốc rất sâu, hoàn toàn không nhìn thấy đáy. Bọn họ té xuống, nhất định sẽ bị thương, có ảnh hưởng đến tánh mạng hay không trời cũng không biết được.

Hàng rào cao đến eo, theo lý thuyết, không nên dễ dàng té xuống như vậy. Nhưng chuyện kì lạ như vậy đã xảy ra, điều này làm cho cô nghi ngờ.

Trình Kiều dường như nhìn thấu tâm tư của cô, ánh mắt khẽ đảo xung quanh dò xét, mày rậm trong nháy mắt nhíu chặt.

Sở Niệm muốn đi lên phía trước dò xét đến cùng, ai ngờ bước chân vừa khẽ động, cả người đã bị Trình Kiều kéo vào trong ngực.

“Ô, anh làm cái gì vậy?” Tựa vào trong cánh tay của người đàn ông, Sở Niệm nhủ thầm.

“Nhìn đằng trước.” Trình Kiều nâng nâng cằm.

Sở Niệm nhìn theo ánh mắt của anh ta, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi: “Tại sao như vậy? Người nào đã đổ viên bi ở đây?”

Trên mặt đất, có không ít viên bi nhỏ thủy tinh trong suốt. Nếu không nhìn kỹ, nhất định sẽ không phát hiện. Đương nhiên, giẫm lên chúng nó không trượt chân mới là lạ!

Trình Kiều khẽ nheo mắt lại, quét một vòng qua mặt đá cẩm thạch sáng bóng, lạnh nhạt nói: “Ở đây không chỉ có viên bi, còn có người đổ dầu vũng.”

Thủ đoạn như thế, chẳng lẽ là có người có lòng muốn người khác gặp chuyện không may?

Sở Niệm kinh hãi: “Ai sẽ làm như vậy?”

Trình Kiều chỉ xuống mặt đất: “Em có phát hiện không, người hạ thủ đem đồ vật đặt ở vị trí gần nhất lan can. Nơi này gần sát cổ thụ, không có gì đẹp mắt, hơn nữa người bình thường coi như đi qua nơi này, cũng sẽ rất ít đi sát lan can, nhưng có một người, nhất định sẽ đi đến nơi được đặt bẫy.”

Nghe được Trình Kiều giải thích, trong lòng Sở Niệm run lên. Ánh mắt của cô nhìn theo tầm mắt của người đàn ông đang nhìn một vị trí cách đó không xa, sống lưng bất chợt lạnh lẽo.

Đúng lúc này, nghe được có người kêu: “Nara, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.”

Người kêu đi đến trước mặt bọn họ, thì ra là phụ tá của đạo diễn quay quảng cáo của Thiên Nhiên, hần nhìn bọn họ cười cười: “Hai vị, thật xin lỗi, chúng

tôi phải quay cảnh cuối ở chỗ này rồi, xin hỏi có thể chứ?”

Sở Niệm lắc đầu.

Người nọ cau mày, có chút nóng nảy: “Sân này chúng tôi đã đặt trước.”

Mặt mày Trình Kiều lạnh xuống, đáy mắt phát ra ánh sáng lạnh khiến cho người ta run sợ: “Muốn nữ chính quay quảng cáo của các người gặp chuyện không may thì cứ tiếp tục đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: 71. Sưởi Ấm Lẫn Nhau (2)

Hắn cả kinh, nhanh chóng trở về nói lại lời của Trình Kiều cho đạo diễn nghe. Đạo diễn và Thiên Nhiên cùng nhau đi đến, nhìn thấy bọn họ, Thiên Nhiên có chút bất ngờ. Cô cho là Trình Kiều muốn nhắm vào mình, nên nói với đạo diễn: “Tôi nói chuyện với bọn họ một chút.”

Đạo diễn gật đầu, liếc mắt nhìn Trình Kiều và Sở Niệm, xoay người rời đi.

Thiên Nhiên đi đến trước mặt Trình Kiều, nhỏ giọng nói: “Trình Kiều, anh cần gì phải làm khó tôi như thế?”

Trình Kiều cười lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường: “Lam Thiên Nhiên, cô không cần đem mình trở thành người quan trọng.”

Trong lòng Thiên Nhiên căng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt tái nhợt, cánh môi khẽ nhúc nhích, nhưng lại không nói ra được câu nào.

Sở Niệm thấy thế, trong lòng không đành lòng. Cô khẽ cắn môi dưới, nhìn Thiên Nhiên nhẹ nhàng nói: “Nara, Trình Kiều không có ý định nhắm vào cô, là do Trần tiểu thư cô ấy đã xảy ra chuyện.”

Thiên Nhiên sững sờ.

Chỉ vào con dốc, Sở Niệm cười khổ một tiếng: “Cô ấy và anh hai (Đồng Phương Tín) cùng té xuống.”

“Cái gì?” Cả người Thiên Nhiên chấn động, cô tròn to mắt, sau đó xoay người đi đến hàng rào. Nhưng không ngờ giày cao gót lại đạp lên đầu vũng ở trên sân nhà đá cẩm thạch. Cô loạng choạng một cái, suýt nữa té ngã trên đất. Thật may là kịp thời nắm được hàng rào mới không có ngã xuống đất, nhưng vấy lại bị bên mép hàng rào làm cho rách, bộ dáng kia rất là nhếch nhác.

Sở Niệm thấy thế kinh hãi: “Nara, cô không sao chứ?”

Mới vừa rồi Thiên Nhiên rất là sợ hãi, lúc này nghe được Sở Niệm hỏi thăm, cũng bình tĩnh không ít. Cô không có trả lời, lòng bàn tay nắm lấy hàng rào thật chặt, mạnh mẽ đứng vững cơ thể, coi thường cảm giác đau đớn ở mắt cá chân bị trật, ánh mắt nhìn xuống phía dưới con dốc một lần nữa, ngoại trừ phát hiện ra cỏ dại mọc um sùm có chút hỗn độn, hoàn toàn không có phát hiện bóng dáng của Thích Nghi và Đồng Phương Tín. Trái tim cô không khỏi lạnh lại, xoay người nhìn Trình Kiều: “Anh mau cứu bọn họ!”

Trình Kiều không cử động, thậm chí cũng không nhìn cô một cái.

Trong mắt Sở Niệm xẹt qua một chút không đành lòng, đang muốn nói chuyện, lại thấy Trình Kiều nắm lấy bàn tay của mình, ánh mắt ý bảo cô không cần quan Thiên Nhiên.

“Trình Kiều, chỉ cần anh chịu cứu bọn họ, anh nghĩ tôi như thế nào cũng có thể.” Thiên Nhiên thấy thế, cũng không để ý đến, nói tiếp: “Tôi sẽ rời khỏi Ôn Thành như anh muốn.”

“.....” Người đàn ông vẫn thờ ơ ơ hờ.

“Sở tiểu thư. . . .” Thiên Nhiên biết tâm lòng Sở Niệm lương thiện, chỉ đành phải chủ động cầu xin cô ta giúp đỡ: “Tôi cầu xin cô. . . .”

“Cô yên tâm, Trình Kiều đã cho Lý Tốc đi làm việc. Anh hai của tôi cũng ở phía dưới mà, chúng tôi nhất định sẽ không ngồi yên không để ý đến.” Rốt cuộc Sở Niệm mềm lòng, dịu dàng an ủi Thiên Nhiên: “Bọn họ sẽ không có việc gì.”

Thiên Nhiên nghe vậy, cuối cùng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cô lơ đãng nhìn Trình Kiều một cái, nhưng thấy người đàn ông kia vẫn lạnh lùng như thường, con người không khỏi buồn bã.

Thì ra là trong lòng anh ấy, cô hoàn toàn không có một phần nửa địa vị nào.

Chỉ là, tâm lạnh đau lòng, cô vẫn không thể không ở lại đây cùng bọn họ chờ Long Vu Hành đến cứu Thích Nghi và Đông Phương Tín.

Nếu Thích Nghi gặp chuyện không may, cô nên giao phó với Tiểu Thảo như thế nào?

Cả người leo lên từ trong đồng cỏ và bụi gai, trên đường còn đọng vào không ít cát đá, cho dù thân thể có tốt hơn nữa cũng không chống đỡ nổi.

Huống chi, trong lòng anh còn ôm một người!

Sau khi ngừng lại, bả vai dựa vào một cây đại thụ, Đông Phương Tín cảm giác cả người không còn chút sức lực nào. Cảm giác được người trong lòng khẽ vùng vẫy, anh rất tự nhiên thả lỏng tay, để cho đầu của cô nhô ra ngoài.

Thích Nghi nằm mơ cũng không nghĩ tới, lúc mình từ đỉnh núi mất cân bằng, Đông Phương Tín vậy mà lại đưa tay cứu cô. Người nọ giữ cô lại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đã cùng với cô lăn xuống con dốc. Bởi vì con dốc phần nhiều là nhu. Bụi cỏ mềm, cát đá bề rất nhỏ, lúc ấy anh ta lại ôm cô rất chặt, hai bên ôm chặt lẫn nhau, cho nên bọn họ bị thương cũng không tính là nặng. Nhưng áo phía sau lưng đã rách nát, sống lưng bị thương ngoài da là tất nhiên. Nhưng này chỉ là tạm thời, bởi vì Thích Nghi xoay tròn một đường xuống cho nên cảm giác đầu có chút choáng váng. Bất động trong chốc lát, cô mới từ từ tỉnh lại, tránh thoát cái ôm của người đàn ông xoay người ngồi qua một bên. d i e n d a n l e q u y d o n

Bốn phía có vài gốc cây cao lớn, mặt đất cực kì bằng phẳng, cũng không nhìn thấy cát đá. Không gian rất lớn, nhưng không thấy dấu chân của ai.

Chỗ này giống như là ngăn cách với đáy cốc, rất an tĩnh. Nhân dịp cuối mùa thu, lá vàng rơi đầy đất, ánh nắng ngã về tây xuyên thấu qua bên trong cành cây, cùng cỏ khô ở mặt đất giao ánh rực rỡ, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại có cảm giác cô đơn, chỉ làm cho người ta thổn thức không dứt!

“Thật là xui xẻo!” Đông Phương Tín không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, khẽ nguyền rủa một tiếng: “S.hit!”

“Trách chính anh.” Đưa tay ôm lấy đầu gối, Thích Nghi thờ ơ nhìn người đàn ông: “Xen vào việc của người khác!”

Đông Phương Tín nhất thời phát hỏa: “Trần Thích Nghi, cô có lương tâm hay không, bây giờ cô đã an toàn, nên cô quên vừa rồi là ai đã cứu cô sao?”

“Tôi cũng không mời anh cứu!”

“Cô. . . .”

Thích Nghi thấy anh cứng họng, ngồi thẳng lưng lại nói: “Nếu không phải là anh dẫn tôi tới đó, tôi làm sao có thể ngã xuống?”

Sắc mặt Đông Phương Tín âm trầm, hừ lạnh một tiếng: “Tôi để cho cô phách lối một hồi!”

Thích Nghi nghe vậy, lập tức phun ra.

Không nghĩ tới người này có khi lại hài hước một lần.

“Làm sao bây giờ?” Mắt thấy bốn phía càng lúc càng âm u, có lẽ là mặt trời sắp xuống núi. Thích Nghi cũng không còn tâm tư cãi vã với Đông Phương Tín, lo lắng nói: “Chúng ta phải nghĩ cách đi ra ngoài.”

“Đưa điện thoại ra đây.” Đông Phương Tín lạnh nhạt phân phó, “Đưa tôi.”

“Sao anh không dùng điện thoại của mình? Tiết kiệm phí điện thoại sao?”

“Tôi không mang điện thoại di động.”

Mặt Thích Nghi đen sì, đưa tay sờ sờ túi, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đông Phương Tín thấy vẻ mặt cô như vậy, khuôn mặt tuấn tú lập tức tệ đi: “Cô cũng không mang?”

Thích Nghi bất đắc dĩ trả lời: “Bị anh nói trúng rồi.”

Người đàn ông giận tái mặt, “Sớm nên nghĩ đến cô là sát tinh!”

Nghe được hai chữ sát tinh, Thích Nghi nhú lông mày lại. Trời sinh cô ghét nhất bị người ta nói cô là sát tinh.

Cô nắm quả đấm, ở sâu trong nội tâm hàng vạn con thảo nê mã chạy ầm ầm: “Tôi là sát tinh thì anh chính là sao chổi, mỗi lần gặp anh đều không có chuyện gì tốt!”

Trong lòng Đông Phương Tín cũng đang khó chịu cực độ, nghe vậy chế giễu lại: “Nói đúng hơn là chính cô!”

“Cút!” Thích Nghi nắm một đồng bần trên mặt đất ném vào Đông Phương Tín.

Bần bẻ nát dính vào một đầu tóc đen của người đàn ông, làm cho anh biến thành bộ dáng dã nhân trong một phút.

Đông Phương Tín giận dữ, gương mặt tuấn tú dính bụi khê vụn vụn, có vẻ dữ tợn khác thường.

Thích Nghi thấy thế, vội vàng xoay người, lòng bàn tay chống đỡ trên mặt đất, ý muốn đứng dậy chạy trốn.

Nhưng cả người cô vừa đứng lên, người đàn ông đã chột bỏ nhào về phía trước, đứng lúc chế trụ cô lại. Cầm chống đỡ trên mặt đất, khiến cho anh có cảm giác đau, không khỏi ngẩng đầu lên, lại vừa đứng lúc đụng vào bên hông cô. Anh sửng sò, đầu lắc lư, ý là muốn nâng cao một chút, nhưng lại vô ý nhìn thấy đường cong lưng linh của cô. Anh dừng một chút, không nhìn được mở mắt ra, ngay lập tức đường cong xinh đẹp của cô gái rơi vào trong mắt.

Lúc người đàn ông làm động tác kế tiếp thì Thích Nghi cảm thấy được có một cảm giác lạ lẫm dâng lên từ trong đáy lòng, làm cho cô có cảm giác rợn cả tóc gáy. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt trầm xuống, quay đầu trừng mắt người đàn ông: “Khốn khiếp, buông tôi ra!”

Nhìn vẻ mặt luống cuống này của cô, Đông Phương Tín có cảm giác hòa nhau thành một. Anh làm sao sẽ nghe lời của cô, không những không buông tay, ngược lại cánh tay càng dùng sức, để cho cả người cô cũng ngã xuống bên cạnh anh.

Hai người áp sát quá gần, ánh mắt của đôi phương cũng đề lên chớp mũi của Thích Nghi, xưa nay EQ của cô hơi cao, nhưng lúc này đầu óc lại rồi thành một nùi như bột nhào không có cách nào suy nghĩ được.

Lòng bàn tay vịn ở trên vai cô, trong đầu Đông Phương Tín đột nhiên hiện ra một câu.

Nhuyễn ngọc ôn hương!

Đại khái ngay từ lúc này cảm giác như thế rồi.

“Cút!” Thích Nghi giãy dụa, đầu ngón tay bấm vào lưng người đàn ông, móng tay bén nhọn gần như biến mất trong máu thịt của anh.

Người đàn ông thì làm như không thấy, anh trở tay nắm lấy cổ tay của cô, đầu không quên đưa về phía trước, người thấy được trên người cô có một mùi thơm nhàn nhạt, anh hít sâu một cái: “Rất thơm!”

Nói xong, không quên cười xấu xa một cái.

Tên khốn này!

Trong nháy mắt Thích Nghi cảm giác được cả người có chút không được tự nhiên, móng tay đang bấm lưng người đàn ông cũng từ từ thả lỏng ra.

Trên lưng của Đông Phương Tín xuất hiện nhiều vết cào, sâu có cạn có, anh giống như trở thành người “Nguyện chết dưới hoa mẫu đơn.”

“Thế nào, rất hưởng thụ à?” Cảm thấy cô cứng ngắc, Đông Phương Tín khẽ cười một cái, một cánh tay giữ chặt bả vai Thích Nghi, tay khác ôm cứng lấy người cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Chắc chắn, đã đỏ mặt, vẫn là một đứa trẻ con nha!”

Nghe thấy được lời nói khẳng định của Đông Phương Tín, Thích Nghi rất muốn nói một câu “Em gái anh thật tinh mắt”. Nhưng mà, hiện giờ đang bị anh ta khống chế, cô không có tâm tình độ sức với anh ta, nên lời nói ra khỏi miệng liền biến thành “Em gái anh mới trẻ con”.

Đông Phương Tín toét miệng cười một tiếng, nhìn ra có vài điểm hắc hắc: “Tôi chỉ có một chị gái.”

Thích Nghi nghe vậy gần như ngất xỉu.

Quả nhiên, những người đàn ông khốn khiếp không có dễ lừa như vậy.

Cô đưa tay sờ sờ, ặc, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Đông Phương Tín đột nhiên níu chặt lấy tay cô, ánh mắt rơi vào vòng tay màu bạc trên tay cô: “Vòng tay bạc này từ đâu có?”

Tay trái Thích Nghi đeo một cái vòng màu bạc, vòng tay coi như tinh xảo khéo léo, trừ bỏ thân vòng tay rải rác mấy cánh hoa ra, toàn bộ vòng tay cũng không có điểm đặc biệt gì. Chỉ là, miệng tiếp nhận của vòng tay bạc này không phải làm từ cách làm truyền thống, mà là lấy hình thức thiết kế khóa lại. Phương pháp coi bỏ nó chỉ có hai cách, hoặc là có chìa khóa, hoặc là chặt đứt nó!

“Đây là đồ của tôi, anh trông nom nó từ nơi nào tới làm chi.” Thích Nghi rút tay về, lạnh lùng nói: “Anh có tâm tình hiếu kỳ thăm dò lai lịch nó, không bằng tốn tâm tư nghĩ biện pháp rời khỏi chỗ này đi!”

“Không thể rời đi cũng có người chôn cùng với tôi, tôi không sao cả!” Đông Phương Tín nhếch môi cười.

Bị ánh mắt của anh ta nhìn đến mức sống lưng phát run, Thích Nghi đưa tay đẩy lồng ngực của Đông Phương Tín ra, đứng lên từ trên cao nhìn xuống anh: “Anh muốn chết cũng đừng kéo tôi theo!”

Đông Phương Tín cười giễu cợt: “Đất này thế hiểm yếu, trừ có người cứu, chúng ta không có biện pháp tự mình đi ra.”

“Anh chưa thử qua, sao có thể kết luận như vậy?”

“Có tin hay không thì tùy cô.”

Thích Nghi nhìn bộ dáng không để ý đến sống chết của anh ta, lòng mày cau chặt lại. Nếu Đông Phương Tín tiêu cực như vậy, bằng sức một mình cô chỉ sợ sẽ không cách nào tìm được lối ra, vậy phải làm sao bây giờ?

Đang lúc cô rơi vào lo lắng, đột nhiên cảm thấy trên vai ướt một chút.

Cô cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên, liền thấy giữa cành lá rậm rạp từng giọt từng giọt nước rơi xuống không ngừng.

Trực giác càng lúc càng không tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thích Nghi trong nháy mắt trắng bệch, thất thanh nói: “Trời mưa?”

Quả thật là gặp xui hết sức.

“Hình như vậy.” Đông Phương Tín ngồi ở chỗ cũ, hoàn toàn không có ý tứ di chuyển, “Xem ra chúng ta gặp phải trời phạt rồi.”

Từ trước đến nay cô không có làm chuyện xấu gì cả, thỉnh thoảng cũng chỉ khi dễ George một cái, tương tự như gặp người giống Đông Phương Tín cuồng ngạo lại phách lối sẽ mắng mấy câu ở trong nội tâm. Bề ngoài cũng không xấu xa gì, sao có thể bị trời phạt?

“Câm miệng!” Thích Nghi khề nguyên rủa một tiếng: “Phải gặp trời phạt thì cũng chính là anh bị, không có quan hệ đến tôi!”

“Chúng ta đang ở chung một cái thuyền.”

Mắt thấy giọt nước ngày càng nhiều, Thích Nghi chẳng thèm cãi và cùng anh ta, cô đi tìm một chỗ có lá cây dày đặc nhất để dụt mưa. Hôm nay ở trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, cô muốn bảo tồn sức khỏe, chờ người phát hiện bọn họ gặp chuyện không may, họ sẽ cho người đến cứu bọn họ trở về.

Về mặt Đông Phương Tín lại bình tĩnh, hoàn toàn không có dáng vẻ lo lắng. Chỉ là, hình như lúc này anh cũng có chút mệt mỏi, cũng nhắm mắt lại dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Sưởi Ấm Lẫn Nhau (3)

Mấy chiếc trực thăng bay vòng vòng trên đỉnh núi La Sơn, tất cả cùng nhau hạ cánh xuống. Vậy mà, trời cũng đã sắp hoàng hôn.

Có một người đàn ông cao lớn từ trên trực thăng đi xuống, theo sát phía sau còn có một cô gái xinh đẹp. Về mặt cô ta hơi trầm xuống, chân mày nhíu chặt, nhìn ra được giờ phút này tâm tình của cô ta tương đối nặng nề.

Long Vu Hành đi tới phía trước, trước tiên đi đến trước mặt Lý Túc: “Chuyện gì xảy ra?”

“Tổng giám đốc và Trần tiểu thư nổi lên chút xung đột, Trần tiểu thư vô ý mất cân bằng, vì cứu cô ấy, tổng giám đốc đã té xuống cùng Trần tiểu thư.” Lý Túc đơn giản diễn tả lại tình huống lúc ấy, đồng thời chỉ vào nơi xảy ra chuyện: “Bọn họ xảy ra chuyện ở nơi này.”

Long Vu Hành nhìn chỗ đó một cái, trong mắt hiện ra âm u.

Lăng Tổ Dung nắm chặt nắm tay: “Họ Trần kia đúng thật là kẻ gây tai họa.”

Ánh mắt Trình Kiều xẹt qua mặt cô ta, sau đó giao nhau với ánh mắt của Long Vu Hành, cũng không nói nhảm: “Bởi vì mọi người ở đây đều không có kinh nghiệm cứu hộ, hơn nữa lại thiếu hụt dụng cụ cứu hộ, cho nên chúng tôi không có hành động. Tôi mới vừa nghiên cứu qua địa hình của ngọn núi này, tình huống rất nghiêm trọng. Huống chỉ bây giờ còn trời mưa, tình cảnh của bọn họ sẽ không tốt.”

Long Vu Hành gật đầu: “Cho tôi xem bản đồ một chút.”

Trình Kiều đưa máy tính bảng cầm trong tay cho Long Vu Hành.

Long Vu Hành nhận lấy, ánh mắt nhìn ở màn hình một chút, xoay người nói: “Tôi tự mình đi xuống tìm.”

“Tôi cùng đi với anh.” Trình Kiều gật đầu: “Lý Túc, đi lấy dụng cụ cứu hộ, cậu cũng đi cùng.”

“Dạ!” Lý Túc lập tức gật đầu. [d i e n d a n l e q u y d o n](#)

“Vu Hành, tôi cũng muốn đi.” Lăng Tổ Dung mở miệng.

“Không được, tình hình phía dưới thế nào tất cả đều không biết, quá nguy hiểm.” Long Vu Hành lạnh giọng cự tuyệt: “Cô ở lại chỗ này chăm sóc Tiểu Niệm, thuận tiện chủ trì đại cục, kêu tất cả người cứu hộ giữ liên lạc.”

Lăng Tổ Dung nghe vậy, chỉ đành phải gật đầu.

Nhưng Sở Niệm lại lắc đầu: “Anh hai (sao lắm anh hai thế ==”), em có thể tự chiều cô mình, em cũng muốn. . . .”

“Em nghĩ cũng đừng nghĩ.” Long Vu Hành gọn gàng dứt khoát cắt đứt lời của Sở Niệm.

Sở Niệm khẽ vênh cái miệng nhỏ, nhưng thấy Long Vu Hành nhú mày, ánh mắt âm trầm thì nhìn phía dưới con dốc, nhất thời không dám nhiều lời.

Thiên Nhiên vẫn ở một bên chưa từng mở miệng qua lại đi lên phía trước nửa bước, đưa tay ra nắm lấy tay áo của Long Vu Hành: “Ngài Long, để cho tôi cùng đi xuống đi!”

Long Vu Hành liếc cô một cái, ánh sáng trong mắt lần lượt thay đổi, không có lập tức trả lời.

Trình Kiều và Sở Niệm cũng liếc nhìn cô một cái, trong đáy mắt người trước là một mảnh lo lắng, ánh mắt dường như lơ đãng nhìn vào tay thon của cô đang nắm lấy tay áo Long Vu Hành, còn người sau là nhú mày, trên mặt có vẻ lo lắng.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không trở thành gánh nặng của các anh.” Thiên Nhiên thấy thế, lo lắng nói: “Ngài Long, tôi cầu xin anh.”

“Chân của cô.” Đôi mắt Long Vu Hành khẽ rú xuống, ánh mắt rơi vào vị trí mắt cá chân của cô.

“Tôi không có vấn đề gì.” Trong lòng Thiên Nhiên rất lo lắng cho Thích Nghi, muốn biết được tình cảnh của cô ấy bây giờ ra sao, vì vậy tay đang nắm áo của Long Vu Hành cũng tăng thêm chút lực: “Cho dù anh không cho tôi đi cùng các anh xuống, tôi cũng sẽ tự mình đi xuống.”

Mặt Long Vu Hành lập tức tối lại, cánh môi mòng khẽ động, lạnh lùng mở miệng: “Cô đi theo đi!”

Long Vu Hành nghe vậy, lập tức nói: “Vu Hành. . . .”

Long Vu Hành lạnh lùng liếc cô ta một cái, cô ta liền im lặng. Nhưng trong lòng rất không vui, dạng người như Lam Thiên Nhiên đi theo, chỉ biết trở thành phiền toái!

Lúc này, Lý Túc đã đem dụng cụ tối, một cái la bàn, đèn pin cầm tay, máy truyền tin, sợi dây, cây dù và các loại đồ vật, còn có một chút thức ăn như nước suối và bánh quy. Mọi người phân phát ra xong liền chuẩn bị đi xuống con dốc.

“A Kiều, cẩn thận một chút.” Sở Niệm nắm tay Trình Kiều, trong mắt tràn đầy lo lắng: “Em chờ anh.”

“Yên tâm.” Trình Kiều ôm bả vai Sở Niệm, khẽ hôn một cái lên trán của cô.

Sở Niệm nhắm mắt, dùng sức hít một cái, rời khỏi ngực của anh ta.

Bên cạnh, Thiên Nhiên nhắc nhở mình ngàn vạn lần không được chú ý đến chuyện của bọn họ, nhưng ánh mắt của không chịu được sự khống chế của đầu óc, vẫn quay mặt nhìn sang. Mắt thấy cảnh tượng thâm~TinhTinh~d.i.e.,nd’a.nl.eq.u/yd=on tình không của bọn họ như vậy, cô đau đớn một hồi. Trong nội tâm cười khổ, thầm mắng một tiếng đáng đời, cô ép chính mình phải dời tầm mắt đi chỗ khác. Nhưng lại bất giác ánh mắt xem xét của Long Vu Hành, cô cả kinh, vừa rú mắt xuống để tránh đi ánh mắt của anh ta thì tay người đàn ông đưa tới: “Con dốc rất cao, tôi dắt cô đi.”

“Cám ơn.” Thiên Nhiên vô cùng cảm kích đối với sự nhiệt tình của Long Vu Hành, để bàn tay mềm vào lòng bàn tay của anh ta.

Long Vu Hành đột nhiên xoay người, liếc mắt nhìn Lăng Tổ Dung: “Cô đôi giày với cô ấy đi!”

Thiên Nhiên đang mang giày cao gót, đi đường núi đương nhiên sẽ không được tự nhiên, mà hôm nay Lăng Tổ Dung tới vội, chỉ tùy ý mang một đôi giày thể thao, rất thích hợp để đi đường núi.

Có chút giật mình nhìn Long Vu Hành, cho dù trong lòng Lăng Tổ Dung khó chịu, nhưng bây giờ cứu người quan trọng hơn, cô không nói nhiều, liền đổi giày với Thiên Nhiên.

Thiên Nhiên nói cảm ơn, cô gật đầu nhận.

Bận rộn đi xuống núi như thế, mặt trời cũng đã lặn, mặc dù rọi đèn sáng như ban ngày, nhưng đoạn đường mà bọn họ đi tối đến mức không phân biệt đâu là tận cùng.

Mặc dù ngồi ở bên cạnh ngọn cây, nhưng mưa càng ngày càng lớn, cuối cùng Thích Nghi vẫn ướt người. Lúc này đã vào đêm, nhiệt độ chợt hạ thấp, trên người chỉ mặc đơn bạc một cái T shirt, giờ phút này càng cảm thấy rét lạnh.

Thân thể khẽ phát run, cô ôm lấy hai vai, liều mạng dùng bàn tay xoa xoa qua lại, làm cho chính mình ấm áp thêm một chút.

Đột nhiên một tiếng sột soạt truyền đến, trong lòng cô cả kinh, vội vàng kêu một tiếng: “Đồng Phương Tín?”

Mặc dù ngày thường cô có gan lớn, không hề tin đến chuyện quỷ ma. Nhưng hiện tại rơi vào nơi tối thui, ở đây lại có nhiều cây cối, cỏ dại mọc thành bụi khắp nơi, ai có thể kết luận được là sẽ không có rắn. Động vật xuất hiện? Cô hoàn toàn không có sức miễn dịch đối với loài bò sát, cho nên, dù biết rõ Đồng Phương Tín đang ở bên cạnh, cô vẫn còn có một chút sợ.

Nhưng lại không có người trả lời câu hỏi của cô.

Trong lòng Thích Nghi trầm xuống, nhanh chóng đứng dậy, đầu lại vô ý đụng một cái “Phanh”, làm cho cô thét lên một tiếng. Cô đưa tay mò mẫm nín chặt vật thể đang dựa vào cô, trong lòng đang kinh hoàng đột nhiên ngưng lại, nhưng ngoài miệng vẫn mắng lên: “Khốn kiếp, anh ở đây, tại sao không lên tiếng? Muốn hù chết tôi sao?”

Đồng Phương Tín cười hắc hắc: “Thật sự đó chính là ý nghĩ của tôi.”

Trước mắt quá mức đen tối, quả thật là đưa tay không thấy được năm ngón, giọng điệu của anh ta lại có vài phần âm trầm, làm cho sống lưng Thích Nghi lạnh lẽo không thôi. Cô theo bản năng nhích lại gần chỗ của người đàn ông, cô có cảm giác mình gần như dán lên người anh ta, mới dừng lại bước chân. Đối với việc anh ta vừa gây nên, thật ra thì cô hận đến căn răng, nhưng vì lúc đột nhiên cảm thấy an tâm không ít nên quyết định không tính toán với anh ta lần này.

Vô luận như thế nào, có anh ta ở đây, cô an tâm rất nhiều.

“Cô sợ à?” Đột nhiên Đồng Phương Tín mở miệng, trong giọng nói có vài phần ý vị sâu xa.

“Mới không có.” Thích Nghi đương nhiên sẽ không thừa nhận ở trước mặt anh.

“Vậy cô nín lấy quần của tôi làm gì?” Đồng Phương Tín hừ một tiếng.

Thích Nghi sững sờ, lập tức buông lỏng tay.

Mới vừa rồi quá mức khẩn trương, chú ý của cô là nín quần của mình, nhưng trong lúc hỗn loạn đã nín sai rồi.

Dù sao lần này là cô vờ ngớ ngẩn, nên cảm miệng không nói.

Ai ngờ Đồng Phương Tín lại càn rỡ cười một tiếng, gương mặt tuấn tú dán lên gò má của cô cọ cọ, âm muội nói: “Tôi biết rồi, cô chắc chắn là thừa dịp ‘nguyệt hắc phong cao’ cởi quần của tôi rồi giải quyết tôi ngay tại chỗ.”

“Hạ lưu!” Không ngờ trong hoàn cảnh như thế này mà anh ta còn có tâm tình như thế. Đùa giỡn Thích Nghi, làm cho gương mặt ~TinhTinh~d.i/e.,nd’a.nleq.u/yd=on của cô nóng rất như bị lửa đốt. Nếu không phải là đêm quá tối, giả sử như bị người đàn ông này nhìn thấy sắc mặt hôm nay của cô, về sau cô sẽ không có cách nào đặt chân ở trước mặt anh ta.

“Hạ lưu nói người nào?”

“Hạ lưu nói. . . .” Thích Nghi nói đến chỗ này liền dừng lại. Năm tay của cô nắm chặt, đánh một quyền vào lồng ngực của người đàn ông: “Khốn kiếp, lại muốn dẫn tôi mắc cẩu! Tôi nghĩ sai lòng của anh rồi!”

Nếu như vừa rồi cô nói toàn bộ lời nói thì chẳng khác gì cô nhận cô chính là hạ lưu. Người đàn ông hư hỏng này, hại cô thiếu chút nữa thì mắc bẫy của anh ta! Thật may là phản ứng của cô đủ nhanh nhạy mới không có bị anh ta lừa gạt! Người đàn ông này, ở cùng một chỗ với anh ta không có lúc nào là không thông minh!

Đồng Phương Tín ăn một quyền, hoàn toàn không có câu gắt mà ngược lại khen: “Không ngờ tôi vào giờ phút này cô còn duy trì được lòng cảnh giác.”

“Ở một chỗ với loại người như anh có thể không cảnh giác ư?”

“Cảnh giác tốt.” Đồng Phương Tín cười một tiếng, đột nhiên cầm lấy tay cô: “Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”

Một dòng nước ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến, làm Thích Nghi vốn bị lạnh cảm thấy ấm áp không ít. Cô không có giãy dụa. Cũng đã lúc này, cô chân chính ở cùng địch nhân một nơi rét lạnh và tối tăm, không nhất thiết phải so ngắn dài với Đồng Phương Tín. Con người, chỉ có còn sống mới có cơ hội làm nhiều chuyện hơn!

Chỉ là, đầu ngón tay của người đàn ông này đang không ngừng di chuyển trên cổ tay cô. Điều này làm cho trong lòng Thích Nghi tức giận, cô gầm nhẹ một tiếng: “Anh làm cái gì?”

“Sờ. Da thịt cô thật non mịn.” Giọng điệu Đông Phương Tín không đúng đắn.

“Loại người như anh, muốn sờ da thịt non mịn như thế nào đều có. Anh còn chưa chán sao?” Thích Nghi thoáng dùng sức, muốn tránh khỏi anh.

“Chuyện sờ này, chưa bao giờ sẽ ngán.” Đông Phương Tín không cho cô tránh, càng nắm chặt cổ tay cô hơn, làm cô không có cách nào tránh ra. Cuối cùng, đầu ngón tay dừng lại trên chiếc vòng bạc ở cổ tay cô, giọng nói của anh trở nên nghiêm túc: “Vòng tay bạc này không phải đồ dỏm.”

Thích Nghi mới hiểu được, thì ra là anh ta đang sờ chiếc vòng bạc này. Lần này là do anh ta làm cho cô suy nghĩ lệch hướng, nhưng cũng không trách được cô, ai bảo tiền án của anh ta không được tốt!

“Đĩ nhiên không phải đồ dỏm, đây là chính phẩm duy nhất.” Thích Nghi không tự chủ được cũng đưa tay sờ chiếc vòng bạc: “Anh đối với nó giống như rất quan tâm”

“Không có khả năng là duy nhất.” Đông Phương Tín lạnh nhạt nói: “Trước kia tôi có một người bạn cũng đeo chiếc vòng bạc y như đúc chiếc vòng của cô.”

Thích Nghi nghe vậy, thất kinh: “Làm sao có thể? Tôi nghe nói chiếc vòng bạc này chỉ có một cái duy nhất. Người bạn kia của anh là ai? Còn chiếc vòng bạc kia nữa?”

Đông Phương Tín không trả lời.

Thích Nghi có chút nóng nảy, còn muốn hỏi tới liên cảm giác được mu bàn tay của mình đau nhói. Thì ra là do người đàn ông này hung hăng bấm xuống, còn mang theo lời nói châm chọc: “Tôi nói cô liên tin? Có phải cô đang nằm mơ hay không? Tỉnh ngộ đi!”

Tên khốn này, là lừa cô hay sao?

Thích Nghi vừa muốn phát tác, Đông Phương Tín lại đột nhiên nói: “Mau đứng lên!”

“Cái gì. . . .” Thích Nghi chưa kịp hỏi chuyện gì xảy ra, cả người đã bị Đông Phương Tín bứt lên. Cánh tay dài của người đàn ông cứng rắn như sắt thép, ôm thật chặt cô dẫn cô đi đến một bên. Bước chân cô loạng choạng mấy cái, ~TìnhTinh~d.i/e.,nd’a.n\eq.u/yc=on lao đảo đi theo anh, nhiều lần thiếu chút nữa ngã xuống đất, nhưng cuối cùng được người đàn ông ôm lấy, may mắn thoát nạn.

Rốt cuộc, sau khi đi một hồi lâu, Đông Phương Tín mới dừng bước chân lại.

“Anh làm gì thế?” Thích Nghi thở hồng hộc.

“Mới vừa rồi nơi đó có rắn độc đến gần chúng ta.” Đông Phương Tín lạnh lùng nói.

“A.” Trong lòng Thích Nghi sợ hãi, cả người leo lên người Đông Phương Tín.

Từ trước đến nay cô không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ loài bò sát. Nhất là các loài rắn.

Thật ra thì cô rất nhẹ, cho dù leo trên người, Đông Phương Tín cũng không cảm thấy mệt mỏi, chỉ là gần gũi với cô như vậy, dù đang ở trong hoàn cảnh này, nhưng phía dưới của anh bỗng căng thẳng. Anh cau mày, đưa tay kéo cô gái xuống, nhưng Thích Nghi lại siết chặt thêm: “Đông Phương Tín, chạy mau.”

Đông Phương Tín bật cười: “Cô muốn tôi chạy đi đâu?”

“Chạy xa một chút.” Cô không muốn chết, muốn tránh khỏi mấy con rắn này.

“Cô nặng muốn chết, tôi không chạy nổi.”

“Còn lâu tôi mới nặng, tôi chỉ có 43 kg được hay không?”

“Tôi bị thương.”

“Anh không chạy, nhất định sẽ bị rắn cắn chết.”

“Có người chôn cùng, sợ cái gì?”

Thích Nghi tức giận, nhảy từ trên anh xuống: “Anh không chạy, tôi chạy.”

Liền xông về phía trước.

“Bốp. . . .”

Mới đi mấy bước, cái trán bị đập một cái, một trận đau đớn xuyên thấu qua da thịt, thân thể cũng mất cân bằng, trực tiếp ngã xuống đất.

Mặc dù rất đau, nhưng Thích Nghi lại nhanh chóng đứng dậy. Cô đưa tay ra sờ ở phía trước, cảm giác được ở trước mặt là một cây cổ thụ to, không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng, nghĩ thầm rằng quả nhiên là người xui xẻo, vậy mà lại đụng vào cây, “Đi không nhìn đường à?” Đông Phương Tín ở bên cạnh cười đến thích ý.

“Ở đây tối như vậy, anh cho rằng tôi là Hòa Nhân Kim Tinh à ở đó mà thấy được đường?” Thích Nghi cắn răng phản bác: “Lại nói, chỗ này có thể có đường sao?”

Ở đây cỏ dại mọc thành bụi, trăm ngàn năm cũng chưa từng có người đi qua, nơi nào có đường?

“Là không có, nhưng cô cũng không nên đụng vào cây.”

“.....” Thích Nghi im lặng.

Đột nhiên phát hiện mới vừa rồi người đàn ông này kéo cô đi thẳng, bọn họ vẫn không có chạm qua cái gì, người này tại sao lại lợi hại như thế, cư nhiên trong bóng tối có thể nhìn thấy được đường phía trước?

Ở trong hoàn cảnh tối tăm như vậy, dường như Đông Phương Tín nhìn thấu được tâm tư của cô: “Thị lực của tôi so với người bình thường tốt hơn một chút, hiện tại cũng có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy được một ít đồ vật.”

“Lợi hại vậy sao?”

“Do gen tốt.”

Tự đại cuồng!

Thích Nghi bĩu môi, im lặng phản bác.

Cùng anh ta hao tổn như vậy, cả người Thích Nghi tinh tảo không ít. Mới vừa rồi Đông Phương Tín kéo cô ra khỏi chỗ có rắn, như vậy chứng minh anh ta cũng không phải là không muốn sống. Cho nên, anh ta dừng ở chỗ này, chắc hẳn nơi này là chỗ an toàn. Nếu đang ở trong hoàn cảnh như vậy mà anh ta có thể quan sát được động thái ở bốn phía, cô sẽ lảng lảng ở bên cạnh anh, tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm.

Cho tới bây giờ, đột nhiên cô có cảm giác người đàn ông này thật lợi hại.

“Chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này đi!” Đông Phương Tín đột nhiên kéo cổ tay cô: “Ngồi xuống.”

“Đông Phương Tín.” Thích Nghi nghe lời ngồi xuống bên cạnh anh, cả người dựa vào bả vai của anh: “Nếu như chúng ta có thể rời khỏi nơi này, ân oán trước kia có thể xóa bỏ không?”

“Sao?” Đông Phương Tín từ chối cho ý kiến.

“Không được sao?” Thích Nghi nhú mày, “Tôi rất có thành ý.”

Đông Phương Tín trầm ngâm không nói.

Thích Nghi không vui: “Đông Phương Tín, không nên được voi đòi tiên.”

“Được.” Người đàn ông đột nhiên phun ra một chữ.

Thích Nghi hơi sững sờ.

Anh ta nói chữ này, chắc là sẽ không tiến thêm bước nữa, vậy là anh ta đã đồng ý thỉnh cầu của cô rồi sao?

Cô không tiếp tục hỏi, Đông Phương Tín cũng không nói nữa, hai người liền giữ vững im lặng.

Đêm như ma quỷ, từ từ dài.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Sưởi Ấm Lẫn Nhau (4)

Bước chân của mấy người đàn ông rất nhanh, Thiên Nhiên có chút theo không kịp bước chân của bọn họ.

Không chỉ bởi vì cô ít đi đường núi, mà còn bởi vì đau đớn trên chân cô càng ngày càng nhiều.

"A!" Có vật gì đó đột nhiên va vào mắt cá chân của cô, Thiên Nhiên khẽ kêu một tiếng, thân thể nhanh chóng ngã về phía trước.

Người đàn ông ở phía trước dừng bước, cái mũi của cô liền đúng lúc đụng vào phía sau lưng của anh ta. Cô mắc cỡ đỏ mặt, vội vàng lui về phía sau nửa bước, có chút xấu hổ không biết phải làm như thế nào.

Long Vu Hành xoay người, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Cô không sao chứ?"

Chỉ có ánh sáng của đèn pin cầm tay, ở trong không gian to như vậy có chút mờ mờ, nhưng trực giác Thiên Nhiên cảm thấy ~Trình Kiều~d.ĩ'en/da\l=eq.uy./do;n thấy người đàn ông này nhìn thấy cả người cô. Cô lắc đầu một cái, khóe mắt liếc qua liếc lại, thấy cách đó không xa có người dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình, vội vàng nói: "Tôi không sao, ngài Long, chúng ta tiếp tục đi thôi!"

"Cô đi phía trước đi." Long Vu Hành hơi lùi lại để chừa ra một con đường cho cô.

"Cám ơn." Thiên Nhiên lướt qua anh ta đi tới.

Gan của cô nhỏ, nếu như không có cách nào đuổi theo bước chân của bọn họ, cô sẽ không biết nên làm như thế nào. Cho nên, cô chỉ có thể cắn chặt hàm răng chạy chậm theo Trình Kiều và Lý Tắc phía trước.

Long Vu Hành đi theo ở sau lưng cô, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn Trình Kiều ở phía trước, đáy mắt âm trầm không rõ.

Tại một con đường nhánh nào đó, Trình Kiều đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn mấy người khác, nói: "Theo phát hiện của chúng ta, bọn họ có khả năng lẩn xuống ở bên trái. Nhìn xem, bụi cỏ nơi đó có dấu vết bị người giẫm lên. Nhưng mà, ở bên kia quá dốc, bây giờ trời lại tối, đường trơn, không biết có thể đi xuống hay không."

"Như vậy đi, chúng ta cầm sợi dây làm công cụ trợ giúp, từng người một đi xuống." Lý Tắc đề nghị.

"Được." Trình Kiều nhìn Long Vu Hành một cái: "Anh có ý kiến gì không?"

"Không thành vấn đề." Long Vu Hành cũng không có dị nghị gì.

Lý Tắc lấy sợi dây ra, tìm một thân cây cột lại một nút thắt, sau đó đem bên kia cột vào trên người mình: "Tôi đi xuống trước."

"Cẩn thận một chút." Thiên Nhiên nhẹ giọng nhắc nhở.

"Ừ." Lý Tắc liếc cô một cái, xoay người đi xuống con dốc.

Trình Kiều phụ giúp cậu, chờ cậu ta an toàn đặt chân xuống mặt đất, giật nhẹ sợi dây, xa xa ra một cái dấu OK, liền đem ~Trình Kiều~d.ĩ'en/da\l=eq.uy./do;n sợi dây kéo lên.

Long Vu Hành đột nhiên nói: "Lam tiểu thư có kinh nghiệm leo núi không?"

Thiên Nhiên lắc đầu.

"Nếu như cô không biết leo núi, chỉ sợ không thể xuống một mình được." Người đàn ông nhàn nhạt liếc mắt: "Không bằng tôi giúp cô xuống đi! Trình Kiều, anh xuống cuối cùng vậy!"

Trình Kiều nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, cuối cùng lại không nói gì.

Mặc dù là trong bóng đêm, nhưng Long Vu Hành cũng nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của anh ta. Ngay cả khi nó chỉ lóe lên trong nháy mắt, cũng bị anh bắt được. Nhưng anh không ngại, ngược lại khóe miệng khẽ chỉ khẽ nhếch lên, giống như... một đường cong đùa cợt.

"Tôi giúp cô cột sợi dây." Long Vu Hành cũng không đợi Thiên Nhiên đáp lại cái gì liền cầm tay cô, đem sợi dây vòng qua người cô, sau đó lại vòng qua eo của chính mình, cột lại, liền đưa tay đỡ eo cô, nửa ôm cô vào lòng đi tới dốc núi.

Bị hơi thở của anh ta bao vây, trong nháy mắt Thiên Nhiên có chút hoảng hốt. Thậm chí cô còn không kịp nhìn về mặt giờ phút này của Trình Kiều đã bị người đàn ông kia dẫn đi.

Trình Kiều ở phía trên cầm sợi dây, tận mắt thấy Long Vu Hành trong quá trình một mực cẩn thận che chở từng chút cho Thiên Nhiên, không có để cho cô bị thương tổn dù là một chút, trong đáy mắt là một mảnh lo lắng nồng đậm.

Trong lòng cười lạnh lạnh.

Cô ta cũng thật lợi hại, còn có thể quyến rũ được Long Vu Hành.

Nhưng cái loại đàn bà như cô ta, bị người khác chơi chán rồi sẽ phải đối mặt với số mạng bị vứt bỏ. Long Vu Hành người này, sao có thể bị cô ta giam chân? Đến lúc đó, chỉ có mình cô ta ngồi khóc

Anh ta nghĩ lại nghĩ, trong lòng dâng lên tư vị kỳ quái. Chỉ cảm thấy có một sự hờn dỗi dâng trào mạnh mẽ, ngay cả ánh~Tình
Tình~d.ĩ'en/da\ñl=eq.uy./do;n mắt cũng bị đau, khó chịu giống như bị khói lửa hong qua.

"Trình Kiều, đến phiên cậu!"

Ở phía dưới, tiếng Long Vu Hành truyền đến, đem lực chú ý của anh ta quay về.

Trình Kiều hí mắt lại, ở trong bóng tối chống lại cặp mắt y hệt như hồ ly kia, trong lòng hừ nhẹ một tiếng, cột dây lên trên một thân cây, dùng một đầu khác cột chặt vào eo của mình, động tác lưu loát leo xuống dưới vách núi.

Đứng ở dưới vách núi nhưng mắt thấy cái động tác trượt nhanh giống như không muốn sống của anh ta, trái tim của cô dâng lên tới tận cổ họng. Cô rất muốn nhắc một câu để anh ta cẩn thận một chút, nhưng lời nói đến bên miệng vẫn là nhin không nói ra.

Cô nhớ đến việc anh ta ghét cô bao nhiêu, chỉ sợ cô vừa mở miệng, sẽ chọc giận anh ta càng thêm không vui.

Không cần thiết!

"Thân thù anh ta rất lưu loát." Bên hông, Long Vu Hành giống như nhìn thấu ý định của cô, thanh âm dịu dàng nói: "Yên tâm đi!"

"Anh cũng giống vậy." Thiên Nhiên cười nhạt với Long Vu Hành: "Ngài Long, rất cảm ơn anh. . . ."

"Không cần phải khách khí."

Trong lòng Thiên Thiên rất cảm động, đường cong mỉm cười bên môi cong thêm một chút.

Cảnh tượng ấm áp hài hòa như vậy ở trong mắt người đàn ông vừa mới rời ra sợi dây ngang hông làm cho mắt anh ta dâng lên một tầng gió lốc. Anh ta cắn răng, buông lỏng bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng khẽ hừ lạnh, đi qua Lý Tộc, dẫn đầu phía trước mà đi.

Bị bả vai anh ta va nhẹ một cái, Lý Tộc lui về phía sau hai bước, vô tội nháy mắt mấy cái. Nhưng cảm thấy không khí có chút không đúng, cậu không dám nhiều lời, chỉ nhường bước: "Lam tiểu thư, ngài Long, hai người đi trước!"

"Cậu đi trước đi, chúng tôi đi phía sau." Long Vu Hành lạnh nhạt nói.

Lý Tộc vốn muốn nói Thiên Nhiên là một cô gái, không nên đi phía sau, nhưng nhìn thấy Long Vu Hành trong mắt dần tích tụ ánh sáng lạnh, không dám nhiều lời, đáp một tiếng "Được", liền đi trước.

Long Vu Hành nhường một bước: "Lam tiểu thư, cô đi trước đi."

"Cảm ơn." Thiên Nhiên gật đầu, đi theo sau Lý Tộc.

Khóe miệng Long Vu Hành nhếch lên, nhắm mắt theo đuôi đi phía sau cô.

Thích Nghi chỉ cảm thấy cả người lạnh run.

Mới vừa rồi cô và Đông Phương Tín chấm dứt cuộc nói chuyện, thật ra cô thấy lại lạnh lại thiếu thiếu, người đàn ông này nói phải đi tiểu, lại trực tiếp tiểu ở bên cạnh cô. Người đàn ông này, coi như nơi này tối đen đến không thấy rõ bất cứ thứ gì, cũng không cần phải thô lỗ vô lễ như vậy chứ? Cô giận dữ, dứt khoát cách~Tình Tình~d.ĩ'en/da\ñl=eq.uy./do;n xa anh ta mấy bước, dựa vào một thân cây nghỉ ngơi. Cô không dám tùy tiện ngủ, chỉ sợ vừa ngủ sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Khẽ mở mắt, trước mặt trừ một màu tối đen như mực, cô hoàn toàn không thấy được bất cứ thứ gì. Chỉ có tiếng hít thở nhỏ nhẹ của người nọ ở bên cạnh truyền đến, mới có thể cho cô chút cảm giác chân thật.

Đêm này khá dài, cô vừa lạnh vừa đói, không biết phải làm sao để vượt qua. . . .

"Đông Phương Tín." Cô khẽ gọi một tiếng.

"Hả?" Người đàn ông này hình như cũng không có ngủ, rất nhanh liền đáp một tiếng.

"Anh ngủ được sao?"

"Cái người này, cô lại nói nhảm?"

Ngủ thiếp đi, còn có thể đáp lại cô?

Thích Nghi lập tức trả lời: "Chẳng lẽ anh không thể là bị tôi gọi nên tỉnh sao?"

Đông Phương Tín: "."

"Tôi không ngủ được." Thích Nghi ôm lấy bả vai của mình: "Hôm nay thực lạnh!"

"Tôi không cảm thấy vậy."

Thích Nghi: "."

Người này quả nhiên khác hẳn với người thường, cô đụng phải quái nhân rồi.

Sau đó trầm mặc một lúc, Đông Phương Tín đột nhiên lạnh nhạt nói: "Cô qua đây."

"Làm cái gì?" Thích Nghi cự tuyệt theo phản xạ: "Tôi không muốn."

Đông Phương Tín hừ lạnh: "Cô cho rằng trong cái dạng hoàn cảnh này, tôi còn có thể cường bạo cô hay sao?"

Thích Nghi trong bóng đêm lắc đầu.

"Không phải sao?" Đông Phương Tín giống như thấy cô lắc đầu, âm thanh lạnh lạnh thấp xuống vài phần: "Còn không qua đây?"

Trong giọng nói mang theo mùi vị ra lệnh, tuyệt đối không cho phép kháng cự.

Thích Nghi suy nghĩ một chút, nếu anh ta muốn làm chuyện xấu đã sớm làm, không cần phải chờ đến bây giờ. Vì vậy, cô rất nhanh tới gần.

Cánh tay dài của người đàn ông bỗng duỗi ra, khoác lên bờ vai cô cái áo khoác tây trang đã bị hư hại.

Ấm thật!

Thích Nghi thoải mái nhắm mắt lại, nghĩ thầm người đàn ông này rốt cuộc vẫn còn có chút lương tâm. Chỉ là, anh ta đem áo khoác tây ~Tinh Tinh~d.ĩ'en/da\ŋl=eq.uy./do;n trang cho cô mặc, chẳng phải anh ta sẽ rất lạnh sao? Nghĩ tới đây, cô tùy tiện ngồi xuống ở phía sau người đàn ông, dựa tay vòng qua cánh tay của anh ta, dựa vào.

Như vậy, tôi thiếu hai người vẫn có thể sưởi ấm lẫn nhau, cô cũng cũng không thiếu nợ anh ta.

Bị cô ôm như thế, thân thể Đông Phương Tín rõ ràng cứng lại. Âm thanh của anh ta cũng biến thành có chút chìm lại khàn khàn: "Trần Thích Nghi, cô có biết mình làm như vậy sẽ nguy hiểm cỡ nào không?"

"Tôi chỉ biết, điểm tích chi ân dùng sông lớn để trả*." Thích Nghi nhún nhún vai: "Tôi không thích thiếu nợ người khác, cho nên sẽ không chỉ lo chính mình hưởng thụ mà khiến cho người chăm sóc tôi lại chịu khổ cực vất vả."

(*Điểm tích chi ân dùng sông lớn để trả: Cho dù ân nghĩa chỉ nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con sông lớn báo đáp.)

"Hả?" Đông Phương Tín cười đến có chút buồn bực.

Thích Nghi sợ anh ta hiểu sai, lại giải thích thêm một câu: "Chúng ta dựa vào nhau như vậy cũng tương đối ấm áp nha!"

Đông Phương Tín bật cười lên: "Tôi còn có phương pháp tốt hơn để cùng ấm."

Anh vừa dứt lời, cánh tay dài đột nhiên duỗi một cái, không đợi Thích Nghi kháng cự, đã ôm lấy cả người Thích Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: 72. Chúng Ta Thử Một Chút Xem (1)

Đừng tưởng như vậy là xong rồi.

Trong khi Thích Nghi đang cho là bị Đông Phương Tín ôm cảm giác cũng không đến nỗi nào, ít ra như vậy thật sự rất ấm áp thì bàn tay của anh không nghiêm túc mà mò nắm ở phía bụng của cô, thậm chí còn có xu hướng đi lên trên.

“Đồng Phương Tín, dừng cái tay anh lại!” Mặc dù trời rất tối không thể nhìn thấy Đồng Phương Tín, nhưng Thích Nghi vẫn xoay người tròn mắt, lạnh lùng la lên: “Anh đừng muốn thừa nước đục thả câu sao?”

“Không hề.” Đồng Phương Tín cười ha ha, âm thanh chính nghĩa nói: “Tôi đây là đang đấu tranh với tử thần.”

“Ồ đây đâu có cái gì gọi là Tử Thần?”

“Lạnh lẽo, đói khát, tình dục----“

“Im miệng.” Bàn tay nhỏ nhắn của Thích Nghi sờ mồm về phía trước, khó khăn mới bịt miệng anh lại được.

Đồng Phương Tín lại há miệng cắn ngón tay của cô một cái.

Thích Nghi tức giận, nhanh chóng rút ngón tay ra, từ trên người anh nhảy dựng lên. Nhưng cô lại quên mất tình cảnh hiện tại, trời tối đen, chân sau của cô đâm phải một cái hố, cả người cô lập tức ngã nhào về hướng mặt đất.

“A-----“ một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong đêm tối, “Bịch” một cái cả người Thích Nghi ngã nằm trên đất.

Âm thanh nhin cười vang lên bên tai, hơi thở của anh thổi vào tai của cô: “Thấy chưa, chúng ta đối địch với nhau có ích lợi gì đâu? Không phải là tự mình tìm thua thiệt hay sao?”

Cô đã té rồi, anh còn có tâm trạng ở một bên vui sướng khi người gặp nạn?

Trong lòng Thích Nghi tức giận, đang định mở miệng cãi lại, ai ngờ tiếp ngay đó thân hình hoàn mỹ của Đồng Phương Tín đã đè lên người cô: “Đêm còn rất dài, cũng không biết chúng ta có thể còn sống mà ra khỏi đây hay không. Trần Thích Nghi, không bằng trước khi chết chúng ta làm một ít chuyện có ý nghĩa đi, để cả hai chúng ta đều cảm thấy vui vẻ!”

Lời nói của anh rõ ràng như vậy, Thích Nghi làm sao có thể không hiểu. Chỉ là, nếu anh muốn chết thì tự mình đi chết đi, cô còn phải giữ lại tính mạng quay về gặp Tiểu Thảo! Lòng bàn tay cô chống trên ngực anh đẩy ra, thế nhưng không hề làm anh nhúc nhích chút nào, không khỏi tức giận nói: “Tự anh ở đó đau khổ thiên thu đi, tôi không rảnh nổi điên với anh!”

“Nhưng cô không phải là đối thủ của tôi.” Đồng Phương Tín hỏn hển cười một tiếng, bàn tay nắm chặt bả vai của cô: “Ngoan ngoãn chấp nhận đi thôi.”

Thích Nghi hoảng sợ, lại cuống quýt dùng lực đẩy anh ra.

Đồng Phương Tín nắm hai cánh tay của cô đè lên trên đỉnh đầu, bàn tay khổng lồ chế cở tay để cô không thể động dậy nữa: “Cô nhóc, cô chỉ cần cảm nhận cho tốt, thì sẽ hiểu loại cảm giác đó tốt đẹp đến chừng nào, chúng ta thử một chút xem---- ----“

“Đồng Phương Tín, anh là đang cậy mạnh ức hiếp người.!” Thích Nghi hét lớn: “Thả tôi ra ngay!”

“Là do cô dụ dỗ tôi trước.”

“Tôi không có.”

“Tôi là vì cứu cô nên mới té xuống đây, hiện cô phải lấy thân báo đáp!”

Thích Nghi tức đến nổi miệng phát ra một tiếng hừ lạnh: “Anh là đồ đê tiện!”

“Cô thực sự không muốn thử một chút hay sao? Tôi có thể khiến cho cô bồng bềnh như thiên đường đấy....” Đồng Phương Tín dụ dỗ cô từng chút.

“Không!” Thái độ Thích Nghi kiên định trước sau như một.

Đồng Phương Tín thở dài một tiếng: “Vậy thì thôi.”

Cô cảm giác anh rời khỏi người mình, Thích Nghi hơi sững sờ.

Tiếng cười của Đồng Phương Tín truyền đến: “Thế nào, rất thất vọng vì tôi không tiếp tục dùng sức mạnh nữa sao?”

“Làm sao có thể chứ?” Thích Nghi hừ nhẹ, lật người ngồi dậy, lấy áo khoác của anh quấn chặt vào người: “Anh nằm mơ đi.”

Đồng Phương Tín trầm mặc.

Một luồng gió mang theo lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi qua, Thích Nghi nhin không được hắt hơi một cái.

“Kêu cô cùng làm với tôi cô lại không chịu, bây giờ biết lạnh rồi à?” Đột nhiên Đồng Phương Tín nói: “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy!”

“Tôi có lạnh chết cũng không làm chuyện đó với con lợn giống như anh!” Thích Nghi vẫn quật cường như cũ.

“Cô thật sự cứng đầu như con lừa vậy.”

“Anh mới là đồ con lừa, cả nhà anh đều lừa.”

“Cô gái chết tiết này.....” Đông Phương Tín đưa tay qua bóp gương mặt cô một cái.

Thích Nghi đau quá vội vàng đánh vào tay anh.

Đùa giỡn một hồi, Thích Nghi thấy hơi mệt, cô im lặng ngồi một bên. Những lúc cô yên lặng, lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Cô lại hất xì, cả người cũng không nhìn được nhích về phía anh. Cảm nhận được sự ấm áp trên người anh truyền tới, cô có chút không hiểu hỏi: “Đông Phương Tín, chẳng lẽ anh không cảm thấy lạnh sao?”

“Ha ha.” Đông Phương Tín cười cười, ung dung tự tin nói: “Cũng tạm được.”

Câu này của anh, đột nhiên làm cho Thích Nghi nhớ lại lúc bọn họ chạm mặt lần đầu tiên. Khi đó anh luôn đùa giỡn cô, vì vậy cô mới hỏi anh cảm thấy sáng khoái lắm phải không, anh cũng trả lời y như vậy. Kết quả sau cùng, cô cho anh ăn một tát-----

Chuyện cũ hiện rõ trước mắt, lúc đó bọn họ là đối thủ không đội trời chung, không nghĩ tới hôm nay lại cùng nhau rơi vào thảm cảnh như thế này. Điều đó làm cô cảm thấy, cuộc sống thực sự rất kỳ diệu.

Cô không khỏi cười nhẹ một cái.

Đông Phương Tín hừ nhẹ: “Cô cười cái gì?”

“Không có gì.” Có chết Thích Nghi cũng không đem suy nghĩ trong đầu nói cho anh nghe, nếu không anh lại muốn dùng biện pháp trả thù cô ngay tại đây thì biết làm sao?

Đông Phương Tín tiếp tục hừ nói: “Có phải cô nhớ đến chuyện lúc chúng ta mới quen nhau, đúng không?”

Chẳng lẽ anh thật sự nghĩ ra.

Thích Nghi hoảng hốt: “Không có.”

“Cô có.”

“Anh nghĩ rằng mình biết thuật đọc tâm à, có thể biết tôi đang suy nghĩ chuyện gì.”

“Vội trí tuệ của cô lúc này chắc chắn là suy nghĩ đến chuyện đó.” Đông Phương Tín dùng giọng điệu khẳng định để nói: “Trần Thích Nghi, chẳng lẽ cô không sợ.....”

“Không.” Thích Nghi lắc đầu: “Anh tuyệt đối sẽ không lợi dụng lúc người khác gặp nạn.”

“Ai nói tôi sẽ không?”

“Tôi tin tưởng anh.”

Đông Phương Tín: “.....”

Lúc này nghe lời cô nói, trong lòng của anh có một cảm giác gì đó không nói được chảy xuôi qua.

Đột nhiên Thích Nghi lại hỏi: “Bây giờ anh thấy lạnh rồi hả? Vậy thì chúng ta xích lại gần thêm một chút?”

“Không lạnh.” Lời mới vừa ra khỏi miệng, Đông Phương Tín lại nghĩ đến chuyện gì: “Sao vậy, cô vẫn còn thấy lạnh?”

“Tạm tạm.” Thích Nghi thở ra một hơi: “Đông Phương Tín, anh có thể trạng đặc thù hay sao vậy?”

“Cái gì?”

“Không hề cảm thấy lạnh.....Những thứ kia.....”

“Không có.” Anh dừng lại một chút, mới nói tiếp: “Thật ra cô chỉ cần nghĩ đến những chuyện khác, đem sự chú ý phân tán ra, hoặc là vận động một chút, sẽ không cảm thấy lạnh.”

Thích Nghi nghe vậy thì hơi sững sờ. Nghe giọng điệu của anh, ban nãy anh cãi nhau ầm ĩ với cô, thật ra là để phân tán sự chú ý của cô chứ không phải là thực sự có ác ý? Như vậy, anh là dụng tâm cực khổ rồi hả? Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, nói: “Đông Phương Tín, mới nãy là anh muốn giúp tôi hả?”

“Sao?”

“Phân tán sự chú ý của tôi, làm cho tôi động tay động chân, để không còn cảm thấy lạnh nữa.”

“Nếu cô muốn nghĩ như vậy cũng không sao.” Đông Phương Tín cười hắc hắc: “Chỉ là tôi muốn nói rõ cho cô nghe, tôi cho rằng nếu chúng ta làm một lần sẽ càng ấm áp hơn.”

“Anh đi chết đi!” Thích Nghi đưa chân đá về hướng của anh, nhưng mà trời quá tối, cô nhìn không thấy, chỉ có thể đập vào khoảng không vô ích.

Mặc dù anh phủ nhận, nhưng Thích Nghi vẫn nhất định cho rằng anh có ý tốt. Nghĩ kỹ lại, trước đây khi cùng anh đấu đá, đều là cô thua thiệt trước, nhưng anh chưa hề làm chuyện gì quá đáng. Cho nên, người đàn ông này hẳn là một người phong độ. Lời đồn đại thường không sai, tuy nhiên thực sự mà nói, quả thật anh không phải loại người hèn hạ đó. Nếu không, không thể lần nào anh cũng biết cái gì là vừa phải, bây giờ lại giúp đỡ cô rất nhiều.

Nhưng mà, tại sao bình thường anh lại hay tỏ thái độ làm cho người khác ghét như vậy đây? Để người ta biết ý tốt của anh, chẳng lẽ không tốt hơn hay sao?

Trong lúc Thích Nghi đang suy tư, đột nhiên Đông Phương Tín cười một tiếng, giọng điệu cũng trở nên thoải mái nhẹ nhõm: “Coi như số của cô tốt, chúng ta không cần phẫu thuật ở đây.”

“Cái gì?” Thích Nghi không hiểu anh nói như vậy là ý gì.

“Nhìn về phía bên trái của cô!” Lòng bàn tay của Đông Phương Tín vỗ vào bả vai của Thích Nghi: “Có người tới cứu chúng ta rồi.”

Nghe vậy, Thích Nghi lập tức quay mặt nhìn lại.

Nhìn về phía bên trái, quả nhiên thấy có ánh sáng đèn pin chiếu tới, làm cho cái chỗ u ám này trở nên có sinh khí. Đồng thời nghe thấy giọng đàn ông hét lớn: “Đông Phương?”

“Tôi ở đây.” Đông Phương Tín đỡ Thích Nghi đứng dậy, đáp lại tiếng kêu của người kia: “Làm sao cậu không tới chậm thêm một chút nữa?”

“Cũng là tình thế bất buộc thôi.” Long Vu Hành xuất hiện đầu tiên, ánh mắt lướt qua khuôn mặt của Đông Phương Tín, sau đó nhìn thẳng vào Thích Nghi, khóe miệng nở một nụ cười khó hiểu: “Trần tiểu thư.”

“Long tiên sinh.” Cho dù anh ta chỉ là vì Đông Phương Tín mà đến, lúc Thích Nghi nhìn thấy anh ta xuất hiện, dù sao cũng vô cùng cảm kích. Cô cười một tiếng, phóng khoáng nói: “Cảm ơn anh.”

“Ừ.” Long Vu Hành cũng không khách sao nhận lời cảm ơn của cô.

Người đàn ông này.....

Quả nhiên là vật hợp theo loài, anh ta cùng với Đông Phương Tín đúng là anh em tốt! Tính cách cũng thật giống nhau!

“Thích Nghi.” Thiên Nhiên đi sát phía sau Long Vu Hành cũng vừa đi đến, thấy Thích Nghi bình an đứng trước mặt mình, hốc mắt cô đỏ lên, nhanh chóng bước tới, đưa tay ôm chặt lấy cô: “Cậu làm tớ sợ muốn chết.”

“Tớ không sao.” Thích Nghi vỗ vỗ sau lưng Thiên Nhiên, nhẹ nhàng an ủi: “Không cần sợ.”

“Tổng giám đốc.” Lý Tộc bước nhanh tới cúi đầu với Đông Phương Tín một cái: “Là tôi vô dụng, đến lúc này mới tìm được đến đây.”

“Không phải tôi cũng không có chết đây sao?” Đông Phương Tín hoàn toàn không có ý trách anh ta, vỗ vỗ lên vai anh ta, ánh mắt nhìn về phía Trình Kiều: “Tiểu Niệm đâu?”

“Vẫn còn ở phía trên.” Trình Kiều thu lại ánh mắt đang nhìn vào bóng lưng Thiên Nhiên, lạnh nhạt nói: “Chúng ta chuẩn bị đi thôi.”

Vừa nói xong, anh ta liếc nhìn Long Vu Hành một cái.

Long Vu Hành cảm bộ đàm trên tay lên, liên lạc với Lăng Tổ Dung ở phía trên đỉnh núi, nói cho cô ta biết vị trí chính xác của bọn họ, rồi sắp xếp máy bay trực thăng bay đến cứu viện.

Trình Kiều lấy dù với áo khoác từ trong ba lô, chia ra đưa cho Đông Phương Tín và Thích Nghi.

Thiên Nhiên mặc áo khoác vào cho Thích Nghi, cầm tay của cô lên vừa hà hơi vừa nói: “Thật may là cậu không có chuyện gì, nếu không tớ thật sự không biết làm sao nhìn mặt Tiểu Thảo đây.”

Biết lúc đó cô ấy thực sự sợ hãi, Thích Nghi nhẹ nhàng vỗ tay cô ấy: “Tớ làm sao có thể có chuyện gì được? Yên tâm đi, tớ sẽ không dễ dàng để mình xảy ra chuyện đâu. Ngược lại cậu đó, biết rõ hoàn cảnh khó khăn như vậy, hôm nay trời lại còn đổ mưa to, đáng lẽ không nên xuống đây mới đúng. Sức khỏe của cậu....”

“Mọi người chúng ta sẽ không có chuyện gì.” Thiên Nhiên đứng lúc ngắt lời Thích Nghi, đồng thời nhìn về phía Trình Kiều một cái, nhưng thấy người nọ

đường như chưa nghe được những gì hai người bọn họ nói, lúc này mới thờ phào một cái.

Có một số việc cô không muốn anh biết.

Long Vu Hành cũng liếc nhìn bọn cô mấy lần, Đông Phương Tín cũng thỉnh thoảng nhìn tới, trong mắt anh thoáng qua điều gì đó. Nhưng bọn họ cũng cực kì khí khái, không có tùy ý đặt câu hỏi bọn cô.

Lý Túc thấy bọn họ cũng chuẩn bị xong rồi, liền nói: “Tổng giám đốc, trước hết chúng ta cần phải đi tới chỗ nào trống trải hơn chút, để trực thăng dễ dàng tìm thấy chúng ta, cũng dễ dàng cứu hộ hơn.”

“Vậy thì đi thôi!” Ý Long Vu Hành là muốn Lý Túc dẫn đường, sau đó nhìn về phía hai cô gái: “Các cô đi ở chính giữa, tôi và Trình Kiều sẽ đi sau cùng.”

“Được.” Thiên Nhiên biết ơn liếc nhìn anh một cái, rồi đưa tay đỡ lấy Thích Nghi: “Chúng ta đi thôi!”

Thích Nghi gật đầu đi song song với cô ấy.

Trình Kiều cũng vội vàng theo sau.

Đông Phương Tín cùng Long Vu Hành đi thụt về phía sau, người đi trước liếc nhìn người đằng sau một cái, nhỏ tiếng nói: “Chuyện là như thế nào?”

Long Vu Hành lắc đầu: “Không rõ ràng lắm, nhưng chắc là có âm mưu.”

“Lúc xảy ra chuyện tôi có chú ý hoàn cảnh xung quanh, đúng là giống như vậy.”

Long Vu Hành lại nhỏ tiếng xuống: “Lấy tính tình của cậu đáng lẽ không làm chuyện như vậy mới đúng.”

Chân mày Đông Phương Tín nhẹ nhàng nhướng lên, sâu kín nhìn lại, nhưng cũng không nói gì.

Thấy vẻ mặt của anh như thế, trong lòng Long Vu Hành chợt nảy sinh ra một ý nghĩ. Anh ta còn đang định tìm tòi nghiên cứu Đông Phương Tín nhưng anh đã nhắc chân bước đi mất. Anh ta chạy theo mấy bước, muốn tiếp tục tra hỏi, thì nghe Lý Túc nói: “Chỗ này tương đối trống trải, chúng ta dừng lại đây chờ trực thăng đến cứu viện thôi!”

Thì ra bọn họ đã đến được một chỗ khá thoáng đãng, nhìn quang cảnh của chỗ này, đúng là thích hợp nhất để chờ cứu viện.

Trình Kiều liếc nhìn Thiên Nhiên cùng Thích Nghi, âm thanh lạnh lùng nói: “Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút đi!”

“Vậy trước hết chúng ta ăn cái gì đã.” Lý Túc lấy từ trong ba lô ra một ít thức ăn, chia lại cho bọn họ.

Lúc này, mưa to đã ngừng hẳn, Lý Túc nhanh chóng trải một tấm lót trên mặt đất, để cho bọn họ ngồi xuống.

Bọn họ lẳng lặng ăn, nhất thời không ai nói gì.

Một lát sau, trên trời xuất hiện mấy vệt ánh sáng chói lóa. Chính là mấy chiếc trực thăng của Long Vu Hành bay tới, từ trên đó có mấy người nhảy xuống, giúp cho bọn họ leo lên máy bay.

Mọi chuyện đều thuận lợi, chuyện này đến đây coi như kết thúc.

Nhưng có một số chuyện, cũng chỉ mới là bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: 72. Chúng Ta Thử Một Chút Xem (2)

Thích Nghi cùng Thiên Nhiên bị đưa thẳng về khách sạn D&N.

Mấy người đàn ông kia cũng không ở lại lâu, chỉ nhìn hai người đi vào khách sạn, sau khi xác định mọi thứ đều ổn, mới tiếp tục ngồi trực thăng bay đi.

Trong khoang máy bay, Lý Túc đang liên lạc với Lăng Tổ Dung, nói cho cô ta biết, bọn họ chuẩn bị bay vòng lại rước cô ta và Sở Niệm.

Lúc này Trình Kiều từ lúc nảy lên máy bay đến giờ đều im lặng đột nhiên mở miệng: “Chuyện này các anh chắc đã cho điều tra rồi?”

Đông Phương Tín liếc nhìn anh ta một cái: “Cậu phát hiện ra gì sao?”

“Tôi có xem qua chỗ các anh xây ra chuyện, gần chỗ hàng rào chắn có những viên bi trong suốt, trên đất còn bị đổ dầu mè.” Trình Kiều đem toàn bộ những gì mình thấy nói ra, đồng thời thêm vào lý luận của bản thân: “Chắc hẳn là có người muốn giờ trò với Lam Thiên Nhiên.”

Sau khi nói xong câu cuối, ánh mắt anh ta nhìn thẳng về phía Long Vu Hành.

Long Vu Hành thân nhiên đón nhận ánh mắt của anh ta, sang sảng nói: “Cậu hoài nghi người nào à?”

“Chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến tôi.” Giọng nói của Trình Kiều lạnh lẽo, trong mắt lại càng hiện lên vẻ xa cách.

“À.” Vẻ mặt Long Vu Hành làm như đang suy nghĩ điều gì, nói ra một chữ này cũng toàn là ý vị sâu xa.

Đông Phương Tín khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhìn hai người bọn họ: “Hai người làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lần này Trình Long hai mươi cùng lúc nói ra.

Cũng quá sức ăn ý đi!

Đông Phương Tín cười nhẹ một cái, ngón tay sờ sờ dưới cằm, từ từ nói: “Vì một cô gái mà làm mất hòa khí trong nhà, không đáng giá chút nào.”

Sau khi nghe được lời nói của anh, sắc mặt Trình Kiều trầm xuống, Long Vu Hành thì cười nhẹ nhàng, nói: “Làm sao chứ, Trình Kiều đã có Tiểu Niệm, sao có thể có nhiều ý nghĩ khác.”

Anh ta nhìn về phía Trình Kiều: “Vậy là sao?”

Trình Kiều quay đầu đi, không để ý tới anh ta nữa.

Đông Phương Tín nhướn mày.

Long Vu Hành nói như vậy, nghĩa là cậu ta có hứng thú với Lam Thiên Nhiên!

Chuyện, sợ là hơi khó giải quyết.

Trực thăng vừa hạ xuống đỉnh La Sơn, Lăng Tổ Dung đi trước đón mấy người từ trên máy bay bước xuống.

Sau khi nhìn thấy Đông Phương Tín, hiếm khi vành mắt của cô ta lại trở nên đỏ đỏ, ánh mắt nhìn một lượt khắp người Đông Phương Tín xong, thấy anh hình như không có thương tích nào quá mức nghiêm trọng, rốt cuộc tâm trạng cô ta mới nhẹ đi. Nhưng mà giọng nói của cô ta khi hỏi thăm anh vẫn còn hơi kích động: “Cậu cảm thấy như thế nào rồi?”

“Không chết được.” Đông Phương Tín cười nhạt, lòng bàn tay sờ đầu của cô ta.

“Về sau bớt làm những chuyện khiến người khác lo lắng lại.” Lăng Tổ Dung có vẻ hơi tức giận, đưa tay đẩy cánh tay anh ra.

Đông Phương Tín chỉ nhún nhún vai, không nói gì.

Lúc này Sở Niệm đã đi tới bên cạnh Trình Kiều, cười với anh ta: “Cám ơn trời đất, các anh trở lại là tốt rồi!”

“Trời sắp sáng rồi, nhanh nhanh đi về nghỉ ngơi một chút, sáng mai chúng ta cùng trở về Ôn Thành.” Trình Kiều cầm bàn tay thon thả của Sở Niệm, đang định dắt cô đi.

“Trình Kiều.” Đột nhiên Long Vu Hành gọi anh ta lại.

Trình Kiều lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, trong mắt hiện lên vẻ xa cách.

Long Vu Hành làm như hoàn toàn không thấy ánh mắt lạnh lùng của anh ta, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Ngày đính hôn của cậu và Tiểu Niệm là ngày 15 âm lịch đúng không?”

“Anh ba, chuyện này có vấn đề gì sao?” Sở Niệm kéo cánh tay Trình Kiều hỏi lại.

“Không có.” Long Vu Hành cười nhạt: “Một thời gian nữa cậu ta sẽ trở thành em rể của anh và Đông Phương Tín rồi, chỉ là cảm giác hơi kì lạ chút xíu thôi.”

Sở Niệm “Thôi” một tiếng: “Không nói chuyện với các anh nữa, chúng ta về nghỉ ngơi.”

“Đi thôi!”

Sau đó Sở Niệm dắt Trình Kiều đi.

Trước khi đi, anh ta sâu kín nhìn Long Vu Hành một cái, trong mắt lóe lên một chút không vui.

Long Vu Hành chỉ là che miệng cười cười, dáng vẻ kia, nhìn là thấy được sự đắc ý khi chiếm được ưu thế!

“Vu Hành.” Hai tay Đông Phương Tín chấp sau lưng, ánh mắt sầm xuống: “Trình Kiều cũng không phải là người dễ chọc, cậu không nên vì Thiên Nhiên mà làm mất hòa khí của mọi người. Dù sao cậu ta cũng là người trong lòng của Tiểu Niệm, cũng là đáng để Tiểu Niệm nương tựa.”

Nghe Đông Phương Tín nhắc nhở, con mắt sắc bén của Long Vu Hành trở nên âm trầm. Một lát sau, anh ta gạt đầu một cái: “Tôi biết rõ.”

Tuy nói vậy, nhưng anh ta lại không hề có ý định bỏ qua những suy nghĩ trong lòng. Đôi lúc, muốn có được thứ này, nhất định phải từ bỏ một số thứ khác.

Cuộc sống rất kỳ diệu, có nhiều thứ mà chờ đợi đã lâu.

“Hai người đang nói cái gì vậy?” Lăng Tổ Dung nghe bọn họ nói chuyện, cảm giác có gì đó không ổn, mới lo lắng hỏi: “Trình Kiều cùng Tiểu Niệm sao lại có liên quan đến Lam Thiên Nhiên? Còn nữa Đông Phương, sao cậu có thể vì một Trần Thích Nghi mà làm cho mình rơi vào nguy hiểm như vậy?”

Đông Phương Tín liếc mắt nhìn cô ta, âm thanh lạnh nhạt như nước: “Tổ Dung, cuộc sống mà, thỉnh thoảng cũng phải có chuyện ngoài ý muốn thì mới thú vị.”

“Nhưng cậu cũng không cần phải lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn chứ?”

“Như vậy mới kích thích chứ.”

Lăng Tổ Dung nghe vậy, tức đến mức đưa tay lên vỗ vỗ ngực: “Chỉ mình cậu thấy kích thích, không biết là sẽ làm cho người khác lo lắng hay sao?”

Đột nhiên nghe lời giận dữ của cô ta, chân mày Đông Phương Tín hơi nhíu lại.

“Cậu-----” Trong lòng Lăng Tổ Dung vô cùng uất ức, dậm mạnh chân một cái, dứt khoát bước đi.

“Cô ta làm sao vậy?” Đông Phương Tín liếc nhìn Long Vu Hành.

Long Vu Hành cười lạnh: “Cậu hẳn phải biết rõ hơn tôi.”

Nói xong, cũng bước đi theo Lăng Tổ Dung.

Chân mày Đông Phương Tín hơi nhướng lên, cũng bước theo bọn họ. Bàn tay anh để trong túi quần, nhìn về hướng mà anh và Trần Thích Nghi gặp tai nạn, trong mắt tràn đầy sự âm trầm.

Lý Túc chợt cảm thấy không khí chung quanh đột nhiên trở nên lạnh buốt.

“Lý Túc.”

“Vâng?” Nghe Đông Phương Tín lớn tiếng kêu, cơ thể Lý Túc hơi căng thẳng một chút.

Ánh mắt Đông Phương Tín nhìn về phía anh ta, âm thanh trở nên âm u lạnh lẽo: “Giúp tôi tra rõ rốt cuộc ai có liên quan đến chuyện này.”

Lý Túc nghe vậy, hơi chấn động một cái, tạm thời quên cả trả lời lại.

“Sao?” Ánh mắt Đông Phương Tín liếc nhanh về phía mặt anh ta, tất cả đều hiện lên vẻ lo lắng.

“Dạ” Lý Túc vội vàng gạt đầu.

Chuyện này, thật là không dễ dàng chút nào.

Lâm Chiêu diu Lâm phu nhân xuống lầu thì Lâm Đại đang ăn sáng trong phòng ăn, còn Lâm Quốc Hào thì đang đứng cạnh cửa sổ nghe điện thoại.

“Chị, hôm nay chị bắt đầu nghỉ ngơi đúng không?” Lâm Đại đứng dậy kéo ghế ra cho hai người: “Sao không ngủ thêm một chút, mới sớm mà đã dậy vậy?”

“Ừ, gần đây bận rộn một trận, đã đem công việc trong vòng một tháng tới hoàn tất xong cả rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút.” Lâm Chiêu đỡ Lâm phu nhân ngồi xuống.

“Như vậy cũng tốt.” Lâm Đại cười một tiếng, cầm tờ báo trên bàn lên xem.

Lâm Chiêu cầm ly sữa tươi lên uống một hớp, đang chuẩn bị ăn cơm thì vô tình nhìn thấy trang đầu của tờ báo, sắc mặt cô lập tức thay đổi, liền giật lấy tờ báo.

Lâm Đại bị cô giành mất tờ báo, nhướn chân mày lên: “Chị, em chưa có coi xong mà!”

“Để chị coi trước một chút.” Lâm Chiêu chỉ lo đọc tờ báo, cũng không liếc nhìn cậu ta.

Từ trước tới nay con gái luôn luôn trầm tĩnh, hành động này làm cho Lâm phu nhân chú ý. Ánh mắt của bà nhìn vào tờ báo Lâm Chiêu đang xem, nhưng nhìn thấy tiêu đề của trang đầu xong, chân mày lại nhíu chặt lại.

Là chuyện có liên quan đến Đông Phương Tín!

“Coi cái gì.” Một bàn tay to đột nhiên giật đi tờ báo Lâm Chiêu đang đọc, giọng nói lạnh lùng: “Không cho phép con quan tâm chuyện của cậu ta.”

“Ba.” Lâm Chiêu nhíu chân mày: “Cái này là do trang đầu toàn viết về anh ấy.”

“Lam Thiên Nhiên này thế mà mạng lại lớn, còn số của Đông Phương Tín cũng thật tốt, tại sao mà không cho cậu ta té chết luôn đi!” Lâm Quốc Hào hừ lạnh một tiếng: “Người như cậu ta còn sống chỉ toàn gây họa.”

Cô không hiểu tại sao ba lại căm ghét Đông Phương Tín như vậy, lòng mày Lâm Chiêu nhíu chặt lại, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng phía dưới Lâm phu nhân đang dùng tay nắm chặt tay cô, cuối cùng lại không nói gì nữa.

Thay vì chống đối trước mặt ba, chỉ bằng trước hết đi tìm hiểu chuyện này cho rõ ràng đã rồi sau này lại nói tiếp. Cô vẫn hy vọng một ngày nào đó ba có thể chấp nhận Đông Phương Tín, không thể vì chuyện này mà làm cho ba có ác cảm được.

Vừa nghe có người nhắc máy, Lâm Chiêu vội vàng hỏi thăm: “Tín, anh có làm sao không?”

“Không có gì.” Tiếng cười nhẹ của anh truyền qua điện thoại: “Em đọc báo à?”

“Hừ em sợ muốn chết.” Bàn tay Lâm Chiêu nhẹ vuốt ngực: “Tại sao anh lại không gọi điện thoại cho em?”

“Anh sợ ba em trùng hợp đang ở bên cạnh.”

“Em qua xem anh thế nào.”

“Tiểu Chiêu, em tạm thời đừng đến.” Đông Phương Tín từ chối: “Anh thật sự không có bị thương, em không cần phải lo lắng.”

“Nhưng mà---- ----”

“Em vừa mới có thời gian rảnh, trước mắt nghỉ ngơi cho tốt, nếu mà em đi tìm anh ngay, chỉ sợ sẽ làm ba em nghỉ ngơi.” Đông Phương Tín ngắt lời của Lâm Chiêu: “Hiện tại có rất nhiều tờ báo viết về chuyện anh tặng dây chuyền kim cương cho GiGi, mọi người đều đang nghị luận xì căng đan này, sẽ làm cho ba em không chú ý. Đến lúc nào có thời gian thích hợp để gặp anh sẽ cho người báo với em”

Lâm Chiêu nghe anh phân tích có lý như vậy, gật đầu một cái: “Được rồi, vậy anh sắp xếp nhanh nhé.”

“Ừ.” Sau đó anh cúp điện thoại.

Lâm Chiêu sững sờ.

Trước đây khi bọn họ trò chuyện, lúc nào cô cũng là người cúp máy trước, lần này sao lại như vậy?

Sau khi cúp điện thoại của Lâm Chiêu, Đông Phương Tín nhấn nút nghe điện thoại của một người khác.

“Đông Phương tiên sinh, có làm phiền anh không vậy?”

“Không có.” Không thích cách cô gọi xa cách như vậy, Đông Phương Tín hơi nhướn chân mày: “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì, để báo đáp ơn cứu mạng, tôi muốn mời anh dùng bữa cơm.” Thích Nghi cẩn thận nói: “Anh có rảnh không vậy?”

“Không ngờ cô lại chỉ tầm thường như vậy.”

Thích Nghi cắn răng: “Không ăn thì thôi.”

Đông Phương Tín lập tức nói: “Ai nói tôi không ăn?”

“Vậy anh dài dòng làm gì?”

“Sao cô không có chút thành ý nào hết vậy?”

“Được rồi, Thiên Nhiên vì tôi mà trệt chân, mấy ngày nay tôi phải chăm nom cô ấy, chờ có thời gian tôi sẽ gọi cho anh.” Nói xong, Thích Nghi nhanh chóng cúp điện thoại.

Đông Phương Tín nhủ chân mày.

Cô gái này, đúng là không có chút thành ý nào.

“Chúng ta có nên mời Long Tiên sinh cùng tới luôn không?” Thấy Thích Nghi cúp điện thoại, Thiên Nhiên nhẹ nhàng nói.

“Đây mới là mục đích thực sự của cậu?” Thích Nghi liếc xéo cô ấy một cái: “Cho nên mới kêu tớ gọi điện mời khách sao?”

“Không có.” Thiên Nhiên trừng mắt nhìn cô: “Chẳng qua tớ cảm thấy nên cảm ơn người ta, đây là ơn cứu mạng đấy!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Thích Nghi bĩu xuống: “Sợ là như vậy cũng phải mời cả Trình Kiều tới.”

Thiên Nhiên nghe vậy, chân mày khẽ nhíu một cái.

“Cứ quyết định vậy đi.” Thích Nghi vỗ vỗ bả vai cô ấy: “Mấy ngày nữa lúc tờ báo Đông Phương Tín sẽ nói anh ta gọi cả Long Vu Hành và Trình Kiều, bọn họ thích thì tới.”

“Thích Nghi.....”

“Thiên Nhiên.” Thích Nghi không cho Thiên Nhiên có cơ hội phát biểu ý kiến: “Nghe tớ đi không sai đâu.”

Có một số chuyện, nên dứt thì dứt, không cần phải để ngày càng tổn thương nhiều hơn.

Mấy ngày sau đó, toàn bộ sách báo giải trí ở Ôn Thành đều là tin tức chuyện ở La Sơn. Về việc Đông Phương Tín đến tìm GiGi, tặng cô ta món quà đặc giá, sau đó rơi xuống dốc núi cùng với người đại diện của Nara, hàng động đưa máy bay trực thăng tới cứu hộ của Long Vu Hành được ca tụng lưu truyền thành nhiều phiên bản khác nhau ở khắp nơi. Vì vậy, chuyện là như thế nào, cũng không có ai biết, lại trở thành câu chuyện phiếm của mọi người sau khi ăn cơm.

Hôm nay, Thích Nghi đang ngồi ăn cơm với Thiên Nhiên, thân hình thon dài của một thiếu niên đột nhiên xuất hiện, vừa thờ hồng học vừa hỏi: “Em nghe nói hai người xảy ra chuyện ở La Sơn.”

Mấy ngày nay không thấy, Thích Nghi tưởng rằng cậu ta đã ngoan ngoãn về Mỹ rồi. Không ngờ hôm nay lại xuất hiện nữa, chân mày cô nhẹ nhíu một cái: “Bọn tôi không phải vẫn bình yên đây sao? Sao cậu lại chưa trở về NewYork đi học đi?”

“Em mới về Brussels một chuyến.” George đi tới quay cô một vòng, thấy cô không có gì khác với thường ngày, lúc này mới thở phào một cái: “Thật may là chị không có chuyện gì, làm em sợ muốn chết.”

“Tôi thì có thể có chuyện gì.” Thích Nghi đẩy cậu ta ra: “Cũng tới lúc cậu nên trở về rồi đó.....”

“Được rồi, mẹ đã biết chuyện em đến Ôn Thành, bà ấy sẽ không xen vào chuyện của em nữa.” George nhún nhún vai, bộ dáng dương dương đắc ý: “Cho nên chị cũng không cần phải quan tâm chuyện này nữa.”

Thích Nghi tròn trĩnh mắt: “Tùy cậu, tôi cũng không muốn quan tâm cậu!”

George nghe vậy, khuôn mặt không vui chút nào.

Thiên Nhiên thấy vậy, vội vàng nói: “George, cậu mới đường xa mệt mỏi chạy từ Brussels về sao? Nhanh nhanh ngồi xuống ăn chút gì đi.”

“Không ăn, không có hứng thú. Em ra ngoài đi dạo một chút.” George cũng không nhận ý tốt của Thiên Nhiên, liếc mắt nhìn Thích Nghi một cái, rồi xoay người đi ra ngoài.

“Đi xa một chút, tốt nhất là đừng quay lại nữa.” Phía sau Thích Nghi lạnh lùng nói.

Thân người George rõ ràng hơi cương cứng, cậu dừng lại một chút, rồi nhanh chóng đi mất.

Lòng bàn tay Thích Nghi vỗ cái trán, đau đầu không dứt.

“Thích Nghi, cậu cần gì phải làm như vậy?” Thiên Nhiên hơi cau mày.

“Nếu cậu cho cậu ta sắc mặt hơi tốt, thì cậu ta sẽ ở lý đây đây.”

“Cậu ấy cũng không làm phiền cậu.”

“Ở đây rất cuộc cũng không phải là nơi cậu ta nên ở lại lâu dài, không nên để cậu ta ở đây có nảy sinh tình cảm gì mới được.” Tiếng nói của Thích Nghi hơi xa xăm, ánh mắt nhìn bên ngoài cửa sổ hơi lạnh lạnh: “Không phải người thuộc thế giới này, cần gì phải có dính líu không rõ với chúng ta.”

Thiên Nhiên nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Đúng vậy, người không cùng một thế giới, cuối cùng vẫn không thể ở chung với nhau.

Cắt đứt sớm một chút mới tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: 72. Chúng Ta Thử Một Chút Xem (3)

Hôm nay, quảng cáo thời trang của Thiên Nhiên được tung ra, thời gian mới nửa ngày, Thích Nghi nhận điện thoại của người bên chỗ kinh doanh thời trang, người nọ nói hiệu quả của quảng cáo rất tốt, mới nửa ngày mà doanh số của họ đã tăng lên một mức khá lớn. Sau khi nghe tin tức này Thích Nghi khá vui vẻ, người nọ còn nói chủ tịch tập đoàn của họ đãi tiệc muốn mời Thiên Nhiên tới cô lập tức đồng ý.

Cô đem tin tức này báo cho Thiên Nhiên biết.

Thiên Nhiên rất vui, dù sao đây cũng là quảng cáo đầu tiên cô khi trở lại Ôn Thành. Quảng cáo thành công như vậy, cô tin rằng công việc về sau ở Ôn Thành sẽ khá tốt. Cô cũng không muốn quan tâm đến chuyện công việc, nên nhường lại cho Thích Nghi thay cô sắp xếp toàn bộ công việc.

Họ đang bàn luận về việc này thì lại có một vị khách không mời mà đến.

Người đến là một vị phu nhân ăn mặc sang trọng, mặc dù tuổi phải hơn bốn mươi, nhưng dáng vẻ vẫn rất đẹp, trên người mặc một bộ quần áo đắt tiền lại càng tôn lên vẻ quý phái, nhìn khá tự tin, cảm giác người này phong thái rất thu hút, so với những thiếu nữ trẻ tuổi khác còn làm người ta chú ý hơn.

Thích Nghi đang không biết vì sao người này lại tới tìm Thiên Nhiên đã nghe cô ấy nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Bác gái.”

Vị phu nhân kia “Ừ” một tiếng, ánh mắt thoáng nhìn về phía Thích Nghi, lại nhìn Thiên Nhiên nói: “Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Được.” Thiên Nhiên gật đầu, xoay người về phía Thích Nghi: “Thích Nghi, bà ấy là mẹ của Trình Kiều Trình phu nhân, tớ muốn đi ra ngoài một lát.”

Người này, là mẹ của Trình Kiều Trình Phu nhân, tên là Sài Phụng.

“Không.” Lòng bàn tay Thích Nghi nắm chắc bàn tay cô ấy một cái: “Hai người ở đây nói chuyện đi, muốn uống hay ăn cái gì có thể gọi người mang lên. Tớ đi ra ngoài một chút, đến tối mới về. Cậu nhất định không được đi lung tung, có chuyện gì lập tức liên lạc với tớ.”

Đối với sự quan tâm của Thích Nghi, trong lòng Thiên Nhiên vô cùng cảm động. Cô ấy trở tay nắm lại tay tay Thích Nghi: “Được.”

Thích Nghi hơi cúi đầu nhìn về phía Sài Phụng, sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài.

Thiên Nhiên nhìn Sài Phụng: “Bác gái, mời ngồi.”

“Mấy năm không gặp, cô cũng đã có sự nghiệp rồi. Xem ra, ban đầu quyết định để cô ra nước ngoài phát triển không sai chút nào.” Sài Phụng tao nhã ngồi xuống ghế sofa, cảm hơi ngược lên, ý kêu Thiên Nhiên ngồi xuống phía đối diện.

Làm như thế, giống như bà ta mới là chủ ở đây.

Thiên Nhiên không nói gì, ngồi xuống theo ý bà ta: “Bác gái, bác có muốn uống cái gì hay không?”

“Không cần, tôi chỉ nói với cô mấy câu thôi.” Sóng lưng Sài Phụng thẳng tắp, ánh mắt nhìn Thiên Nhiên biểu hiện sự nghiêm nghị: “Nếu không nhìn thấy mấy bài báo giải trí, tôi thật sự không hề biết cô trở lại Ôn Thành đây, tại sao lại không nói với chúng tôi một tiếng? Thậm chí, cũng không đến bệnh viện thăm bác Trình của cô? Không lẽ cô vẫn còn tức giận chúng tôi sao?”

“Không có.” Thiên Nhiên vội vàng nói: “Bác gái, ban đầu là tự con muốn đi, con làm sao có thể trách hai người được? Đúng là, một trong những nguyên nhân con trở lại Ôn Thành lần này là vì nghe tin bác trai gặp chuyện. Nhưng mà.....không biết bác trai có muốn gặp con hay không. Bác ấy hiện tại vẫn tốt chứ?”

“Còn đang đợi có gan thích hợp mới có thể làm phẫu thuật.” Ánh mắt Sài Phụng tối lại: “Nếu cô có thời gian thì đến thăm ông ấy đi.”

“Con biết rồi.”

“Tôi nghe nói cô và A Kiều đã gặp nhau, cô có nói với nó cái gì không?”

“Không có.” Nhớ tới lúc giằng co với anh ấy ở La Sơn, Thiên Nhiên chỉ cảm thấy rất buồn phiền, nhưng ở trước mặt Sài Phụng, cô phải bộ bình tĩnh tự nhiên: “Bây giờ con và anh ấy như hai người xa lạ thôi.”

Cho nên, khi trở về Ôn Thành cô không đi tìm bác Trình.

Sài Phụng chăm chú nhìn cô một lúc lâu, trên mặt nở một nụ cười nhạt: “Thiên Nhiên, cô đúng là không làm tôi thất vọng.”

Thiên Nhiên cúi mặt.

“Vây cô cũng biết A Kiều sắp đính hôn rồi đúng không?” Mười ngón tay của Sài Phụng đang chéo vào nhau để trên đầu gối, mắt nhìn Thiên Nhiên chăm chăm: “Ta nghe là lúc ở La Sơn cô từng gặp qua Sở Niệm, con bé là thiên kim của tập đoàn Châu Báu Lấp Lánh, cùng với A Kiều đúng là tạo nên một cặp trời sinh. Tôi và bác Trình của cô đều thích con bé, con bé trở thành nàng dâu của Trình Gia thì không còn gì tốt hơn.”

Dù bà ấy không nói ra, từ lâu Thiên Nhiên đã biết Trình Kiều và Sở Niệm xứng đôi đến mức nào. Vì vậy hôm nay, khi nghe Sài Phụng nói những lời này, trong lòng cô vẫn rất đau, miễn cưỡng nhếch miệng cười nhẹ: “Con biết rất rõ.”

“Thiên Nhiên, mặc dù quảng cáo của cô ở Ôn Thành rất tốt, nhưng những thứ đó làm sao so sánh được với sự nghiệp ở Châu Âu đang lúc đỉnh cao chứ?” Sài Phụng cười nhạt: “Sau khi hoàn tất công việc ở Ôn Thành, hãy trở về Châu Âu đi, ở đó mới là thiên đường của cô.”

Cô làm cho mẹ con bọn họ chú ý đến như vậy sao? Một người lại tiếp một người đến nhắc nhở cô, bảo cô nhất định phải rời khỏi Ôn Thành trở về Châu Âu.

Mặc dù trong lòng Thiên Nhiên khó chịu, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ hơi cúi đầu.

“Cô hiểu chuyện như vậy, là một cô gái tốt, tôi đúng là không nhìn lầm người.” Sài Phụng vui vẻ cười một tiếng: “Cô sẽ nhanh chóng tìm được người chồng như ý.”

“Cám ơn bác gái.” Thiên Nhiên cười gượng gạo: “Cũng hy vọng là như thế.”

Thật ra thì cô không hề mong như vậy chút nào-----

Sài Phụng nhìn Thiên Nhiên hình như đã hiểu rõ ý của mình, bà ta cũng không nói nhiều, liền chào rồi đi.

Thiên Nhiên vừa đưa bà ta ra khỏi cửa, khoe miệng từ nãy vẫn miễn cưỡng duy trì nụ cười lập tức biến mất.

Mới vừa ra khỏi khách sạn, Thích Nghi đã lập tức thấy chán nản rồi.

Lúc đi ngoại trừ cầm cái điện thoại ra, cô chẳng mang theo cái gì hết trơn. Bây giờ, cô cũng chẳng biết đi đâu.

Trong lúc đang do dự, đột nhiên một chiếc xe thể thao đồ chơi “Két” một tiếng dừng lại trước mặt cô. Trần xe nhấc lên, nhìn thấy người ngồi ở vị trí tài xế chân mày cô nhíu lại.

“Chà, đúng là tôi không có nhìn nhầm, đúng là cô!” Trần Man Như tháo mắt kính xuống, nhìn về phía Thích Nghi phì cười một cái: “D&N, cô lại ở một khách sạn sang trọng như vậy. Có nhiều tiền như thế, sao không hề thấy cô đến tìm cách giải quyết chuyện của Trung Thiên truyền thông và nhà họ Trần?”

“Tôi tưởng rằng chị ba như cô không muốn tôi nhúng tay vào chuyện của Trung Thiên truyền thông mới phải.” Thích Nghi không thèm để ý lời nói châm chọc của cô ta, bình tĩnh nói: “Lại nói, hiện tại Trung Thiên truyền thông và Nhã Xá không phải cũng còn đó hay sao?”

Trần Man Như hơi nhíu chân mày, đang định cãi lại, nhưng nhìn phía sau lưng Thích Nghi thấy một người đàn ông trẻ tuổi vừa bước ra từ đại sảnh khách sạn, cô ta lập tức đẩy cửa bước xuống, đi về phía người đàn ông kia, không thèm để ý đến Thích Nghi nữa.

Thích Nghi thấy vậy, Trần Man Như này là người kiêu ngạo lại tự phụ, ai lại có thể làm cho cô ta vội vàng như vậy? Cô xoay người lại nhìn.

“Dịch Nhiên.” Đi tới trước mặt người đàn ông đang đứng, Trần Man Như nở một nụ cười xinh đẹp: “Đúng là anh ở đây rồi.”

“Cô làm sao biết tôi đang ở đây?” Đột ngột thấy Trần Man Như xuất hiện, chân mày Dịch Nhiên cau lại.

“Em xem báo thấy hôm nay ở D&N anh sẽ tiến hành quay thử phim mới.” Tay Trần Man Như nín lấy canh tay anh ta: “Anh chuẩn bị kết thúc công việc rồi đúng không? Em mời anh đi ăn.”

Dịch Nhiên từ chối: “Không cần, công việc của tôi vẫn chưa kết thúc.”

“Vẫn còn phải quay lại quay phim tiếp à?” Trần Man Như lắc lắc cánh tay của anh ta: “Dịch Nhiên, không bằng em cũng vào xem thử nhé, em---“

“Trần tiểu thư.” Dịch Nhiên rút cánh tay lại, gương mặt tuấn tú xuất hiện một chút không vui: “Nếu cô muốn quay thử, xin mời làm theo trình tự bình thường, không cần phải đến nói với tôi trước. Tôi rất bận rộn, xin phép đi trước vậy.”

Không đợi Trần Man Như trả lời, anh ta dứt khoát xoay người bước đi.

Lúc anh ta đi ngang Thích Nghi, ánh mắt hai người gặp nhau. Nhìn thấy cô, anh ta hơi ngạc nhiên, sau đó hơi gật đầu, liền bước ngang qua leo lên một chiếc Land Rover, lái xe rời đi.

Cô gặp người đàn ông này hai lần, nhưng chưa từng nói chuyện, Thích Nghi cũng thật sự rất bất ngờ, anh ta là một đạo diễn cực kỳ nổi tiếng trong làng giải trí, vậy mà lại gật đầu chào hỏi với cô. Nhìn chiếc Land Rover đi xa, cô quay lại, nhìn chăm chăm gương mặt Trần Man Như đã quay lại trong chiếc xe thể thao: “Chị ba, chị muốn làm mình tỉnh à?”

Tâm trạng Trần Man Như không vui, giọng nói lạnh lùng: “Không có hứng thú.”

“Vậy chị-----“

“Chuyện của tôi không liên quan đến cô.” Sau khi nói một câu như vậy, lập tức cũng lái xe đi mất.

Nhìn hướng chiếc xe thể thao chạy đi, trong lòng Thích Nghi hơi trầm xuống.

Trần Man Như không muốn làm diễn viên, vậy là có hứng thú với Dịch Nhiên. Nhưng Dịch Nhiên đối với cô ta lại không hề có cảm giác gì.

Một cuộc tình đơn phương, e là cuối cùng sẽ kết thúc thảm hại rồi!

Cô định gọi điện thoại cho Thiên Nhiên hỏi xem Sài Phưong đã đi chưa, lại thấy trên màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi đến.

Dãy số này.....

Thích Nghi hơi bất ngờ, nhấn nút nghe: “A lô?”

“Trần Thích Nghi, không phải cô nói muốn mời tôi dùng cơm hay sao? Mấy ngày rồi, một xú tin tức cũng không có, cô tính trốn nợ?” Điện thoại vừa liên lạc, tiếng nói của Đông Phưong Tín đã truyền tới: “Nếu sợ bản thân không có tiền mời không nổi một bữa cơm thì nói sớm đi, tôi trả tiền là được rồi.”

Người này, thật đúng là tự cao tự đại.

Thích Nghi nhìn không được cười một cái: “Đông Phưong tiên sinh, cho dù tôi không giàu có, nhưng mà mời anh một bữa cơm hết mấy trăm ngàn vẫn còn có thể. Chỉ là lúc đó chúng ta té xuống núi bị thương vừa mới khỏi, chân Thiên Nhiên vẫn chưa hồi phục hoàn toàn như cũ, nên tôi mới chưa có bắt đầu kế hoạch mời khách. Anh đừng vội, hay là vậy, lát nữa tôi lập tức đi sắp xếp là được.”

“Tôi vội vàng khi nào?” Đông Phưong Tín lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng: “Chỉ là tôi đang suy nghĩ, nếu tôi không gọi điện cho cô.....chắc là cô đại khái cũng không nhớ tới chuyện này chứ gì?”

Ban đầu chuyện này là đề nghị của Thiên Nhiên, cô đúng là không hề để trong lòng.

Thích Nghi biết, những lời này tuyệt đối không thể nói với Đông Phưong Tín, để tránh trả lời sẽ lộ ra sự chột dạ, cô đột ngột đổi đề tài: “Chúng ta được cứu hoàn toàn là nhờ vào sự giúp đỡ của Long Vu Hành cùng Trình Kiều, anh là bạn tốt của bọn họ đúng không? Hôm đó, hy vọng anh mời họ cùng đến giúp tôi.”

“Vậy sao?” Đông Phưong Tín im lặng một lát: “Cô chắc chắn chứ?”

Cái vấn đề này, có ý tứ hơi sâu xa.

Thích Nghi biết anh ta lo lắng chuyện gì, chỉ cười nhạt: “Ừ.”

Cô muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này!

Mãi đến tối Thích Nghi mới trở về phòng.

Lúc đó, Thiên Nhiên đang ngồi trên sa lon, tay ôm gối, mắt nhìn chăm chăm màn hình tivi, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn trống rỗng.

“Thiên Nhiên.” Thích Nghi cau mày, đi tới bên cạnh ngồi xuống: “Sài Phụng đi rồi à?”

“Hả.....” Thiên Nhiên liếc nhìn cô một cái, vẫn còn hơi ngơ ngác: “Bà ấy đi từ sớm rồi.”

“Vậy cậu không chịu gọi cho mình sớm?”

Thiên Nhiên mân mê lọn tóc: “Thật xin lỗi, tớ quên mất.”

Mắt Thích Nghi tròn trắng, sau đó nghiêm mặt nói: “Bà ta tới tìm cậu có chuyện gì?”

“Không có gì.....” Thiên Nhiên không muốn nói cho Thích Nghi biết những chuyện không vui của mình và nhà họ Trình, nhưng thấy gương mặt cô ngược lên, Thiên Nhiên cười khổ nói: “Bà ấy hi vọng tớ nhanh chóng rời khỏi Ôn Thành.”

Mặt mày Thích Nghi tối sầm lại, nhìn cô ấy một lát, mới nhỏ nhẹ nói: “Thế ý của cậu như thế nào?”

Thiên Nhiên lắc đầu.

Thật ra trước đó cô cam kết với Trình Kiều chẳng nếu anh đồng ý cứu Thích Nghi, cô sẽ ra đi. Nhưng mà lúc đó cô không hề nói rõ là khi nào. Như vậy, cô có thể viện lý do này được không? Huống chi, Thích Nghi đã giúp cô kí hợp đồng với Đông Phương Châu rồi, bây giờ cô không thể hủy hợp đồng, nếu không sẽ hại Thích Nghi phải bồi thường cho Đông Phương Châu một khoản tiền lớn.

“Nếu đã không muốn, vậy cũng không cần làm.” Thích Nghi dùng tay vỗ vỗ sau lưng cô ấy: “Lam Thiên Nhiên, cậu không cần phải sống vì bất cứ ai, chỉ cần vì chính cậu thôi. Cậu đã có dũng khí trở về Ôn Thành đối mặt với mọi chuyện, thì không được phép lùi bước nữa. Sài Phụng và Trình Kiều hy vọng cậu rời khỏi Ôn Thành, cậu liền lập tức đi hay sao? Không được, bọn họ càng muốn cậu đi, cậu lại càng cố tình không đi. Tại sao chúng ta phải lụy àm người khác hài lòng mà tự uất ức mình chứ? Chúng ta không thể là người sống vì người khác, phải vì mình tranh thủ mới tốt.”

“Thích Nghi----”

“Ồ lại, chứng minh cho bọn họ thấy, Lam Thiên Nhiên sẽ không làm con rối của bọn họ, cậu chưa từng làm chuyện gì mà phải thẹn với họ.” Thích Nghi cầm chặt tay của cô ấy: “Nên không cần phải trốn tránh.”

Nghe được những lời an ủi của Thích Nghi, Thiên Nhiên vốn còn đang buồn bực, trong chớp mắt lập tức phản chấn trở lại.

Đúng vậy, cô không hề làm bất cứ chuyện gì sai trái, dựa vào đâu bắt cô phải lùi bước?

Cô muốn tự bản thân bước đến hết tương lai cả đời!

Nghe tiếng điện thoại nội bộ vang lên, người đàn ông nhắc máy: “Nói đi!”

“Tổng giám đốc.” Lý Tốc nhanh chóng nói: “Phu nhân bảo anh tối nay về nhà bà ăn cơm tối.”

“Được.” Đông Phương Tín gật đầu: “Thông báo với Lạc Ưu, nói cô ấy giúp tôi hoãn lại tất cả lịch trình tối nay.”

“Dạ!”

Người đàn ông gác ống nghe xuống.

Anh ném bút máy xuống, chuẩn bị đứng dậy đi, lại nghe di động vang lên. Anh liếc nhìn màn hình, sau khi thấy cái tên quen thuộc kia, lập tức nghe máy: “A lô.”

Giọng nói nghe vô cùng bình thản.

“Đông Phương Tín, tôi đã chọn được thời gian rồi.” Cô gái thẳng thắn nói: “Tám giờ tối nay, món ăn Trung Quốc tại lầu ba nhà hàng Duyệt Lai, tôi mời.”

“Tám giờ tối nay?” Đông Phương Tín nhướng chân mày.

“Ừ. Có vấn đề gì không?”

Đông Phương Tín vô thức lắc đầu một cái: “Không có.”

“Vậy không gặp không về!” Thích Nghi cười vui vẻ: “Nhớ thông báo cho Long Vu Hành với Trình Kiều, còn có.....gọi cả Lý Tốc cùng đến luôn, tôi muốn cảm ơn tất cả những người đã cứu mạng chúng ta!”

“Oh.”

“Bái bai.” Thích Nghi cúp điện thoại.

Nghe tiếng “Tút tut” trong điện thoại, đôi mày rậm của Đông Phương Tín nhích lên.

Cô gái này, mỗi lần nói chuyện với anh phải vội vàng cúp như vậy sao?

Anh nhìn điện thoại trên tay, cầm điện thoại lên, nhấn số nội bộ.

“Vâng?” Giọng nói Lý Tộc nhanh chóng vang lên.

“Thông báo với phu nhân, tối nay tôi có công việc xã giao, không thể về ăn cơm với bà.” Đông Phương Tín ho nhẹ một cái: “Còn nữa, một lát xong việc, đầu tiên cậu chuẩn bị cho tôi một món quà tặng.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: 74. Cuộc Tình Tay Ba (1)

Rõ ràng đây là một chiếc xe thương nhân sáu chỗ sang trọng, chỗ ngồi chắc chắn đủ, nhưng Đông Phương Tín nói láo cũng không chớp mắt, George lại không biết rõ ràng tình huống, cho nên chỉ có thể yên lặng chấp nhận bị bỏ lại.

Trên xe, Thiên Nhiên còn đang suy nghĩ tại sao Đông Phương Tín lại tới chờ các cô thì Thích Nghi đã cười tủm tỉm nói chuyện với Đông Phương Tín: “Tôi đưa tài liệu cho anh xem nhé?”

“Ừ.” Đông Phương Tín nhàn nhạt trả lời.

“Thiên Nhiên.” Thích Nghi thở phào một cái, xoay mặt nhìn Thiên Nhiên: “Hôm nay quay quảng cáo ở trên du thuyền, theo lý mà nói sẽ không có phóng viên đến quấy rầy chúng ta. Nhưng mà, đạo diễn hôm nay là Dịch Nhiên, những ngày gần đây hình như cậu ta có xì căng đan quần thân, cho nên hấp dẫn rất nhiều người chú ý. Bây giờ là thời đại tin tức, khoa học kỹ thuật thật sự là quá phát đạt, chỉ sợ chuyện quay quảng cáo ở trên du thuyền của chúng ta đã sớm truyền khắp cả Ôn Thành, nói như vậy, hiện giờ ở bên sông Trường Giang và Hoàng Hà đã có không ít fan hâm mộ tụ tập, sau khi cậu xuống xe không cần dừng lại nhiều, mình sẽ tận lực để cho cậu tránh khỏi chạm mặt với người hâm mộ, cậu phải dùng tốc độ nhanh nhất để lên du thuyền để đảm bảo an toàn, biết không?”

Thiên Nhiên gật đầu: “Mình biết rồi.”

Thích Nghi vỗ vỗ mu bàn tay của Thiên Nhiên, nghĩ thầm tốt nhất hôm nay không nên xảy ra bất cứ chuyện gì, như vậy, có lẽ lo lắng của cô và Đông Phương Tín mới không phải là sự thật. Nếu không, chỉ sợ sau này Thiên Nhiên sẽ có rất nhiều tin tức xấu truyền ra, như vậy sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với sự nghiệp của cô ấy.

Hi vọng tuyệt đối không phải là tình huống mà cô muốn thấy!

Đông Phương Tín ngồi im lặng ở bên cạnh, nghe đối thoại của cô và Thiên Nhiên, trong mắt lơ đãng hiện ra ánh sáng thương thức.

Quả nhiên cô rất xứng với cái chức người đại diện, hiểu được phải bảo vệ nghệ sĩ đã ký ước với mình như thế nào. Nếu như anh có thể thu cô vào và sử dụng cô, chỉ sợ ở trên công việc có thể giúp anh không ít.

Nhưng mà, nếu anh thật sự muốn thu cô, chỉ sợ là không dễ.

Quả nhiên giống như dự đoán của Thích Nghi, lúc xe của bọn họ đến sông Trường Giang và Hoàng Hà thì đã có không ít phóng viên và người hâm mộ. Trong đám người hâm mộ còn có có người cầm băng hiệu “Dịch Nhiên, tôi yêu anh”, nhưng nhiều hơn vẫn là người hâm mộ của Thiên Nhiên. Có một ít ký giả đang phỏng vấn những người hâm mộ, còn có nhóm người đang tụ năm tụ ba ở một chỗ, dường như đang thảo luận gì đó.

“Làm thế nào bây giờ?” Nhìn sóng người mãnh liệt, Thiên Nhiên cau mày: “Mặc dù an ninh nghiêm mật, nhưng như vậy chúng ta cũng rất khó đi qua.”

“Cậu nhìn bên kia.” Thích Nghi hất cằm một cái, ý bảo nhìn chiếc xe đang đậu ở trên đường cái đối diện bọn họ.

Thiên Nhiên nhìn theo phương hướng cô chỉ, hai mắt mở to: “Đó không phải là xe của Dịch Nhiên sao?”

Thích Nghi cười: “Ừ.”

“Ý của cậu là. . . .” Thiên Nhiên có chút hiểu được gì đó, nhìn thấy Thích Nghi gật đầu liền ngậm miệng.

Thích Nghi là muốn thừa dịp chú ý của phóng viên đang nhằm vào Dịch Nhiên và lựa chọn thời cơ tốt nhất để lên du thuyền.

“Đồng Phương Tín, thật may là hôm nay anh đến tiễn chúng tôi.” Thích Nghi liếc mắt nhìn Đồng Phương Tín: “Hay là nói, anh sớm đã đoán được tình huống ở đây, cho nên mới rút thời gian ra chờ chúng tôi đến?”

Khóe miệng Đồng Phương Tín khẽ nhếch lên, không nói gì, nhưng trong mắt lại tràn đầy ánh sáng tự tin và hả hê.

Lý Túc ở bên cạnh lại nói ở trong lòng: Thật ra Dịch Nhiên đến trễ là do tổng giám đốc đã sắp đặt!

Không được Đồng Phương Tín trả lời, Thích Nghi bĩu môi cho là anh cuồng vọng tự đại, nhưng rất bội phục đối với dự kiến trước của anh.

Làm bạn hợp tác với người đàn ông này thật ra cũng không tệ, không nói đến việc anh ta biết cách bày mưu nghĩ kế, đó là khi xảy ra chuyện gì đó, anh ta có năng lực giải quyết vấn đề kịp thời!

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận âm ỉ.

“Dịch Nhiên đến rồi!”

“Nhanh lên một chút, mau chụp hình anh ta, tôi tới phỏng vấn!”

“Chuẩn bị hiện trường liên tuyến. . . .”

Mắt thấy Dịch Nhiên xuống xe giẫm chân tại chỗ, phóng viên bắt đầu khởi động đi đến chỗ của anh ta. Cả đám người hâm mộ cũng đuổi theo thật nhanh, chặn lại đường đi của anh ta đến mức nước cũng chảy không lọt. Ngay cả người hâm mộ của Thiên Nhiên cũng bị hấp dẫn, dù sao Dịch Nhiên không chỉ có tài hoa hơn người, diện mạo lại càng anh tuấn đẹp mắt, không làm người khác chú ý mới là lạ.

Thích Nghi thấy thời cơ chín muồi, đẩy Thiên Nhiên một cái: “Đi thôi.”

Đồng Phương Tín đã đẩy cửa xe ra cho các cô.

Thích Nghi dẫn đầu xuống xe, nhìn quanh hai bên một phen, nhưng thấy quanh mình không có người chú ý đến bọn họ, cô liền vẫy tay với Thiên Nhiên.

Thiên Nhiên xuống xe, Thích Nghi liền dẫn cô ấy đi đến chỗ du thuyền.

Đồng Phương Tín cũng không có đi theo cùng, ngược lại đóng cửa xe lại. Ánh mắt của anh nhìn qua cửa sổ xe lướt một vòng, thấy một vị trí không xa có một ánh sáng lóe lên, thì ra là lại không có người chú ý đến Dịch Nhiên, mà đặc biệt chụp hình Thiên Nhiên. Anh nhướn mày, Lý Túc ở một bên đã nói: “Tổng giám đốc, có muốn tôi đi xử lý không?”

“Không cần!” Ánh mắt Đồng Phương Tín thâm trầm: “Để cho Lam Thiên Nhiên đi lên một vòng cũng không phải không tốt.”

Lý Túc không biết ý nghĩ của Đồng Phương Tín, nhưng nghe anh phân phó, thuận theo đáp một tiếng “Dạ.”

Tâm tư của tổng giám đốc cậu sẽ không đoán! Bởi vì đoán tới đoán lui cũng không đoán được!

Đầu ngón tay của Đồng Phương Tín nhẹ nhàng di chuyển trên cằm, nhìn người chụp hình Thiên Nhiên đang cấp tốc đi đến du thuyền, chân mày nhẹ nhàng nâng lên.

Lần trước anh đầu tư cho quảng cáo châu báo một lần là nổi tiếng, bởi vì anh biết được cách lăng xê. Về phần quảng cáo du lịch lần này, chỉ sợ so với quảng cáo lần trước hiệu quả sẽ càng sâu hơn.

Lại không bàn về đối tượng phát ngôn quảng cáo là Lam Thiên Nhiên, quan trọng hơn là lúc này người làm tuyên truyền miễn phí cho anh không đơn giản!

Thích Nghi và Thiên Nhiên tiến về phía du thuyền kỳ thật cũng không có hết sức thuận lợi, dù sao cũng không có ít người hâm mộ chuyên chú của Thiên Nhiên đến, mà bản thân cô ấy cũng quá mức làm người khác chú ý, cho nên dù có nhiều người bị Dịch Nhiên hấp dẫn, vẫn có không ít người hâm mộ vây quanh cô.

Thật may là có bảo vệ trên du thuyền giúp đỡ cô.

“Nara, chị thật xinh đẹp. . . .”

“Lam Thiên Nhiên, chị là nữ thần của em!”

“Nara, tôi yêu cô. I – Love – You!”

“.”

Rất nhiều người hâm mộ hô to, đồng thời đưa tay muốn nắm tay cô. Những việc này Thiên Nhiên đã được Thích Nghi giúp đỡ đẩy ra từng cái. Cho đến khi họ sắp tới bờ sông thì có một người hâm mộ đưa tới một bó hoa tươi xinh đẹp và một con búp bê lớn, đồng thời tiếp cận Thiên Nhiên muốn cô ký tên, Thích Nghi mới nhận lấy giúp cô, đồng thời ý bảo cô ký tên cho người ta.

Có đôi khi, phải chọn lựa thời gian lấy lòng người hâm mộ mới có thể lấy được lòng thích thật tâm của bọn họ mà chính mình khi đi trên con đường ngôi sao cũng sẽ không bị yếu!

Chỉ là, một khi chuyện ký tên bắt đầu, thì số lượng người xin ký tên sẽ rất nhiều. Cho nên Thích Nghi mới chọn lúc gần lên thuyền mới để cho Thiên Nhiên ký tên, như vậy không chỉ có giảm bớt bao vây của fans, còn có thể khiến không ít truyền thông vì quảng cáo của cô mà giữ vững một chút cảm giác thần bí.

Thích Nghi ở một bên nhận quà tặng một bên đẩy Thiên Nhiên đi về phía trước, đợi đến khi cô đã không còn cách nào ôm quà tặng nữa thì liền cao giọng nói với những người hâm mộ của Thiên Nhiên: “Cuối tháng này Nara sẽ tổ chức một bữa tiệc gặp mặt fans ở trong quảng trường Đồng Phương. Đến lúc đó, người nào muốn tặng quà cho Nara, người nào muốn áp-phích của cô ấy, người nào muốn cô ấy ký tên, chúng tôi sẽ thỏa mãn từng cái. Hiện tại, xin mọi người cho Nara lên thuyền quay quảng cáo, để cho cô ấy làm một người mẫu chuyên nghiệp, được không?”

Những fans kia cũng thấu tình đạt lý, rất nhanh đều không dây dưa với Thiên Nhiên nữa.

Thiên Nhiên cười thân thiết với bọn họ, sau đó phát tay với bọn họ một cái rồi mới lên trên thuyền.

“Nhìn Nara ở khoảng cách gần thấy cô ấy thật là xinh đẹp và thuần khiết.”

“Cô ấy còn là một người rất thân thiện, làn da cũng rất đẹp, còn đẹp hơn so với trên màn hình!”

“Mệt chết mình.” Sau khi lên tới phòng nghỉ ngơi của du thuyền, Thiên Nhiên để quà tặng xuống mặt bàn: “Không được, mình phải cho cậu thêm người phụ tá mới được.”

“Mình xoa xoa giúp cậu.” Thiên Nhiên đi tới điu cô ngồi xuống, xoa bóp cho cô.

“Ngồi xuống.” Thích Nghi trở tay cầm tay Thiên Nhiên, dắt cô ngồi xuống trước bàn trang điểm. “Nếu như không phải bởi vì sợ bị người khác tham gia cuộc sống của chúng ta, mình sẽ mời cho cậu một đồng người phụ tá. Cái gì hóa trang, đồng phục, tài xế gì gì đó. . . . Chẳng qua mình đã suy nghĩ cẩn thận, những thứ này để cho bản thân mình tự chuẩn bị vẫn là tốt hơn. Dù sao bình thường cậu cũng không cần phải trang điểm, quần áo cũng rất có phẩm vị, không cần lựa chọn tùy ý. Về phần tài xế gì gì đó, mình đảm đương là được! Như vậy không chỉ có thể tiết kiệm được một số lớn, còn có thể giúp tất cả riêng tư của chúng ta không bị phát hiện!”

Thiên Nhiên soi gương làm một cái mặt quỷ: “Vắt vả cho cậu rồi!”

“Ha ha, thần giữ của dễ làm như vậy!” Thích Nghi lấy lược sửa lại tóc cho Thiên Nhiên: “Lại nói, lượng công việc của cậu không nhiều, chúng ta cũng không cực khổ quá mức.”

“Thích Nghi.” Nhìn gương mặt thuần khiết xinh đẹp nổi bật của Thích Nghi ở trong gương, Thiên Nhiên có chút lộ vẻ xúc động: “Mấy năm này, cảm ơn cậu!”

Nếu như không phải nhờ có Thích Nghi, cô không có cách nào tưởng tượng được cuộc sống hôm nay của mình sẽ ra sao.

Thích Nghi cũng nhìn Thiên Nhiên qua gương, ánh mắt trong trẻo như ngọc: “Giữa chúng ta không cần phải nói cảm ơn.”

Trong khi cô nỗ lực cũng nhận được rất nhiều đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cuộc Tình Tay Ba (2)

Bởi vì bị phóng viên và người hâm mộ vây quanh, cho nên Dịch Nhiên và tổ quay phim là những người cuối cùng lên thuyền. Tâm tình của anh ta hình như không được tốt cho lắm, sắc mặt âm trầm, làm cho mọi người trong tổ quay phim đổ mồ hôi lạnh.

Thiên Nhiên sớm đã chào hỏi qua với anh ta, còn Thích Nghi thì chưa. Trước đó bọn họ đã từng gặp mặt qua mấy lần, cũng chỉ là gặp thoáng qua, chưa từng nói chuyện với nhau lần nào, nhưng lần này khác nhau, bọn họ là đối tượng hợp tác. Vì vậy, khi anh ta nói chuyện Thiên Nhiên xong, Thích Nghi cười nhẹ với anh ta: “Đạo diễn Dịch, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Quá khen.” Dịch Nhiên không nói nhiều, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, sau đó nói chuyện công việc với Thiên Nhiên.

Đương nhiên Thích Nghi sẽ không lấy mặt nóng của mình dán vào cái mông lạnh của người khác, cô lui sang một bên, im lặng nhìn Thiên Nhiên quay phim.

Tâm tình của Dịch Nhiên cũng không ảnh hưởng gì đến việc quay phim, tiến trình rất thuận lợi, chưa đến nửa tiếng Thiên Nhiên đã quay xong đoạn thứ nhất. Dịch Nhiên cho mọi người nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ thay đổi cảnh quay.

“Cho cậu nè.” Thấy Thiên Nhiên đến gần, Thích Nghi đưa cho cô ly nước trái cây: “Cậu nghỉ ngơi đi, lát nữa cậu có cảnh quay ở trên boong thuyền, giờ mình sẽ lên đó xem trước một chút.”

“Được!” Thiên Nhiên biết cô vốn rất cẩn thận, bất cứ chuyện gì đều muốn tự mình đi chuẩn bị, Thiên Nhiên khẽ gật đầu, nhận lấy nước uống, sau đó ngồi vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một mình Thích Nghi đi lên boong thuyền.

Sông Trường Giang rất lớn, hiện giờ đã là cuối mùa thu, mặt nước luôn có gió mát kéo tới, cô hắt hơi một cái. Cô đi bốn phía trên boong thuyền một lần, quan sát cẩn thận xem nơi này có bị người khác lắp đặt camera không, sau đó đến lan can boong thuyền xem người khác có cái bẫy không.

Sau khi trải qua chuyện bị hại lần trước, cô không thể không cẩn thận hơn.

“Trần tiểu thư.” Sau lưng, đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh nhạt của đàn ông.

“Đạo diễn Dịch.” Bởi vì anh ta đột nhiên xuất hiện làm cho Thích Nghi hơi kinh ngạc một chút, thật may là bây giờ cô đang ngồi trên mặt đất, cũng không phải là đứng, nếu không có thể sẽ giống như lần trước bị trượt chân rơi xuống nước.

“Nhìn không ra lá gan của cô nhỏ như vậy.” Trong tay Dịch Nhiên cầm một chai nước suối đã mở nắp, vừa uống vừa nói: “Hay là nói, tôi làm cho cô sợ?”

Đàn ông ở Ôn Thành đều tự đại như vậy sao?

Đồng Phương Tín, Long Vu Hành, Trình Kiều, cô đã gặp qua những người đàn ông cực kỳ cuồng vọng, vậy mà Dịch Nhiên này cũng như thế.

Thích Nghi đứng lên, mím môi cười khẽ một tiếng, đi vài bước dọc theo boong thuyền, sống lưng sẽ khẽ dựa vào lan can của boong thuyền, hai tay vòng trước ngực, mặc cho gió sông làm tóc cô bay về phía sau lưng, lạnh nhạt cười nói: “Tôi nghĩ không ra đạo diễn Dịch có khả năng gì có thể làm cho tôi sợ.”

Khí thế kia, cao hơn mấy phần so với Dịch Nhiên.

Con người của Dịch Nhiên khẽ hít lại, ánh sáng trong đáy mắt như ẩn như hiện.

Anh ta đã gặp cô gái này mấy lần, mặc dù không có chính thức gặp mặt nhau, nhưng giờ phút này nghe lời nói của cô, ngược lại giống như một nhân vật lợi hại. Chỉ là, cô có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi. Vì vậy, trong đáy lòng của anh ta khẽ hừ một tiếng, đáy mắt thoáng qua một ánh sáng lạnh lùng.

“Hôm nay tâm tình của anh không tốt.” Thích Nghi đưa ngón tay sờ cằm, nhìn kỹ anh ta: “Là bởi vì xì căng đan với chị ba của tôi?”

“Chị ba cô?”

“Trần Mạn Như!” Ánh mắt của cô ngưng lại: “Anh đừng nói cho tôi biết, anh không biết quan hệ của tôi và cô ta. Đạo diễn Dịch, anh thật là cẩn thận!”

Sau khi nghe xong lời của cô, chân mày Dịch Nhiên khẽ nhíu một cái: “Cô nghĩ nhiều!”

Thích Nghi cười một tiếng: “Rốt cuộc tôi đã nhìn ra, đàn ông các anh đều ăn ở hai lòng.”

“Tại sao lại không nói là con gái các cô đều yêu Bát Quái?”

“Nghe kia, thật giống như anh không thích các người hâm mộ của anh!”

Dịch Nhiên khẽ cười: “Chẳng lẽ cô thích những người hâm mộ của Lam Thiên Nhiên sao?”

“Dựa vào cái gì thấy tôi không thích?”

“Nếu cô thích, vừa rồi sẽ không mượn tôi làm lá chắn để lên thuyền rồi.”

Thì ra là anh ta đã ý thức được chuyện này!

Lông mày Thích Nghi nhú lại: “Anh tức giận sao?”

“Vây cũng không đến nỗi.” Dịch Nhiên mở miệng, tiếng nói mơ hồ: “Ở làng giải trí, bị người khác giẫm xuống là chuyện bình thường. Huống chi, ông chủ phân phó chuyện, tôi không thể không làm.”

Quả nhiên, chuyện này là do Đông Phương Tín sắp đặt!

“Chúng tôi cũng không giẫm lên anh.” Thích Nghi nhún nhún vai, khoe miệng hiện nụ cười như ẩn như hiện: “Lại nói, tôi cũng không phải không thích người hâm mộ của Thiên Nhiên, không có bọn họ làm sao Thiên Nhiên có thể thành công như vậy? Tôi không để cho Thiên Nhiên tiếp xúc với mấy người này là có nguyên nhân. Về phần là cái gì, tôi sẽ không nói cho anh biết. Tôi chỉ ước hôm nay cô ấy quay phim được thuận lợi.”

“Cô ấy là một người mẫu rất chuyên nghiệp.”

“Ừ.”

“Cùng là thiên kim của nhà họ Trần, tính tình của cô và Trần Mạn Như hoàn toàn một trời một vực.” Đột nhiên Dịch Nhiên khẽ cười một tiếng: “Điện mạo của các cô cũng không giống nhau, thật đúng là không nhìn ra các cô là chị em ruột.”

“Chẳng lẽ không ai nói qua cho anh, ba của các thiên kim nhà họ Trần chúng tôi có tới ba vị phu nhân sao?”

Lời nói này, nói ra giống như là đùa giỡn. Nhưng nghe tới tai của Dịch Nhiên lại vô cùng chói tai.

Mỗi một nhà giàu có, chỉ sợ sẽ không nhìn được ánh sáng của chuyện xưa. Không có bất kỳ người nào sẽ thích việc xấu của nhà mình truyền ra bên ngoài, nhưng Trần Thích Nghi giống như là không quan tâm tới, lại có thể nói như là chuyện đương nhiên.

“Nhìn chằm chằm tôi như vậy làm cái gì? Đây không phải là bí mật sớm đã được công khai ở Ôn Thành sao?” Và chạm ánh mắt thâm trầm không rõ của Dịch Nhiên, Thích Nghi nhếch môi cười một tiếng: “Bây giờ ở trong lòng của anh nghĩ như thế nào? Cười nhạo? Đồng tình? Nghi hoặc? Đều không cần, mỗi người đều có chuyện xưa của họ.”

Cô dừng một chút, đáy mắt xẹt qua ánh sáng nghiêm túc: “Lại nói, không phải anh cũng giống như vậy sao?”

Dịch Nhiên nghe vậy, ngón tay đang nắm trên lan can khẽ run lên.

Động tác nhỏ xíu này cũng không tránh khỏi ánh mắt của Thích Nghi: “Xem đi, anh cũng có bí mật không cho người khác nhận ra. Chỉ là anh giấu nó đi, còn giấu rất sâu. Như vậy, không phải chính anh khổ thì còn có ai?”

Nghe được lời nói giễu cợt của Thích Nghi như vậy, Dịch Nhiên cắn chặt răng lại.

Thích Nghi cũng không để ý đến anh ta, trở về khoang thuyền trước tiên.

Cả ngày quay phim cũng rất thuận lợi, không có chuyện lớn gì xảy ra, lúc chạng vạng tối, công việc của Thiên Nhiên kết thúc.

Bởi vì ngày mai là chủ nhật, nên Dịch Nhiên nói thứ hai tuần sau sẽ tiếp tục quay phim.

Nghe anh ta phân phó xong, những người trong tổ quay phim lần lượt rời đi. Thích Nghi thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị trở về khách sạn với Thiên Nhiên.

“Thích Nghi, mình muốn mang con búp bê kia về.” Trước khi ra cửa, thấy ở trên bàn để một ít quà tặng, Thiên Nhiên nói: “Cậu cũng giúp mình cảm những món quà nhỏ đi!”

Thật ra thì đa số quà của những người hâm mộ tặng cho Thiên Nhiên đều là bó hoa và các loại thức ăn, Thiên Nhiên rất nhạy cảm đối với phần hoa, thật ra thì cô sớm đã công khai chuyện này ra ngoài, nhưng mà vẫn có không ít người tặng hoa cho cô. Hôm nay, bó hoa này cô tuyệt đối không thể mang về, còn thức ăn thì sớm đã cho các người trong tổ quay phim và các đồng nghiệp ăn. Quà tặng còn dư lại cũng không coi là quá nhiều, muốn cầm đi cũng không khó. Thật ra thì cả ngày hôm nay trái tim của Thích Nghi luôn treo lên cao, rất sợ lại có người gây bất lợi với Thiên Nhiên, nhưng thấy công việc hoàn thành trong gió êm sóng lặng, cả người cô buông lỏng không ít. Nghe thấy đề nghị của Thiên Nhiên, đương nhiên cô sẽ đồng ý.

Thiên Nhiên rất vui vẻ, ôm búp bê đi xuống du thuyền.

“Oa, Nara đi ra rồi.”

“Nara, Nara, tôi yêu cô!”

Đã là lúc mặt trời lặn, bên bờ vẫn còn có không ít người hâm mộ ở lại chỗ cũ, im lặng đợi Thiên Nhiên kết thúc công việc. Thấy cô xuất hiện, bọn họ lập tức nhốn nháp.

Thiên Nhiên khẽ cười yếu ớt với bọn họ: “Cảm ơn các bạn, mình kết thúc công việc lâu, các bạn mau mau về nhà đi! Trời sắp tối, buổi tối ở bờ sông rất nguy hiểm.”

Những người hâm mộ đều gật đầu, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Có thể đi đến ven đường, Thích Nghi lại buồn.

Buổi sáng là do Đông Phương Tín đưa các cô tới, như vậy. Làm sao các cô có thể về?

Sắp tối tới, ở đây rất khó gọi được xe, Thích Nghi không khỏi oán giận: “Đông Phương Tín này, lại có thể không cẩn thận như vậy, cũng không cho một chiếc xe tới đây cho chúng ta.”

“Nếu như không ngại, các cô ngồi xe của tôi đi!” Dịch Nhiên theo đằng sau các cô xuống du thuyền, từ xa nghe được lời nói của Thích Nghi, anh ta lạnh nhạt nói: “Tổng giám đốc Đông Phương mới vừa gọi điện cho tôi, anh ấy nói điện thoại của các cô không mở, để báo cho các cô biết hiện giờ anh ấy không thể phân thân tới đây, liền để cho tôi thuận tiện trở các cô về. Không biết hai vị có bằng lòng để tôi đưa về hay không?”

Thiên Nhiên nói: “Đạo diễn Dịch, chúng tôi sao có thể không biết xấu hổ như vậy.”

Thích Nghi bóp chặt cổ tay Thiên Nhiên chặn lại lời nói của cô, thoải mái tiếp nhận đề nghị của Dịch Nhiên: “Vậy thì cảm ơn đạo diễn Dịch rồi.”

Ánh mắt của Dịch Nhiên lướt qua mặt của cô, khóe miệng co quắp một chút: “Xe của tôi ở bên kia.”

“Vậy thì đi thôi!” Thích Nghi đẩy Thiên Nhiên đi đến xe của anh ta.

“Thích Nghi.” Thiên Nhiên tránh Dịch Nhiên rồi trốn mắt nhìn Thích Nghi một cái.

“Có xe không chịu ngồi mà đi bộ trở về là ngu ngốc.” Thích Nghi thấy Dịch Nhiên mở cửa chỗ ngồi phía sau cho các cô, đẩy Thiên Nhiên vào bên trong, ngay sau đó cũng ngồi xuống.

Khoảnh khắc đóng cửa xe lại cho các cô, môi mỏng của Dịch Nhiên khẽ vênh lên, trong mắt chợt lóe ra ánh sáng.

Bên trong phòng nhà hàng cao cấp, nhìn người đàn ông để điện thoại di động xuống, Lâm Chiêu khẽ mỉm cười: “Anh thật quan tâm những nghệ sĩ của mình!”

“Làm sao thấy được?” Đông Phương Tín cầm dao nĩa lên, tao nhã cắt miếng thịt bò bít tết.

“Thời gian ăn cơm vẫn không quên gọi điện cho người đưa họ về khách sạn.” Lâm Chiêu có chút thất vọng đối với vẻ mặt biểu hiện hồ hững của người đàn ông: “A Tín, đây không phải là quan tâm thì là cái gì?”

“Lam Thiên Nhiên là người mẫu có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

“Còn em đây?” Lời nói của Lâm Chiêu vừa ra khỏi miệng thì cô ta có chút hối hận.

Đem chính mình so sánh với cô gái khác để được cân bằng không phải là điều mà cô mong muốn. Nhất là ở trước mặt bạn trai mình nói lên vấn đề này.

Quả nhiên, chân mày của Đông Phương Tín hơi nhíu nhíu lại.

Lâm Chiêu vội vàng nói: “Ý của em là, nếu như em ký hợp đồng với Đông Phương Châu, cũng có thể sẽ giúp anh kiếm được tiền.”

“Tiểu Chiêu.” Đông Phương Tín đặt dao nĩa lên bàn, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cô gái: “Cho tới bây giờ em cũng không phải là công cụ để tôi dùng để kiếm tiền.”

Nghe được lời nói của anh, nhìn thấy trong mắt anh là ánh sáng nghiêm túc, trong lòng Lâm Chiêu thấy ngọt ngào.

Cuối cùng, ở trong lòng anh cô ta mới là đặc biệt.

Cô ta uyển chuyển hàm xúc cười một tiếng: “Em chỉ nói một chút thôi, anh không cần phải khẩn trương như vậy.”

“Về sau đừng dùng mình để so sánh với những việc này, em nên biết mình không phải là một minh tinh.”

“Được!” Lâm Chiêu khéo léo trả lời.

Đông Phương Tín lại cầm dao nĩa lên ăn cơm

Lâm Chiêu lại vươn hai tay chặn lại, mắt chớp mấy lần: “Nói đến chỗ này. . . . A Tín, hợp đồng của em và Ngôi Sao Ngày Mai rất nhanh đã đến kỳ rồi.”

“Sao?”

“Nếu như em nguyện ý đến Đông Phương Châu, anh có ký hợp đồng với em không?”

“Không biết.”

Nghe anh trả lời gọn gàng linh hoạt như vậy, Lâm Chiêu chau mày lại.

Sau khi Đông Phương Tín nhai kỹ nuốt chậm miếng thịt bò trong miệng, mới chậm rãi nói: “Tiểu Chiêu, em nên biết, cái này không thực tế.”

“Em chỉ là muốn hỏi một chút thôi, ai cho anh trả lời nhanh như vậy chứ.” Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Chiêu khẽ vểnh lên: “Thật ra thì em cũng rất rõ việc mình không thể rời khỏi Ngôi Sao Ngày Mai, tạm thời không bàn đến chuyện tình nghĩa của em và Thiếu Viễn, chính là ba của em ở bên kia, muốn rời khỏi Ngôi Sao Ngày Mai, ông nhất định sẽ không cho em làm người mẫu lần nào nữa.”

“Em biết là tốt rồi.”

“Nhưng anh có thể làm bộ suy nghĩ một chút nha!”

“Tôi là người làm ăn, làm việc nên muốn có kết quả gọn gàng.”

“.” Lâm Chiêu quả thật không thể cãi lại lời này của Đông Phương Tín.

Không sai, chỉ có người có đủ lý trí, mới có thể công khai tình cảm và công việc. Đồng thời, bản thân anh cũng có đủ năng lực để khống chế, không cần dựa vào bất luận kẻ nào hoặc sự tương trợ!

“Nhanh ăn đi, ăn xong tôi đưa em về.” Đông Phương Tín cầm khăn lên khẽ lau miệng một cái.

“Em không muốn về sớm như vậy.” Lâm Chiêu chần chờ một chút, cuối cùng nói ra mục đích hẹn anh hôm nay: “A Tín, em đã nhờ Thiếu Viễn tra xét một chút về chuyện anh xảy ra ở La Sơn.”

Nghe nói như thế, động tác lấy ly rượu của Đông Phương Tín hơi chậm lại. Mây rậm của anh chau lại, ánh mắt dán sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái: “Tại sao đi điều tra?”

“Em nghe nói tình huống lúc đó, lại nhìn bài báo, trong lòng đều không yên. Em hy vọng có thể tìm được đáp án!”

“Vậy em tìm được chưa?”

Lâm Chiêu lắc đầu: “Em chỉ nghe nói, anh vì cứu Trần Thích Nghi nên mới té xuống cùng cô ta. Trần Thích Nghi đó, nghe nói cô ta là thiên kim của truyền thông Trung Thiên, anh và cô ta. Sao có thể quen biết nhau?”

“Chúng tôi là bạn hợp tác.”

“Còn trước đó?”

Nghe cô gái lo lắng hỏi tới, khuôn mặt của Đông Phương Tín lập tức tối lại: “Tiểu Chiêu, ý định của em không phải là muốn điều tra chuyện trên núi La Sơn. Rốt cuộc em muốn hỏi cái gì?”

Bị anh nhìn thấu ý định, Lâm Chiêu cả kinh. Cô ta len lén nâng mí mắt, cố gắng nhìn về mặt giờ phút này của người đàn ông ra sao, lại không khéo bị anh bắt tại trận, chỉ đành phải ưỡn thẳng người, mắt nhìn anh nói: “Em muốn biết, đối với anh cô ta có phải là đặc biệt hay không?”

“Không phải!” Đông Phương Tín trả lời.

“Thật sự sao?”

“Em không tin tôi?”

“Không phải!” Lâm Chiêu vội vàng lắc đầu: “Em chỉ là cảm thấy vui vẻ, anh lại có thể trả lời gọn gàng linh hoạt như vậy với em.”

Nhưng cô ta cũng chưa từng nghĩ qua, có lúc trả lời gọn gàng linh hoạt như vậy không phải là bản năng phản ứng che giấu đầu tiên sao?

Chương 82: Cuộc Tình Tay Ba (3)

“Vào đi.”

Nghe thấy trong phòng truyền ra âm thanh, Phong Chi Sơ đẩy cửa đi vào.

Cô gái ngồi ở phía sau bàn làm việc hơi ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy Phong Chi Sơ, hất cằm một cái.

Phong Chi Sơ liền ngồi xuống đối diện cô ta, cô đưa máy chụp hình đến trước mặt cô gái, cười nhạt nói: “Tổng biên, đây là thứ trong ngày hôm nay tôi thật không dễ dàng mà chụp được.”

“Ồ?” Lăng Tổ Dung cầm lấy máy chụp hình, trong mắt đều là nghi hoặc.

“Cô xem một chút, có đủ tư cách để lên trang đầu ngày mai hay không.”

Lăng Tổ Dung mở hình và video ở trong máy chụp hình ra, nhìn một hồi lâu, ở khóe miệng xuất hiện một nụ cười quý dị: “Những tin tức này, đương nhiên là có thể lên trang đầu rồi.”

Hơn nữa, sẽ chấn động toàn thành phố!

Phong Chi Sơ nghe vậy, nụ cười trên bờ môi càng nâng lên.

Lăng Tổ Dung để máy chụp hình xuống mặt bàn: “Lập tức đem cho xưởng in ấn, rồi suy nghĩ một cái đề mục tạo bất ngờ, đợi ngày mai tờ báo vừa ra, cũng đồng thời truyền ra trên tin tức giải trí.”

“Dạ!” Phong Chi Sơ trả lời, sau đó cầm máy chụp hình đi làm việc.

Lăng Tổ Dung khẽ dựa lưng vào ghế xoay, khóe môi xuất hiện nụ cười lạnh.

Trần Thích Nghi, tôi thấy cô lần này không thể không trở thành trò cười của dân chúng!

Tôi để cho cô đối nghịch với tôi!

Tôi sẽ cho cô nếm quả đắng!

Hôm sau.

“Thích Nghi! Thích Nghi!”

Nghe được từng tiếng kêu to ngay sau đó cửa phòng bị người ta đập một cái, Thích Nghi như rụng mảy, ép buộc mình mở mắt.

Thiên Nhiên đã đẩy cửa đi vào, trong tay cô cầm một tờ báo, đi đến giường ngồi xuống, kéo Thích Nghi nói: “Thích Nghi, cậu mau dậy đi, nhìn cái này.”

Thích Nghi nghi ngờ liếc nhìn cô một cái rồi cầm lấy tờ báo.

Tiêu đề là một dòng chữ to màu đỏ rất bắt mắt: Chị em thiên kim chung một chồng.

Đồng thời, có mấy tấm hình làm chứng.

Nội dung có liên quan với Thích Nghi, cô là một trong những nhân vật nữ chính của xì căng đan. Mà hai người khác, đương nhiên chính là chị cô – Trần Mạn Như và Dịch Nhiên rồi!

Nội dung viết cô và Trần Mạn Như là thiên kim của nhà họ Trần, đồng thời cùng dây dưa không rõ với Dịch Nhiên. Còn bịa chuyện chị em các cô vì tranh giành Dịch Nhiên mà đấu đến một mất một còn, không muốn gặp mặt lẫn nhau.

“Làm cái gì đây?” Nhìn thấy những lời nói vô căn cứ trong xì căng đan như vậy, Thích Nghi có chút dở khóc dở cười, cô gỡ gỡ sợi tóc có chút xóc

xếp, nhìn Thiên Nhiên nói: “Minh và Dịch Nhiên chỉ thấy nhau vài lần ít ỏi, lại có thể bị viết thành như vậy!”

“Tờ báo giải trí này viết linh tinh còn chưa tính, trên tin tức giải trí đã truyền loạn lên khắp nơi.” Thiên Nhiên lo lắng nói: “Thích Nghi, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao?” Thích Nghi ném tờ báo qua một bên, nằm xuống giường lần nữa: “Thanh giả tự thanh, để cho lời đồn tự sụp đổ thôi!”

“Cậu không để ý tới sao?” Thiên Nhiên tròn to hai mắt, “Nhưng những cái này hàm chứa những chỉ trích với người thân của cậu.”

“Quan tâm nó à, trách nhiệm truy cứu cứ để cho Dịch Nhiên và chị mình đuổi theo, mình cũng không rảnh rỗi để đi quan tâm chuyện đó.” Thích Nghi lật người, đuổi thẳng người ra: “Hiện tại mình chỉ muốn ngủ.”

“Nhưng”

Đột nhiên tiếng chuông vui mừng của điện thoại di động vang lên, cắt đứt lời nói của Thiên Nhiên.

Thích Nghi cầm điện thoại từ đầu giường lên, quét mắt qua màn hình một lần, sau đó nhướng mi với Thiên Nhiên.

Nhìn số điện thoại không ngừng nổi lên trong màn hình, Thiên Nhiên nắm lấy bả vai cô: “Để cho anh ta giải quyết giúp cậu.”

“Anh ta mà giúp mình mới là lạ.” Thích Nghi bấm nút nghe.

“Trần Thích Nghi, cô ở đâu?” Tiếng nói quả quyết của người đàn ông truyền đến: “Lập tức ra ngoài gặp tôi.”

“Gặp anh làm gì?”

“Chị em thiên kim cùng chung một chồng!”

“Anh cũng xem báo rồi hả? Cảm thấy rất buồn cười đúng không? Ha ha.”

“Ha ha cái đầu cô!” Đồng Phương Tín hừ lạnh một tiếng: “Thua thiệt cho cô mà cô còn cười được!”

Bị anh quở trách, Thích Nghi thu nụ cười lại: “Đó là lời nói vô căn cứ!”

“Đương nhiên tôi biết.” Đồng Phương Tín nói: “Nhưng người ngoài không biết!”

“Tôi mặc kệ những người đó nghĩ cái gì.”

“Cô không quan tâm nhưng tôi quan tâm!”

Thích Nghi nghe vậy, không hiểu tại sao trái tim lại “lộp bộp” một tiếng: “Anh quan tâm? Tại sao?”

Đồng Phương Tín trầm ngâm chốc lát, mới từ từ nói: “Thanh danh của cô tệ đi đối với tôi không có vấn đề gì cả, nhưng ảnh hưởng đến nghệ sĩ dưới cờ của tôi thì không được. Nói tóm lại, chuyện này nhất định phải giải thích!”

“Thanh danh của tôi với nghệ sĩ dưới cờ của anh hoàn toàn không có liên quan đến nhau, có được hay không?”

“Cô bị đám chó săn đuổi theo, chẳng lẽ Lam Thiên Nhiên không bị ảnh hưởng?”

“Làm ơn, coi như không có tôi, đám chó săn vẫn sẽ nhìn chăm chăm vào Thiên Nhiên.”

“Cô muốn tranh cãi với tôi có phải không?” Giọng nói của Đồng Phương Tín lạnh đi mấy phần.

Nghe được trong giọng nói của người đàn ông mơ hồ truyền ra ý lạnh, Thích Nghi tự giác vẫn là không nên chọc anh ta thì tốt hơn. Cô theo bản năng lắc đầu một cái: “Đương nhiên không phải.”

Đồng Phương Tín hừ lạnh một tiếng: “Ra ngoài bàn tiếp, tôi chờ cô ở dưới bãi đậu xe.”

“Tôi không đi.” Thích Nghi cự tuyệt.

“Hoặc là cô xuống, hoặc là tôi lên, tùy cô chọn!” Lời nói của người đàn ông vừa dứt thì điện thoại cũng cúp.

Thích Nghi nhú mày, lập tức bấm nút lùi lại gọi cho anh, nào ngờ chỉ nghe được điện thoại của đối phương đã nhắc là tắt máy, muốn giọng nói nhấn lại.

“Mẹ nó!” Nhỏ giọng nguyên rủa một tiếng, cô để điện thoại lên đầu giường.

“Thế nào?” Thiên Nhiên thấy thế, bất đắc dĩ hỏi thăm.

Vừa rồi nhìn báo cô ấy cũng không tức giận, bây giờ cô ấy lại tức cái gì?

Thích Nghi đưa tay nắm tóc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác giống như giết cha mẹ mình, tại sao các người lại không biết vậy?”

Thiên Nhiên nghe vậy, con ngươi mở ra, lập tức liền biến mất ở trước mắt cô.

Mới vừa rồi cô đến đưa tin do quá sốt ruột nên đã quên mất một chuyện.

Thường thường Thích Nghi đều dậy sớm để thu xếp công việc, duy chỉ có chủ nhật, cô nhất định phải ngủ nướng. Mà vào lúc này mặc cho ai làm âm ỉ cô, đều sẽ bị tức giận của cô quét đến.

Đương nhiên Thiên Nhiên phải chạy trốn thật nhanh, để Thích Nghi đem con tức trút lên những người khác.

Có đôi khi, người không vì mình, trời tru đất diệt nha!

Thích Nghi mới đi ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Lý Túc vẫy tay với mình.

Cô đi tới, Lý Túc đã mở cửa xe cho cô: “Tổng giám đốc, Trần tiểu thư tới.”

“Không phải nói lúc này có rất nhiều chó săn đuổi theo tôi sao, tại sao trong lúc mấu chốt này anh còn tới tìm tôi?” Ngồi vào phía sau xe, về mặt Thích Nghi âm trầm, nhìn chằm chằm Đông Phương Tín nói: “Không sợ sau chuyện hai nữ hầu một chồng sẽ bị chó săn cho ra thêm một tin là một nữ hầu hai chồng sao?”

“Xì căng đan của tôi không ít, tôi không thèm để ý những cái này.”

“Tôi cũng đã nói qua là tôi không để ý, tại sao anh còn muốn quần lấy tôi?” Thích Nghi cho người đàn ông nào đó khuôn mặt đen thui: “Cho tôi ngủ ngon giấc được không?”

Đông Phương Tín quan sát cô một hồi lâu, đột nhiên nói: “Con giận của cô rất nặng.”

“Biết là tốt rồi!” Thích Nghi tròn mắt với anh.

“Nếu như tôi nói cho cô biết, chỉ cần tôi không đồng ý, bất kỳ tòa soạn nào ở Ôn Thành sẽ không còn dám tùy tiện đưa tin của cô, tâm tình của cô có thể khá hơn một chút hay không?” Mối mong của Đông Phương Tín khẽ mở, mơ hồ có thể thấy được vẻ kiêu ngạo.

“Chắc chắn.” Thích Nghi cắn lưỡi, trong đôi mắt nhìn anh hiện lên vẻ trào phúng: “Anh có lợi hại như vậy hay không?”

Đối với sự hoài nghi của cô Đông Phương Tín cũng không tức giận, chỉ nói: “Cô cứ việc mỗi mắt mong chờ đi!”

Thích Nghi nhún vai: “Tùy, dù sao tôi cũng không có vấn đề gì!”

“Tại sao cô không khăn trương chút nào với danh tiết của mình?”

“Anh cho rằng tôi là oán phụ sống ở niên đại cũ năm 60 của Trung Quốc à?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thích Nghi cau lại, mặt không thèm để ý: “Danh tiết có bao nhiêu cân lượng?”

“Con gái người ta, thanh danh bị phá hủy sẽ không tốt chút nào!”

Cũng không nghĩ tới Đông Phương Tín người này cư nhiên lại bảo thủ với cô như thế! Thích Nghi nhìn chằm chằm theo dõi anh một hồi lâu, mới cười nói: “Đông Phương Tín, bộ dạng này của anh thật giống ông già! Tôi chỉ là một người đại diện, cũng không phải là ngôi sao lớn gì đó, về phần xì căng đan của tôi và Dịch Nhiên, cũng chỉ là tin đồn vô căn cứ, căn bản không cần quan tâm. Trong thời đại tin tức này, cho dù chúng ta không có những xì căng đan không thiết thực cũng sẽ bị những tin tức mạnh hơn bao phủ lại, anh không cần phải để ở trong lòng!”

Mặt của Đông Phương Tín đen sì.

Thích Nghi giờ hai tay lên: “Được rồi, ý tốt của anh tôi nhận. Chỉ là, tôi khuyên anh không cần nhọc lòng vì tôi. Tôi cam đoan với anh, chuyện của tôi tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến Thiên Nhiên.”

Về mặt của Đông Phương Tín rất khó coi: “Bất kể cô muốn hay không, tôi đã giúp cô tổ chức họp báo để nói rõ tin tức. Hai giờ chiều hôm nay, phòng truyền thanh ở lầu ba của quảng trường Đông Phương, đến lúc cô và Dịch Nhiên sẽ cùng nhau tham dự giải thích.”

Không ngờ anh đã an bài chuyện này xong, Thích Nghi hơi sững sờ: “Làm việc nhanh chóng như vậy sao?”

“Nếu không sao tôi có thể đặt chân ở giới kinh doanh được?”

“Phải đi thật sao?”

“Đĩ nhiên!”

Nghe được lời nói ra lệnh của người đàn ông, Thích Nghi chỉ đành phải gật đầu một cái: “Tôi biết rồi, tôi đi là được!”

Chỉ sợ đến lúc đó cô sẽ càng tỏ càng đen!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Cuộc Tình Tay Ba (4)

Thích Nghi không ngờ tới đám đông mà Đông Phương Tín mời tới nghe họp báo lại mãnh liệt như vậy, những điều này, đoán chừng đều là dựa vào “Công lao” của Dịch Nhiên.

Lúc chạm mặt với Dịch Nhiên thì Thích Nghi thấy được rõ ràng trong mắt anh ta có vẻ không nhận được. Anh ta gần như không có nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ một mình đi đến đài phát biểu.

Bị trở thành không khí trong suốt, Thích Nghi cũng không giận, trong lòng cô khẽ hừ một tiếng, vội vàng đi theo.

Nhìn thấy bọn họ xuất hiện, đèn flash của nhóm người chụp hình không ngừng lóe lên. Cả đám phóng viên đều nhao nhao đứng lên, nếu không có người chủ trì họp báo là Lý Tắc lên tiếng đưa tay ra dấu cho bọn họ ngồi xuống, chỉ sợ bọn họ đã mãnh liệt chen lên ngăn chặn Thích Nghi và Dịch Nhiên lại.

Thấy Thích Nghi và Dịch Nhiên chia ra ngồi xuống, Lý Tắc khẽ nghiêng người đi lên phía trước, nói vào microphone: “Hoan nghênh mọi người đến họp báo hôm nay, mục đích chủ yếu của họp báo này là làm rõ xi căng đan của đạo diễn Dịch Nhiên và Trần tiểu thư. Mọi người có nửa tiếng đề hỏi, tất cả không nên chen lấn, từng người nêu ra câu hỏi theo thứ tự, Trần tiểu thư và đạo diễn Dịch Nhiên nhất định sẽ giải đáp từng nghi hoặc của mọi người. Bây giờ, việc đưa ra câu hỏi bắt đầu.”

Phóng viên thứ nhất: “Tiểu thư Trần Thích Nghi, xin hỏi cô và tiểu thư Trần Mạn Như – chị gái của cô đều thích đạo diễn Dịch Nhiên sao? Có phải các cô thuộc vào cuộc tình tay ba không? Là bởi vì các cô là chị em ruột nên phẩm vị cũng giống nhau sao? Hay là nói”

“Ngừng!” Thích Nghi không đợi hẳn hỏi xong đã đáp lời: “Tôi không thích Dịch Nhiên, càng không phải nói yêu anh ta. Tôi chỉ gặp mặt anh ta được vài lần, nói chuyện được hai lần, nói tóm lại, cảm giác của tôi đối với anh ta giống như là người xa lạ, về sau cũng sẽ không phát sinh ra tình cảm gì. Về phần anh ta và chị gái tôi của tình cảm hay không, tôi không biết được, đó cũng là chuyện không liên quan đến tôi, tôi muốn bản thân bọn họ đến trả lời sẽ tốt hơn!”

Lời nói chắc chắn của cô làm cho đám phóng viên đưa mắt nhìn nhau.

Câu nói đó rất tuyệt tình nha, cô sẽ không có bất luận tình cảm gì với Dịch Nhiên, một chút tưởng tượng cũng không cho đám bát quái bọn họ!

Phóng viên thứ hai nghi ngờ nhìn Dịch Nhiên: “Đạo diễn Dịch Nhiên, điều mà tiểu thư Trần Thích Nghi nói là thật sao?”

“Tôi không biết ý nghĩ của cô ấy là gì, nhưng mà trước mắt quan hệ của chúng tôi quả thực là như lời cô ấy nói.” Dịch Nhiên lạnh nhạt đáp lại: “Không chỉ có cô ấy, quan hệ của tôi và Trần Mạn Như cũng chính là như thế. Quan hệ của chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, trừ việc đó ra, không còn gì khác!”

“Vậy tại sao các người lại có thể đơn độc ở cùng một chỗ?”

“Lúc nào thì anh nhìn thấy chúng tôi đơn độc ở cùng một chỗ?”

“Trong hình có đấy, một mình anh ở cùng một chỗ với hai chị em bọn họ. Tiểu thư Trần Mạn Như từng đi đến khu nhà của anh, tiểu thư Trần Thích Nghi thì cùng anh nói chuyện yêu đương ở trên sân tàu. . . .”

“Giữa bạn bè không thể lui tới sao? Lúc tiểu thư Trần Mạn đi đến nhà của tôi, lúc ấy còn có người bạn luật sư Cao Vũ Tiệp của tôi cũng ở đó. Về phần nói chuyện ở trên sân tàu với tiểu thư Trần Thích Nghi, con mắt nào của anh thấy lúc ấy chỉ có hai chúng tôi ở trên boong tàu? Lỡ tai bị như thế nào mà nghe được chúng tôi nói chuyện yêu đương?”

Phóng viên thứ hai: “.”

Phóng viên thứ ba: “Nếu như các người không có làm những chuyện kia, cũng sẽ không bị người ta chụp hình.”

“Trong hình chụp được cái gì?” Dịch Nhiên cười lạnh: “Cô chưa thử qua việc ở một mình với bạn khác phái sao? Chẳng lẽ các người ở chung một chỗ là

nói chuyện yêu đương sao?”

“Điều nói giữa nam nữ không có tình hữu nghị thuần khiết, giữa các người nhất định là có chút ái muội. . . .”

“Ái muội chỉ là do bản thân các người tự tưởng tượng ra, giữa nam nữ không có tình hữu nghị thuần khiết đó là bởi vì các người chưa gặp đúng một nửa kia của mình.” Dịch Nhiên nói nhấn rõ từng chữ rõ ràng, có lực: “Cho nên, các người còn lâu mới không biết cái gì gọi là tình hữu nghị thuần khiết?”

Cả đám phóng viên bị anh ta hỏi đều câm như hến.

Thích Nghi không khỏi cho anh ta một cặp mắt kính nê.

Cô cũng chỉ giải thích vì mình thôi, không ngờ Dịch Nhiên này lại căn ngược lại người khác một ngum.

Một nhóm phóng viên bắt đầu thì thầm với nhau, hình như là đang thương lượng đối sách, kế tiếp bọn họ nên cài bẫy Dịch Nhiên và Thích Nghi như thế nào đây, để cho bọn họ báo cáo kết quả công tác và cung cấp những tin tức bất ngờ cho mọi người.

“Nếu như các vị không có vấn đề gì nữa, họp báo hôm nay sẽ kết thúc ở đây.” Lý Túc nhìn tình thế này, lập tức nói: “Cám ơn mọi người đã đến.”

“Chờ một chút!” Đột nhiên một tiếng nói oang oang của một cô gái truyền đến: “Cho dù tiểu thư Trần Thích Nghi và ngài Dịch Nhiên không có mối nhau, nhưng tôi muốn xin hỏi một chút, nghệ sĩ Nara Lam Thiên Nhiên của tiểu thư Trần Thích Nghi đây có phải là người tình cũ của công tử Trình Kiều của Trình Thị hay không?”

Người nói chuyện, là Phong Chi Sơ!

Câu hỏi này của cô ta, làm cho tinh thần của tất cả phóng viên ở đây trong nháy mắt đều trở nên phấn chấn.

Trần Thích Nghi và Dịch Nhiên đã đoán trước trọng điểm sẽ là chuyện này, nhưng bây giờ Lam Thiên Nhiên là một người rất thành công, tìm xi căng đan của cô ấy còn tốt hơn rất nhiều lần so với Dịch Nhiên!

Nhìn thấy bọn họ vui sướng khách quan, giờ phút này trên mặt của Thích Nghi lại là băng lãnh. Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn cô gái, đáy mắt hiện lên vẻ âm trầm ít khi thấy.

Cô tình nguyện bị người lấy chuyện của mình ra để làm đề tài nói chuyện sau khi ăn cơm nhưng không muốn chỉ vì vậy mà Thiên Nhiên bị liên lụy. Nhưng hôm nay, sự tình phát triển rõ ràng ở ngoài dự liệu của cô!

Không được, cô phải ổn định thế cục này mới được!

“Tiểu thư Trần Thích Nghi, việc này có thật hay không?” Thích Nghi đang suy nghĩ cách để giải quyết hậu quả chuyện này như thế nào thì phóng viên kia lại tiếp tục mở miệng đặt câu hỏi.

Không đợi Thích Nghi đáp lại, phóng viên thứ hai nói tiếp: “Không phải Nara ở La Mã sao? Chưa từng nghe qua chuyện cô ấy đã tới Ôn Thành, làm sao sẽ là người tình cũ của Trình Kiều? Chẳng lẽ là Trình Kiều đi công tác ở La Mã, cho nên biết Nara ư? Nhưng vì sao tình cảm của bọn họ vẫn không công khai, vốn định giấu diếm mọi người sao?”

“Không phải Trình Kiều đã đính hôn với Sở Niệm – thiên kim của Châu Báo Lấp Lánh sao? Chẳng lẽ Nara nhúng tay vào ở chính giữa?” Phóng viên thứ ba cũng đặt câu hỏi: “Cô ấy và tiểu thư Sở Niệm trong hai người ai mới là người thứ ba? Người trong lòng Trình Kiều rốt cuộc là ai?”

Các phóng viên khác cũng từng người từng người đặt câu hỏi, trong lúc nhất thời, họp báo liền trở nên nhốn nha nhốn nháo, tranh cãi kịch liệt muốn Thích Nghi nói rõ chuyện tình cảm của Thiên Nhiên, Trình Kiều và Sở Niệm.

Tin tức này, hiển nhiên đã làm cuộc tình tay ba của Dịch Nhiên và Thích Nghi trở thành quá khứ. Nhưng cuộc tình tay ba của Thiên Nhiên, Trình Kiều và Sở Niệm lại bị mọi người đào móc chân tướng sự thật!

Lý Túc cũng không ngờ sự việc lại phát triển thành chuyện to như thế, sắc mặt cậu trầm xuống, đến gần Thích Nghi nói: “Trần tiểu thư, cô và Dịch Nhiên đi trước đi. Chuyện này để tôi xử lý là được rồi.”

“Không!” Thích Nghi cự tuyệt, ánh mắt cô xẹt qua mặt của Phong Chi Sơ, gờ cánh tay lên, ý bảo mọi người im lặng. Đợi tất cả mọi người im hết, cô mới lạnh nhạt nói: “Từ trước đến nay Nara chưa từng gặp qua ngài Trình Kiều, cũng không có nói chuyện yêu đương với bất luận kẻ nào, cho nên trong thế giới của cô ấy, kẻ thứ ba sẽ không được nói đến. Về phần chuyện của ngài Trình Kiều và tiểu thư Sở Niệm, các người muốn biết nội tình gì, cứ việc đi phỏng vấn bọn họ là được rồi, chớ làm Nara bị dính đến bên trong. Lần này cô ấy ở lại Ôn Thành là chỉ muốn chuyên chú vào công việc, không muốn gây ra bất kỳ xi căng đan nào.”

“Cô là người đại diện của cô ấy, đương nhiên cô sẽ nói tốt để bảo vệ cho cô ấy rồi.” Một phóng viên lớn tiếng nói: “Nếu chuyện này bị truyền ra, nhất định sẽ lan truyền như gió. . . .”

“Cô câm miệng cho tôi!” Thích Nghi bỗng đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm người phóng viên kia. Người nọ bị ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của cô trừng, trong mắt thoáng qua vẻ kinh hãi, đầu cũng cúi thấp xuống. Thích Nghi hơi nâng cằm, bày ra thái độ ngạo mạn: “Tôi tuyên bố một lần nữa, năm năm qua Lam Thiên Nhiên vẫn phát triển ở La Mã, chưa bao giờ rời khỏi Châu Âu. Lần này cô ấy đến Ôn Thành là do công việc, cô ấy tuyệt đối

không liên quan gì đến hôn nhân của Trình Kiều và Sở Niệm. Lại nói, tình cảm của Trình Kiều và Sở Niệm vẫn luôn ổn định, người khác sao có thể những tay vào? Nếu như trong đám các người có người dám truyền ra ngoài chuyện không thành thật, tôi nhất định sẽ mời các người ra tòa án!”

Cô dứt lời, không để ý tới việc mọi người đang đưa mắt nhìn nhau, trực tiếp rời khỏi.

Dịch Nhiên cũng không có nán lại, đi theo sau lưng cô rời đi.

Các phóng viên cũng không nguyên ý cứ như thế mà buông thả cơ hội, cố gắng đuổi theo để hỏi cho rõ. Đánh tiếc, an ninh của tập đoàn Đông Phương rất nghiêm mật, cũng không để cho bọn họ được như nguyện.

Mặc dù không lấy được nhiều tin tức, nhưng chuyện này, cũng đã đủ để các phóng viên có chuyện để báo cáo. Cho nên, sau khi không có cách nào chống lại lực lượng bảo vệ của tập đoàn Đông Phương, bọn họ đều rời rít trở về để thảo luận cuộc tình tay ba của Nara như thế nào.

Thấy Lý Túc dẫn Thích Nghi đang nổi giận dừng dừng đi đến, Nhạc Ưu hơi kinh hãi. Cô ta vừa muốn mở miệng, lại thấy Lý Túc nháy mắt ý bảo cô không nên mở miệng, chỉ đành phải vội vã gọi điện thoại cho Đông Phương Tín.

“Trần tiểu thư, cô chờ một chút.” Lý Túc đi nhanh đến trước người của cô ngăn cô lại: “Chuyện xảy ra ở hộp báo không phải tổng giám đốc có thể không chế.”

“Chuyện kia như thế nào tôi mặc kệ, nhưng bây giờ tôi sẽ không chờ, tôi muốn gặp Đông Phương Tín ngay lập tức!” Thích Nghi giơ tay lên, lạnh lùng nói: “Cậu tránh ra cho tôi!”

“Không được.”

Thích Nghi trừng mắt hung hăng nhìn cậu, nghiêng người muốn đi lướt qua.

Lý Túc còn muốn ngăn cản, nhưng thấy Nhạc Ưu đã đi tới. Cậu liếc mắt nhìn cô một cái, cô gật gù đầu với cậu, biết được chuyện này là đã lấy được sự đồng ý của Đông Phương Tín, cậu liền để Thích Nghi đi qua.

Thích Nghi bước thật nhanh đi vào phòng làm việc của Đông Phương Tín.

Người đàn ông đang ngồi ở trên ghế làm việc, trong tay cầm bút máy, ánh mắt chuyên chú nhìn tài liệu ở trên bàn, giống như đang phê duyệt phương án trọng đại nào đó.

“Đông Phương Tín!” Mãi thấy bộ dáng ưu nhàn của anh, trong lòng Thích Nghi rất giận. Cô xoay bước đi đến đối diện anh, lòng bàn tay khẽ vỗ vào mặt bàn: “Có phải anh cố ý hay không?”

“Cố ý cái gì?” Thật ra thì cho dù mới vừa rồi không nhận được thông báo của Nhạc Ưu, Đông Phương Tín cũng đã đoán được sau khi kết thúc họp báo Thích Nghi sẽ đến tìm anh.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đông Phương Tín, Thích Nghi cười lạnh: “Anh ít giả bộ cho tôi, họp báo không phải là do anh sắp đặt sao?”

“Là tôi sắp đặt.”

“Anh cố ý để cho Phong Chi Sơ đến quấy rối, chế tạo ra một tin tức so với cuộc tình tay ba của chị em tôi và Dịch Nhiên càng mạnh hơn, mục đích là vì lảng xê đúng không? Anh muốn mượn cuộc tình tay ba của Trình Kiều, Sở Niệm và Thiên Nhiên để tuyên truyền cho quảng cáo du lịch của tập đoàn Đông Phương đầu tư.” Thích Nghi cắn chặt hàm răng: “Thậm chí, tin tức cuộc tình tay ba của chị em tôi và Dịch Nhiên cũng là do anh cố ý để lộ. Từng đợt từng đợt cao triều như vậy, đã để cho quảng cáo của anh không bớt sức nóng, phải không?”

Nghe được Thích Nghi phân tích rõ ràng, Đông Phương Tín nhếch miệng, nụ cười hơi tàn khốc, trong môi mông truyền ra mấy chữ, thê lương lạnh lùng: “Trần Thích Nghi, cô thật là thông minh!”

Nghe được lời nói của anh, trong lòng Thích Nghi run lên: “Đông Phương Tín, anh vẫn đang lợi dụng tôi đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: 75. Người Phụ Nữ Ghen Tị Vô Cùng Đáng Sợ! (1)

“Trần Thích Nghi, tôi mới nói cô thông minh, cô đã thật sự cho rằng mình thông minh rồi à?” Sắc mặt Đông Phương Tín trầm xuống, đôi con ngươi sâu thẳm đen như mực. Anh bất chợt đứng lên, thân thể cao lớn lách qua cái bàn đi tới trước mặt Thích Nghi: “Lợi dụng cô? Cô nghĩ mình đáng giá lắm ư, cô

nói thử xem tôi lợi dụng cô thì được cái gì? Tiền tài danh lợi, Đông Phương Tín tôi muốn cái gì có cái đó, còn cần quan tâm đến một chuyện làm ăn có cũng vậy mà không có cũng vậy sao?”

Bị anh nói cho một tràng dài thì sưng sờ một lúc, Thích Nghi nuốt nước miếng một cái, nhớ lại ban nãy mình vừa vào đã liên tục chất vấn anh, hình như cũng hơi quá đáng. Nhưng mà, cho dù mới này cô không phân biệt tốt xấu mà chất vấn anh là không đúng, bây giờ đổi lại anh chế giễu thái độ của cô như vậy là được rồi chứ gì?

Đông Phương Tín thấy đáng vẻ mờ mịt của Thích Nghi, anh đưa tay qua gỡ một cái trên trán của cô: “Đang nói chuyện với cô, mà cô ngăn người làm gì vậy hả?”

Thích Nghi thấy chỉ thấy đau nhói, lấy tay sờ sờ chỗ mới bị anh gỡ: “Tôi tạm thời chưa nghĩ ra phải nói cái gì.”

“Cô bị ngốc đấy à?” Đông Phương Tín lại giờ tay lên.

“Anh không được đánh tôi!” Thích Nghi vội vàng đưa tay lên che đầu mình lại: “Đánh nữa tôi sẽ trở nên ngốc nghếch thiệt đó.”

Đông Phương Tín dở khóc dở cười: “Sao rồi, không nghĩ ngờ tôi nữa rồi à?”

“Không phải.” Chân mày Thích Nghi hơi nhíu lại: “Chỉ là.....Cảm thấy anh nói cũng có lý.”

“Vậy mà cô còn nghi ngờ tôi?” Mày rậm của Đông Phương Tín nhíu lại, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo.

Đây là địa bàn của anh, trước khi chưa làm rõ sự việc, cũng không nên tùy ý đắc tội anh! Thích Nghi vội vàng lắc đầu: “Anh nói không phải thì cứ cho là không phải đi!”

“Cái gì mà tôi nói phải với không phải? Cơ bản không phải là tôi!” Đông Phương Tín dường như mất hết kiên nhẫn với cô: “Trần Thích Nghi, cô đúng là đầu người óc heo mà!”

“.....” Từ trước đến nay Thích Nghi luôn được người khác khen thông minh giờ nghe được lời Đông Phương Tín nói, cái miệng nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng nhếch lên, nói thầm trong miệng: “Nói anh thì có.”

Lỗi tại Đông Phương Tín rất thính, nghe được rõ ràng lời nói của cô, vẻ mặt của anh trở nên lạnh lẽo: “Cô còn mạnh miệng?”

“Tôi tạm thời tin tưởng anh không có tính kế tôi với Thiên Nhiên.” Thích Nghi bình tĩnh nhìn anh: “Tin đồn kia ban đầu là do anh bày ra phải không?”

“Tại sao cô lại hỏi như vậy?”

“Anh chỉ cần trả lời có hay không thôi!”

“Không phải.” Đông Phương Tín lắc đầu: “Nhưng mà hôm qua lúc ở chỗ sông Hoàng Hà, tôi có thấy cô ta chụp hình Thiên Nhiên. Lúc ấy tôi muốn để cô ta chụp hình Thiên Nhiên đưa lên trang đầu, tôi nghĩ rằng chắc báo cũng chỉ viết chuyện Thiên Nhiên quay quảng cáo mà thôi, chung quy không nghĩ tới có cái gì có thể gây bất lợi! Vậy mà không ngờ, hôm nay cô ta lại chạy đến náo loạn ở Đông Phương Châu.”

“Vậy anh có nghĩ tới cô ta sẽ viết thành xì căng đan của tôi hay không?”

“Không có.” Con mắt sắc bén của Đông Phương Tín sâu xa: “Lúc đó tôi cho rằng cô ta chỉ chú ý chuyện của Lam Thiên Nhiên, không ngờ cô ta vì để ý cô mà tới. Nhưng hiện tại cô ta lại chuyển mục tiêu về phía Thiên Nhiên, đúng là làm tôi hơi bất ngờ.”

Thích Nghi nghe vậy, không nhịn được đưa tay lên vỗ vỗ vào trán. Nhớ lại mấy lần vô tình gặp Phong Chi Sơ, bỗng dưng trong lòng nảy sinh một dự cảm không tốt.

Không biết liệu Phong Chi Sơ có âm mưu gì liên quan đến cô và Thiên Nhiên không?

Đông Phương Tín thấy đáng vẻ buồn phiền của cô, mắt anh hơi nheo lại: “Sao vậy? Không khỏe?”

“Không có.” Thích Nghi lắc đầu: “Nếu chuyện này không phải do anh tính toán tôi, vậy tôi cũng yên tâm. Nhưng mà, hiện giờ xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi nghi ngờ là thực sự có người đang cố ý nhắm vào Thiên Nhiên. Dĩ nhiên, không chừng do tôi ở chung với Thiên Nhiên nên mới trở thành mục tiêu của đối phương.”

“Yên tâm, sớm muộn chuyện gì cũng có ngày tra ra manh mối cả.”

“Ai mà biết đợi cho tới ngày đó, liệu chúng ta còn có cuộc sống bình thường hay không!”

Nghe Thích Nghi vô tình nói ra câu này, con mắt sắc bén của Đông Phương Tín trở nên ngưng tụ, trong mắt ánh sáng lóe lên, dường như đang xem xét chuyện gì đó quan trọng.

Thích Nghi để ý đến vẻ mặt của anh, nhíu mày nói: “Có phải anh nghĩ tới cái gì hay không?”

“Không có.” Đông Phương Tín nhanh chóng trả lời.

“Thật sao?” Thích Nghi hơi nghi ngờ nhìn anh chăm chăm.

“Cô cứ ở đó mà nghi ngờ, nhưng tôi sẽ không thay đổi lời mình đã nói ra.”

Thích Nghi hơi mỉm cười: “Lúc nói chuyện, anh có cần thiết phải quay tôi vòng vòng như vậy không?”

“Không làm cho ra lẽ, cô làm sao biết được tâm trạng của tôi hôm nay nặng nề như thế nào?”

“Đông Phương Tín, tôi phát hiện anh đúng là một người cay độc.”

“Vậy sao?”

“Trong lòng mình không dễ chịu, thì nhất định phải lôi người khác cùng xuống nước.”

Nghe đánh giá của Thích Nghi, Đông Phương Tín chỉ cười cười từ chối cho ý kiến.

Thật ra chuyện này chưa là gì, nếu anh thật sự muốn làm cho một người khó chịu, nhất định sẽ làm đến mức cao nhất!

Trong lòng anh nghĩ đến một câu hỏi: nếu một ngày anh thật sự muốn làm cho cô không dễ chịu, cô sẽ đối với mình ra sao?

Nói thật, Thích Nghi không biết phải làm sao đối mặt với Thiên Nhiên.

Sau khi đẩy cửa phòng ra, cô chần chừ không bước vào.

“Chị, sao chị còn chưa chịu vào?” Giọng nói thiếu niên sáng sủa truyền tới từ phía sau.

Thiên Nhiên đang ngồi trong phòng khách vì tiếng nói của cậu ta làm chú ý nên nhìn qua: “Thích Nghi, cậu đã về rồi à?”

Về mặt này, cũng không thấy khác thường.

Chẳng lẽ cô ấy chưa biết chuyện tình cảm quá khứ của cô ấy cùng Trình Kiều bị truyền thông phanh phui?

Thích Nghi vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, cánh tay dài của George đã vác qua vai cô: “Chị, vào nhà đi! Sững sờ cái gì vậy chứ?”

Bị George đẩy tới chỗ Thiên Nhiên đang ngồi, Thích Nghi co co rút rút vai ra khỏi cánh tay cậu ta, ngồi xuống bên cạnh Thiên Nhiên.

“Hiện tại xin thông báo một tin tức quan trọng, hôm nay, trong cuộc họp báo tiến hành ở cao ốc Đông Phương để giải thích rõ về chuyện tình tay ba giữa Dịch Nhiên với đôi chị em thiên kim tiểu thư nhà họ Trần, đã tung ra một tin tức khiến cả làng giải trí chấn động.” Trên màn hình ti vi đang mở, tiếng MC một chương trình giải trí đang thông báo tin tức làng giải trí.

Thích Nghi mới thấy vậy, nhanh chóng chụp lấy điều khiển tắt ti vi.

Thiên Nhiên nghi ngờ nhìn cô: “Thích Nghi, không phải cậu không thèm quan tâm chuyện này hay sao?”

“Không thèm để ý?” Bên cạnh George nghe vậy thì nhướn chân mày lên, không vui mà nhìn Thích Nghi: “Chị, cái chuyện không có thật mà hiện tại báo chí đang nói rõ ràng là đang chửi bới chị đấy, chị đúng là bình tĩnh. Vừa rồi lúc đi ngoài đường em thấy tin tức trên ti vi đang nói về xì căng đan của chị, còn có Nara.”

“George!” Thích Nghi hét kêu George im miệng: “Mấy chuyện đó chẳng có gì hay ho mà để ý cả.”

Sau đó, cô kéo cổ tay Thiên Nhiên, buồn bực vì không biết làm thế nào để nói với Thiên Nhiên chuyện này.

Hình như Thiên Nhiên thấy được Thích Nghi bức rức, nói: “Thích Nghi, có phải cậu có chuyện gì muốn nói với tớ hay không?”

“Cái đó.....tớ có chuyện này không biết phải nói với cậu như thế nào---- ----” Thích Nghi lấy hai lòng bàn tay che mặt lại, cau mày thật chặt, một lúc sau, mới lấy dũng khí, nhìn Thiên Nhiên nói: “Thiên Nhiên, nếu như chuyện của cậu với Trình Kiều bị lộ ra ngoài, cậu có khả năng chịu đựng được hay không?”

“Chuyện của tớ với Trình Kiều?” Thiên Nhiên hơi sững sờ, sau đó cười yếu ớt nói: “Tớ với Trình Kiều cũng chẳng có chuyện gì cả.”

“Không phải lúc trước hai người từng ở chung với nhau hay sao?”

Trong mắt Thiên Nhiên thoáng qua sự đau khổ, cô miễn cưỡng mở miệng: “Thật ra thì chúng tớ chưa hề chính thức yêu nhau, chỉ là lúc đó tớ ở nhờ nhà anh ấy, tình cảm của cả hai tương đối tốt mà thôi. Nhưng mà, những tình cảm kia khi tớ đi La Mã tất cả đều đã trở nên lạnh nhạt.Không đúng, phải

nói là đã hoàn toàn biến mất. Bây giờ nghĩ lại, chuyện này cũng đã trở thành quá khứ rồi. Có câu nói, mọi chuyện đều như gió thoảng!”

Cô ấy nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Thích Nghi biết chuyện không chỉ đơn giản như Thiên Nhiên nói, nếu không, Trình Kiều cũng không hận cô ấy như vậy.

Chỉ là, Thiên Nhiên không muốn nói, Thích Nghi cũng không muốn hỏi quá nhiều. Dù sao trong lòng mỗi người đều có những bí mật của riêng mình. Cô đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai Thiên Nhiên: “Cho dù có xảy ra chuyện gì, tớ cũng sẽ luôn ở bên cạnh cậu.”

“Tớ biết mà.” Thiên Nhiên cười nhạt một cái, xinh đẹp động lòng người: “Cậu là hậu thuẫn mạnh mẽ nhất của tớ.”

George cũng nhú chân mày, trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét.

Ôn Thành này, đúng là chẳng phải một nơi tốt đẹp gì!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Người Phụ Nữ Ghen Tị Vô Cùng Đáng Sợ! (2)

Nhà họ Trình, Bắc thành.

“Rầm----“

Thấy Sài Phụng dùng hết sức ném mạnh cái điều khiển làm ngã cả màn hình ti vi, chân mày Sài Hồng nhẹ nhíu lại.

Sài Phụng ném ngã màn hình ti vi cũng không hả giận, liền cầm luôn cái ly trên bàn ném đi.

“Được rồi.” Nhìn em gái mọi khi luôn bình thản vậy mà chỉ vì thấy tin tức giải trí vừa rồi lại tức đến đỏ cả mắt, giọng nói của Sài Hồng trầm xuống: “Chẳng qua chỉ là mấy tin đồn nhảm nhí thôi không phải sao? Em có cần phải tức giận đến mức như vậy không?”

“Chị, chị cũng biết đó, em phải bỏ ra bao nhiêu là tâm huyết mới thúc đẩy được chuyện của A Kiều với Sở Niệm, bây giờ xem, đều bị con nhỏ kia phá hư hết!” Sài Phụng tức giận nói: “Nếu ban đầu biết nó luôn làm hư chuyện như vậy, em đã không cho Thiên Phong mang nó về!”

“Chuyện đã ra như vậy rồi, em có ở đây trách móc Thiên Phong cũng không có tác dụng gì.” Sài Hồng khoanh tay trước ngực, cặp mắt sâu thẳm thoáng qua sự hung ác: “Hiện tại tìm được cách giải quyết mới là quan trọng nhất.”

Sài Phụng nghe vậy, mới vội vàng hỏi: “Chị, chị có cách gì sao?”

Sài Hồng thoáng liếc về phía chiếc điện thoại: “Trước tiên em hãy gọi điện cho nhà họ Sở đi, xem xem thái độ của nhà bên đó như thế nào.”

“Được!” Từ trước tới nay Sài Phụng luôn tin tưởng Sài Hồng, mới vừa rồi nghe bà ta nói, lập tức cầm điện thoại lên bấm số của nhà họ Sở.

“Ai vậy?” Tiếng nói truyền ra từ điện thoại mang theo sự tức giận, có thể thấy hiện tại tâm trạng của người nọ không tốt.

“Là ông thông gia sao? Tôi là Sài Phụng.”

“Thông gia?” Đối phương cười lạnh, giọng nói chứa đầy sự giễu cợt: “Hiện tại không cần phải gọi một cách thân thiết như vậy, Tiểu Niệm vẫn chưa đính hôn với Trình Kiều, à mà không.Cho dù bọn chúng có đính hôn đi chăng nữa, chỉ cần còn một ngày chưa kết hôn, thì chúng ta vẫn chưa thực sự trở thành thông gia.”

Sài Phụng nhận ra giọng nói của người nọ, ông ta chính là người lớn trong nhà họ Sở, ba của Sở Niệm – Sở Dũng. Bình thường trên thương trường cách làm việc của ông ta vô cùng mạnh mẽ dứt khoát, tiêu biểu cho số ít những người cứng rắn. Thật ra lúc đầu lúc Trình Kiều và Sở Niệm yêu nhau ông ta cũng không tán thành. Cuối cùng vì Sở Niệm thích, ông ta lại thương con gái, mới chịu đồng ý để bọn chúng quen nhau. Hiện tại, chuyện của Trình Kiều với Lam Thiên Nhiên bị truyền thông moi ra, chẳng trách một người luôn yêu thương con gái như ông ta lại nổi giận.

Bà ta cùng Sở Hồng liếc nhau một cái, người đằng sau lắc đầu, ý bảo bà ta phải kiềm chế. Vì vậy, bà ta mới cười nói: “Ông thông gia, tôi biết chuyện của Trình Kiều trên báo khiến ông tức giận, nhưng mà hy vọng ông tin tưởng tôi, chuyện đó hoàn toàn là giả hết. A Kiều nhà chúng tôi với Lam Thiên Nhiên kia không có bất kì quan hệ gì, nó tuyệt đối chỉ thích một mình Tiểu Niệm mà thôi. Tôi có thể cam đoan với ông, A Kiều tuyệt đối sẽ không làm cho ông với Tiểu Niệm thất vọng!”

“Tạm thời tôi coi như nghe là vậy.” Sở Dũng hừ lạnh một tiếng: “Dù sao đây mới chỉ là cách nghĩ của chị, chứ Trình Kiều chưa hề giải thích chuyện này với tôi.”

Sài Phụng nghe vậy, nhất thời cứng họng.

“Nói với ông ta, Trình Kiều sẽ đích thân tới nhà giải thích cho ông ta và Tiểu Niệm.” Sài Hồng nhỏ tiếng nhắc nhở.

Sài Phụng gật đầu, đang định mở miệng, Sở Dũng đã sớm trách móc: “Tốt nhất bảo Trình Kiều tự tới đây giải thích cho tôi!”

Ông ta nói xong, nhanh chóng cúp máy, không cho Sài Phụng có cơ hội nói tiếp.

Nghe điện thoại vang lên “Tút tut”, Sài Phụng nghiêng răng, đem điện thoại đập mạnh xuống, hung hăng nói: “Chảnh cái gì mà chảnh! Chẳng qua ý lại nhà họ Sở bọn họ tốt hơn chúng ta chút xíu thôi sao? Đợi đến lúc con gái của ông ta gả vào nhà của chúng ta đi, xem có còn nặng nề được nữa hay không!”

“Ông ta tức giận cũng là đúng thôi, dù sao nhà họ Sở chỉ có một cô con gái, ông ta thương yêu Tiểu Niệm nên cũng có thể bỏ qua.” Sài Hồng bình tĩnh hơn Sài Phụng nhiều, mắt bà ta híp lại, suy nghĩ một lát mới nói: “Chuyện này chỉ sợ hơi khó giải quyết, nếu nói đến cách, chỉ có thể bắt đầu thực hiện từ chỗ Lam Thiên Nhiên mà thôi.”

Vừa nghe vậy, đôi mắt Sài Phụng lập tức sáng lên: “Chỉ, chỉ đã có cách gì rồi?”

“Chuyện này không gấp được, phải từ từ.” Mắt Sài Hồng hơi híp lại, con ngươi toát ra sự lạnh lùng: “Em nên biết, có tiền có thể khiến quỷ hóa thành ma. Chuyện này, không cần chúng ta tự ra tay, tìm người làm là được.”

“Chỉ nói đúng!” Sài Phụng gật đầu: “Hơn nữa, em cũng đã dò hỏi ý tứ của A Kiều, nó đã đồng ý với em, từ lúc đó không tiếp tục gặp Lam Thiên Nhiên nữa.”

“Ừ, chuyện này không được để cho A Kiều biết.” Sài Hồng nghiêm nghị nhìn bà ta một cái: “Ngay cả Tâm Ngữ cũng vậy, không được để nó biết.”

“Em hiểu rồi.” Sài Phụng hơi ngẩng đầu, trong mắt thoáng qua sự độc ác.

Đôi khi, muốn làm chuyện lớn, thì không thể để ý những thứ nhỏ nhặt.

Nhà họ Sở, trong thành.

Thấy Sở Dũng ném điện thoại xuống mặt bàn, Sở phu nhân lắc đầu một cái, đưa tay kéo ông ta tới chỗ ghế sa lon, dịu dàng nói: “Lão gia, có gì mà phải tức giận chứ, tức tổn hại đến sức khỏe không đáng đâu.”

“Tôi chỉ có một đứa con gái là Tiểu Niệm, cũng sắp đính hôn với Trình Kiều rồi, mà lúc này cậu ta lại gây ra chuyện như thế, bà nói tôi làm sao dẫn nỗi con tức này?” Sở Dũng hừ nhẹ một tiếng: “Nếu không phải ban đầu thấy cậu ta hết sức ân cần, tôi mới không đồng ý để Tiểu Niệm đi theo cậu ta. Nói về gia thế, Trình gia còn cách xa nhà chúng ta, bản về đáng về, con gái của chúng ta cũng dư sức sánh với cậu ta, nói về khả năng.....”

“Được rồi.” Sở phu nhân vỗ vỗ vào ngực ông ta: “Quan trọng là Tiểu Niệm thích, mấy cái kia cũng không có nghĩa gì.”

Sở Dũng hừ nhẹ: “Vậy thì cậu ta cũng phải một lòng một dạ với Tiểu Niệm mới được.”

Chân mày Sở phu nhân nhẹ nhún lại một cái, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình: “Lão gia, ông cũng đừng tức giận nữa, ngồi xuống trước đã.”

Sở Dũng cũng thương yêu Sở phu nhân, sau khi nghe, mặc dù trên trán còn nổi gân xanh, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống. Nhưng mà, về mặt của ông ta cũng không tốt, nói: “Tiểu Niệm mà thấy loại tin tức kiểu này, không biết sẽ đau lòng đến mức nào.”

“Sự việc vẫn chưa được điều tra rõ ràng, có lẽ cũng chỉ là mấy tin đồn vô vẩn!” Ngược lại, Sở phu nhân rất lạc quan: “Huống chi, Tiểu Niệm cũng sớm biết mấy chuyện trong làng giải trí không thể tin được, chắc không sao đâu.”

“So ra mà nói nhà họ Trình không thể sánh bằng nhà họ Sở chúng ta được, Tiểu Niệm thật sự không nên chọn cậu ta! Đừng nói là ngay từ đầu, hiện tại người theo đuổi nó cũng xếp hàng từ thành đông tới tận thành tây.....”

“Ông không cần phải nói quá như vậy.” Sở phu nhân liếc ông ta một cái: “Tiểu Niệm là con gái tôi, tôi cũng rất hy vọng nó hạnh phúc. Nhưng nếu nó đã chọn Trình Kiều, có nghĩa là nó thật sự thích. Từ nhỏ Tiểu Niệm đã là một cô bé có chính kiến, sẽ không chọn bừa đâu. Chúng ta nên tin tưởng mắt nhìn của con bé không sai, nên khích lệ, ủng hộ nó mới đúng. Hơn nữa, đứa nhỏ Trình Kiều này luôn luôn tự dựa vào năng lực bản thân, tôi thấy cũng không tồi. Xi căng đan lần này, có thể là hiểu lầm mà chúng ta không biết thôi.”

Nghe được lời Sở phu nhân nói, sắc mặt Sở Dũng mới tốt lên một chút. Ông ta thở dài một tiếng, cánh tay dài ôm chầm lấy bà vai Sở phu nhân: “Mấy người trẻ tuổi bây giờ sao mà không yên phận như vậy chứ? Nếu tất cả mọi người đều có thể giống như chúng ta trước đây, thì tốt biết bao nhiêu!”

Sở phu nhân “Xùy” một tiếng, nhưng mà gương mặt lại vô cùng rạng rỡ.

Sở Dũng nhân cơ hội hôn lên má bà một cái.

“Ông đó----” Sở phu nhân đang định mắng ông ta, lại thấy một bóng dáng thon dài xinh đẹp từ cửa đi vào, bà vội vàng nháy mắt với Sở Dũng.

Sở Dũng quay người lại, thấy Sở Niệm đi về phía bọn họ, lập tức đứng dậy dang hai tay về phía con gái rưng: “Tiểu Niệm, đến đây ba ôm một cái nào.”

Sở Niệm chau mày, nhìn Sở phu nhân một cái, thấy Sở phu nhân nhẹ nhàng mỉm cười, nhanh chóng hiểu ra. Cô nhướn miêng cười, đi tới ôm lấy Sở Dũng: “Ba, có phải ba đang tức giận vì chuyện trên báo đài đúng không?”

“Đương nhiên.” Sở Dũng ôm cô xong, sau khi tách ra, chau mày lại nhìn Sở Niệm: “Con gái cưng sao vậy, sao lại có thể bình tĩnh được như vậy?”

“Vốn dĩ đây chẳng phải chuyện gì ngạc nhiên cả, con thấy làng giải trí ở Ôn thành hiện giờ không có gì để viết, mới có thể chia về phía con và Trình Kiều.” Sở Niệm dịu dàng cười một tiếng: “Chuyện này, Trình Kiều đã nói với con từ sớm rồi. Thật ra, trước đây Lam Thiên Nhiên từng ở nhà họ một thời gian, nghe nói ngày xưa bác Trình và ba của Lam Thiên Nhiên là bạn học tốt. Lúc ba của Lam Thiên Nhiên qua đời, bác Trình mới đón cô ấy đến nhà họ Trình cho cô ấy đi học. Nên hai người bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi, không có gì đặc biệt. Truyền thông lại thêm mắm dặm muối, có ý nói sai sự thật, mới làm cho chuyện này trở nên phức tạp như vậy.”

“Sao?” Sở Dũng nghe vậy, ngạc nhiên mà nhún chân mày lại.

“Ông xem, mọi chuyện rõ ràng rồi chứ?” Sở phu nhân ở bên cạnh trừng mắt nhìn ông ta một cái: “Tôi đã nói trong này nhất định có hiểu lầm gì đó phải không?”

“Đúng vậy, vẫn là phu nhân thông minh lý trí!” Sở Dũng vội vàng nói: “Là do tôi xúc động quá rồi.”

Sở Niệm nghe vậy, liền hỏi: “Ba, ba đã làm gì rồi sao?”

“Vừa rồi ông ấy có nói mấy câu khó nghe với Trình phu nhân.” Sở phu nhân cười nói.

“Ba!” Sở Niệm không khỏi vỗ trán: “Ba lo lắng cho con quá rồi.”

“Được rồi, quá lắm mấy ngày nữa ba mời bọn họ một bữa cơm xin lỗi là được rồi.” Sở Dũng nhè nhè hừ một tiếng: “Nhà họ Sở chúng ta xét về phương diện nào đây nữa cũng mạnh hơn nhà họ Trình, ba không tin bà Sài Phụng đám từ chối lời mời của ba.”

Sở Niệm bắt đầu nhìn Sở phu nhân.

Nhưng mà, ban nãy khi cô nói với ba mẹ mấy câu kia, cảm giác giống như có cây gai cắm vào trong tim vậy. Mặc dù Trình Kiều thực sự có nói với cô chuyện này, nhưng mà cô cảm giác, hình như Trình Kiều vẫn cố ý giấu diếm chuyện gì đó. Mà những chuyện này mới đúng là những cái quan trọng. Nhưng mà anh không chịu nói, cô có thể làm gì được đây?”

Chỉ có thể chờ đợi.

Đợi mọi chuyện thay đổi theo thời gian, mới có thể biết được!

Trong lòng, tự nhiên lại có cảm giác không tốt.

Làng giải trí Ôn Thành.

“A---- --”

Một tiếng hét vang lên, mọi người trong văn phòng đều bị làm cho giật cả mình. Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn về nơi phát ra âm thanh, thấy một bóng dáng thon dài đang bước nhanh tới. Khi thấy rõ gương mặt mọi người đều vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Sợ hãi vì sắc mặt âm trầm của người kia, dường như muốn phá hỏng toàn bộ phòng làm việc này, kinh ngạc là vì người đàn ông đẹp trai như vậy, bình thường có thể nhìn thấy thì đã mất lắm rồi.

Ngược lại với mọi người lúc này, Phong Chi Sơ đang ngồi trong góc sợ hãi vô cùng. Cô ta đứng lên, lại thấy ánh mắt lạnh lùng của người kia nhìn sang, nhất thời cô ta sợ đến mức quên cả làm gì, cả người như là một con rối, không thể nào nhúc nhích.

Ánh mắt người đàn ông này có thể giết người mà!

Nhưng mà, anh cũng không đi về hướng cô ta, mà đi thẳng đến phòng làm việc của tổng biên tập.

Sau khi thấy anh không thêm để ý đến ánh mắt hoảng sợ của mọi người mà đá cửa phòng đi vào, lúc này Phong Chi Sơ mới giật mình cả người toát mồ hôi lạnh, toàn thân mềm nhũn quay trở lại chỗ ngồi.

Nếu nhớ không lầm, cô ta đã nhìn thấy người này mấy lần. Nhưng lần nào cũng chỉ có thể nhìn từ xa xa. Thân phận của người đàn ông này, cô ta cũng không thể nào chạm tới.

Người này chính là Đông Phương Tín!

Lúc này, mục đích anh đến đây, chỉ sợ có liên quan đến tin tức giải trí mà lúc trước bọn họ mới moi được!

Nghe cửa phòng vang lên “Rầm” một tiếng thật lớn, Lăng Tổ Dung nhanh chóng ngẩng đầu lên, cô ta thấy gương mặt tức giận của anh nhìn mình, trong lòng không khỏi run lên. Nhẹ nuốt nước miếng một cái, cô ta định hỏi mục đích anh tới làm gì, lại bỗng dừng nghĩ tới điều gì đó, nhanh như vậy sao.

Nhưng mà, trong lòng cô ta còn hơi nghi ngờ. Rốt cuộc anh đến vì Trần Thích Nghi, hay là vì Sở Niệm? Nếu là người sau, cô ta còn hiểu được, chứ nếu là người trước, cô ta thấy không phục chút nào.

“Tại sao lại làm mấy chuyện như vậy?” Đông Phương Tín trầm mặt, giọng nói lạnh lẽo.

“Làm cái gì?” Trước giờ đối với cô Đông Phương Tín luôn giữ khuôn mặt ôn hòa giờ bỗng dung hoàn toàn thay đổi, nói Lăng Tổ Dung không sợ hãi là nói dối. Tuy nhiên, dù sao cô ta cũng lẩn lộn trên thương trường một thời gian dài, lại có quan hệ thân thiết với Đông Phương Tín, vì vậy biểu hiện bên ngoài vẫn bình tĩnh: “Anh nói cho rõ ràng một chút.”

“Cô biết rõ còn hỏi.” Trong mắt Đông Phương Tín toát ra một chút lo lắng: “Tổ Dung, cô làm tôi quá thất vọng.”

Cô ta làm anh thất vọng, như vậy? Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới, anh vì Trần Thích Nghi làm những chuyện kia, lại không làm cho cô và những anh em khác thất vọng hay sao?

Lăng Tổ Dung phụt cười một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo bức người: “Tôi làm anh thất vọng? Tôi làm chuyện gì mà lại khiến anh thất vọng? Đông Phương, anh muốn làm gì cũng phải dựa vào bản lĩnh của mình, tôi làm gì là dựa vào khả năng của tôi. Cho tới bây giờ tôi chưa từng cầu xin anh cái gì, mắc gì lại làm cho anh thất vọng?”

“Cho dù cô không thêm đề ý Trần Thích Nghi, còn Sở Niệm thì sao?” Đông Phương Tín nghiêng rằng: “Cô ấy là em gái của Sở Hoài đấy!”

“Anh vì Tiểu Niệm nên mới tới đây vặn hỏi tôi?” Lăng Tổ Dung nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

Không phải vì Trần Thích Nghi là tốt rồi!

Đông Phương Tín không nói gì, chỉ sâu kín nhìn cô ta.

Khóe miệng Lăng Tổ Dung nhẹ nhếch lên, vòng qua cái bàn đi tới trước mặt anh: “Đông Phương, tôi.....”

“Cô cho rằng việc làm Tiểu Niệm tổn thương làm việc đáng để vui vẻ sao?” Nhìn khóe miệng Lăng Tổ Dung giương lên cười nhẹ, Đông Phương Tín đưa lòng bàn tay lên, ngăn lời cô ta lại: “Tổ Dung, tôi mặc kệ mục đích của cô là gì, loại chuyện như vậy chỉ có lần này thôi. Tôi hy vọng không nhìn thấy cô làm những chuyện mờ ám như thế này nữa, nếu không..... Cô biết tính của tôi rồi đấy!”

Anh nói hết, không đợi Lăng Tổ Dung kịp nói bất cứ cái gì, lập tức bỏ đi.

Nhìn bóng dáng của anh biến mất sau cánh cửa, Lăng Tổ Dung vô lực trở về chỗ ngồi.

Hình như anh cực kì ghét cô ta rồi.

Nhưng, anh thậm chí không thèm nghe cô ta nói hết. Chuyện của Trần Thích Nghi, nếu Phong Chi Sơ chụp đưa tới, cô ta là tổng biên tập trong giới giải trí, đương nhiên là muốn độc quyền phát hành tin tức. Chưa nói tới bản thân cô ta ghét Trần Thích Nghi, cho dù là bạn bè bình thường đi chăng nữa, nếu cô ta biết cũng sẽ làm thôi. Còn về chuyện của Sở Niệm, lúc báo chí đưa lên cô ta mới biết. Coi như cô ta không đáng tin, mấy tờ báo khác với đài cũng sẽ lan truyền thôi? Đã vậy, ai lan truyền thì cũng như nhau thôi không phải à?

Thật sự cô ta cũng không có ý định lan truyền chuyện này.

Mà anh đâu có biết!

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Người Phụ Nữ Ghen Tị Vô Cùng Đáng Sợ! (3)

Chuyện tình tay ba của Thiên Nhiên vừa bị phanh phui, thì xì căng đang giữa Dịch Nhiên và chị em nhà họ Trần cũng trở thành dĩ vãng. Vì vậy, Thích Nghi có ra ngoài cũng không bị người ta chú ý.

Đến được trung tâm mua sắm bách hóa Hoàng Đô, Thích Nghi thở phào một cái. Cô đang định đón xe về khách sạn, lại bị một người cản đường.

“Tại sao đám nhà báo lại viết cô có quan hệ với Dịch Nhiên?” Hai tay Trần Man Như chống nạnh, lạnh lùng nhìn Thích Nghi: “Có phải cô cũng mong muốn ở bên anh ấy hay không?”

“Làm ơn đi, tôi đã nói rất rõ ràng trong buổi họp báo rồi, đối với Dịch Nhiên tôi không hề có chút hứng thú nào.” Chân mày Thích Nghi nhẹ nhũu lại, nhìn đáng vẻ tức giận của Trần Man Như, trong lòng cảm thấy bức bối. Mặc dù hai người bọn cô chỉ là chị em cùng cha khác mẹ, dù gì cũng là có chút quan hệ máu mủ, vì bị một người đàn ông từ chối mà vặn hỏi cô như vậy, Trần Man Như đúng đúng là làm cô quá thất vọng. Nhưng mà, nghĩ lại, tình yêu luôn làm người ta trở nên mù quáng, Trần Man Như làm như vậy cũng hợp lý thôi. Giọng nói của cô không khỏi nhẹ nhàng hơn một chút: “Cô tự mình nhìn cho rõ ràng, Dịch Nhiên anh ta chẳng hề để ý đến cô!”

Như Thích Nghi nói đúng là Dịch Nhiên không hề để ý cô ta, Trần Man Như thực sự cảm thấy không vui, nhưng nghe câu nhắc nhở vừa rồi, sắc mặt của ta trầm xuống trong tích tắc: “Chuyện của tôi không liên quan gì đến cô!”

“Tôi chẳng muốn quan tâm chuyện của cô, nhưng mà cô đã tìm tới đây, tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở cô một câu, còn có nghe hay không là tùy cô.” Thích Nghi không muốn dây dưa với cô ta, tránh lại đề cho người khác có ý ghi lại cảnh chị em hai người cãi nhau, sau đó đưa lên internet nói bọn cô vì tranh giành Dịch Nhiên mà gây gỗ, nếu như vậy, thì thật không đáng.

Thấy Thích Nghi nói xong đang chuẩn bị đi, Trần Man Như bước một bước, chặn trước mặt cô: “Trần Thích Nghi, cô đừng tưởng cô làm được chuyện Nhã Xá thì tôi sẽ công nhận cô. Mấy năm nay cô không sống ở nhà họ Trần, căn bản chúng tôi không xem chuyện cô làm là gì.”

“Tôi cũng không van xin mấy người biết ơn.” Giọng Thích Nghi trở nên lạnh lùng: “Còn nữa, chuyện của Nhã Xá cũng chưa hoàn toàn được giải quyết. Trước đây Dương Tiên Trí nói mấy người biết trong vòng ba ngày phải dọn đi, thật ra tôi tới tìm Long Vu Hành đàm phán, anh ta cũng chỉ cho thêm một tháng mà thôi. Về phần sau khi hết một tháng, anh ta có lấy lại Nhã Xá hay không, tôi cũng không biết.”

“Thì ra chẳng qua cô cũng chỉ được như vậy.”

“Dù sao cũng đỡ hơn cô cả ngày không làm gì, chỉ biết ăn chơi!”

“Cô nói cái gì?”

“Có thời gian cô nên đi tìm việc gì nghiêm túc mà làm đi, đừng có ngày nào cũng như ngày này.” Thích Nghi với cô ta bốn mắt trừng nhau: “Còn nữa, đừng có lúc nào cũng nghĩ người khác cần đồ của cô. Nhiều khi ngay lúc cô ở đây hiểu lầm người khác, thì người khác cũng đang cười cô tự mình tưởng tượng đấy!”

“Cô-----“

“Chị tư, cô có thể không công nhận tôi, nhưng cô cũng không thể thay đổi được chuyện tôi là người của nhà họ Trần.” Thích Nghi cắt ngang lời của cô ta: “Sau này trước khi làm bất cứ chuyện gì cũng vui lòng dùng đầu suy nghĩ một chút, rốt cuộc người ta có làm gì không.”

Nói xong, cô không thèm để ý sắc mặt của Trần Man Như như thế nào, xoay người bước đi thật nhanh.

Trần Man Như nhìn bóng lưng cô đi xa, trong lòng tim đập mạnh bùng bùng.

Từ trước tới giờ chưa có ai dám nói với cô ta như vậy, cũng chưa có ai chảnh với cô ta như vậy.

Tại sao cô ta lại cảm thấy lời nói của Trần Thích Nghi là có ý nghĩa khác chứ?

Cô ta đã gặp đối thủ, hơn nữa còn bị đối phương đánh bại.

“Trần Thích Nghi!”

Thích Nghi vừa mới bước chân ra khỏi thang máy, lập tức nghe tiếng một phụ nữ vang lên. Cô quay mặt nhìn qua, nhìn người phụ nữ trước mặt, chân mày không khỏi nhũu lại.

Tại sao hôm nay tất cả mọi người đều đến tìm cô gây phiền phức vậy chứ?

“Loại người như cô làm về mặt đó làm gì? Chẳng lẽ tôi sẽ ăn tươi nuốt sống cô hay sao?” Nhìn đáng vẻ của Thích Nghi, Lăng Tổ Dung lạnh lùng nói một câu: “Thật kì lạ, rốt cuộc Trần Thích Nghi cô có cái gì tốt, tại sao tất cả mọi người đều cảm thấy cô là người bị hại, ngay cả cô cũng cho rằng như vậy chứ gì?”

“Cô muốn nói cái gì?” Trực giác cho thấy rằng Lăng Tổ Dung không chỉ vì châm chọc cô mà xuất hiện ở đây, Thích Nghi lạnh giọng hỏi.

“Tôi muốn nói gì?” Lăng Tổ Dung cuối đầu hỏi lại một câu: “Trần Thích Nghi, không phải cô đã biết rồi mà còn hỏi sao?”

Chân mày Thích Nghi nhũu lại.

Môi Lăng Tổ Dung nhếch lên lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng: “Không cần ở đó giả vờ giả vịt, chính là cô xúi giục Đông Phương Tín tới cảnh cáo tôi đúng

không? Rốt cuộc cô dùng cái gì mê hoặc anh ấy, nếu không vì sao anh ấy có thể vứt bỏ tình cảm mấy năm nay với tôi để đứng trên quan điểm của cô mà nói chuyện cho cô chứ?”

“Chuyện này cô nên đi hỏi anh ta thì tốt hơn.” Cho dù lời nói của Lăng Tổ Dung làm cho cô kinh ngạc, gương mặt Thích Nghi vẫn giữ được bình tĩnh. Cô không muốn cảm xúc của mình ảnh hưởng đến suy nghĩ hiện tại, cô lại càng muốn cùng Lăng Tổ Dung nói rõ ràng mọi chuyện, cách làm của Đông Phương Tín chẳng liên quan gì đến cô. Tuy nhiên, cô cực kì ngạc nhiên khi người đàn ông kia sẽ vì cô mà làm như vậy!

Nghe lời nói hời hợt của Thích Nghi, trong lòng Lăng Tổ Dung vừa vội vàng vừa tức giận. Bàn tay cô ta nắm lại thành nắm đấm, lạnh lùng nói: “Trần Thích Nghi, cô cũng đừng vui mừng, loại phụ nữ như cô, Đông Phương Tín cũng chỉ chơi đùa mà thôi!”

“Loại phụ nữ như tôi? Loại phụ nữ như tôi thì sao?” Thích Nghi cười chế giễu một tiếng: “Đông Phương Tín biết chơi đùa, chẳng lẽ tôi không biết sao? Tại sao anh ta mới là người đang chơi đùa?”

“Cô----”

“Lăng tiểu thư.” Thích Nghi đưa bàn tay lên, ngăn lại lời nói của Lăng Tổ Dung: “Nếu cô rảnh rỗi như vậy, hãy về nhà ngủ một giấc thật ngon, ngày mai thức dậy hãy ngồi suy nghĩ cho kĩ vào, bây giờ cô làm thế này liệu có ý nghĩa gì. Tôi có thể cho cô một lời khuyên, thay vì đến đây gây sự với tôi, chỉ bằng cô dùng thời gian rảnh đó để suy nghĩ xem làm cách nào để hấp dẫn Đông Phương Tín. Haizz, chỉ cần suy nghĩ một chút, hai người biết nhau lâu như vậy, nếu Đông Phương Tín thực sự có ý với cô, thì đã bị cô hấp dẫn từ sớm, cũng không để đến hôm nay cho cô chạy tới đây la lối với tôi. Chẳng có nghĩa lý gì!”

Nhìn dáng vẻ không quan tâm của Thích Nghi, thiếu chút nữa Lăng Tổ Dung muốn vung tay tát cô một cái. Nhưng Thích Nghi cũng chẳng cho cô ta cơ hội, nhanh chóng bước qua người cô ta, bước vào phòng khách sạn. Vì tức giận mà ngực cô ta phập phồng liên tục, hai tay nắm chặt để hai bên chân, gân xanh trên tay nổi lên.

Trần Thích Nghi, cô cho rằng cô là ai, mà dám ở đây dạy dỗ. Rất tốt! Cuối cùng sẽ đến một ngày, cô ta sẽ làm cho cô thấy được sự lợi hại của mình!

Cô ta hất tay một cái, quay người bước vào thang máy.

Vừa bước ra khỏi sảnh khách sạn D&N thì một thân hình cao lớn chắn trước mặt cô ta. Cô ta nhú chân mày, đang muốn mắng đối phương, người kia cũng nhàn nhạt mở miệng: “Lăng tiểu thư, ông chủ của chúng tôi cho mời cô.”

Lăng Tổ Dung nhướng chân mày nhìn anh ta, thấy gương mặt bình tĩnh của anh ta, cô ta không khỏi sửng sốt.

Cô ta biết người này.

“Lăng tiểu thư, xin mời!” Lý Húc không để ý ánh mắt nhìn chằm chằm của Lăng Tổ Dung, anh ta bước sang một bên mở cửa sau của một chiếc xe hơi sang trọng.

Lăng Tổ Dung híp mắt, trong ánh mắt chăm chú của anh ta, cuối cùng bước lên xe.

Lý Húc đóng cửa xe.

Bên trong xe, Lăng Tổ Dung lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, giọng nói cô ta lạnh lùng như băng: “Minh tổng, tôi cảm thấy chúng ta không có gì cần phải thương lượng!”

Minh Thiếu Viễn nhả nhận cười một tiếng, ánh mắt toát ra sự đùa giỡn: “Ai nói không có? Ví dụ như chuyện..... Trần Thích Nghi và Đông Phương Tín.”

“Tại sao anh lại đến đây tìm tôi? Tôi đoán không phải anh bám theo tôi đến đây đúng không?” Cầm Lăng Tổ Dung hơi ngửa lên: “Anh vẫn luôn cho người theo dõi Trần Thích Nghi?”

“Cô cho rằng Đông Phương Tín bị Trần Thích Nghi mê hoặc sao?” Minh Thiếu Viễn không trả lời mà hỏi lại.

Trong lòng Lăng Tổ Dung đang suy nghĩ xem rốt cuộc anh ta hỏi câu này là có mục đích gì, nhưng vẫn không thể nghĩ ra, đành nói: “Anh cũng để ý chuyện của bọn họ?”

Minh Thiếu Viễn hờ hững nói: “Không!”

“Vậy chúng ta không có gì để thương lượng rồi.” Lăng Tổ Dung đang định đẩy cửa xe.

“Lăng tiểu thư!” Minh Thiếu Viễn chỉ cười nhạt: “Cô biết không, phụ nữ ghen tị vô cùng đáng sợ!”

Đầu ngón tay của Lăng Tổ Dung đã đặt lên cửa xe trở nên cứng đờ, cô ta cắn răng, quay người lại nhìn Minh Thiếu Viễn: “Minh tổng, tôi không muốn cùng anh chơi trò bí ẩn để mất thời gian!”

“Ý tôi là, chúng ta có chuyện để hợp tác.” Minh Thiếu Viễn sâu xa nhìn cô ta: “Cô không cần phải đối phó với Trần Thích Nghi, cũng có thể làm cho Đông Phương Tín thay đổi thái độ với cô.”

“Vậy sao?”

“Lãng tử thư, tôi cho cô thời gian ba ngày để suy nghĩ, nếu đến lúc đó cô muốn hợp tác, thì hãy liên lạc với tôi!” Minh Thiếu Viễn móc ra từ trong túi một tấm danh thiếp đưa cho Lăng Tổ Dung: “Quá hạn tôi sẽ không đợi nữa.”

Lăng Tổ Dung liếc nhìn tấm danh thiếp trong tay anh ta, cũng không đưa tay cầm lấy.

Minh Thiếu Viễn lại vô cùng nhẫn nại, sắc mặt ôn hòa nói: “Có thêm nhiều sự lựa chọn, đối với cô cũng không có gì xấu.”

Anh ta đã nói đến mức này, người thông minh như Lăng Tổ Dung, tự nhiên sẽ biết nên làm thế nào.

Lúc Thích Nghi chuẩn bị ra ngoài, thì nhận được điện thoại của Đông Phương Tín. Anh hẹn gặp cô ở bãi đậu xe dưới lầu, nói rằng có chuyện quan trọng muốn thương lượng với cô. Thích Nghi cũng không từ chối, ngoài việc cô muốn bàn bạc với anh một chút chuyện về công việc sau này của Thiên Nhiên, cô còn muốn nói với anh về chuyện Lăng Tổ Dung.

Khi cô xuống đến bãi đậu xe thì anh đã ở đó. Lý Tốc nhanh chóng mở cửa xe cho cô, cô lập tức bước lên xe. Nhưng mà lần này, Lý Tốc cũng lên xe, không cần Đông Phương Tín ra lệnh, sau đó lái xe đi.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Thích Nghi đã hẹn với Dịch Nhiên để thảo luận về quảng cáo du lịch sắp tới, lúc này cô mới kêu lên: “Lát nữa tôi còn có hẹn, không nói chuyện với anh lâu được đâu.”

“Có hẹn?” Chân mày Đông Phương Tín không dấu vết nhíu nhẹ một cái, trong mắt toát lên sự âm trầm.

“Ừ, với Dịch Nhiên.”

“Bây giờ là lúc nào rồi, cô còn có thể hẹn gặp Dịch Nhiên?”

“Tôi hẹn anh ta để bàn công việc.”

Đông Phương Tín hừ lạnh một cái: “Nếu là chuyện công việc thì cần gì phải hẹn gặp bên ngoài? Cô hẹn anh ta tới Đông Phương Châu mà nói.”

Thích Nghi nghe vậy, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Mặc dù Thiên Nhiên ký hợp đồng với Đông Phương Châu, nhưng chỉ cần cô ấy đạt được lượng công việc theo yêu cầu, còn lại hoàn toàn tự do. Tôi làm người đại diện của cô ấy, đáng lẽ phải tự do hơn mới đúng chứ. Đến Đông Phương Châu nói chuyện sao, nhiều cái bất tiện lắm”

“Bất tiện chỗ nào?” Đông Phương Tín hung hăng liếc cô một cái: “Nếu cô cảm thấy chỗ nào không tiện, tôi lập tức bảo mọi người trong công ty hết lòng giúp đỡ các cô!”

“.....” Thích Nghi im lặng một lát.

Chỉ là, lời anh mới nói vừa rồi, làm cho cô chợt nghĩ đến một chuyện. Cô bỗng nhiên ngồi thẳng người, mắt chăm chú nhìn anh: “Đông Phương Tín, tại sao anh lại quan tâm đến chuyện của tôi như vậy?”

“Cái gì?” Không biết cô hỏi như vậy là có dụng ý gì, ánh mắt Đông Phương Tín tối lại.

“Thế này.....Anh có cảm thấy mình đề ý nhiều chuyện quá hay sao? Tại sao anh lại phải đề ý chuyện của tôi với Dịch Nhiên như vậy làm gì? Theo lý mà nói, tôi đâu phải là nghệ sĩ, cuộc sống của tôi có như thế nào, cũng chẳng ảnh hưởng tới anh.....”

Đông Phương Tín lập tức cắt ngang cô, lạnh lùng nói: “Cô là người đại diện của Lam Thiên Nhiên, nếu có gây ra điều gì không tốt, Lam Thiên Nhiên nhất định cũng sẽ bị liên lụy, cô ấy không kiếm được tiền công ty đương nhiên sẽ bị tổn thất!”

“Sao có thể như vậy được? Mọi người thích Thiên Nhiên chứ đâu phải tôi!”

“Làm sao lại không thể? Người ta hay nói thấy gió chắc sẽ có mưa, nếu cô có chuyện gì, cô có chắc rằng Lam Thiên Nhiên sẽ không bị dính liếu sao? Thậm chí truyền thông còn có thể nói hai người bọn cô là một dạng rắn chuột như nhau.....”

“Bọn tôi không phải là rắn với chuột!”

“Bây giờ đám nhà báo chỉ cần có đọc giả, có chuyện gì mà không thể bịa ra? Thấy xì căng đan của các cô lần trước rồi đấy, không phải là từ chỗ cô liên lụy sang Lam Thiên Nhiên chứ gì nữa?”

Thích Nghi suy nghĩ một lát, điều này cũng đúng, vì thế giọng điệu nhẹ nhàng hẳn: “Được rồi, tôi và Dịch Nhiên thực sự cần bàn chuyện nghiêm túc. Với lại, bọn họ thích viết cái gì thì viết đi, cái này vừa hay cho Thiên Nhiên lên được trang đầu nhiều hơn không phải sao?”

“Lên trang đầu kiểu như vậy không cần cũng được!”

Nghe giọng nói của anh không tốt, Thích Nghi cũng không muốn nói thêm, chỉ nói: “Vậy chúng ta nói tới phương hướng phát triển sự nghiệp của Thiên Nhiên sắp tới đi! Còn nữa, lần này xi căng đan của cô ấy ồn ào như vậy, anh giúp cô ấy mở hộp bảo giải thích, để cô ấy và Trình Kiều cùng đến giải thích cho rõ ràng.”

“Tạm thời không cần.” Đông Phương Tín khoát tay một cái nói: “Chuyện này hiện tại rất nóng, để cho nó tự lắng xuống là được!”

“Tại sao?” Sau khi nói ra nghi vấn, Thích Nghi mới nghĩ đến chuyện gì đó, vì vậy cau chân mày nói: “Chẳng lẽ anh muốn mượn xi căng đan lần này để tuyên truyền quảng bá quảng cáo du lịch của anh đấy chứ?”

Đông Phương Tín chỉ nhàn nhạt nhìn cô, không nói tiếng nào.

Thích Nghi liền nổi giận: “Đông Phương Tín, sao anh có thể làm loại chuyện như vậy? Anh biết tôi và Thiên Nhiên tình cảm như thế nào mà.”

“Cô đã hỏi Lam Thiên Nhiên chưa, cô ấy có nói là phản đối chuyện này hay không?”

Chợt nghe giọng nói của anh, làm Thích Nghi hơi sững sờ: “Anh có ý gì?”

“Tôi thấy Lam Thiên Nhiên dường như cũng không hề phản đối.” Đông Phương Tín nhún nhún vai, trong mắt đều là ánh sáng: “Trần Thích Nghi, khi một người bị ép đến bước đường cùng, cho dù người đó có gặp phải chuyện gì đây nữa, thì chỉ cần giữ được mình, cũng sẽ không từ chối.”

“Tôi và Thiên Nhiên vẫn chưa đến đường cùng.”

“Vói cô mà nói có lẽ là không phải, nhưng với Lam Thiên Nhiên thì đúng chứ?”

Thích Nghi không thể phủ nhận.

Cho dù cô và Thiên Nhiên là bạn bè nhiều năm, nhưng trong đáy lòng mỗi người vẫn luôn có một góc nhỏ mà người khác không vào được, cho dù tình cảm có thân thiết đến mức nào đi chăng nữa. Vì vậy, có lẽ sâu trong lòng Thiên Nhiên, cũng có lúc cô không hiểu được!

Nhưng mà, Đông Phương Tín hiểu được không?

“Tôi không biết thái độ của Thiên Nhiên như thế nào, nhưng tôi nhất định phản đối làm như vậy.”

Đông Phương Tín xua xua tay: “Chỉ cần Lam Thiên Nhiên không vui, tôi sẽ làm theo ý các cô.”

“Được!” Thích Nghi gật đầu: “Vậy để tôi trở về hỏi thăm ý cô ấy ra sao, nếu cô ấy không muốn, cho dù anh có bắt buộc làm như vậy, tôi cũng sẽ chống lại tới cùng!”

“Tôi có nói là sẽ ép buộc các cô hay sao? Tại sao cô lại không tin tưởng tôi như vậy?”

“Đối với tôi mà nói, sự đáng tin của anh là bằng không!”

Thấy Thích Nghi không hề do dự mà nói như vậy, trên trán Đông Phương Tín gân xanh nổi hết lên.

Thích Nghi lại làm như không thấy: “Bây giờ anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Không phải cô và Dịch Nhiên hẹn gặp nhau hay sao? Hiện tại tôi đưa cô đến Đông Phương Châu, cô có thể thương lượng công việc với anh ta ở đó.” Nói đến chuyện này, khóe miệng Đông Phương Tín hơi nhếch lên: “Dù sao, hôm nay tôi và Dịch Nhiên cũng có hẹn.”

“Trùng hợp vậy à?”

“Nếu không tin, cô có thể hỏi Lý Túc!”

“Cái gì?” Thích Nghi sững sờ, sau đó nhìn sang ghế tài xế.

Lý Túc rất thính tai, nghe tổng giám đốc nhắc đến mình, thì gấp gấp gật đầu.

Thích Nghi trừng mắt với Đông Phương Tín: “Anh ta nhất định sợ sự uy hiếp của anh nên mới có phản ứng như vậy.”

“Tùy cô muốn nói sao thì nói.” Khóe miệng Đông Phương Tín nở nụ cười nhàn nhạt, có thể thấy tâm trạng hiện tại đã trở nên vui vẻ.

“Thật sự không hiểu nổi anh!” Thích Nghi tức tối thở ra một hơi, đột nhiên nhớ tới mình còn chuyện muốn nói với Đông Phương Tín: “Đúng rồi, Đông Phương Tín, tôi muốn nói với anh về chuyện của Lăng Tố Dung.”

“Chuyện này.” Thích Nghi luôn biết nhìn sắc mặt người khác, cô thấy được anh không thích thảo luận về vấn đề này, nhưng chuyện này mai mối có liên hệ với công việc cũng như cuộc sống của cô, đành nhắm mắt nói đại: “Anh có thể để ý quan tâm đến Lăng Tố Dung một chút không?”

Nghe cô nói một câu kì lạ như vậy, mày rậm của Đông Phương Tín nhăn lại.

Thích Nghi lập tức xua tay: “Anh đừng hiểu lầm, tôi biết dựa vào sự thông minh của anh, nhất định biết cô ta thích anh, nhưng rốt cuộc anh suy nghĩ thế nào? Nếu đã không có tình cảm, chỉ bằng nói cho cô ta biết sớm một chút, để cô ta bỏ cái ý nghĩ đó đi! Còn không, sẽ càng làm cô ta lún sâu hơn. Để thích một người, cần rất nhiều sự dũng cảm, để quên một người, lại càng khó hơn. Cho dù anh không thích, cũng nên thương tiếc cho phần tình cảm này chứ?”

Đồng Phương Tín cũng không trả lời thái độ của anh với Lăng Tổ Dung là như thế nào, ngược lại sâu kín nhìn Thích Nghi, âm thanh lạnh lùng: “Có thể phân tích được đạo lý rõ ràng như vậy, nghe có vẻ như, cô đã từng thích ai rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: 76. Nỗi Đau Âm Ỉ (1)

Nghe được câu hỏi của Đồng Phương Tín, Thích Nghi ngay lập tức vô thức “Ừ” một tiếng. Nhưng sau đó lại cảm thấy có chỗ nào không đúng, cô lập tức nhìn anh đầy cảnh giác, nhưng thấy gương mặt anh thâm trầm, không khỏi hơi giật mình, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Ai mà không có quá khứ chứ? Không phải anh cũng như vậy hay sao?”

“Đừng tưởng bản thân mới yêu qua một lần thì đã trở thành chuyên gia đầy kinh nghiệm.” Trong mắt Đồng Phương Tín hiện lên sự lạnh lẽo, giọng nói lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng: “Đòi dạy tôi ư?”

“Tôi không có ý đó!” Thích Nghi vội vàng cãi lại: “Anh tự nhiên tức giận cái gì? Chẳng lẽ anh chưa yêu đương bao giờ sao? Đừng nói với tôi là đúng như thế, tôi có mắt mà, cũng đã thấy anh cùng Lâm Chiêu anh em em. Đừng nói với tôi, anh với cô ấy chỉ là gặp dịp thì chơi, tôi tuyệt đối không tin đâu. Anh với GiGi nhất định là không hề nghiêm túc, nhưng với Lâm Chiêu thì không phải như vậy!”

Nghe được lời của Thích Nghi, ánh mắt Đồng Phương Tín trở nên thâm trầm.

Thích Nghi không đợi anh kịp nói cái gì liền nói tiếp: “Tôi nhớ lúc đó chúng ta gặp nhau, anh với GiGi còn đang tình tứ bị tôi phát hiện, chẳng những anh không hề tức giận, ngược lại còn đùa bỡn tôi. Ngay lúc đó mà anh còn có tâm trạng như vậy, chứng minh anh không quan tâm chuyện của mình với GiGi bị người khác phát hiện. Nhưng Lâm Chiêu lại không giống vậy, ban đầu lúc tôi phát hiện hai người đi chung với nhau, anh vô cùng kích động, thậm chí còn hù dọa tôi. Nếu không phải coi trọng mối quan hệ với cô ấy, anh cũng không đối xử với tôi như vậy.”

“Xem ra cô cũng biết phân tích đấy.” Đồng Phương Tín nghe vậy, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Rất tiếc là có nhiều chuyện chưa chắc giống như tưởng tượng của cô.”

“Ý anh là chuyện của anh với Lâm Chiêu còn có nội tình khác à?” Hai mắt Thích Nghi tỏa sáng: “Chuyện gì vậy?”

“Tôi----” Đồng Phương Tín mới thốt ra một chữ, đột nhiên nhận thức được chuyện gì, lập tức chau mày, lạnh lùng nhìn Thích Nghi: “Cô muốn gài bẫy tôi đây à?”

“Gài bẫy cái gì?” Thích Nghi nháy mắt đầy vô tội.

“Trần Thích Nghi!” Đồng Phương Tín hung hăng đưa tay gõ lên đầu cô một cái.

Thích Nghi vội vàng che lại chỗ bị đánh đầu, nghiêng răng trợn mắt nhìn Đồng Phương Tín: “Sao anh lại đánh tôi?”

“Để cô bớt tự cho là mình đúng đi!” Khóe miệng Đồng Phương Tín nhẹ nhếch, hiện lên một đường cong rõ ràng.

“Anh đúng là đồ vừa tự phụ vừa bá đạo bại hoại!” Thích Nghi không nhịn được mắng nhỏ mấy câu.

Gần đây anh thích đánh cô, mà cô lại dễ như vậy, không có phản kháng lại, đúng là chuyện lạ mà. Nhưng mà cô thấy hơi kì kì, hai người bọn họ từ khi nào đã trở nên thân thiết như bạn bè từ thuở nhỏ như vậy chứ?

Nhìn dáng vẻ chuyên chú suy nghĩ của cô, trong mắt Đồng Phương Tín thoáng hiện lên ý cười.

Thì ra có một số phụ nữ, ở gần một chút, bắt làm trò hề đúng là vui hơn nhiều.

Sau khi bàn bạc hết công việc quay phim chụp hình của Thiên Nhiên với Dịch Nhiên xong, Thích Nghi đang chuẩn bị đi.

“Trần tiểu thư!” Đột nhiên Dịch Nhiên nhỏ tiếng gọi cô lại.

“Hả?” Thích Nghi nhướn chân mày, thu dọn những tài liệu trên bàn xong xuôi, mắt lấp lánh nhìn người đàn ông trước mặt.

“Lần sau nếu có thương nghị gì với tôi, có thể đừng để cho người khác nhúng tay vào được không?” Mắt Dịch Nhiên thâm trầm, trên mặt hiện lên sự châm biếm: “Tôi không thích hợp tác với người không phân biệt công và tư.”

Ý tứ vô cùng rõ ràng, nhằm thẳng vào Đông Phương Tín!

Thích Nghi gần như không cần phải suy nghĩ lập tức trả lời: “Lần này là ngoài ý muốn thôi!”

Dịch Nhiên nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, mới bữu môi nói một câu: “Chỉ hy vọng là vậy.”

Tuy nói như vậy, nhưng lại không hề che giấu vẻ châm chọc hiện lên trong mắt.

Thích Nghi cũng không trách anh ta, chỉ hơi mím môi, xoay người đi ra ngoài trước.

Cô vừa ra khỏi phòng họp, liền thấy Lạc Ưu cười nhẹ bước về phía mình: “Trần tiểu thư, tổng giám đốc cho mời!”

Thích Nghi định hỏi cô ấy xem Đông Phương Tín tìm cô có phải vì chuyện công việc hay không, nếu không thì cô không đi đâu. Bỗng dưng lại thấy Dịch Nhiên đi ra bên cạnh, miệng cười nhạt một cái: “Ừ, tôi sẽ đi.”

Khi cô nói câu này, ánh mắt hơi liếc về phía Dịch Nhiên, quả nhiên thấy sắc mặt anh ta trở nên nhẵn nhụi. Cô cười thầm trong bụng một cái, vui vẻ bước theo Lạc Ưu.

Dịch Nhiên muốn làm cho cô khó chịu, cô cũng sẽ không để cho anh ta thoải mái. Cái này gọi là gây ông đập lưng ông!

Mặc kệ trong đầu anh ta nghĩ cô là người như thế nào, cô không quan tâm.

Sau khi dẫn Thích Nghi vào phòng làm việc của Đông Phương Tín, Lạc Ưu liền đi ra ngoài.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Thích Nghi cũng không hề khách khí với Đông Phương Tín, đi tới ngồi đối diện anh.

“Cô về Ôn Thành cũng được một thời gian rồi, vẫn luôn ở tại khách sạn D&N đúng không?” Đông Phương Tín đang phê duyệt tài liệu, nghe tiếng nói của cô thì hơi ngẩng lên nhìn một cái, sau đó lại tiếp tục làm chuyện của mình, giống như có thể làm cả hai chuyện cùng một lúc.

“Ừ.” Thích Nghi trả lời ngắn gọn.

Động tác ký tên của Đông Phương Tín hơi chậm lại, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Không định chuyển đi à?”

Thích Nghi không hiểu dụng ý câu hỏi của anh, liền lắc đầu một cái.

“Chuyển đi đi!”

“Nếu anh đã có quyết định rồi, sao từ đầu không kêu là chuyển chỗ luôn cho rồi, còn bày đặt hỏi ý kiến của tôi làm gì?”

“Cô không có ý định chuyển đi hay sao?”

“Tôi thấy ở khách sạn không có gì không tốt cả.”

“Hai cô không muốn trở về nhà của mình đúng không?”

Lời nói của Đông Phương Tín làm Thích Nghi giật mình, Thích Nghi nháy mắt mấy lần. Cô cắn răng, lạnh lùng nhìn anh, nhưng không trả lời.

Đông Phương Tín nhíu mày một cái: “Sao vậy?”

“Không phải.” Thích Nghi mở miệng: “Chẳng qua cảm thấy ở khách sạn rất tốt, ít nhất không cần phải tự làm cái gì cả, như vậy thật sự rất thoải mái....”

“Nói láo!”

“Không đòi không được hay sao?”

Mấy câu đối thoại của họ nghe có vẻ chẳng liên quan đến nhau, nhưng lại đối đáp rất trôi chảy.

Đông Phương Tín khoanh tay trước ngực, ánh mắt kiên định: “Nếu cô cảm thấy tìm nhà phiền phức, tôi có thể sắp xếp giúp các cô.”

“Thoải được rồi, tôi tự tìm là được!” Thích Nghi thả hai tay xuống: “Anh tìm tôi là vì chuyện này à?”

“Chuyện này rất quan trọng.” gương mặt Đông Phương Tín hiện lên sự không vui: “Hình như cô không thích chuyện tôi giúp các cô sắp xếp.”

“Quan trọng là cả hai chúng tôi đều phải thích mới được, anh thì làm sao biết trong lòng chúng tôi thích cái gì.” Thích Nghi nhún nhún vai: “Tôi sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này, nếu không có gì thì tôi đi trước.”

“Chờ một chút!”

“Còn chuyện gì nữa?”

Chân mày rậm của Đông Phương Tín nhíu lại: “Cô không thích ở chung chỗ với tôi thì phải?”

“Chẳng lẽ anh lại muốn ở cùng tôi sao?”

“Trần Thích Nghi!” Đông Phương Tín hơi nổi giận: “Cô nhất định cái gì cũng phải làm trái với tôi mới chịu à?”

“OK, là tôi không đúng, tôi không nên cãi lại anh, được chưa?” Thích Nghi không muốn thực sự chọc cho anh nổi giận, vội vàng nói: “Anh còn có chuyện gì muốn dặn dò nữa?”

“Không phải dặn dò, chỉ là tốt bụng nhắc nhở cô một chút, lúc chọn nhà, tốt nhất cách xa nội thành một chút, còn có.....” Ánh mắt Đông Phương Tín sâu như biển, hoàn toàn không nhìn thấu anh đang suy nghĩ cái gì: “Không cần quan tâm vấn đề giá cả, tiền mua nhà coi như là phí quản lý, toàn bộ do Đông Phương Châu chi trả!”

Không ngờ Đông Phương Tín lại có ý này, hai mắt Thích Nghi tỏa sáng: “Hào phóng như vậy sao?”

“Không lẽ Đông Phương Châu lại sợ không có nổi số tiền đó hay sao?” Giọng nói anh thể hiện sự cao ngạo.

“Đĩ nhiên là không!” Thích Nghi lập tức cười tươi rói: “Tôi biết nên làm gì mà.”

“Ừ.” Lần này, giọng nói của Đông Phương Tín lại hết sức bình thản: “Đi đi!”

Thích Nghi nghe vậy, khẽ mỉm cười, gật đầu với anh một cái, sau đó đi ra.

Mắt Đông Phương Tín hơi nheo lại, đợi bóng dáng cô hoàn toàn biến mất, anh lập tức cầm điện thoại trên bàn lên bấm số.

Giọng Lạc Ưu trả lời: “Tổng giám đốc có gì dặn dò ạ?”

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, nhàn nhạt ra lệnh: “Lập tức lên danh sách những ông chủ của tất cả các công ty địa ốc ở Ôn Thành cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Nỗi Đau Âm Ỉ (2)

Lần nữa thấy Lăng Tổ Dung đứng trước cửa phòng, chân mày Thích Nghi nhíu chặt lại.

“Tôi biết cô không muốn nhìn thấy tôi, chẳng lẽ tôi thích thấy cô sao?” Nhìn thấy vẻ mặt không hoan nghênh của Thích Nghi, Lăng Tổ Dung nhẹ nhàng nói một câu: “Lần này tôi tới đây là muốn thương lượng với cô một chuyện.”

Thích Nghi ngay lập tức từ chối: “Tôi nghĩ rằng chúng ta chẳng có đề tài chung nào cả.”

Lăng Tổ Dung chắn ngang đường của cô: “Tôi muốn cô không được qua lại với Đông Phương Tín nữa!”

Nghe được lời nói của cô ta, Thích Nghi dừng lại: “Cô thừa biết tôi với Đông Phương Tín hiện tại là quan hệ hợp tác, co yêu cầu như vậy không thấy quá đáng sao? Còn nữa, tại sao tôi lại phải nghe lời cô?”

“Cô không muốn nghe cũng phải nghe, nếu không thì tự mà gánh lấy hậu quả!”

“Hậu quả?” Thích Nghi nhíu mày: “Nghe giống uy hiếp vậy!”

“Trần Thích Nghi, cô vốn dĩ không phải là người cùng thế giới với chúng tôi, nên biết thức thời mới đúng!”

“Gì chứ?”

Lăng Tổ Dung ngẩng cằm lên: “Tôi thừa biết lá bài tẩy của cô rồi, hiện giờ cô mang danh là tiểu thư nhà họ Trần, nhưng không ai biết là nhà họ Trần của cô đã sụp đổ. Ngoại trừ việc là người đại diện của Lam Thiên Nhiên, cô chẳng còn cái gì hết!”

Thích Nghi cười nhạt: “Nhưng mà một người không còn gì như tôi đây, lại có thể là mộ mối uy hiếp lớn của cô đấy!”

“Trần Thích Nghi!” Cô ta nói một câu, Thích Nghi lập tức phản bác lại một câu, cuối cùng cũng làm Lăng Tổ Dung tức điên: “Đừng tưởng mình ghê gớm! Hiện tại Đông Phương Tín chỉ là tạm thời hứng thú với sự mới mẻ mà thôi, cơ bản là anh ấy chẳng có tình cảm gì với cô cả!”

“Đông Phương Tín có tình cảm với tôi?” Thích Nghi nhú chân mày, khoe miệng nhẹ nhếch lên cười như không cười: “Tại sao tôi không hề biết chuyện này vậy chứ?”

Cô được lợi lại còn khoe mẽ?

Lăng Tổ Dung giãn quá hóa cười: “Cô cứ ở đó mà vui mừng đi, chúng ta cứ chờ xem!”

Nói xong, không hề để ý Thích Nghi nữa, xoay người đi thẳng.

Thích Nghi nghiêng người, nhìn bóng dáng biến mất đằng sau cánh cửa thang máy, đầu ngón tay tự chọc vào trán, nghĩ thầm: “Đông Phương Tín có tình cảm với mình? Đúng là nhầm nhứ! Bình thường anh ta còn không muốn nhìn thấy mình ấy chứ.....”

Sau khi cô vừa lăm bắm vừa bước vào trong, một thân hình thon dài lại chậm chậm từ một khúc quanh đi ra.

Gương mặt xuất hiện đầy vẻ lo lắng, ánh mắt xanh biếc như biển, sự âm trầm lại càng hiện lên rõ ràng.

“Ông chủ, có điện thoại.” Nhận được điện thoại của một cô gái, Lý Húc nhìn Minh Thiếu Viễn một cái: “Là Lăng tiểu thư gọi tôi.”

“Đưa cho tôi.” Minh Thiếu Viễn nhếch miệng, cầm lấy điện thoại: “Tôi Minh Thiếu Viễn đây.”

“Chào tổng giám đốc Minh.” Tuy giọng nói truyền qua điện thoại, nhưng vẫn cảm nhận được cô ta đang tức giận: “Tôi đồng ý với anh.”

Ánh mắt Minh Thiếu Viễn âm trầm: “Lăng tiểu thư đúng là người thông minh.”

“Bớt nói nhầm đi!” Lăng Tổ Dung cười lạnh: “Nói đi, anh muốn tôi làm gì?”

“Đừng nóng vội.” Minh Thiếu Viễn nhẹ nhàng nói: “Dợi thời cơ chín muồi, lúc đó cô sẽ biết.”

“Được.” Lăng Tổ Dung cúp điện thoại.

Minh Thiếu Viễn để điện thoại xuống, ánh mắt để lộ ra sự thoải mái.

Đúng là càng ngày chơi càng vui!

Thích Nghi nói với Thiên Nhiên chuyện chỗ ở, Thiên Nhiên không có phản đối gì, mà còn rất ủng hộ, còn nói để cô xử lý là được rồi, cô ấy tin tưởng ánh mắt của cô.

Vì vậy, Thích Nghi tìm vài người quản lý của mấy công ty địa ốc để xem nhà, chạy tới chạy lui liên tục hai ngày, cảm thấy không còn chút sức lực nào cả. Cũng may là, có mấy chỗ cô cũng khá hợp ý cô. Sau khi về thương lượng lại với Thiên Nhiên, hai người chọn một căn biệt thự trong khu Phụng Hoàng Sơn Trang ở vùng ngoại ô phía Tây Thành.

“Để tôi gọi điện qua phía công ty địa ốc, chúng ta hẹn thời gian đi xem nhà ha.” Thích Nghi cầm di động lên bấm số gọi bên bắt động sản, một lúc sau, cô cúp điện thoại, nở một nụ cười vui vẻ nhìn về phía Thiên Nhiên nói: “Thiên Nhiên, người quản lý bên đó nói sẽ đến đón chúng ta đi Phụng Hoàng Sơn Trang ngay đây.”

“Bây giờ?” Thiên Nhiên hơi bất ngờ: “Chẳng lẽ đặc biệt phục vụ cho cậu à?”

“Làm gì có, đúng lúc bây giờ cô ấy rảnh thôi.” Thích Nghi chấp miệng một cái: “Vào thay đồ đi, chúng ta cùng đi.”

Thiên Nhiên gật gật đầu, đi vào trong phòng thay quần áo.

Thích Nghi đưa di động lên, ngón tay chạm mấy cái lên màn hình, suy tư nhìn vào một cái tên, sau cùng cũng bấm nút gọi.

Sau khi anh nhận được một cú điện thoại, hình như tâm trạng trở nên rất vui vẻ, điều này làm Lâm Chiêu thấy tò mò: “Ai gọi điện cho anh vậy, hình như

anh rất vui thì phải.”

“Có mấy chuyện gặp khó khăn đã giải quyết xong, đương nhiên tâm trạng phải tốt rồi.” Đông Phương Tín mỉm cười một cái, mắt liếc cổ tay một cái: “Bây giờ anh phải về.”

“Cực khổ lắm em mới sắp xếp được thời gian rảnh, anh lại bận đến tối mất tối mũi.” Lâm Chiêu cười khổ: “A Tín, anh có thể.....”

“Tiểu Chiêu, chuyện công việc làm sao có thể chậm trễ được?” Đông Phương Tín nhàn nhạt cất lời, thân hình cao lớn đứng lên: “Để anh bảo Lý Túc đưa em về.”

“Không cần đâu.” Lâm Chiêu lắc đầu: “Anh đi trước đi, em muốn ngồi lại thêm một lát.”

“Cũng được.” Đông Phương Tín gật đầu: “Vậy anh đi trước.”

“Ừ.” Lâm Chiêu mỉm cười.

Đông Phương Tín cầm áo khoác lên, liếc nhìn cô một cái, sau đó bước đi.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Lâm Chiêu lập tức rút đi động trong túi ra bấm số. Nghe được tiếng trả lời của người kia, cô nhẹ nhàng nói: “Thư ký Lạc Ưu, tôi là Lâm Chiêu, lịch trình tổng giám đốc của cô hôm nay như thế nào vậy?”

“Lâm tiểu thư, lịch trình của tổng giám đốc hôm nay đầy rồi, có cần tôi chuyển lời lại là cô tìm không?”

“Không cần đâu, tôi sẽ tự gọi cho anh ấy. Cô chỉ cần nói cho tôi biết, hôm nay lúc nào thì anh ấy rảnh.”

“Ngay bây giờ ạ, tổng giám đốc ra ngoài dùng cơm.”

“Sau khi ăn xong anh ấy đi chỗ nào?”

“Đi Thành Đông, hẹn gặp với tổng giám đốc Hà công ty điện ảnh Kỳ Tập.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Lâm Chiêu cúp điện thoại, thân hình thon dài từ từ đứng lên, bước đến cạnh cửa sổ.

Từ chỗ cô nhìn xuống, đúng lúc nhìn thấy xe của anh từ bãi đậu xe đi ra. Cô nhìn chằm chằm phương hướng chiếc xe chạy đi không phải là hướng Thành Đông, trong không khí trầm xuống.

Cô cúi đầu, ngón tay chạm mấy cái vào màn hình điện thoại, nhìn định vị GPS trên đó, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

“Lam tiểu thư, Trần tiểu thư, xin mời.” Trương Lan mở cửa xe, đợi Thích Nghi và Thiên Nhiên xuống xe, lập tức chỉ về hướng một tòa nhà sang trọng, mỉm cười nói: “Chính là ở đây.”

Đó là một căn biệt thự Châu Âu mang phong cách Ý, nhìn tương đối tao nhã sang trọng. Nhất là, có mấy gốc bạch lan làm hàng rào bao xung quanh khu vườn, trước cửa có một bãi cỏ xanh biếc, còn có mấy gốc nhãn xanh mát, dưới gốc cây có trang trí một bộ bàn đá, ghế đá, còn có một cái xích đu, bên cạnh là một hồ nước nhỏ, bên trong trang trí núi giả và một cái vòi phun nước nhỏ, vừa thanh lịch vừa xinh đẹp.

Thích Nghi cùng Thiên Nhiên nhìn nhau, hai người đều khá thích biệt thự này. Chắc chắn bên trong biệt thự cũng sẽ không làm họ thất vọng.

Sau khi bước vào bên trong biệt thự, Trương Lan lại dắt hai người tham quan kiến trúc bên trong: vách tường phía bên trái làm bằng thủy tinh, có thể nhìn ra phong cảnh ngoài vườn, phía bên trái thông xuống phòng ăn và bếp, còn có một gian phòng để tập thể dục. Bên trong trang trí đơn giản mà gọn gàng, tất cả thiết bị đều đã đầy đủ, rất có cảm giác gia đình, làm người ta vừa nhìn là thích ngay.

“Nhà này được đấy.” Thích Nghi cười nhạt một tiếng, liếc mắt nhìn cầu thang lên lầu hai: “Thiết kế rất tốt.”

“Đương nhiên ạ, Phượng Hoàng Sơn Trang là khu biệt thự chúng tôi mới hoàn tất trong năm nay, vị trí, môi trường, thiết kế, trang trí, thiết bị phương tiện, hệ thống an ninh, tất cả đều là tốt nhất.” Trương Lan nói: “Nếu chọn chỗ này, nhất định hai người ở rất thoải mái.”

“Chúng tôi lên lầu hai coi một chút.” Thiên Nhiên cũng rất hài lòng: “Phía trên toàn bộ là phòng riêng hết đúng không?”

“Vâng đúng vậy, mời đi theo tôi.” Trương Lan cười một tiếng, đi tới cạnh thang máy nhấn nút mở khóa: “Biệt thự này ngoài cầu thang ra, còn có thang máy, lúc nào công việc mệt mỏi quá, có thể chọn đi thang máy.”

“Thật sự rất thân thiết gần gũi.”

Lầu hai có một phòng khách lớn, nối với ban công, còn lại là mấy căn phòng, bên trong trang trí cũng khá sang trọng, chỉ cần nhìn đã biết lúc ở định vô cùng thoải mái.

Thích Nghi với Thiên Nhiên tham quan lầu hai xong, khá hài lòng với căn biệt thự này. Họ nhất trí quyết định mua căn nhà này!

Trương Lan hết sức vui mừng, cười không ngớt dẫn họ xuống lầu. Sau khi cửa thang máy mở ra, cô ấy đi ra trước, vừa thấy hai bóng dáng thon dài đứng trong phòng khách, giật mình “A” lên một tiếng: “Tổng giám đốc!”

Thích Nghi và Thiên Nhiên đi phía sau cô ấy, cũng vừa nhìn thấy hai người đàn ông này. Phản ứng của hai người lại bình tĩnh hơn nhiều, mặc dù Thiên Nhiên hơi giật mình, nhưng không có kêu thành tiếng, Thích Nghi lại nhủ chân mày, mắt lạnh lùng nhìn về hướng hai người đàn ông đang đi tới, bình tĩnh hỏi: “Tại sao hai người lại ở đây?”

Hai người này, là Đông Phương Tín và Trình Kiều.

Đông Phương Tín không trả lời mà hỏi lại: “Có thích chỗ này không?”

Thích Nghi gật đầu: “Thích.”

“Còn Nara thì sao?” Đông Phương Tín nhìn về phía Thiên Nhiên.

Thiên Nhiên và Trình Kiều đứng đối diện đang nhìn nhau, ánh mắt anh ta âm trầm, không nhìn ra cảm xúc, trong lòng cô ấy vô cùng đau, cảm thấy ruột gan như bị xé ra, nhưng lại không hề biểu hiện ra bên ngoài, chỉ có thể khổ sở nhịn xuống. Lúc này nghe câu hỏi của Đông Phương Tín, mạnh mẽ dằn đi ánh mắt, hơi mím môi nhìn Đông Phương Tín: “Nơi này vô cùng tốt.”

“Trình Kiều, vậy tôi muốn chỗ này.” Đông Phương Tín nghiêng người liếc nhìn Trình Kiều: “Cảm ơn cậu, hôm nay coi như tôi thiếu cậu một cái ân tình.”

“Anh nên nói sớm cho tôi biết là phòng này anh cấp cho hai người họ.” Mặt Trình Kiều không chút thay đổi, phất tay áo bỏ đi.

Trương Lan hơi sững sốt, ánh mắt nhìn qua lại giữa họ, trong mắt thể hiện nghi ngờ.

Bình thường tổng giám đốc khá ôn tồn, nhã nhặn, hôm nay đáng vẻ trông như tâm trạng không vui thì phải-----

“Cô về làm tốt thủ tục cho tôi.” Đông Phương Tín cầm tài liệu trong tay đưa cho cô ấy: “Tốc độ nhanh chóng một chút!”

“À...” Trương Lan nhận lấy, liếc nhìn tiêu đề trên tài liệu, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đó là chứng từ bất động sản của căn biệt thự này, đã lấy được chữ ký của chính tổng giám đốc-----

Cô ấy vội vàng gật đầu: “Dạ, tôi hiểu rồi!”

Đông Phương Tín phất tay với cô ta, cô ta liền lập tức đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Nỗi Đau Âm Ỉ (3)

Không ngờ Đông Phương Tín lại mua biệt thự từ công ty địa ốc của nhà họ Trình cho cô và Thiên Nhiên ở, đối với sự sắp xếp này Thích Nghi vô cùng bất mãn. Cô chau mày, lạnh lùng nói với Đông Phương Tín: “Đông Phương Tín, anh không cần thiết phải sắp xếp cho chúng tôi kiểu đó. Chưa nói tới việc Trình Kiều không thích chúng tôi ở đây, cho dù anh ta có vui lòng, cũng chưa chắc chúng tôi muốn ở. Biệt thự của công ty địa ốc Trình Thị, chúng tôi đều không thèm!”

Cô nói xong, lôi kéo Thiên Nhiên rời đi.

“Thích Nghi.” Thiên Nhiên trở tay cầm lại tay cô, gật đầu nhẹ với cô một cái: “Hiếm khi chúng ta được Đông Phương tiên sinh sắp xếp tốt như vậy, chúng ta không có lý do gì để từ chối.”

“Thiên Nhiên.....” Thích Nghi đau lòng kêu lên.

“Yên tâm, tớ không sao.” Khóe miệng Thiên Nhiên nhẹ nhếch lên, trong mắt hiện lên vẻ bi thương: “Huống chi, không phải chỉ có đối diện mới có thể giải quyết vấn đề sao?”

Cô tình nguyện giải quyết dứt khoát còn tốt hơn dây dưa không dứt, để ý lại càng thêm rối bời!

Thích Nghi rất đau lòng: “Thiên Nhiên, cậu quá ngu ngốc.”

“Tớ không ngốc.” Thiên Nhiên nắm chặt tay của cô, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười bình thản: “Những chuyện trước kia đều đã qua, chúng ta nếu muốn sống tốt, thì phải luôn hướng về phía trước. Thích Nghi, tin tưởng tớ, tớ có thể bỏ qua mà không quan tâm.”

“Được, nếu đây là mong muốn của cậu, vậy tớ không có lý do gì để phản đối.” Thích Nghi biết mặc dù bên ngoài nhìn Thiên Nhiên rất yếu đuối, nhưng trong lòng lại vô cùng kiên cường.

Cô thở ra một tiếng, bàn tay nắm chặt lấy tay Thiên Nhiên, cười ửng hộ: “Cho dù có xảy ra chuyện gì, ít ra chúng ta vẫn còn có thể ở chung một chỗ.”

Thiên Nhiên cười nhẹ nhàng, ánh mắt hiện lên ánh sáng chói mắt.

Trong lòng Thiên Nhiên đau xót, hiện tại cảm thấy sức lực toàn thân cũng mất hết. Nhưng mà, cô ấy tự nhắc nhở mình: mặc kệ anh ấy đi, dù thế nào đây nữa thì giữa hai người bọn họ cũng đã đi theo hai thái cực, sẽ không có bất kì quan hệ gì nữa!

“Việc chuyển nhà, tôi sẽ nói Lạc Ưu giúp các cô sắp xếp.” Đông Phương Tín nhìn thấy các cô đã thảo luận xong, lạnh nhạt nói: “Vấn đề an ninh ở đây vô cùng tốt, các cô sẽ không phải thất vọng.”

“Thiên Nhiên, tớ có chút chuyện muốn nói với anh ta, cậu ra ngoài trước đợi tớ một chút nhé.” Thích Nghi vỗ vỗ bả vai Thiên Nhiên.

“Được.” Thiên Nhiên gật đầu, chào Đông Phương Tín một tiếng rồi đi ra ngoài.

Nhìn cô ấy rời đi, ánh mắt Đông Phương Tín nhìn Thiên Nhiên: “Hình như cô không hài lòng lắm với sắp xếp của tôi.”

Thích Nghi hást cầm một cái, nhìn về hướng ghế salon ý bảo, ngồi xuống trước đã.

Đông Phương Tín cũng tự nhiên ngồi xuống theo cô, con mắt của anh như biển, sắc bén nhìn Thích Nghi: “Tôi có thể dễ dàng tha thứ cho sự tức giận của cô.”

“Căn nhà này có phải do anh cố ý sắp xếp cho chúng tôi ở hay không?” Thích Nghi lạnh lùng nhìn anh, lời nói ra mang theo sự tức giận.

“Nhà là do các cô tự chọn.”

“Chúng là do chúng tôi chọn không sai, nhưng ban đầu lại không hề biết người quản lý bán căn biệt thự này lại thuộc công ty địa ốc nhà họ Trình. Thêm nữa anh và Trình Kiều đến đây là có ý gì? Tuyên bố hai người mới là chủ nhân của chỗ này hay sao?” Thích Nghi khoanh hai tay trước ngực, nhìn chăm chăm anh: “Đông Phương Tín, anh không cảm thấy ức hiếp một cô gái như vậy chẳng có gì hay ho cả sao?”

Lông mày như núi của Đông Phương Tín hơi nhíu lại, nhàn nhạt ngạo nghễ nhìn cô, không nói gì.

Mặt Thích Nghi cũng lạnh lùng: “Không sai, chuyện Trình Kiều và Thiên Nhiên đã là quá khứ, hiện tại Sở Niệm cùng Trình Kiều sắp đính hôn rồi, nhưng anh có biết Thiên Nhiên cũng vô tội hay không? Cô ấy có từng đi quấy rầy Trình Kiều hay sao? Cô ấy đã làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Sở Niệm sao? Tại sao các người lại có thể đối xử với cô ấy như vậy?”

Đề cô ấy ở đây, có khác gì giám sát?

Thấy cảm xúc của cô hơi kích động, Đông Phương Tín đột nhiên cười nhạt một tiếng: “Cô cảm thấy tôi sắp xếp các cô ở đây là vì để thay Sở Niệm giám sát Lam Thiên Nhiên hay sao?”

“Không phải như vậy?” Thích Nghi hừ lạnh: “Anh đừng nói với tôi, anh là vì tốt cho chúng tôi!”

“Nếu tôi nói đúng là vậy?”

Một câu nói bất ngờ như vậy, làm trái tim Thích Nghi chấn động. Cô sững sốt mất mấy giây, mới trầm giọng nói: “Anh có ý gì?”

“Tôi có ý gì hẳn là trong lòng cô hiểu rõ!” Đông Phương Tín bỗng đứng dậy: “Trần Thích Nghi, cô đúng là không phân biệt tốt xấu.”

“Anh như vậy thì có!” Thích Nghi nói nhỏ: “Anh sẽ tốt bụng mà suy nghĩ cho chúng tôi ư, tôi cười chết mất!”

“Cô-----” Đông Phương Tín nhìn cô, sắc mặt anh xám ngắt.

Thích Nghi hást cầm lên, mắt lạnh đối diện với anh.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt cô hiện lên sự quật cường cố chấp nhất thời làm Đông Phương Tín tức giận đến cực điểm. Anh giận quá hóa cười, trong mắt như mây đen đầy trời: “Trần Thích Nghi, sau này đừng mơ tôi lại đi quan tâm chuyện của các cô!”

Nói xong, phát tay áo bỏ đi.

So với dáng vẻ bỏ đi của Trình Kiều ban nãy có vẻ còn tức giận hơn.

Nhìn bóng dáng anh đi xa, Thích Nghi cắn nhẹ môi, lầm bầm: “Anh luôn luôn cảnh cáo tôi không được nhúng tay vào chuyện của Thiên Nhiên với Trình

Kiều, anh chính là nghiêng về phía Sở Niệm, còn trách tôi sẽ suy nghĩ như vậy à?”

“Cô có ý đúng không?”

Nghe câu nói lạnh lùng từ sau lưng truyền tới, bàn tay đã đặt lên cửa xe của Thiên Nhiên cứng đờ, cô từ từ xoay người lại, nhìn bóng dáng của người đàn ông trước mặt, khóe miệng hơi mím một cái. Ban nãy cô biết anh đứng ở cửa nghe cô và Thích Nghi nói chuyện, sau đó lạo không nhìn thấy anh, cô tưởng anh đã đi rồi, không ngờ bây giờ anh lại xuất hiện trước mắt. Trong lòng cô hơi quặn đau, bên ngoài vẫn cố gắng duy trì sắc mặt bình tĩnh: “Tôi không biết anh muốn nói cái gì hết.”

“Không biết tôi nói cái gì?” Anh cười lạnh một cái: “Lam Thiên Nhiên, mấy năm không gặp, khả năng nói dối của cô cũng tăng lên rồi.”

Lời châm chọc của anh làm miệng Thiên Nhiên trở nên khô khốc, có thể biết được anh đang hiểu lầm những chuyện gì, nhưng Thiên Nhiên vẫn nhẹ nhàng để chịu nói: “Trình Kiều, có một số việc có lẽ anh đã hiểu lầm rồi...”

“Lam Thiên Nhiên, tôi có hiểu lầm hay không trong lòng tôi và cô biết rõ!” Trình Kiều cắt đứt lời cô: “Tôi không cần biết rốt cuộc mục đích cô trở lại Ôn Thành là gì, nếu cô dám làm bất cứ chuyện gì tổn thương đối với Tiểu Niệm, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô. Không cần cạy vào việc bây giờ cô là ngôi sao của Đông Phương Tín, liếc mắt đưa tình với Long Vu Hành, thì mong Đông Phương Tín sẽ giúp cô, loại đàn bà có lòng tham như cô, sẽ không có kết quả tốt đẹp. Cho dù cô có thể nổi tiếng nhưng đến một lúc Long Vu Hành chán cô rồi, cô chẳng phải là gì cả!”

Làm sao anh lại kéo chuyện đến chỗ Long Vu Hành rồi?

Thiên Nhiên mơ hồ, cái trán cũng nhăn lại thành hình chữ xuyên: “Trình Kiều, tôi thật sự không hiểu anh đang nói cái gì.....”

“Ôn Thành lớn như vậy, cô không nên chọn Phụng Hoàng Sơn Trang.” Trình Kiều lạnh lùng nói: “Nhưng mà cho dù cô có ở đây cũng chẳng sao cả, tôi sẽ cho cô thấy tình cảm của tôi và Tiểu Niệm vững chắc như thế nào, giữa chúng tôi nhất định không vì có sự xuất hiện của cô mà bị ảnh hưởng gì-----“

Lời của anh, sắc bén như một con dao, hung hăng đâm vào trong tim Thiên Nhiên. Cô cảm thấy gần như mình không thể hít thở được, liền giơ tay lên, khó thấy được cô cắt đứt lời anh: “Tốt lắm, Trình Kiều. Tôi mặc kệ anh muốn hiểu lầm chuyện gì, nói tóm lại, trước khi đến đây, tôi không hề biết Phụng Hoàng Sơn Trang lại là nơi nhà họ Trình mở. Căn bản tôi cũng không muốn thấy anh và Sở...Không nói nữa, nếu anh thật sự không muốn tôi ở nơi này, chúng tôi không ở là được.”

Nếu anh đã muốn chấm dứt tất cả mọi quan hệ với cô, như vậy cô cũng chẳng cần thiết xem anh có ý gì để làm gì? Sự lựa chọn của anh là Sở Niệm, cô cũng không có quyền can thiệp....Nhưng mà, anh cũng không cần từng giờ từng phút nhắc nhở cô, tình cảm của anh với Tiểu Niệm tình sâu đậm tới mức nào.....Cô không cần nghe cũng chẳng muốn nghe!

Cô tưởng mình đã nói đến như vậy, Trình Kiều sẽ không để ý nữa, nhưng không ngờ anh chỉ nhẹ “Xì” một tiếng: “Đông Phương Tín đã mua đứt chỗ này cho các cô rồi, bây giờ cô mới nói những lời đó không cảm thấy quá dối trá à?”

Đông Phương Tín mua căn biệt thự này là vì anh có tiền, anh tự nguyện cho cô và Thích Nghi ở, là vì anh sợ môi trường của khu dân cư bên ngoài không thích hợp cho cô ở, ban đầu đó không phải là mong muốn của cô lại càng không phải là chuyện mà cô có thể không chế được!

Thiên Nhiên đang định phản bác lại, một giọng nam đã nhàn nhạt xen vào: “Trình Kiều, cậu chỉ cần toàn tâm toàn ý đối tốt với Tiểu Niệm là được, những chuyện khác cậu không cần quan tâm nhiều. Cô ấy ở đây là sắp xếp của tôi, cô ấy chẳng có quan hệ gì.”

Trình Kiều liếc mắt, lạnh lùng nhìn Đông Phương Tín một cái, môi mông nhếch lên, mắt lại liếc nhìn Thiên Nhiên một cái, bước đến xe chạy đi.

Thiên Nhiên nhìn Đông Phương Tín: “Đông Phương tiên sinh, cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo, tôi chỉ nói sự thật mà thôi.” Ánh mắt Đông Phương Tín nhìn theo bóng dáng chiếc xe của Trình Kiều chạy đi, từ từ nói: “Chẳng qua có một chuyện, tôi thật sự hy vọng Nara cô chuẩn bị tâm lý.”

“Là chuyện gì?”

“Nhà tân hôn của Trình Kiều và Sở Niệm cũng ở đây.”

Thiên Nhiên nghe vậy, chỉ thấy trước mắt biến thành màu đen. Nếu không phải tay cô đang vịn lên cửa xe, sợ là cô đã xụi lơ té xuống đất.

Đông Phương Tín làm như không thấy, cánh tay vòng trước ngực, âm thanh lạnh nhạt như nước: “Không phải là người trong cùng một thế giới, mãi mãi cũng không thể nào có kỷ tích có thể ở cùng nhau cả.”

Nói xong, không cần Thiên Nhiên trả lời lập tức đi.

Thiên Nhiên đứng một chỗ, một lúc lâu cũng không phản ứng được.

Cô đã sớm biết lời của Đông Phương Tín là đúng! Bởi vì những lời đó năm năm trước Sài Phụng đã từng nói với cô, hơn nữa chính cô cũng thấy được. Nhưng mà, cho dù hiểu được đạo lý này, cô cũng vẫn từng chờ mong. Sau đó lại xảy ra một số chuyện làm cô thấy tuyệt vọng, vì vậy cuối cùng cô mới

lựa chọn đi xa.

Hôm nay, lại lần nữa nghe mấy câu này, nghĩ tới những chuyện mà cô đã trải qua, trong lòng vẫn có cảm giác đau âm ỉ như bị kim châm.

Người đàn ông vừa bước vào quán cà phê, lập tức thấy cô gái ngồi gần cửa sổ ngoắc tay với mình. Mối mong của anh ta hơi cong lên, bước nhanh tới đó.

Nhìn người đàn ông ngồi xuống phía đối diện, Lâm Chiêu nhoẻn miệng cười: “Đột nhiên hẹn anh ra ngoài, hy vọng anh không phiền.”

“Làm sao như vậy được.” Minh Thiếu Viễn không cầm lấy thực đơn phục vụ đưa, chỉ nhàn nhạt dặn dò: “Cho tôi một ly cà phê đen.”

“Anh vẫn rất thích uống cà phê đen!” Nhìn phục vụ rời đi, hai cùi chỏ của Lâm Chiêu để trên mặt bàn, mu bàn tay chống cằm: “Không ngờ mười năm anh vẫn yêu thích như một.”

“Em thì sao?” Minh Thiếu Viễn nhìn gương mặt cô rồi nhìn đến cái tách: “Vẫn chung thủy với Moka sao?”

Lâm Chiêu uyển chuyển cười một tiếng: “Bị anh nói trúng rồi.”

Minh Thiếu Viễn mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng.

Cô cầm chiếc thìa nhỏ lên nhẹ nhàng khuấy chất lỏng trong tách, cắn cắn môi, cầm lên đưa vào miệng nhấp một hớp.

Ánh mắt cô hiện vẻ thần thờ không rõ ràng, điều này làm anh nhủ chân mày lại: “Tiểu Chiêu, bây giờ em đang trong thời gian nghỉ phép, hẹn anh ra ngoài chắc chắn không phải là vì công việc đúng không?”

“Vâng.” Lâm Chiêu để lại tách cà phê lên mặt bàn, thở ra một tiếng, ánh mắt lấp lánh nhìn người đàn ông ngồi trước mặt: “Lúc trước em nghỉ ngơi Đông Phương Tín và Trần Thích Nghi có quan hệ quá thân mật, cho nên mới nhờ anh điều tra xem ở La Sơn rốt cuộc bọn họ xảy ra chuyện gì. Rất cảm ơn anh đã giúp một tay, những tin tức kia của anh rất có ích. Sau đó em đã trực tiếp hỏi anh ấy, anh ấy trả lời em rằng anh ấy với Trần Thích Nghi chỉ đơn giản là quan hệ đối tượng hợp tác bình thường. Nhưng mà, em vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.....”

“Cho nên, em muốn anh đi điều tra bọn họ?” Ánh mắt Minh Thiếu Viễn thâm trầm, nhỏ tiếng hỏi: “Em vẫn không an tâm sao?”

Bị anh nhìn rõ ý định, mặt Lâm Chiêu đỏ lên. Cô cắn cắn môi dưới, gật đầu một cái: “Mấy ngày gần đây trong lòng em cảm thấy hơi lo lắng....”

“Tiểu Chiêu, em nên tự tin một chút.” Minh Thiếu Viễn cắt đứt lời cô: “Trước đây em không có như vậy.”

Lâm Chiêu nghe vậy sững sờ.

Minh Thiếu Viễn hơi lắc đầu: “Anh hy vọng thấy được một Lâm Chiêu dám yêu dám hận trước kia.”

“Ý của anh là.....anh sẽ không giúp em sao?” Trong mắt Lâm Chiêu hiện lên vẻ thất vọng.

“Nếu em đã muốn như vậy, anh đương nhiên sẽ giúp em.”

“Thiếu Viễn, cảm ơn anh, anh thật tốt.” Lâm Chiêu lập tức cười rạng rỡ: “Thật ra lần này em chỉ muốn biết anh ấy mua căn biệt thự ở Phụng Hoàng Sơn Trang để làm gì?”

“Sao?” Chân mày Minh Thiếu Viễn nhướng lên: “Anh ta mua biệt thự ở Phụng Hoàng Sơn Trang?”

“Vâng.”

“Làm sao em biết?”

Nghe câu hỏi của Minh Thiếu Viễn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Chiêu đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Em....hôm qua em theo dõi anh ấy.”

Minh Thiếu Viễn nheo mắt lại, trong mắt hiện lên ánh sáng không thể nắm bắt.

Lâm Chiêu cảm thấy mình như người hẹp hòi, không khỏi tự giễu cười một tiếng: “Có phải anh cảm thấy em làm như vậy rất không quan mình chính đại? Thật ra em cũng rất ghét mình như vậy.....”

“Tiểu Chiêu.” Minh Thiếu Viễn nhẹ nhàng ngắt lời cô..., ôn hòa nói: “Lấy tình cảm của em đối với Đông Phương Tín, làm như vậy cũng có thể bỏ qua. Nhưng mà, vì anh ra mà trở nên mê muội như vậy, em thấy có đáng không?”

“Sao chứ?”

“Vì sao em và anh ta không thể thẳng thắn với nhau một chút?” Minh Thiếu Viễn nhẹ nhàng giang tay ra, nghiêng người về phía trước, đôi mắt sắc sâu sắc

nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp đẽ nhỏ nhắn: “Trước đây em là một người tự tin như vậy, không nên chỉ vì một Trần Thích Nghi mà cảm thấy bị uy hiếp đến như vậy. Hơn nữa cho dù em nghi ngờ Đông Phương Tín và Trần Thích Nghi có vấn đề, tại sao lại không dám trực tiếp đi hỏi Đông Phương Tín? Hai người ở chung, nên thẳng thắn với nhau không đúng sao? Nếu như ai cũng sống trong tâm trạng người này đoán suy nghĩ của người kia, có thể vui vẻ được không?”

Nghe Minh Thiếu Viễn nói, trong lòng Lâm Chiêu nhớ đau: “Em không muốn mất anh ấy.”

“Nếu như sau lưng em mà Đông Phương Tín thực sự ở chung với người phụ nữ khác, em còn cho rằng anh ta là người đáng để giao phó cả đời hay sao?”

“Trước đây anh ấy tạo ra xi căng đan với những người phụ nữ khác, chỉ là để cho ba em không nghi ngờ việc em và anh ấy yêu nhau.” Lâm Chiêu dừng một chút, lại nói: “Thật ra mỗi lần anh ấy đi với phụ nữ, trước đó đều sẽ nói cho em biết, để em chuẩn bị tâm lý. Mặc dù thỉnh thoảng em cũng sẽ ghen, nhưng nghĩ tới đối với mấy người do chỉ là vui đùa mà thôi, tất cả là vì tương lai của hai đứa, thì em có thể chịu được. Dù sao, em cũng không thể lập tức làm cho ba chấp nhận chuyện em và anh ấy ở cùng nhau.Dù thế nào, những người phụ nữ đó đối với em mà nói cũng không thể tạo ra sự uy hiếp gì, từ trước tới nay em không cảm thấy họ có thể thắng được mình. Nhưng, lần này Trần Thích Nghi lại không giống như thế.”

Nghe được trong lời nói của cô mang theo cảm giác lo sợ cực kỳ, Minh Thiếu Viễn nhẹ nhàng cắt đứt lời cô: “Tiểu Chiêu, anh ta không tự động nói với em, có thể Trần Thích Nghi cũng không giống như em tưởng tượng. Có lẽ cô ta đối với Đông Phương Tín, chỉ giống như những phụ nữ khác thôi thì sao?”

“Em cũng từng nghĩ như vậy.” Mặt Lâm Chiêu khổ não: “Nhưng em cảm thấy có gì đó không đúng, không thể nào thuyết phục mình được.”

“Vậy thì đi trực tiếp hỏi anh ta chứ không phải là để anh âm thầm đi điều tra.” Minh Thiếu Viễn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Lâm Chiêu: “Tiểu Chiêu, không nên tự làm khổ mình như vậy.”

Nhìn ánh sáng kịch liệt trong mắt anh, Lâm Chiêu cảm thấy ảm áp: “Có thể trực tiếp hỏi anh ấy sao?”

“Đương nhiên!” Minh Thiếu Viễn nhặt khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve tay của cô: “Em có thể làm được, Tiểu Chiêu, tin tưởng chính mình!”

Lâm Chiêu chần chừ một lát, sau đó mỉm cười gật đầu: “Được, để em hỏi anh ấy.”

Minh Thiếu Viễn nghe vậy, khóe miệng hơi cong hạ xuống, rút tay lại.

Giúp cô giải quyết được vấn đề, đáng lẽ nên vui vẻ, nhưng trong lòng anh ta chỉ cảm thấy buồn phiền.

Nhưng chỉ cần cô hạnh phúc vui vẻ, cũng được!

“Anh trai thật là quá đáng, em đi hỏi anh ấy.” Nhìn cảnh tượng trong quán cà phê, Minh Hi Nhi cắn răng một cái, lập tức muốn đi vào đó.

“Hi Nhi.” Sài Vi Vi vội vàng kéo lại: “Em đừng đi.”

“Chị Vi Vi, như vậy mà chị cũng chịu được à?” Minh Hi Nhi dậm chân một cái, dùng ánh mắt chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn Sài Vi Vi.

Rõ ràng nhìn dáng vẻ của anh trai với Lâm Chiêu thân mật như thế, chị ấy làm sao chịu được vậy? Yêu một người, là có thể trở nên khoan dung với người đó như vậy ư?

Trong lòng Sài Vi Vi cảm thấy khổ sở, nhưng lại không dám thể hiện ra trước mặt Minh Hi Nhi, sợ cô ấy vì mình mà làm gì. Cô cố nén đau lòng, nhẹ nhàng nói: “Chị Lâm Chiêu đã sớm công bố, giai đoạn này sẽ không nói chuyện yêu đương. Chị ấy cùng với anh Thiếu Viễn là bạn từ nhỏ, có thể do tâm trạng lúc này tâm trạng của chị ấy không tốt, anh Thiếu Viễn mới an ủi mà thôi, bọn họ không có gì đâu.”

“Thiệt thòi cho chị lại có thể nghĩ như vậy!” Minh Hi Nhi bĩu môi: “Em nhìn còn không chịu được.”

“Chúng ta đi thôi.” Sài Vi Vi bắt mình dời ánh mắt ra khỏi quán cà phê, dắt Minh Hi Nhi đi về phía trước: “Chuyện này, chị sẽ hỏi rõ ràng với anh của em.”

Minh Hi Nhi bất đắc dĩ bĩu môi, nhưng nghĩ lại chuyện tình cảm là của hai người họ, chỉ đành đi theo cô.

Sau khi tiễn Lâm Chiêu đi, Minh Thiếu Viễn xoay người, đi về hướng xe của mình.

“Anh!” Một bóng dáng nho nhỏ bước anh về phía anh ta, nhìn anh ta chăm chăm nói: “Người vừa rồi có phải chị Lâm Chiêu không?”

Nhìn Minh Hi Nhi dáo dác nhìn theo chiếc xe của Lâm Chiêu đã chạy đi, Minh Thiếu Viễn nhướn chân mày, kéo bả vai của Minh Hi Nhi, cản tầm mắt của cô ta: “Hi Nhi, sao em lại ở đây?”

Minh Hi Nhi hừ nhẹ một tiếng: “Em với chị Vi Vi mới mua sắm ở đây.”

“Vậy sao?” Giọng nói Minh Thiếu Viễn nhàn nhạt: “Cô ấy đâu?”

“Chị ấy về trước rồi.”

“À.”

Nghe được Minh Thiếu Viễn không chút cảm xúc nào nói ra một chữ, Minh Hi Nhi nổi giận. Cô ta phồng má, không vui nhìn Minh Thiếu Viễn chăm chăm: “Anh, sao anh lại có thể có thái độ như vậy? Chẳng lẽ lúc anh ở chung một chỗ với chị Lâm Chiêu, không cảm thấy có lỗi với chị Vi Vi hay sao?”

“Nói nhảm nhí gì đó?” Minh Thiếu Viễn nhò tiếng trách mắng, lời nói nghiêm nghị: “Anh với Tiểu Chiêu trước giờ vẫn luôn là bạn tốt.”

“Vậy làm gì anh phải đối xử với chị ấy dịu dàng như vậy? Anh đối với chị Vi Vi cũng không tốt được như thế. Giống như chị Lâm Chiêu mới đúng là người trong lòng anh vậy.....”

“Em đừng nói bậy, cũng đừng suy nghĩ lung tung.” Minh Thiếu Viễn đưa tay xoa đầu cô ta, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Đi thôi, anh đưa em về!”

“Anh, anh nói cho em biết, anh và chị Lâm Chiêu không có quan hệ gì đặc biệt cả, đúng không?” Minh Hi Nhi vẫn tiếp tục tra hỏi: “Trong lòng em chỉ thích chị Vi Vi thôi, đúng không?”

Minh Thiếu Viễn còn lâu mới trả lời, nhét cô ta vào trong xe, sau khi đóng cửa cũng nhanh chóng leo lên xe, khởi động chạy đi.

Đợi sau khi xe chạy đi, một bóng người từ góc chỗ rẽ đi ra.

Ánh mắt cô gái nhìn theo hướng chiếc xe đi mất, trong mắt hiện lên đầy vẻ bi thương.

“Cảm thấy không cam lòng hay sao?”

Giọng nói bình tĩnh của phụ nữ từ sau lưng truyền tới, làm người Sài Vi Vi cứng đờ. Cô từ từ xoay người, thấy người phụ nữ xinh đẹp trước mặt nhìn mình chăm chăm, chân mày không khỏi chau lại.

Khóe miệng người phụ nữ kia hiện lên nụ cười lạnh: “Đàn ông nhà họ Minh, đều là người vô tình vô nghĩa. Cho dù đối với hắn tốt bao nhiêu, cuối cùng hắn cũng sẽ phụ cô!”

Bà sao lại nói những lời như vậy?

“Phu nhân, lời này của bà có ý gì?” Sài Vi Vi hơi cau mày.

“Nếu cô muốn nắm lấy Minh Thiếu Viễn, thì hãy gọi cho tôi.” Một cánh tay của bà ta duỗi ra, đưa tới trước mặt cô: “Tôi có thể giúp cô.”

Giữa hai tay kẹp một tờ giấy.

Trong lòng Sài Vi Vi nghi ngờ, người phụ nữ kia đã nắm chặt tay cô, đem tờ giấy nhét vào trong lòng bàn tay cô: “Nếu muốn buông tha cho hắn ta, thì coi như chưa từng gặp tôi. Nghĩ cho kỹ, rồi liên lạc với tôi.”

Bà ta nói xong, xoay người đi mất.

Đợi Sài Vi Vi phục hồi lại tinh thần, đã không còn thấy bóng dáng người phụ nữ đó đâu nữa. Cô mở tờ giấy ra, nhìn dãy số trên đó, hoàn toàn ngây người.

Xi căng đàn chuyện tình tay ba của Thiên Nhiên đang xôn xao, vì vậy quảng cáo du lịch của cô ấy bị lùi lại mấy ngày mới quay. Hôm nay, Thích Nghi nhận được điện thoại của phụ tá Dịch Nhiên gọi tới, bảo Thiên Nhiên tiếp tục quay quảng cáo du lịch. Cô đồng ý, nhân tiện mang Thiên Nhiên đến phim trường.

Vừa tới phim trường thì chung quanh bị một đám phóng viên chặn lại. Họ liếc mắt nhìn nhau, đi tới mới biết, phát hiện thì ra có khách không mời mà đến đang cùng đám phóng viên chờ đợi bọn cô xuất hiện.

Thấy người kia đi tới, sắc mặt Thích Nghi rất khó coi. Cảm giác đầu tiên của cô là: phóng viên báo giải trí ở Ôn Thành lại sắp có chuyện để viết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 77: Yêu Càng Nhiều, Hận Càng Sâu (1)

So với sự tức giận tích tụ trên mặt Thích Nghi, vẻ mặt của Thiên Nhiên trầm trọng hơn. Cô ấy cúi mặt nhìn chân. Hai bàn cô ấy tay nắm chặt lại, trên hai nắm tay nổi đầy gân xanh, đủ hiểu cô ấy dùng lực rất lớn. Gương mặt cô tái nhợt, nếu cặp mắt to xinh đẹp kia không được cặp mắt kính che khuất, chỉ sợ sự bi thương trong đó đã bị đám kí giả chụp lại.

“Nara Lam Thiên Nhiên đến rồi---“

Nghe giọng nói vang lên, tất cả kí giả ở đó ào ào kéo nhau mà đến, chỉ trong chớp mắt vây kín Thích Nghi và Thiên Nhiên ở giữa. Micro lớp lớp đưa tới trước mặt các cô, đám kí giả liên tục đưa ra những vấn đề, trong lúc nhất thời bốn phía toàn là giọng nói nhốn nháo, và tiếng bấm máy chụp hình. Kích thích đến từng sợi dây thính giác.

Ánh sáng chói mắt từ đèn flash nháy liên tục, Thiên Nhiên cảm thấy trong mình sẽ nhanh chóng trở thành chuyện cười mà mọi người ở Ôn Thành muốn xem. Trong lòng cô trở nên tức giận, không tự chủ được giờ bàn tay lên, che lại ánh sáng chói mắt.

“Không được chụp.” Trong lúc hỗn loạn, Thích Nghi nhanh chóng nhận thấy phản ứng của Thiên Nhiên. Cô đưa tay ôm chặt lấy bả vai Thiên Nhiên, cố gắng giúp cô ấy chặn lại sự xô đẩy. Nhưng mà số lượng kí giả quá nhiều, cánh tay của cô bị những cái micro đụng trúng mấy lần, đầu đến mức cô gần như muốn mở miệng là mắng to. Nhưng dù sao bây giờ cũng không phải lúc, cô chỉ có thể liều mạng che chở cho Thiên Nhiên, cố gắng đưa cô ấy trở lại xe.

Đáng tiếc, kí giả quá đông, họ không thể nào thoát ra khỏi vòng vây được.

Trong lòng Thích Nghi vô cùng tức giận, cô nhìn bốn phía, thấy bên cạnh có một cây cột, cô vội vàng đẩy Thiên Nhiên nhích lại gần cây cột, sau đó chen lên phía trước, ngăn cản đám kí giả, trầm giọng nói: “Mọi người không nên ồn ào, mọi người đều tò mò chuyện của Nara với Trình Kiều và Sở Niệm hay sao? Bây giờ bọn họ đang ở bên kia, sao mọi người không qua đó mà hỏi họ, mà lại tới đây làm phiền Thiên Nhiên?”

Không sai, người mới nảy bị vây giữa đám kí giả, là Trình Kiều với Sở Niệm. Khi Thích Nghi và Thiên Nhiên xuất hiện, kí giả lập tức thay đổi mục tiêu, chặn các cô lại.

Phía bên kia, Trình Kiều đang ôm lấy bả vai Sở Niệm, đối mặt với cả đám kí giả đang nhìn về phía mình lạnh nhạt nói: “Hôm nay tôi và Sở Niệm cố ý đến đây, chính là vì muốn thông qua mọi người nói cho người ở Ôn Thành biết, chuyện cuộc tình tay ba của tôi mà mọi người nói là hết sức vô vẩn. Tôi và Lam Thiên Nhiên đúng là có quen biết từ trước, nhưng cho tới bây giờ chúng tôi chưa từng ở cùng nhau. Ba cô ấy và ba của tôi là bạn học, cô ấy đã từng sống nhờ ở nhà tôi, chúng tôi cũng từng là bạn học. Quan hệ của chúng tôi chỉ đơn giản là khách ở trọ với chủ nhà mà thôi, không có gì khác. Về phía Sở Niệm, cô ấy là bạn gái sắp đính hôn của tôi, cũng sẽ là người phụ nữ duy nhất của tôi, không một ai khác.”

Lời anh ta vừa nói, làm cho cả đám kí giả trở nên xôn xao.

Trong mắt cô gái đang dựa vào lòng anh ta hiện lên sự kinh ngạc, cô ấy từ từ ngẩng mặt lên, nhìn gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, trong lòng không biết nên vui hay buồn.

Vui chính là vì Trình Kiều tỏ tình với cô ấy như vậy, để cho người của cả Ôn Thành này đều biết, cô ấy mới là chân mệnh thiên nữ của anh ta, không còn ai khác. Buồn là vì, Trình Kiều nói những lời như thế, đối với Thiên Nhiên mà nói là một loại tổn thương. Ấn tượng của cô ấy đối với Thiên Nhiên cũng không tệ lắm, không hy vọng Thiên Nhiên vì việc này mà bị tổn thương.

Trình Kiều dường như biết cô ấy đang nhìn anh ta, hơi cúi xuống nhìn cô ta, khóe miệng hiện lên một nụ cười dịu dàng. Lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô ấy, lại lần nữa ngăn mặt đối diện với đám kí giả, ánh mắt lạnh lùng: “Hiện tại tôi đã thể hiện rõ lập trường, tôi với Sở Niệm không phải là người trong giới giải trí, hy vọng sau này mọi người đừng làm phiền nữa. Tôi cũng hy vọng, những người khác cũng đừng dùng tôi và Sở Niệm để đạt mục tiêu tuyên truyền, đó là một hành vi ngu ngốc, chỉ tự rước lấy nhục mà thôi!”

Nói tới đây, anh ta hơi dừng lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười giễu cợt: “Xin lỗi tôi không tiếp tục tiếp chuyện được!”

Dứt lời, lạnh lùng nhìn mấy kí giả đang đứng chắn đường phía trước, mấy người đó nhìn thấy sát khí nồng nặc trong mắt anh ta thì ngoan ngoan tránh ra, anh ta che chở cho Sở Niệm, leo lên xe lao đi nhanh như gió.

Hành động tự nhiên như vậy, lại thấy thực sự tuyệt tình!

Tình huống như vậy, mọi người cũng không nghĩ tới, thật sự làm người ta bất ngờ! Nhất thời, mọi người bốn mắt nhìn nhau, không biết nên nói gì cho tốt.

Nhìn chiếc xe trước mắt chạy mất, Thiên Nhiên cảm thấy dường như trái tim của mình bị cắt ra thành nhiều mảnh. Thiếu chút xíu nữa cô ấy không thể nào thờ nổi, cả người mềm nhũn, muốn ngã trên mặt đất. May là Thích Nghi đỡ cô ấy, cảm nhận được cô ấy sắp ngã xuống, cô vội vàng đỡ khuỷu tay của cô ấy: “Thiên Nhiên, ráng chịu đựng!”

Trong lòng đang đem tám đời tổ tông nhà Trình Kiều ra hỏi thăm một lần.

Anh ta vì để bảo vệ Sở Niệm, mà có thể làm cho Thiên Nhiên trở nên chật vật như vậy, thậm chí còn ám chỉ chuyện này là do Thiên Nhiên cố ý dùng để lãng xê. Đúng là đồ khôn kiếp, không phải người mà!

Giương mặt Thiên Nhiên tái nhợt, bàn tay nín lấy cổ tay Thích Nghi, cả người lừng lờ như đang chạy xe, không có phản ứng.

Có kí giả tinh mắt, quan sát được tình trạng, cảm thấy có thể đào tin được, cả đám lại tiếp tục vây quanh, cùng hỏi: “Nara, có phải cô có cảm giác bị chơi đùa xong rồi vứt bỏ không?”

“Đúng vậy, quan hệ của cô và Trình Kiều thật ra không hề đơn giản như vậy, trên thực tế hai người từng có một đoạn tình cảm, nhưng gia đình giàu có như Trình Kiều không thể nào vì cô mà buông tay việc cưới một Sở Niệm giàu có làm vợ, đúng không?”

“.....”

Kí giả có đủ loại vấn đề, tất cả đều hi vọng tìm được ít tin tức đắt giá.

Thiên Nhiên đưa tay bịt kín tai lại, cố gắng tránh những câu hỏi mà họ đưa ra.

Nhưng hành động này rõ ràng giấu đầu lòi đuôi!

Nhận thấy tâm trạng của cô ấy sắp không ổn, Thích Nghi hết hồn. Cô vội vàng đỡ lấy Thiên Nhiên, cô gắng đi về hướng chiếc xe.

Nếu còn không đi, sợ là cô ấy sẽ không chịu nổi.

Nhưng mà, mấy kí giả đâu có dễ dàng nhường đường, cả đám vây hai người vào giữa vòng vây, không hề có một khe hở để thoát ra.

“Mọi người thấy đã đủ chưa, cả đám liệu mạng đuổi theo hai cô gái yếu đuối hỏi han lung tung cái này cái kia, không thấy là một kiểu làm người ta tổn thương à?”

Giọng nói của một thiếu niên vang lên trong đám người, bóng dáng đó nhanh chóng đẩy một đám kí giả, đi tới chỗ Thích Nghi và Thiên Nhiên bảo vệ cho hai cô. Giương mặt tuấn tú của thiếu niên hiện lên vẻ lạnh lùng, con ngươi xanh biếc nhìn xung quanh, làm cho đám kí giả đứng trước mặt cậu ta không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

Vì vậy, tiếng bàn tán bắt đầu vang lên.

“Đây là ai vậy? Đáng vẻ thực sự đẹp vô cùng?”

“Tại sao cậu ta lại muốn tới che chở cho Nara, chẳng lẽ là người bảo vệ bên cạnh cô ấy hay sao?”

“.....”

“Đi thôi.” George không thêm đề ý đến bọn họ, dùng cánh tay dài che chở cho Thiên Nhiên và Thích Nghi đi về phía xe của họ.

“Tình huống này rất khó xử lý, cậu đưa Thiên Nhiên đi trước đi.” Mặc dù sự xuất hiện của George có thể ngăn chặn đám kí giả, nhưng số lượng của bọn họ quá đông, nếu George cùng lúc che chở cho cả hai người, nhưng nhất định khó mà có thể thoát ra khỏi chỗ này được. Nếu cô và George hai người cùng lúc che chở cho Thiên Nhiên, mới dễ dàng hơn một chút: “Tôi đi phía sau.”

“Không được-----” George phản đối: “Nara vừa đi, bọn họ sẽ ngay lập tức bắt chị lại không tha.”

Thích Nghi nhanh chóng quyết định: “Tôi biết đối phó với bọn họ như thế nào, không sao đâu.”

Biểu hiện của George vẫn như vậy.

Thích Nghi nóng nảy, sắc mặt trở nên hơi tức giận, mắng nhỏ: “Không cho phép cãi lời, nhanh nhanh đưa Thiên Nhiên đi trước đi.”

“Chị-----”

“Còn gọi chị là chị thì nghe lời đi!” Mặt Thích Nghi xụ xuống, không để cho George cãi lại: “Đi mau!”

George nhủ chân mày, nhưng cậu ta biết tính tình của Thích Nghi, xưa nay chuyện cô đã quyết định thì khó mà thay đổi, tạm thời đành làm theo ý của cô. Chờ lát nữa sau khi đem Thiên Nhiên quay lại xe, quay lại cứu cô là được rồi. Nghĩ tới đây, cậu ta lập tức dùng cánh tay ôm ôm chặt bả vai Thiên Nhiên, mở đường cho cô ấy, đẩy đám kí giả ra, vội vã đi về phía chiếc xe.

Thích Nghi lui lại phía sau hai người, ngăn cản một vài kí giả đang đuổi theo Thiên Nhiên. Nhờ sự phối hợp của hai người, George và Thiên Nhiên dần dần thoát ra khỏi đám kí giả, nhanh chóng leo lên xe. Mặc dù có mấy kí giả vây quanh chiếc xe không để cho họ đi, George cũng không xem là gì, de xe tới chạy vài lần, chiếc xe nhanh chóng chạy tới cổng, lao vút đi.

Sau khi Thiên Nhiên được George che chở rồi đi mất, mục tiêu của đám kí giả lập tức tập trung tới chỗ Thích Nghi. Bọn họ làm như tổ ong, vây cô vào bên trong.

Dù sao Thích Nghi cũng không phải là người trong cuộc, không giống như cảm xúc của Thiên Nhiên dễ dàng bị Trình Kiều lạnh lùng cay nghiệt kia ảnh hưởng. Đối mặt với sự tò mò điều tra mãnh liệt của đám kí giả, cô chỉ cười lạnh, nói ra bốn chữ: “Không thể trả lời!”

Trừ câu đó, cho dù đám kí giả có đặt ra thêm bao nhiêu câu hỏi nữa, cô chỉ toàn nhìn lên trời không hề nói một chữ. Cô cũng không vội vã tìm đường thoát ra khỏi vòng vây, mà đặt mông ngồi xuống trên một bậc thang, lấy đi động ra nhún liên tục.

Đám kí giả thấy hành động của cô thì sững sờ, có người đi lên nhìn vào màn hình di động: “Trần tiểu thư, cô đang làm trò gì vậy?”

“Không phải mấy người đều thích chụp hình sao? Tôi cũng không ngại chơi một trận cho thoải mái.” Thích Nghi nhún vai, giờ di động lên hướng về phía bọn họ, sau khi quay một vòng, đầu ngón tay lại chọt chọt vài cái: “Tôi ấy à, đem việc mấy người điên cuồng chặn đường phỏng vấn Nara làm thành clip, sau đó đưa lên mạng cho mấy người coi một chút, Thiên Nhiên sẽ là trò hề hay các người mới trở thành trò hề.”

Lời nói của cô làm cả đám phóng viên không vui mà lên tiếng phê phán.

“Trần Thích Nghi, cô chỉ là một người đại diện nhỏ bé ý vào có Lam Thiên Nhiên mà lớn giọng thôi chứ gì? Để xem, bây giờ Lam Thiên Nhiên bị vướng xi căng đàn xấu, cô cho rằng còn bao nhiêu người tự nguyện bỏ tiền lương xê cô ấy! Đợi đến lúc đó, bọn tôi xem cô lấy cái gì mà đấu với truyền thông chúng tôi!”

“Chi bằng cô tiết lộ một ít chuyện về cuộc sống riêng của Nara đi, chúng tôi còn có thể nương tay tuyên truyền miễn phí cho quảng cáo du lịch của cô ấy một chút----”

.....

Thích Nghi không thêm đề ý tới mấy người bọn họ nữa, chỉ tự chơi một mình. Mới đầu mấy kí giả còn dùng chút ít lợi lộc khuyên cô, một lát sau vì cô vẫn giữ thái độ im lặng nên bỏ qua. Rốt cuộc, đám kí giả phát hiện giằng co với cô mất sức mà cũng vô dụng, biết rằng đừng mơ từ miệng cô moi được tin tức gì, vì vậy hoàn toàn mất kiên nhẫn, từng người từng người lần lượt bỏ đi, sau cùng còn một kí giả cũng đi mất, Thích Nghi mới chống tay vào lan can cầu thang từ từ đứng lên, lòng bàn tay nhàng vỗ mông phủ bụi, khoe miệng hiện lên một nụ cười chiến thắng.

“Xem ra cô rất kiên nhẫn, thế mà có thể đối mặt với bọn họ lâu như vậy.” Một giọng nói đàn ông dễ nghe vang lên, đồng thời thân thể cao lớn của anh ta cũng xuất hiện trước mặt cô.

“Sao anh lại tới đây?” Liếc thấy gương mặt tuấn tú của anh ta, Thích Nghi hơi sững sờ, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, ngay lập tức cô dùng thái độ xa cách, lui về phía sau nửa bước, kéo ra khoảng cách với anh ta: “Chẳng lẽ, chuyện này do anh làm?”

Môi mông của Minh Thiếu Viễn hơi cong lên, ánh mắt thay đổi liên tục, thâm hiểm khó đoán.

Sắc mặt Thích Nghi ngay lập tức chìm xuống: “Minh thiếu gia, làm mấy chuyện này chỉ hại người hại mình, đối với anh có ích lợi gì chứ?”

“Ai nói chuyện là do tôi làm?” Minh Thiếu Viễn vuốt vuốt bàn tay, như đang suy nghĩ điều gì nhìn cô chăm chăm: “Sức tương tượng của cô có phong phú quá hay không?”

“Vậy anh xuất hiện ở đây làm gì?”

“Chỗ này đâu phải nhà cô, tại sao tôi lại không thể tới?”

“.....” Thích Nghi bị câu hỏi của anh ta làm cho cứng họng, cô dùng tay túm lại tóc bị gió thổi bay lung tung: “Thôi, mặc kệ anh có âm mưu gì, tôi sẽ không để cho anh thực hiện được.”

“Cô tuyệt đối đưa tôi liệt vào danh sách đen như vậy à?”

Thích Nghi hừ một tiếng, không muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta, lập tức xoay người muốn đi.

Minh Thiếu Viễn từ phía sau lạnh nhạt nói: “Trần tiểu thư, thực ra thì chúng ta có chuyện để hợp tác được đấy.”

Hợp tác?!

Cô xoay người, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Minh Thiếu Viễn, không nói gì.

“Nếu Lam Thiên Nhiên ở Đông Phương Châu không được coi trọng, công việc cùng cuộc sống của cô ấy đều bị phá hủy.” Đầu ngón tay của Minh Thiếu Viễn nhẹ nhàng vuốt cằm, trong mắt xuất hiện ánh sáng: “Cô không hy vọng sẽ thấy cảnh như vậy chứ?”

“Đông Phương Tín đã đồng ý với tôi, anh ta sẽ toàn lực giúp đỡ cho sự nghiệp của Thiên Nhiên, chuyện này không cần Minh Thiếu Viễn anh lo lắng.” Thích Nghi hơi nhếch mép một cái, nụ cười kia mang theo sự giễu cợt: “Ngược lại, chút tâm ý này của Minh thiếu gia, lại làm cho người ta rợn tóc gáy.”

Chân mày của Minh Thiếu Viễn nhướng lên, trầm mặc nhìn Thích Nghi.

Thích Nghi cười một tiếng, khoe mắt hiện lên đường cong lạnh lùng: “Trước khi đạp người xuống sẽ nâng người lên, để cho người ta một lòng với anh, đây chính là sách lược anh dùng trên thương trường đó sao?”

“Làm gì như vậy?”

“Nếu hôm nay chuyện Trình Kiều và Sở Niệm không phải do anh sắp xếp, tôi còn có thể có cái nhìn khác về anh, nhưng nếu chuyện này do anh làm, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể nào hợp tác được.” Thích Nghi dứt khoát nói: “Cho dù Thiên Nhiên có đổi nghề, cũng không đời nào đi làm nhân viên của anh. Anh tự đi mà giữ cho kỹ ngôi sao Lâm Chiêu của mình đi, đừng để cho cô ấy bị hủy mới đúng!”

Nói xong, cô xoay người đi mất.

Để một mình Minh Thiệu Viễn đứng chỗ cũ, trong đáy mắt hiện lên sự lạnh lẽo.

Lâm Chiêu, là điểm yếu của anh ta.

Trần Thích Nghi, cô đang uy hiếp tôi sao?

Cô cho rằng, mình thực sự có năng lực này?

Không phải chỉ là bên cạnh cô có Đồng Phương Tín giúp đỡ thôi sao, tôi với anh ta từ trước tới nay vẫn không phân thắng bại. Nếu tôi muốn vượt qua anh ta, cũng chưa chắc là không được!

Trong gương chiếu hậu không còn nhìn thấy được hiện trường ồn ào vừa rồi, Sở Niệm mới chau mày một cái: “A Kiều, làm như vậy cũng được hay sao?”

Mới sáng Trình Kiều đã đến nói muốn đưa cô đi một nơi, cô hỏi anh, nhưng anh lại chưa nói cho rõ ràng. Cho nên lúc tới chỗ bờ sông Trường Giang, cô mới nghĩ ra, lúc đó cô định khuyên Trình Kiều đi, không nên đem chuyện bọn họ với Lâm Thiên Nhiên công khai ra. Trình Kiều chưa nói gì, bọn họ đã bị cả đám kí giả vây lại. Khi Thích Nghi cùng Thiên Nhiên xuất hiện, cô đã không thể thay đổi được gì nữa.

Lúc mới nghe Dịch Nhiên nói, cô hết sức khiếp sợ. Sau đó lại thấy đối với chuyện này Lâm Thiên Nhiên cũng hoàn toàn bất lực, cô lại hơi lo lắng. Giờ bọn họ làm vậy, hình như hơi tàn nhẫn với Lâm Thiên Nhiên. Nhất là, cô không hiểu tại sao một Trình Kiều luôn ôn hòa với mọi người lại có thể ác ý với Lâm Thiên Nhiên như vậy.

Có câu này không phải sao?

Yêu càng nhiều, hận càng sâu.

Đột nhiên cô lại có hơi dễ bụng.

“Không có gì đâu.” Trình Kiều nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của cô, mắt nhìn thẳng vào xa lộ phía trước, chăm chú lái xe, dường như đối với chuyện ban nãy không hề quan tâm chút nào.

“Em hơi lo lắng.”

Trình Kiều lại ngắt lời cô: “Tiêu Niệm, chuyện không liên quan đến mình, không cần lo lắng nhiều.”

Nếu anh đã nói như vậy, Sở Niệm chỉ đành gạt đầu, không nói thêm gì nữa.

Anh buông tay cô ra, cầm lấy tay lái: “Nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi, tôi công ty anh sẽ gọi em.”

“Ừ.” Sở Niệm biết anh luôn biết chăm sóc, lập tức mỉm cười gật đầu, làm theo lời anh.

Cặp mắt thoáng nhìn vào kính chiếu hậu, thấy cô nhắm mắt nghỉ ngơi, đôi mắt anh trở nên thâm thúy, hiện lên sự lo lắng.

Dù sao Thiên Nhiên cũng rời phim trường đi trước, Thích Nghi thấy chuyện này mình nên giải thích với Dịch Nhiên một chút, vì vậy cô bấm số gọi, hỏi thăm xem anh ta đang ở đâu, một mình đi gặp anh ta, thay mặt Thiên Nhiên nói xin lỗi, đồng thời bàn bạc một chút lần quay phim sau.

Thấy cô, sắc mặt của Dịch Nhiên cũng không dễ nhìn, thờ ơ nói: “Tiền độ quay phim của Nara đã bị đùn đẩy rất lâu rồi, tại sao hôm nay đã tới rồi còn không quay? Chẳng lẽ vì bị dính chút xúi xẻo căng đạn, bị Trình Kiều nói kích mấy câu mà lại không thêm đề ý thân phận người mẫu chuyện nghiệp của mình, ngay cả công việc cũng không cần hay sao?”

“Anh không thấy tình cảnh hôm nay đây, hiện trường hỗn loạn một đám, anh nói Thiên Nhiên làm sao mà đến quay cho được?” Mặc dù lần này Thiên Nhiên không đứng, nhưng Thích Nghi cho rằng Dịch Nhiên cũng cần phải rõ ràng đúng sai, vì vậy nói: “Cảm xúc của cô ấy bị ảnh hưởng, hiệu quả quay sẽ không tốt. Huống chi, hôm nay cô ấy trở thành đối tượng cho làng giải trí của cả Ôn Thành bàn tán, quảng cáo lùi lại một chút, để chuyện này xôn xao thêm nữa, đề sức nóng của quảng cáo tăng lên để tuyên truyền, cũng chưa hẳn không tốt.”

“Cô ấy là người của cô nên cô mới nói như vậy, nhưng cô có biết tổ của tôi rất bận rộn không? Các cô cứ đổi đi đổi lại, những công việc khác của tôi phải làm sao?” Dịch Nhiên lạnh lùng hừ một tiếng: “Thêm nữa, quảng cáo của tôi cũng không cần bắt kì tuyên truyền tiêu cực gì hết.”

Sau khi nghe lời nói của Dịch Nhiên, sắc mặt Thích Nghi trầm xuống: “Đối với việc Thiên Nhiên vắng mặt lần quay phim hôm nay tôi rất xin lỗi, nhưng đạo diễn Dịch nói như vậy không thấy là làm tổn thương người khác quá hay sao? Ai mà thích chuyện tuyên truyền tiêu cực? Bây giờ Thiên Nhiên cũng chỉ là người bị hại không phải sao? Tại sao anh không thể đồng tình một chút, còn ở đây lạnh lùng chế giễu cô ấy?”

“Đó là do cô ấy tự làm tự chịu!”

“Buồn cười!” Thích Nghi lạnh lùng nói: “Thiên Nhiên chưa từng làm bất cứ chuyện gì sai trái, anh cũng từng là người bị hại của xì căng đan, sao anh không đứng vào hoàn cảnh đó suy nghĩ một chút? Cô ấy còn là một cô gái, bị đám nhà báo kia viết như vậy đã buồn không chịu nổi, anh còn muốn đổ dầu vào lửa, anh nói sau này cô ấy phải hợp tác với anh như thế nào?”

Bây giờ cô vô cùng tức giận, không chỉ vì sự lạnh lùng của Dịch Nhiên, mà còn là vì đau lòng cho Thiên Nhiên.

Nhìn cô vì Thiên Nhiên mà kích động nói đến mức đỏ cả mặt, chân mày Dịch Nhiên nhíu lại. Theo lý, một đạo diễn nổi tiếng quốc tế như anh ta, có vô số người đại diện tranh giành nhau muốn nghệ sĩ dưới trướng mình hợp tác, những người đó muốn làm vui lòng anh ta còn không kịp, ai lại làm như hung thần giống cô vậy chứ? Cô bảo vệ Lam Thiên Nhiên là không sai, nhưng mà vì vậy mà đắc tội với mình? Phải biết, nếu anh ta thật sự chặt đứt đường lui của các cô, chỉ cần loáng thoáng nhắc chuyện này với mấy đạo diễn khác, bọn họ nhất định cũng sẽ nể mặt, mà không thêm khách khí với Lam Thiên Nhiên.

Nhưng cố ý cách làm này của Trần Thích Nghi làm anh ta không có ý định này----

“Nhìn cái gì vậy? Tôi có nói gì sao hay sao?” Nhận thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của anh ta, trực giác của Thích Nghi cho thấy cô làm vậy có hơi quá một chút hay không. Chân mày cô không dấu vết nhíu lại, thấy anh ta vẫn trầm mặt nhìn mình thì vuốt vuốt hai tay: “Được rồi, vừa rồi tôi nói mấy lời đó có hơi quá, nhưng đây là suy nghĩ thực sự trong lòng tôi. Tôi Thiên với Thiên Nhiên tình cảm như hai chị em, cô ấy bị người khác bắt nạt, tôi có thể không tức giận sao? Tên Trình Kiều chết tiệt.”

Đột nhiên nhớ tới lúc trước Đông Phương Tín chở cô tới Vạn Gia Đăng Hòa đón Sở Niệm thì Dịch Nhiên cũng ở đó. Chỉ sợ quan hệ của anh ta với Sở Niệm cũng không tệ. Nghĩ lại, thái độ lạnh lùng của Dịch Nhiên vừa rồi, có khi nào là vì tình cảm của anh ta với Sở Niệm khá tốt, mới có thể nghĩ Thiên Nhiên không đúng?

Cô nhíu chân mày: “Có phải anh đứng về phía Sở Niệm? Cho nên mới cảm thấy Thiên Nhiên là tự rước lấy nhục?”

“Cô không nghĩ người khác như vậy thì không chịu nổi sao?” Dịch Nhiên không trả lời trực tiếp, mà nhìn cô cười lạnh: “Đúng là lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử.”

“Anh chẳng có chút quân tử nào.” Thích Nghi nhanh miệng, lời nói ra sau đó mới thấy mình lỡ lời. Cô hơi lúng túng, ho nhẹ một tiếng, chuyển đề tài: “Dù sao thì hiện tại Thiên Nhiên nhất định là vắng mặt rồi, anh định như thế nào?”

Ánh mắt Dịch Nhiên lóe lên rồi biến mất, chần chừ một lúc, thấy đôi mày thanh tú của Thích Nghi nhíu chặt lại, mới hờ hững nói: “Tôi sẽ bảo trợ lý sắp xếp thời gian quay, đến lúc đó sẽ thông báo cho cô.”

Thích Nghi nghe vậy, thờ phào một cái.

Cũng may Dịch Nhiên cũng còn hiểu nhân tình.

“Cảm ơn!” Từ trong thâm tâm nói ra câu này với anh ta, Thích Nghi bỗng cảm thấy người đàn ông này cũng không xấu xa như vậy.

Ít nhất, còn cho người khác cơ hội chuộc lỗi.

Dịch Nhiên hừ nhẹ một tiếng: “Nhưng chỉ lần này thôi.”

Nhìn một chiếc taxi đang chạy tới, Thích Nghi đưa tay, cố gắng gọi xe.

“Trần tiểu thư.” Một tiếng gọi nhỏ từ phía sau truyền tới, cô xoay người, nhìn người đàn ông đứng trước mặt, mày chau lại. Đối phương lại cười với cô, nghiêng người về phía một chiếc xe hơi sang trọng ý nói: “Tổng giám đốc của chúng tôi đang đợi cô.”

“Tôi không có chuyện gì để nói với anh ta.” Thích Nghi chỉ thoáng liếc về phía chiếc xe hơi, sau đó lập tức quay đầu đi, thấy chiếc xe khi này đã đi xa, không khỏi chán nản nhíu mày.

“Trần tiểu thư, tổng giám đốc của chúng tôi vừa thấy cô và Nara bị đám kí giả vây lại, ngay lập tức kêu tôi chạy như bay tới. Thậm chí vì vậy mà thất hẹn với.”

“Lý Tắc!” Lý Tắc chưa kịp nói hết lời, đã bị một giọng nói lạnh lẽo ngắt lời. Anh nhẹ nhàng vung tay một cái, ý nói anh ta đi xuống trước đi.

Lý Tắc ngoan ngoãn đứng một bên, hai tay thả xuôi.

Đông Phương Tín đi tới bên cạnh Thích Nghi: “Cô không sao chứ?”

“Cái này không tốt sao?” Thích Nghi chuyên chú nhìn đường quốc lộ, thậm chí không nhìn Đông Phương Tín lấy một cái.

“Trần Thích Nghi!” Sắc mặt anh trầm xuống, cánh tay dài duỗi ra nắm lấy cánh tay Thích Nghi.

Sức lực của anh hơi mạnh, làm cho Thích Nghi bị đau, liền trừng mắt với anh: “Anh làm cái gì vậy?”

“Cô không biết lễ phép một chút sao, người khác nói chuyện với cô, chẳng lẽ cô không cần nhìn vào mắt người ta hay sao?” Về mặt Đông Phương Tín càng trở nên tối tăm: “Lễ nghĩa của cô đi đâu hết rồi?”

“Lễ nghĩa của anh thì tốt lắm sao?” Thích Nghi nhìn vào bả vai bị anh nắm lấy: “Có biết cái gì gọi là quân tử động khẩu không động thủ hay không?”

“Người phụ nữ như cô----” Đông Phương Tín thả cô ra: “Thật là không biết điều.”

“Tôi chính là không biết điều như vậy đây.” Thích Nghi nhướng mắt, trong ngời trong trẻo lấp lánh, nhìn anh chằm chằm nói: “Không phải anh từng nói là sẽ không quan tâm việc của tôi hay sao? Nếu đã như vậy, nếu như không phải bởi vì chuyện công việc, tôi nghĩ chúng ta không cần phải gặp mặt làm gì cả.”

Nghe được lời nói của cô, con ngươi của Đông Phương Tín hơi nheo lại, trong mắt hiện lên sự nguy hiểm: “Cô đang giận tôi?”

“Làm sao dám?” Thích Nghi quay mặt: “Anh là ông chủ lớn của tôi mà.”

“Hôm đó là tức giận nên nói thế thôi.” Đông Phương Tín đột nhiên cười lớn, hai con ngươi có hồn: “Sao cô lại dễ giận như vậy chứ?”

“Ai mà hẹp hòi?”

“Nhóc con, muốn lừa gạt tôi sao?” Anh đưa tay gõ lên đầu cô một cái: “Được rồi, tất cả những tòa nhà đang bán hoặc cho thuê ở Ôn Thành đều là của nhà họ Trình khai thác, cho dù cô đi đại chỗ nào cũng có thể thấy nhà cửa của họ, cô đừng vì chuyện này mà tranh luận với tôi nữa. Hơn nữa, là nhà của nhà họ Trình thì đã sao, cũng đâu kêu cô và Lam Thiên Nhiên đến nhà họ ở, chúng ta đâu có thiếu gì bọn họ.”

Không ngờ Đông Phương Tín sẽ nói ra mấy câu này để dỗ dành cô, Thích Nghi hơi ngạc nhiên: “Sao suy nghĩ của anh lại kì lạ như vậy?”

“Cô cũng cảm thấy không có vấn đề gì đúng không?”

“Không có.” Thích Nghi gật đầu như chuyện đương nhiên, nhưng nghĩ lại cách làm vừa rồi của Trình Kiều thực sự quá đáng ghét, trong lòng không khỏi đối với anh ta ăn cần hỏi thăm một lần: “Bây giờ tôi thấy bóng dáng Trình Kiều là cảm hận anh ta, nếu sau này ở cùng một chỗ, gặp mặt thường xuyên rất khó chịu.”

“Vậy coi như cậu ta không tồn tại là được.”

“Nói cũng đúng.” Thích Nghi gật đầu: “Nhưng tôi kỳ vọng Thiên Nhiên cũng có thể làm được như vậy.”

“Vậy thì khuyên cô ấy.”

“Anh không phải là anh của Sở Niệm hay sao? Tại sao lần này biết đứng về phía tôi và Thiên Nhiên rồi.”

“Tôi chỉ giúp đúng lý lẽ chứ không theo tình cảm.” Mặt Đông Phương Tín cao ngạo: “Tôi đã nói từ trước rồi.”

Nhớ tới trước đây đối lập với anh, Thích Nghi không thể nín cười được: “Vậy sau này anh vẫn giúp đỡ chúng tôi giống như vậy sao?”

Đông Phương Tín không lập tức trả lời, đợi đến lúc Thích Nghi trừng mắt nhìn về phía anh, mới miễn cưỡng nói ra một câu: “Đến lúc đó xem tình huống đi!”

Choáng nha, quả nhiên vô cùng cẩn thận, hiểu được làm sao để lại đường lui cho mình.

Thích Nghi cũng không trách anh: “Đông Phương Tín, thực ra tóm lại mà nói, anh đối với chúng tôi thật sự rất tốt. Cho dù như thế nào, Thiên Nhiên nhà chúng tôi cũng sẽ nhất định cố gắng hết sức vì anh bán mạng làm việc, tuyệt đối không phụ lòng bồi dưỡng của anh.”

Đông Phương Tín chỉ cười không nói.

Cái anh muốn, không phải mấy thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 77.2

Sở Niệm bước vào tòa cao ốc của tập đoàn Châu Bảo Lập Lánh, Trình Kiều quay đầu xe, chạy về hướng đường quốc lộ.

Di động đột nhiên vang lên, anh ta nhìn màn hình, sau đó cần tai nghe đeo vào: “Mẹ, chuyện gì vậy?”

“A Kiều, con làm rất tốt, mới này Sở Dũng gọi điện cho mẹ, nói là rất hài lòng với biểu hiện của con ngày hôm nay.” Giọng điệu của Sài Phụng rất hưng phấn: “Lần này, ông ta chắc không còn phản đối chuyện con và Sở Niệm nữa.”

“Con biết rồi.” Trình Kiều lạnh nhạt nói.

Không ngờ chuyện mới xảy ra một tiếng trước, đã truyền ra nhanh như vậy rồi.

Nhớ tới gương mặt của cô ấy lúc anh ta nói những lời đó với truyền thông, chân mày của anh ta nhíu lại.

“Sở Dũng nói muốn hẹn ăn bữa cơm với chúng ta, bữa nào không bằng hôm nay, mẹ chọn tối nay, sau khi tan việc con đón Sở Niệm tới đây!” Sài Phụng dặn dò: “Tám giờ, khách sạn D&N.”

Khách sạn D&N?

Cô ấy, hiện tại cũng đang ở đó mà? Tại sao, mẹ lại muốn tới đó ăn cơm?

Trình Kiều đang định hỏi gì đó, giọng nói của Sài Phụng lại truyền sang: “A Kiều, con có nghe mẹ nói không?”

“Con đang nghe.” Trình Kiều lạnh nhạt nói: “Mẹ, đổi chỗ khác đi!”

“Cái này là do Sở Dũng chọn.” Giọng nói của Sài Phụng hơi có chút bất đắc dĩ: “Nếu như tùy tiện đổi chỗ khác, chỉ sợ làm ông ta nghi ngờ. A Kiều, con không hy vọng chuyện của con với Sở Niệm lại xảy ra sự cố nữa chứ?”

Trình Kiều trầm mặc.

“Cứ quyết định vậy đi.” Sài Phụng không cho anh ta thời gian suy nghĩ: “A Kiều, nhà họ Trình chúng ta hoàn toàn nhờ vào con, con đừng làm cho mẹ và ba con phải thất vọng!”

Trình Kiều nhắm mắt, ngón tay vỗ nhẹ lên trán: “Mẹ, con biết nên làm thế nào mà.”

“Mẹ biết con là đứa con ngoan.” Sài Phụng cười một cái, nhắc nhở: “Lúc đi đón Sở Niệm nhớ đem theo hoa và quà, để cho nó cảm nhận được lòng thành của con. Đồng thời, cũng phải để cho Sở Dũng thấy.”

“Được.” Trình Kiều máy móc trả lời.

“Đừng tới trễ.”

“Dạ.”

Sài Phụng hài lòng cười một tiếng, cúp điện thoại.

Bàn tay Trình Kiều nắm chặt tay lái.

Con hồ ly Sở Dũng này.

Anh ta nghiêng răng, bàn chân dùng sức đạp vào ga, dùng tốc độ tối đa, chạy như bay.

Dường như chỉ có điện cuồng chạy như vậy, mới có thể giải tỏa sự buồn bực trong lòng.

“Chuyện này, Trình Kiều làm tốt lắm!” Nhìn Sài Phụng bỏ di động vào lại trong túi xách, trong mắt đều là ý cười, Sài Hồng nhếch miệng: “Tình cảm của nó với Sở Niệm cũng coi như được củng cố thêm!”

“Ừ.” Sài Phụng gật đầu: “Nếu vậy, chuyện chúng ta nói lúc trước, có cần làm nữa không?”

“Sao lại không làm?” Con mắt sắc bén của Sài Hồng nheo lại, trong mắt toát ra sự lạnh lùng: “Có một số người, chỉ có thể thực sự biến mất, mới vĩnh viễn không thể uy hiếp mình được.”

Sài Phụng nghe vậy, vừa để giỏ xách trên tay xuống ghế sa lon hỏi: “Chị, chị đã có kế hoạch rồi sao?”

Sài Hồng hít một hơi, trong mắt hiện lên sự tăm tối không thể đoán được, giọng nói lẫn chút ý cười: “Chúng ta chỉ cần bỏ ra chút tiền là được, những chuyện khác, sẽ có người làm giúp chúng ta.”

“Chị đã liên lạc xong rồi?”

“Ừ.” Bọn họ nói với chị, là sẽ nhanh chóng hành động.

“Vậy cũng tốt.” Trong mắt Sài Phụng lóe lên sự tàn nhẫn: “Nếu vậy, có thể mãi mãi cắt đứt hậu hoạn rồi.”

Sài Hồng liếc nhìn bà ta, gật đầu một cái: “Chuyện này chỉ có chị và em biết, tuyệt đối không được để người thứ ba biết chuyện này!”

Sài Phụng cười nhạt: “Chị, em biết nên làm thế nào mà.”

Sau khi đưa Thích Nghi về khách sạn D&N, Đông Phương Tín đi mất.

Thích Nghi mới đi vào đại sảnh khách sạn, thì nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô cầm điện thoại ra, nhìn dãy số lạ hoắc trên màn hình, cô nhướn chân mày lên, bấm nghe: “Xin chào.”

“Trần tiểu thư.” Giọng đàn ông thân thiện, không hề có chút cảm xúc: “Giao ước của chúng ta sắp hết hạn rồi.”

“Tôi nói rồi-----”

“Cô không cần gấp gáp trả lời tôi, có lẽ chúng ta nên bàn bạc lại?”

“Tôi không hiểu, tại sao anh lại kiên trì quá vậy?”

“Tôi có lý do của mình.”

Nếu anh ta đã kiên trì như vậy, vậy nói chuyện với anh ta một chút thì có sao?

Thích Nghi gật đầu một cái: “Được rồi, anh muốn gặp lúc nào?”

“Tôi có thể theo thời gian của cô.”

“Người luôn bận rộn như anh, đúng là thực sự quan tâm đến chuyện này. Tối nay anh có thời gian không?”

“Đương nhiên.”

Thấy anh ta không cần suy nghĩ đã trả lời, Thích Nghi hơi ngạc nhiên: “Thật đấy à?”

“Hoàn toàn chính xác.”

“Vậy được rồi, quyết định tối nay đi.”

“Tối nay tôi tới D&N đón các cô.” Nói xong, anh ta cúp điện thoại.

Nghe tiếng “Tút, tut” vang lên, Thích Nghi bĩu môi một cái.

Người đàn ông cuồng vọng này, không cần đợi người khác đồng ý đã tự mình quyết định, thật đúng là mạnh mẽ cường thế.

Bấm số di động gọi đi, Đông Phương Tín nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Chiêu, em tìm anh có chuyện gì sao?”

“Đúng, em gọi anh mấy lần, sao anh không nghe điện thoại?”

“Mới nãy có chuyện bận.”

“À Tín, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút được không?”

“Có chuyện gì à?”

“Vâng.” Giọng nói của Lâm Chiêu mang theo sự cầu xin: “Chuyện rất quan trọng.”

Con người của Đông Phương Tín trở nên nghiêm trọng: “Em đang ở đâu, để anh tới.”

“Chỗ cũ.”

Chỗ cũ.

Đây là một quán cà phê cách xa thành phố, thanh tĩnh, tao nhã, là nơi làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

Anh đẩy cửa bước vào, đi thẳng tới căn phòng đã hẹn.

Trên tay Lâm Chiêu đang cầm ly cà phê vị Moka hóp một hóp, thấy Đông Phương Tín xuất hiện, khóe miệng cô ta nở nụ cười nhẹ. Cô ta định đứng lên, nhưng Đông Phương Tín áp nhẹ bàn tay bảo dừng lại. Anh ngồi xuống đối diện cô ta, không hiểu nhìn cô ta chăm chăm: “Sao đột nhiên lại hẹn anh?”

“Anh không vui khi nhìn thấy em à?” Biết rõ câu này nghe có hơi ngốc nghếch, Lâm Chiêu vẫn không nhịn được hỏi ra: “Bây giờ em đối với anh đã không còn quan trọng hay sao?”

Chân mày Đông Phương Tín hơi nhíu lại.

Trong lòng Lâm Chiêu lúc này cũng giống như ly cà phê kia, trào lên sự ghen tuông, cô ta để ly cà phê lại trên mặt bàn: “A Tín, anh hãy thành thật nói cho em biết, có phải anh thay lòng rồi không?”

Câu này, đáng lẽ không nên hỏi, nhưng sự ghen tuông trong lòng đã làm lu mờ lý trí, cuối cùng cũng hỏi ra.

Bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn có cảm giác muốn dựng tóc gáy, rốt cuộc Lâm Chiêu cũng hạ giọng: “A Tín, sao anh không trả lời em? Chẳng lẽ em đoán đúng rồi sao?”

“Tại sao em lại hỏi như vậy?” Đông Phương Tín môi miệng, giọng nói có chút lạnh nhạt.

“Em-----“

“Tiểu Chiêu, anh tưởng giữa anh và em rất tin tưởng lẫn nhau.” Tiếng nói nhàn nhạt của Đông Phương Tín cắt đứt lời cô ta: “Lần trước em để Minh Thiệu Viễn điều tra anh, anh đã không tính toán với em, tại sao còn không chịu dừng lại?”

Không biết tại sao anh nhắc tới chuyện này, trong lòng Lâm Chiêu lo sợ. Cô ta nhìn anh chăm chăm trong mắt hiện lên sự chán nản, cái miệng nhúc nhích, định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Đông Phương Tín duỗi cánh tay, cầm lấy bàn tay thon của cô ta: “Mặc dù cho rằng việc em mà lại đi làm mấy chuyện đó thật vô vẩn, anh cũng không bằng lòng chút nào, nhưng điều này lại chứng minh, trong lòng em có anh.”

Nghe được lời này của anh, mắt Lâm Chiêu lập tức đỏ lên.

Anh cuối cùng cũng hiểu được tình cảm của mình-----

“Tiểu Chiêu, chúng ta còn có áp lực gia đình của mình, mà anh lại không nghe lời mẹ anh mà chọn ở cùng em, đây không phải là sự chứng minh tốt nhất rồi hay sao?” Đông Phương Tín thở ra rất nhỏ: “Rõ ràng em là một người rất thoải mái tự tin, không cần làm mấy cái chuyện nhảm nhí kia mới đúng.”

“Nếu người đó không phải anh, em cần gì vứt bỏ bản thân mình như vậy.” Lâm Chiêu cắn môi dưới, hốc mắt càng ngày càng đỏ: “Em tạm dừng sự nghiệp ở nước ngoài, cố tình quay lại Ôn Thành, cố gắng hết mức giải quyết toàn bộ công việc, chính là để tranh thủ thêm chút thời gian để ở bên anh. Em biết công việc của anh rất bận rộn, cũng không dám chút thời gian làm việc nào của anh.A Tín, em biết việc giữ kín mối quan hệ của chúng ta rất không công bằng với anh, nhưng chúng ta cũng không thể không quan tâm đến thái độ của ba mẹ-----“

“Đừng nói nữa...anh biết.” Đông Phương Tín nắm chặt tay cô ta: “Hôm nay em hẹn anh ra đi, là vì chuyện của Trần Thích Nghi đúng không?”

Không ngờ anh lại nhắc đến Trần Thích Nghi trước, Lâm Chiêu hơi sửng sốt. Cảm thấy bàn tay của anh đang nắm chặt tay mình. Sự ám áp xuyên qua bàn tay đi vào trong lòng cô ta, làm cho cô ta cảm thấy cả người đều ám áp, nói: “A Tín, anh không cần phải nói tới chuyện của cô ấy nữa, em tin tưởng anh.”

Chân mày như ngọn núi của Đông Phương Tín nhướng lên.

Bờ môi Lâm Chiêu hơi cong, cười cười với anh: “Em là Lâm Chiêu, là người tràn đầy lòng tin, đây mới là cô gái mà anh yêu, đúng không?”

“Đúng!” Đông Phương Tín mỉm cười.

Lâm Chiêu toét miệng cười, chân mày giãn ra, cả người toát ra vẻ đẹp hơn gấp trăm lần.

Sau khi dùng xong bữa tối, Thích Nghi cùng Thiên Nhiên ngồi trên sa lon xem ti vi. George cũng ngồi bên cạnh, đang cầm Ipad chơi trò chơi.

Tuy nói là xem ti vi, nhưng tâm trạng của Thích Nghi không có đề trên màn hình. Thứ nhất, xế chiều hôm nay lúc cô về Thiên Nhiên đang nghỉ ngơi, nên cô không quá rầy, bây giờ nhìn vẻ mặt đầy tâm sự của Thiên Nhiên, cô muốn khuyên cô ấy một chút. Thứ hai là, tối nay cô có hẹn với người khác.

“Làm gì mà cứ nhìn tớ chăm chăm vậy?” Nhận thấy ánh mắt của Thích Nghi vẫn nhìn mình chăm chăm, Thiên Nhiên không chịu được quay đi: “Mặt tớ dính cái gì hay sao?”

“Không có.” Thích Nghi lắc đầu, đầu ngón tay chọt chọt chỗ trái tim cô ấy: “Nhưng chỗ này của cậu có vấn đề.”

“Gì chứ?”

“Cậu có tâm sự.”

“Tớ không có....”

“Chị Nara, chị thừa nhận đi!” George chơi trò chém giết đang tới hồi gay cấn cũng liếc Thiên Nhiên một cái: “Từ lúc chiều chị về, em không hề thấy chị cười.”

Thiên Nhiên liếc cậu ta một cái.

Thích Nghi kéo tay cô: “Nói tớ nghe xem nào.”

“Thích Nghi, tớ thực sự không có chuyện gì.” Thiên Nhiên miễn cưỡng nhếch nhếch miệng: “Dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, tớ không thể thay đổi được gì, chỉ có cách đón nhận mà thôi.”

Thích Nghi nhún nhẹ chân mày, suy nghĩ làm sao mở miệng nói với cô ấy chuyện về Trình Kiều, lại nghe tiếng di động của Thích Nghi vang lên. Thấy cô ấy đọc tin nhắn trên màn hình thì lập tức trở nên im lặng. Thiên Nhiên đột ngột đứng lên: “Tớ có chuyện đi ra ngoài một chút.”

“Nếu không phải chuyện gì quan trọng lắm thì không cần đi ra ngoài, bây giờ khuya rồi.” Thích Nghi nhún chân mày: “Bây giờ cậu đang ở trên đầu sóng, đi ra ngoài không an toàn.”

“Không được, tớ nhất định phải ra ngoài.” Thiên Nhiên kiên trì nói.

Sự kiên trì của cô ấy làm Thích Nghi sinh nghi, thấy cô ấy đứng dậy vào phòng thay quần áo, cô định đi theo, nhưng lại bị George chặn lại. Cô nhún mày, định mở miệng mắng, cậu ấy chỉ là cười hi hi, đưa tay cầm lấy điện thoại của Thiên Nhiên: “Chị, đừng nóng vội, chúng ta xem cái này là biết Nara vì sao muốn ra ngoài ngay chứ gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: 78. Anh Đùa Bỡn Tôi? (1)

Đề nghị của George chẳng những không lấy được ủng hộ của Thích Nghi, ngược lại đòi lấy một cái đánh hung ác của cô vào cái ót của cậu.

“Chị, chị đánh em để làm gì?” Lòng bàn tay khẽ vuốt cái ót, George không vui cau mày.

“Thua thiệt xuất thân của cậu chính là hoàng tử của hoàng gia quý tộc, lại có thể làm chuyện không có lễ phép như thế. Nhìn lên việc riêng tư của người khác, rất thất đức! Đưa điện thoại đi động cho tôi!” Thích Nghi lườm cậu một cái, đoạt lại điện thoại di động của Thiên Nhiên: “Về sau không được có những suy nghĩ không đúng đắn này cho tôi.”

“Nếu không chẳng lẽ chị theo dõi Nara đi ra ngoài sao?” George bị cô đoạt điện thoại, hậm hực nói: “Như vậy cũng không thất đức?”

“Ai nói tôi muốn đi theo cô ấy đi ra ngoài?” Ánh mắt Thích Nghi thoáng nhìn qua gian phòng của Thiên Nhiên, nhưng thấy cô ấy đã thay quần áo xong đi ra, cô liền đưa cho Thiên Nhiên điện thoại di động: “Mang theo di động, có chuyện lập tức gọi điện cho mình.”

Thiên Nhiên gật đầu, đi tới nhận lấy điện thoại di động: “Mình chỉ đi đến quảng trường, hẳn sẽ không rước lấy phiền toái.”

“Đi đi!” Thích Nghi biết Thiên Nhiên cũng không phải là người tùy hứng, nếu không phải bắt buộc, nhất định sẽ không làm cho cô lo lắng. Hơn nữa, cô cũng không hy vọng tạo áp lực cho Thiên Nhiên: “Bất luận như thế nào, mình cuối cùng cũng ủng hộ cậu.”

“Mình biết rồi.” Thiên Nhiên bĩu môi một cái, nở nụ cười nhàn nhạt.

Đội cô ấy rời đi, Thích Nghi xoay mặt nhìn George: “Bây giờ vẫn còn sớm, cậu muốn ra ngoài một chút hay không?”

“Cái gì?” George nhú mồm.

“Sao?” Thích Nghi khẽ ngẩng cằm, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía.

George hơi vênh môi: “Chị, chị thật là xấu!”

“Không đi sao?” Thích Nghi lạnh nhạt nói.

“Đi!” George lập tức từ ghế salon nhảy bắn lên, để iPad vào trong ngực Thích Nghi, rồi phát tay với cô một cái, nở nụ cười vui vẻ nói: “Chị, em sẽ không để cho chị thất vọng.”

Thích Nghi hất tay với cậu, trong đôi mắt giống như sẽ nói.

Ý bảo cậu hãy bớt sàm ngôn đi, hành động thực tế nhất.

Nghe được tiếng chuông cửa vang lên, Thích Nghi đi qua mở bộ đàm ra.

Cô vốn tưởng rằng khách tới là người mà cô đã hẹn, nào có thể đoán được trên màn hình lại là người đàn ông kia, không phải là người mà cô hẹn.

Nhấn chốt mở cửa, nhìn người đàn ông đang mỉm cười với cô, cô khoanh tay trước ngực, hơi híp mắt lại nói: “Đồng Phương Tín, anh tìm đến tôi?”

“Ừ.” Đồng Phương Tín tự nhiên thanh thản mà nói: “Không mời tôi vào ngồi một chút sao?”

“Có chuyện gì mà không để đến lúc đi làm rồi mới nói?” Thích Nghi dựa vào cánh cửa bên cạnh, khẽ hừ một tiếng: “Mặc dù anh là ông chủ của tôi, nhưng dù sao anh cũng nên để cho tôi nghỉ ngơi một chút chứ?”

“Ai nói tôi không để cho cô nghỉ ngơi?” Đồng Phương Tín cười, ánh mắt liếc vào bên trong một cái: “Bất tiện sao?”

“Ừ. . . .”

“Tôi thấy trong phòng yên tĩnh, đoán chừng cô rất nhàm chán, tôi đi vào uống ly cà phê, thuận tiện làm bạn với cô.” Đồng Phương Tín sải bước, không để ý đến vẻ mặt thối của Thích Nghi, tựa như quen thuộc đi tới ghế salon ngồi xuống: “Cho tôi cà phê Blue Mountain.”

Anh ta coi nơi này là quán cà phê sao? Mà cô là đối tượng phục vụ cho anh ta?

Thích Nghi đang muốn nói chuyện, lại thấy Đồng Phương Tín cầm lấy điều khiển TV chuyển kênh giải trí thành kênh tin tức trực tiếp, cô không khỏi trợn trắng mắt. Người đàn ông này, đoán chừng đã thật sự coi nơi này là nhà của anh ta, lấy về mặt dày của anh ta, cho dù cô đuổi anh ta cũng sẽ không đi. Dù sao người mà cô đợi nói chuyện anh ta cũng đã nhúng tay vào, anh ta ở trong này cũng không sao, vì thế nói: “Thưa ngài, nơi này không phải là quán cà phê, tôi không có cà phê Blue Mountain mà anh chọn. Chỉ là, cho anh một ly cà phê hòa tan thì có thể.”

“Quá hẹp hòi!”

“Không muốn thì thôi!”

“Muốn!”

Nghe Đồng Phương Tín vội vã trả lời, Thích Nghi vênh môi cười một cái, sau đó đi lấy cà phê.

Nhìn bóng lưng của cô, khóe môi của Đồng Phương Tín khẽ cong lên.

Thích Nghi rất nhanh bung hai ly cà phê đến, cô đưa một ly cho anh: “Anh với Long Vu Hành thật là tâm ý tương thông nha, cứ nhiên cùng đi tìm tôi.”

“Ồ?” Đồng Phương Tín nhận lấy cà phê, sâu kín nhìn cô.

“Chẳng lẽ là anh ta thông báo cho anh?”

“Tôi không biết cậu ta hẹn cô.”

“Thật sao?” Thích Nghi có chút kỳ quái: “Tôi còn tưởng rằng là anh ta theo lời anh nói tối nay muốn tới gặp mặt tôi đấy.”

Đồng Phương Tín nhún nhún vai, tỏ vẻ anh cũng không biết chuyện này.

Thích Nghi cũng không nhiều lời, ánh mắt nhìn vào màn hình TV.

Người đàn ông lại đột nhiên hỏi, “Cậu ta muốn nói chuyện về Nhã Xá với cô sao?”

Thích Nghi “Ừ” một tiếng.

“Cô không tính phải về Nhã Xá?”

“Tôi muốn thì như thế nào, đó cũng phải là chuyện tôi muốn thì sẽ có thể.” Thích Nghi nở nụ cười bất đắc dĩ, nhìn gò má của người đàn ông: “Long Vu Hành nói với tôi là muốn Thiên Nhiên, lấy cái này để đổi Nhã Xá.”

Trước kia Đông Phương Tín có hỏi qua Long Vu Hành về chuyện của Lam Thiên Nhiên, lúc ấy anh ta cũng không trả lời, hôm nay nghe lời Thích Nghi nói, lòng mày giương lên: “Quan hệ của cô và cô ấy tốt đến mức ngay cả nhà họ Liên cũng không cần?”

“Anh sẽ không hiểu.” Hồi tưởng lại những chuyện mà mình và Thiên Nhiên trải qua, ánh mắt Thích Nghi có chút mơ màng: “Đôi với tôi mà nói, Thiên Nhiên chính là người nhà.”

“Ồ?”

“Chính là cảm giác của người nhà.”

Về mặt Đông Phương Tín âm trầm, sáng tối trong ánh mắt lần lượt thay đổi, cũng không nói chuyện, những vẫn nhìn chăm chăm Thích Nghi.

Bị anh ta nhìn chăm chú quá lâu, Thích Nghi hơi mất tự nhiên. Cô nghiêng mặt qua, nhìn thẳng vào mắt của người đàn ông: “Anh nhìn cái gì?”

“Cô rất đẹp.” Khóe miệng Đông Phương Tín nhếch lên, ánh sáng trong mắt ngổn ngang.

Được người khác ca ngợi, Thích Nghi đương nhiên vui vẻ. Nhưng mà, cô lại mơ hồ cảm thấy trong ánh mắt của người đàn ông có gì đó làm cô kinh sợ. Cô nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: “Anh muốn nói gì?”

“Cô cho rằng tôi muốn nói gì?”

Cảm thấy lúc nói chuyện thân thể của anh ta khẽ hướng về cô một chút, thân thể Thích Nghi ngửa ra sau: “Làm sao tôi biết?”

Đông Phương Tín cười đến giảo hoạt: “Cô biết.”

Lời nói của anh vừa rơi ra, thân thể cao lớn cơ hồ dán lên người Thích Nghi. Thật may là, cô gái phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, trực tiếp nằm nghiêng trên ghế salon, tránh được anh.

Đông Phương Tín không cam lòng, hai tay khê chống lên phía trước, đem lòng bàn tay chống ở mép ghế salon, làm cho cô gái kẹp ở giữa ghế salon và anh, không có chỗ để trốn. Lưng của anh từ từ khom xuống, trong ánh mắt là ý vị sâu xa và ánh sáng rực rỡ: “Cô nên biết, Làng Giải Trí có rất nhiều quy tắc ngầm!”

“Quy tắc ngầm là cái gì?” Hơi thở của anh ta vòng quanh mình, không khí giống như bị điểm một chút lửa. Trong lòng Thích Nghi kinh sợ, nhanh chóng đưa hai tay chống lên ngực người đàn ông, cố gắng kéo ra khoảng cách với anh ta. Nhưng đối phương lại không cho cơ hội, thậm chí thoáng đề xuống dưới, đem khoảng cách kéo lại ngày càng gần hơn. Trong mắt, còn tràn đầy vẻ hả hê.

Thích Nghi khẩn trương, quát khẽ: “Đông Phương Tín, anh muốn làm gì?”

“Cô không nhớ rõ chuyện chúng ta từng phát sinh ở khe núi La Sơn sao?”

“Chúng ta rơi xuống đó, sau đó được cứu ra, có xảy ra qua chuyện gì sao?”

“Tôi đã nói những lời đó với cô!”

“Anh nói nhiều như vậy, làm sao tôi biết được anh đang nói đến câu nào?”

“Chính là nam hoan, nữ yêu các loại. . . .”

“Câm miệng!” Thích Nghi trực tiếp đưa tay che miệng người đàn ông lại: “Đông Phương Tín, anh muốn tìm người để làm quy tắc ngầm với anh, anh có thể tìm trong đám ngôi sao kia. Tại sao phải hỏi tôi những lời không có ý nghĩa vậy? Làm ơn, anh hãy mau mau tránh xa tôi ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí. . . .”

“Tôi muốn biết cô sẽ đối xử không khách khí với tôi như thế nào. . . .”

Xem ra lần trước bọn họ đối chọi gay gắt, lúc đó giáo huấn cô dành cho anh ta còn chưa đủ, nếu không sao bây giờ anh ta lại lớn lối như thế?

Thích Nghi khẽ híп mắt: “Anh là thụ ngược cuồng?”

“Cái gì?” Đông Phương Tín khẽ nhủ mảy lại đối với câu hỏi mà cô đặt ra.

Khỏe miệng Thích Nghi nhếch lên, đột nhiên đưa tay sờ xuống sống lưng của người đàn ông, lúc trong con người của người đàn ông ngưng lại cũng là lúc cô hung bạo đánh vào cái ót của anh ta: “Đi!”

Cô sử dụng lực không nhỏ, đột nhiên Đông Phương Tín trợn to mắt, ngã người hai giây, sau đó cả thân thể ngã sấp xuống.

Đúng lúc dán sát vào thân thể của cô gái.

Nhưng vẫn không nhúc nhích!

“Này, Đông Phương Tín, anh làm sao vậy?” Mặc dù cô dùng sức vỗ vào cái ót của anh ta, nhưng tại sao anh ta lại đột nhiên giống như ngất đi vậy? Thích Nghi kinh hãi liền thò tay đẩy Đông Phương Tín một cái, tiếc rằng đối phương quá nặng, cô căn bản đẩy không được. Cô không khỏi nóng nảy, đưa tay nâng đầu Đông Phương Tín lên, nhưng thấy mắt anh nhắm lại, cô vội vã lay động hai cái, khẩn trương nói: “Đông Phương Tín, tôi không phải cố ý, anh mau tỉnh a! Không được làm tôi sợ.”

Nhưng Đông Phương Tín lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Thích Nghi bưng mặt anh đang đưa vài cái, nhưng thấy hai mắt anh nhắm chặt vẫn không nhúc nhích, không khỏi sợ hãi. Cô đưa tay đặt ở trên bả vai của anh, cố gắng dùng sức đẩy anh ra, nhưng người đàn ông vẫn bất động như cũ. Cô vươn tay sờ vào ngực người đàn ông, trong lòng bàn tay cảm giác được nhiệt độ và nhịp của anh, mới thoáng chút an tâm.

Quay mặt sang, nhìn thấy điện thoại di động để không xa, cô liền thò tay lấy.

“Cô muốn giúp tôi gọi điện thoại cho xe cứu thương sao?”

Bên tai đột nhiên truyền đến hơi thở ấm áp và giọng nói của người đàn ông, làm cho lòng của Thích Nghi chấn động. Cô quay mặt lại, mắt thấy mặt mũi của người đàn ông phóng đại ở trong mắt, bộ dáng cười như không cười của đối phương giống như đang giấu cợt cô, trong lòng cô không khỏi sinh ra tức giận: “Anh đùa bọn tôi?”

“Không phải đùa bọn, chỉ là đùa với cô một chút thôi!” Đầu ngón tay Đông Phương Tín khẽ điểm lên giữa mi tâm của Thích Nghi: “Cô khẩn trương như vậy, sợ tôi gặp chuyện không may sao?”

“Thối lắm!” Thích Nghi cắn răng nghiêng lợi, vung quả đấm đấm khỏe miệng của anh.

Lần này, Đông Phương Tín như có dự cảm biết cô sẽ đánh anh, nhanh tay lẹ mắt cản lại quả đấm của cô.

Quả đấm bị lòng bàn tay của anh bọc lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thích Nghi đỏ lên. Lửa giận trong mắt cô thiêu đốt hừng hực: “Buông tôi ra!”

“Không muốn buông!”

“Buông hay không buông?”

“Không. . . . Chi. . .” Chữ “Không” của người đàn ông chưa ngừng, chính là âm thanh hít khí lạnh trong không khí.

Anh từ từ nhìn xuống, nhưng thấy cô gái chẳng biết lúc nào đã đưa tay cầm dao gọt trái cây ở khay trà và để xuống ngay quần của anh.

Cô gái này, thế nhưng lại ngoan độc như vậy.

“Cút!” Thích Nghi rống giận.

Đông Phương Tín trước tiên bay nhanh từ trên người cô rời đi, nhìn cô cầm dao gọt trái cây, không khỏi cau mày: “Chỉ đùa một chút thôi, cô có cần chân đao chân thương như vậy không?”

Thích Nghi cười lạnh: “Đừng tưởng rằng phụ nữ chúng tôi là dễ khi dễ.”

“Trước kia gặp đều là dễ khi dễ.”

“Anh còn dám khi dễ tôi thì hãy thử một chút!” Thích Nghi đang đưa dao gọt trái cây trong tay.

Đông Phương Tín giơ hai tay lên: “OK, tôi không chọc cô nữa, cô đừng tức giận, dao găm không có mắt, cô trước tiên thu nó lại.”

Thích Nghi cự tuyệt: “Đừng mơ tưởng!”

“Cô như vậy, chúng ta rất khó nói chuyện.”

“Anh căn bản chính là tới trêu chọc tôi.”

“Tôi có chuyện đứng đắn muốn nói với cô.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của người đàn ông, Thích Nghi suy nghĩ một chút, nhưng vẫn đem cây dao cắt đi. Nhưng trước khi cắt dao, cô còn đóng đưa trước mặt người đàn ông mấy lần, giống như nói cho anh biết, chớ chọc cô.

Đồng Phương Tín nhún nhún vai, nghĩ đến vừa rồi nếu như cô dùng lực một chút, có thể sẽ thật sự cắt nát quần của anh, không khỏi có chút rợn tóc gáy.

Có câu gọi là gì ấy nhỉ? À: Độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Cô có thể có khả năng sẽ đối phó được anh!

Thích Nghi chỉ vào góc ghế salon cách xa vị trí của cô nhất: “Ngồi ở đó.”

Đồng Phương Tín vênh môi cười, làm như lời cô nói, ngồi xuống chỗ cô chỉ.

Thích Nghi khoanh tay trước ngực: “Nói đi, là chuyện gì?”

“Tôi sắp tới.” Người đàn ông dừng một chút, trong con ngươi sâu xa có mơ hồ bất định, đến tiếp sau là lời nói thanh thúy có lực: “Sẽ thu mua truyền thông Trung Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 78.2

Dưới bóng đêm, quảng trường khách sạn D&N được đèn bao phủ yên tĩnh khác thường, rất có cảm giác bí hiểm.

Đi ở trên con đường nhỏ ở hai bên có cây và đá, gió mát phát phơ, Thiên Nhiên chỉ cảm thấy có chút thốn thốn.

Sẽ kiên trì ở quãng thời gian này đi ra ngoài, chỉ vì người cho cô tin tức, chính là một trong những nguyên nhân thúc đẩy cô trở về Ôn Thành.

“Thiên Nhiên.” Đột nhiên có một giọng nữ truyền đến.

Thiên Nhiên dừng bước chân lại, ánh mắt khẽ nhìn người phụ nữ trung niên đang đi về phía cô, mi tâm khẽ cau lại.

Quần áo của người phụ nữ rất tùy tiện, đã là cuối thu mà còn mặc một bộ quần áo đơn bạc, chiếc áo thì tùy tiện cuốn lên, nhìn như không sợ lạnh. Tóc của bà ta dùng một cây trâm cuộn lên, có vài sợi tóc tán loạn rủ xuống bả vai, trên mặt thì lại đầy nếp nhăn không hợp với tuổi tác, chẳng qua là trung niên nhưng lại có vẻ giống như đã già rồi. Lúc này tay phải bà ta cầm một điều thuốc chưa hút xong, dưới bóng đêm, ánh lửa trên điều thuốc giống như ánh mắt của quỷ hút máu.

“Con – cái con bé kia, tại sao trở về cũng không nói cho đi một tiếng? Di vào ngục giam thời gian dài như vậy, con đến thăm đi hai lần liền biến mất không thấy bóng dáng. Bây giờ con thành công, có cánh liền bay đi sao? Biết rõ đi ra ngục, cũng không gửi cho đi một chút tiền bạc, để cho đi có thể tiếp tục sống? Chẳng lẽ ba con không có, thì con có thể mặc kệ đi?” Người phụ nữ rất nhanh đi đến trước mặt Thiên Nhiên, vươn tay dùng sức đâm vào trán cô một cái: “Con với ba con thật giống nhau, chính là đồ không có lương tâm.”

“Di.” Thiên Nhiên có thể dễ dàng tha thứ cho Ân Lộ thất lễ với cô, nhưng lúc bà ta đề cập đến ba của cô thì nhẹ giọng cắt đứt: “Là di nói không muốn gặp lại con, nên con mới không đến gặp di. Hơn nữa, sau đó con cũng xuất ngoại rồi. . . .”

“Con bỏ lại di để xuất ngoại trải qua những ngày tháng tươi đẹp, bây giờ lẫn lộn được thuận buồm xuôi gió, trở về cũng không muốn nhận thức đúng không?” Ân Lộ hung hăng hít một hơi thuốc, sau đó thổi khói vào mặt Thiên Nhiên.

“Con không có ý đó.” Bị sặc khói, Thiên Nhiên ho một trận, thật may là trong đêm có gió, rất nhanh làm cho mùi thuốc lá nồng nặc hòa tan. Lòng này cô không tự chủ được mà cau lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ân Lộ nói: “Lúc ấy di ở ngục giam, con không thể nào dẫn di cùng nhau đi ra ngoài. Hơn nữa, chẳng phải mấy năm nay con đều gửi tiền cho di sao?”

“Con thành công như thế, khẳng định kiếm được không ít, vì sao lại chỉ cho đi một chút số lẻ?”

“Mỗi tháng con gửi cho di hơn 10 vạn. . . .”

“So với những thứ mà con kiếm được, đây chỉ tính là chín trâu mất sợi lông – không đáng kể!”

Thiên Nhiên cảm thấy có chút im lặng.

Ân Lộ ngâm điều thuốc vào trong miệng, cắn đầu lọc thuốc, bàn tay mở ra khoa tay múa chân với Thiên Nhiên một cái: “Về sau mỗi tháng con phải cho đi số này.”

Thiên Nhiên cau mày: “Sao con có thể có nhiều tiền như thế?”

“Ít ỉu đi, nhìn con bây giờ toàn thân đều là hàng hiệu, cũng biết con có nhiều tiền.” Ân Lộ nín lấy cánh tay Thiên Nhiên, để cho cô xoay một vòng: “Chắc chắn, đối với con mà nói 50 vạn chỉ là một con số nhỏ.”

“Đi, đi ít hút thuốc, ít uống rượu, không nên chạy đến sòng bạc Macao, mỗi tháng một trăm vạn đủ để cho đi hưởng thụ cuộc sống giàu có rồi.” Thiên Nhiên rút cánh tay về, cắn răng nói: “Đi có thể ăn ngon ở tốt, mỗi ngày đánh mặt chược, mua sắm”

“Cô đừng có lời thôi dài dòng!” Ân Lộ hừ lạnh một tiếng: “Lam Thiên Nhiên, đừng tưởng rằng bây giờ cô thành công thì có thể giáo huấn tôi. Cô tốt nhất đưa tiền cho tôi như tôi nói, nếu không tôi sẽ đem một phần sinh hoạt trước kia của cô bán cho chó săn, bọn hần có thể sẽ cho tôi tiền.”

“Đi, tại sao đi lại muốn uy hiếp con như vậy?” Thiên Nhiên nắm tay lại: “Chuyện này đối với đi hoàn toàn không có lợi.”

“Tôi chỉ biết, cô là cây rụng tiền của tôi.”

Thiên Nhiên cắn răng: “Đi rung quá nhanh, con sẽ ngã xuống.”

“Tôi mặc kệ những thứ này.”

“Đi!” Từ trước đến giờ tính khí của Thiên Nhiên rất tốt, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà có chút tức giận: “Đi không thể quá phận.”

“Lam Thiên Nhiên, đây là cô và Lam Từ Diệu thiếu nợ tôi.”

Thiên Nhiên nghe vậy, trong lòng trầm xuống. Móng tay của cô dùng sức bấm chặt vào lòng bàn tay, nói: “Nhiều nhất mỗi tháng con chỉ có thể đưa cho đi thêm 10 vạn.”

“Quá ít.”

“Đi không thỏa mãn con cũng không có biện pháp, con chỉ có thể cho đi những thứ này.” Giọng nói của Thiên Nhiên khê lạnh, thái độ cũng cứng rắn: “Tốt nhất đi nên hiểu rõ, lúc đi có tin tức cho bọn hần thì bọn hần sẽ cho đi tiền, nhưng nếu như mà con bị đi hủy rồi, bọn hần còn có thể tìm đi để lấy tin tức không?”

Ân Lộ là người thông minh, tất nhiên sẽ hiểu lời nói của Thiên Nhiên, bà ta khê hừ một tiếng: “Không thể nhiều hơn nữa?”

“Không thể!” Giọng nói của Thiên Nhiên bắt đầu chuyển sang lạnh lẽo.

“Được, trước hết đưa 20 vạn.” Ân Lộ ném điều thuốc đi, lòng bàn tay chuyển tới trước mặt cô gái: “Tôi nói chuyện với cô xong muốn đi đến quán bar chơi, trên người cô có mang tiền không?”

“Đi lại muốn đi bài bạc?”

“Bây giờ tôi đi uống rượu với bạn bè cũng phạm pháp sao?” Ân Lộ không trả lời mà hỏi ngược lại, trong mắt mang theo ánh sáng hung ác.

Thiên Nhiên nhắm mắt lại, khê cắn răng, móc ra toàn bộ tiền trong túi đưa cho bà ta: “Chỉ có những thứ này.”

Ân Lộ vênh môi một cái: “Nhớ gửi tiền cho tôi, tôi đi trước, có chuyện sẽ tìm cô nữa.”

Thiên Nhiên không lên tiếng, nhìn bà ta vội vàng bỏ đi, cô đưa tay khê vỗ vào trán, đầu đau muốn nứt.

Một trận gió lạnh thổi qua, làm cho tóc của cô bay hỗn độn trong gió, giống như tâm trạng giờ phút này của cô.

Nhìn người phụ nữ trung niên đi đến cửa chính khách sạn, George đứng ở phía sau cây đại thụ nhìn Thiên Nhiên một cái, mắt thấy cô xoay người đi trở về quảng trường khách sạn, cậu liền xoay người đi đến cửa.

Lúc này, Ân Lộ đã ở trước cửa khách sạn đón một chiếc xe taxi, đang khom người chui vào trong.

Khóe miệng George nhếch lên, nhanh chóng đi tới, đưa tay đẩy bà ta ngã vào ở phía sau xe, bản thân mình cũng chui vào. Lúc Ân Lộ kinh ngạc muốn kêu lên thì cánh tay dài của cậu đã đỡ lấy bà vai của bà ta, đồng thời lòng bàn tay cũng che miệng của bà ta lại, sau đó phân phó với tài xế ngồi ở phía trước: “Lái xe!”

“Cậu là ai?” Tài xế có nhìn đến giữa động tác của bọn họ, chau mày lại quát: “Buông bà ấy ra!”

“Tôi theo bà ta có chuyện thương lượng.” George buông lỏng Ân Lộ ra, nháy mắt với bà ta một cái: “Phu nhân, tôi muốn nói chuyện Nara với bà.”

Vốn là lúc Ân Lộ thấy George liền bị dung mạo tuyệt sắc kia của cậu làm cho rung động, giờ phút này nghe vậy, lại không để ý đến việc mình không biết cậu, cũng khẽ gật đầu.

Tài xế thấy thế, cho là vừa rồi bọn họ chỉ là đùa giỡn, thuận lợi lái xe đi.

Ân Lộ trở lại bình thường, quan sát George nói: “Cậu biết Thiên Nhiên?”

“Rất quen.” George cười nhạt: “Hôm nay bà tìm cô ấy vì chuyện gì?”

“Mắc mớ gì tới cậu?”

Khóe miệng George nhếch lên, đưa tay vào túi quần âu phục, móc ra một xấp giấy tiền rồi đưa tới trước mặt bà ta đóng đưa vài cái: “Cái này đủ chưa?”

Lập tức hai mắt Ân Lộ sáng lên, vươn tay đoạt lấy tiền, cười nói: “Tôi là mẹ kế của Lam Thiên Nhiên, hôm nay chỉ tìm con bé ôn chuyện. Tại sao cậu muốn biết chuyện của con bé?”

Mặc dù bà yêu tiền, nhưng là người thông minh, cũng không dễ dàng thả tin tức cho George.

“Tôi là người ái mộ cô ấy, rất ưa thích cô ấy, muốn biết nhiều hơn một chút những chuyện liên quan đến cô ấy. Bà đều biết mọi thứ của cô ấy sao?” Đầu ngón tay George sờ cằm, nở nụ cười nhân nhật: “Giá tiền chúng ta có thể nói chuyện một chút. Về phần bà theo tôi nói những bí mật liên quan đến cô ấy, tôi bảo đảm sẽ không nói cho người thứ ba biết.”

“Tôi làm sao có thể tin tưởng cậu?”

“Tôi rất thích cô ấy, muốn theo đuổi cô ấy lâu rồi, Thiên Nhiên hẳn sẽ không để cho chuyện gì không tốt xảy ra với mình.”

Mặc dù nghe George nói xong, nhưng Ân Lộ cũng chưa hoàn toàn tin tưởng cậu. Bà cầm xấp giấy tiền vỗ nhẹ vào bàn tay mấy cái, giống như đang cân nhắc một chút ích lợi. Cuối cùng, bà vênh miệng, nhìn George nói: “Chúng ta có thể tạm thời hợp tác một chút.”

George biết bà ta đang cùng cậu chơi đùa cuộc chiến quanh co, nhưng mà không vội, chỉ nhân nhật cười một tiếng: “Được!”

Sau khi cùng Ân Lộ gặp mặt, Thiên Nhiên chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn. Cô lắc lắc đầu, bước chân đi về phía cửa kiến trúc của khách sạn cũng không tự chủ được mà thả chậm tốc độ.

Đột nhiên, eo bị một sức lực cường đại nào đó kéo mạnh, cả người cô liền mất cân bằng. Trong lòng cô kinh hãi, đang muốn mở miệng la lên thì cái miệng nhỏ nhắn lại bị bàn tay người nọ dùng sức che lại. Sau đó, trước mắt là một màu đen, người nọ cũng đã dùng tay che mắt cô lại.

Cảm giác được có một trận choáng váng xâm nhập, cô gần như là té xỉu xuống. Lại tại lúc này, nghe được một tiếng hơi quát khê truyền đến.

“Có người, mau!” Bên tai vang lên giọng nói khẩn trương của người đàn ông.

“Nâng cô ta lên.” Người còn lại nói.

Rất nhanh, vốn là người nọ che miệng và che mắt cô liền buông cô ra, người ngồi xổm xuống cố gắng bắt lấy chân của cô.

Thiên Nhiên cũng chưa mất ý thức hoàn toàn, trong cơn hôn mê, cô liều mạng dùng sức đá chân. Người đàn ông kia hình như bị cô đá trúng, buồn bực nguyên rủa một tiếng. Rồi sau đó người đàn ông siết chặt eo cô cũng cá giận nói: “Tôi tới kéo cô ta lên xe.”

Ngay sau đó, Thiên Nhiên lại cảm thấy mình bị ném vào thùng xe. Cả người của cô trước bị ép vào, sau đó có người nâng hai chân của cô.

Cô vốn tưởng rằng mình khó thoát khỏi một kiếp, nhưng đột nhiên bàn tay cầm hai chân cô buông lỏng, cả người cô nửa nằm ở trên cửa xe, mà bên tai có mấy tiếng rên thốt khổ truyền đến. Cô dùng sức khẽ cắn môi dưới, để cho cơn đau kích thích ý thức của mình tỉnh táo một chút, xoay người vịn thân xe cất bước mà đi.

Cả người nhũn ra, cô hầu như không dùng được sức, rất nhanh ngã xuống mặt đất.

Ngay tại lúc này, một hơi thở ôn nhật đột nhiên bao quanh cô, cánh tay của người đó nâng cái eo mảnh khảnh của cô lên, để cho mặt cô dán lên cánh tay của người đó. Một dòng nước ấm thấm vào nội tâm cô, làm cho cả người của cô cũng cảm thấy an toàn.

“Lam tiểu thư.” Người đàn ông nhỏ giọng kêu lên, cánh tay dài vòng qua bả vai cô, lòng bàn tay nắm lấy cánh tay cô: “Cô tỉnh, tỉnh.”

“Cái gì?” Thiên Nhiên ngẩng đầu, cố gắng mở to mắt ra, cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút. Chỉ là, mặt của người kia ở trước mắt rất mơ hồ, cô chỉ láng mắt nhìn thấy lông mày của anh ta nhú chặt như ngọn núi, đáng vẻ hình như rất là lo lắng. Cô đưa tay đến giữa tóc dùng sức kéo một cái, mặc cho

con đau đớn kia đánh úp vào dây thần kinh mẫn cảm của cơ thể.

Một cơn gió lạnh thổi qua, làm cho cô cảm thấy cả người lạnh lẽo, ý thức cũng dần dần quay trở lại. Gương mặt mờ hồ trước mắt cũng trở nên rõ ràng, là gương mặt lạnh lùng mà kiên nghị tới hoàn mỹ của người đàn ông!

Nhìn cô gái nháy mắt, không nhúc nhích nhìn anh, khóe miệng người đàn ông hơi hơi bĩu một cái, trong nháy mắt chỗ cứng ngắc trên mặt anh ta cũng thả lỏng ra không ít: “Lam tiểu thư, cô nghe được tôi nói chuyện chứ?”

“Ngài Long.” Thiên Nhiên nín lấy cổ tay anh ta, dùng sức đứng vững, ánh mắt lướt nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy đầu vẫn còn choáng váng. Cô đưa tay vuốt vuốt trán, nhíu mày lại hỏi: “Tôi làm sao vậy?”

“Có người muốn bắt cô đi.” Ánh mắt Long Vu Hành thâm trầm, ánh mắt nhìn về phía hai người vừa rồi mới bị anh đánh: “Tôi đúng lúc thấy bọn họ đi tới.”

Nghĩ đến mới vừa nghe được tiếng đánh nhau, Thiên Nhiên lấy lại bình tĩnh: “Cám ơn anh đã cứu tôi!”

Giọng nói Long Vu Hành nhàn nhạt: “Một cái nhắc tay, không đáng nhắc đến.”

Trong mắt lại có vẻ tàn khốc xẹt qua.

Chuyện được xảy ra quá mức bất ngờ, Thiên Nhiên vẫn còn trong mê mang. Lúc này nghe được lời nói của người đàn ông, nhìn không được mà cười khổ: “Đối với tôi mà nói cũng không phải chuyện đơn giản. Ngài Long, anh là ân nhân của tôi.”

“Chúng ta là bạn bè.” Bàn tay Long Vu Hành vẫn đỡ lấy bả vai cô: “Cô cảm thấy như thế nào?”

“Còn có chút choáng váng đầu.” Thiên Nhiên vuốt đầu lông mày: “Tại sao lại có người muốn bắt tôi?”

“Gần đây cô có đắc tội người nào không?”

Thiên Nhiên động não suy nghĩ một chút, cũng không nhớ mình từng có quan hệ với ai. Cô lắc đầu một cái, có chút nhúc nhích nói: “Tôi nghĩ không ra.”

“Vậy thì tạm thời không cần nghĩ.” Bàn tay của người đàn ông xoa đầu của cô: “Yên tâm, tôi sẽ cho người điều tra chuyện này rõ ràng.”

Người đàn ông gần trong gang tấc, hơi thở của anh ta theo gió phất qua, vương vấn ở chung quanh, rất dễ chịu. Ánh mắt của anh ta thâm thúy khó hiểu, lảng lảng nhìn cô, cảm giác giống như đang nhìn bảo bối với tình cảm chân thành, điều này làm cho tim của Thiên Nhiên run một trận. Cô co rúc bả vai, lui về phía sau nửa bước, mới khẽ mấp máy môi với người đàn ông một cái: “Ngài Long, cảm ơn anh”

“Giữa bạn bè không nên thường xuyên đem hai chữ này giắt ở khóe miệng.” Long Vu Hành nhíu mày, trong mắt có chút không vui xẹt qua.

“Ừ.” Thiên Nhiên cảm giác mình có phần giống tiểu bạch thỏ, sợ anh ta tức giận.

Vừa lúc có một cơn gió lạnh thổi qua, cô rùng mình.

Long Vu Hành nhanh chóng cởi áo khoác, phủ thêm cho cô: “Gió lớn rồi, tôi đưa cô đi về.”

“Được.” Lúc này, Thiên Nhiên cũng không bất chấp gì khác. Sau khi tỉnh táo, chuyện vừa xảy ra làm cho cô rất sợ, hơn nữa cô cũng không có lý do gì để cự tuyệt ý tốt của Long Vu Hành.

Long Vu Hành lui nửa bước, nhường đường cho cô.

Thiên Nhiên cảm kích cười với anh ta một cái, cất bước đi, lại phát hiện mắt cá chân của mình đau nhói, lông mày cau chặt lại.

Mới vừa rồi quá khẩn trương cũng không có phát hiện chân của cô bị đã bị trật, một trận đau đớn.

“Tôi đỡ cô.” Long Vu Hành nhìn thấy được, liền đưa tay đỡ bả vai của cô: “Mạo phạm rồi.”

“Không.” Thiên Nhiên lắc đầu: “Anh là người tốt.”

Long Vu Hành từ chối cho ý kiến, đỡ cô đi tới cửa chính khách sạn.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng nói kinh ngạc của cô gái truyền đến: “Ah, anh hai, anh. . . . Nara, tại sao các người lại ở chỗ này? Nara, cô làm sao vậy?”

Thiên Nhiên nhìn theo giọng nói kia, nhìn thấy hai người đang cùng nhau đi lên bậc thang cùng với bọn họ, là Sở Niệm và Trình Kiều. Bọn họ nắm tay nhau, mười ngón tay bắt chéo, trong tay Sở Niệm còn cầm một bó hoa tươi, ở dưới ánh sáng, gương mặt kia còn đẹp hơn so với hoa. Cùng cô tiếp xúc ánh mắt, trong con ngươi Sở Niệm đều là ý quan tâm. Nhưng, người đàn ông kia thấy cô, là vẻ mặt trầm xuống.

“Cô ấy gặp chút chuyện, chúng tôi đi lên trước!” Long Vu Hành nhàn nhạt nhìn bọn họ một cái, tay đỡ Thiên Nhiên khẽ siết chặt: “Đi thôi!”

Thiên Nhiên gật đầu với bọn họ một cái, được Long Vu Hành dìu đi.

Sở Niệm khẽ chau mày lại: “Nara xem ra có chút chật vật. . . .”

“Việc không liên quan đến chúng ta.” Trình Kiều lạnh nhạt cắt đứt lời của cô ta.

“” Sở Niệm liếc anh ta một cái, nhưng thấy mặt mũi của anh lạnh lẽo, trong lòng hơi kinh hãi.

Mỗi lần nhìn thấy Lam Thiên Nhiên, tâm tình của anh ta đều sẽ bị ảnh hưởng.

Mà Thiên Nhiên đi ở phía trước, sau khi loáng thoáng nghe được lời nói của người đàn ông ở phía sau, cả người cương cứng một chút.

Anh ấy càng ngày càng tuyệt tình rồi!

Nhìn lông mi của cô run run, đuôi mắt tản ra ưu sầu, vẻ mặt Long Vu Hành hơi trầm xuống, đẩy mắt thoáng qua một tia gì đó.

“Thiên Nhiên, cậu làm sao vậy?” Thấy Thiên Nhiên được Long Vu Hành dìu vào phòng khách, Thích Nghi chau mày.

“Có người muốn xuống tay với cô ấy.” Long Vu Hành lạnh nhạt nói: “Tôi vừa vận gặp phải.”

“Thấy rõ ràng là ai không?” Thích Nghi tiếp nhận Thiên Nhiên từ trong tay Long Vu Hành, dìu cô ngồi xuống ghế salon.

Thiên Nhiên lắc đầu.

Thích Nghi nhìn về phía Long Vu Hành, con người của người đàn ông kia u ám, lắc đầu với cô một cái. Sau đó, ánh mắt của anh ta lướt qua mắt cá chân của Thiên Nhiên: “Giúp cô ấy xoa chút thuốc.”

“Tôi đi lấy rượu thuốc!” Thích Nghi vội vã đi tìm rượu thuốc.

Thiên Nhiên nhìn bóng lưng của Thích Nghi, khẽ nhỏ giọng nói: “Ngài Long, không nên nói quá nhiều với Thích Nghi, tôi sợ cô ấy lo lắng tôi.”

Ánh mắt Long Vu Hành lóe lên rồi hạ xuống, gật đầu một cái.

Thiên Nhiên cảm kích cười cười với anh ta.

“Mình giúp cậu xoa.” Thích Nghi lấy rượu thuốc tới, ngồi xổm người xuống vén ống quần của Thiên Nhiên lên, đổ rượu thuốc ra lòng bàn tay, giúp cô ấy xoa.

Phát hiện ánh mắt lạnh nhạt của Long Vu Hành cũng nhìn vào chân mình, gương mặt của Thiên Nhiên hơi đỏ lên.

Hình như người đàn ông phát hiện điều đó, rất nhanh dời ánh mắt đi.

Nhìn Thiên Nhiên đi vào giấc ngủ, Thích Nghi ra khỏi phòng của cô ấy.

Long Vu Hành vẫn còn ngồi ở trên ghế salon đợi cô, đợi cô đi tới ngồi xuống bên cạnh anh ta, không đợi cô mở miệng, anh ta liền nói: “Người hạ thủ chỉ là tiểu lâu la, phía sau màn hắc còn có bàn tay đen.”

“Có thể là người xuống tay với cô ấy lần trước ở núi La Sơn hay không?” Thích Nghi cau chặt mày: “Chuyện lần trước có manh mối rồi sao?”

“Ngày đó ở hiện trường quá nhiều người, rất khó tìm ra hung thủ.” Ánh mắt Long Vu Hành ngưng lại: “Nhưng có một chút khẳng định có thể.”

Anh ta dừng một chút, sâu xa nói: “Rút ra hung thủ có thể là hai người.”

Thích Nghi nghe vậy, trong nội tâm chấn động.

Lại nghe được Long Vu Hành nói: “Cũng chưa chắc hoàn toàn nhằm vào cô ấy, có thể cũng nhằm vô cô.”

“Đĩ nhiên, đây chỉ là phỏng đoán, chân tướng vẫn còn trong điều tra.”

“Cảm ơn anh làm những thứ này cho chúng tôi.” Thích Nghi đột nhiên nghĩ đến cái gì, đôi con ngươi nhìn người đàn ông chăm chú: “Không đúng, anh và chúng tôi không quen, sao phải một mực giúp chúng tôi? Tôi tuyệt đối sẽ không tin tưởng anh chỉ là rãnh rỗi tôi không có chuyện gì làm. Tôi vẫn là một câu kìa, muốn tôi lấy Thiên Nhiên đổi Nhã Xá, tôi không đồng ý.”

“Bây giờ cô muốn nói chuyện Nhã Xá với tôi?” Mây rậm của Long Vu Hành nhú lại, nhìn cô chăm chăm.

“Mục đích hôm nay anh tới không phải cái này?”

“Là cái này cũng không phải cái này.”

“Hả?”

“Đông Phương cố ý thu mua truyền thông Trung Thiên.”

Nghe được lời nói của Long Vu Hành, trong lòng Thích Nghi cả kinh: “Anh ta nói với anh?”

Long Vu Hành là người có nhãn lực thế nào, nghe được lời nói của Thích Nghi, nhìn về mặt cô, lạnh nhạt nói: “Xem ra cậu ta nói với cô.”

“Anh ta vừa mới đi, đã nói chuyện này với tôi.”

“Cô có ý kiến gì?”

“Phải là tôi hỏi.” Khóe miệng Thích Nghi nhếch lên cười một tiếng, ánh mắt sâu kín: “Ngài Long, anh muốn làm cái gì?”

Bên trong phòng được bao, hai người nhà Trình – Sở đang trò chuyện vui vẻ.

Thật ra thì, là trường bối khách sáo nói chuyện với nhau, lời nói của Trình Kiều và Sở Niệm thì nhỏ hơn, Sở Niệm đang cầm điện thoại di động nhìn cái gì đó, chân mày của Trình Kiều thì có chút khép lại, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Đột nhiên có chuông điện thoại di động vang lên, Sài Phụng lấy điện thoại di động của mình ra liếc mắt nhìn: “Tôi đi nhận điện thoại.”

Vỗ vỗ mu bàn tay của Trình Kiều, sau đó đứng dậy đi tới ban công.

Trình Kiều thu tâm trạng lại, đứng dậy rót rượu cho Sở Dững.

Sài Phụng đứng ở bên cửa sổ nghe điện thoại, nhìn thấy cử chỉ của anh ta thì ở trong lòng vui mừng. Chỉ là, sau khi bên trong điện thoại truyền tới lời nói, sắc mặt của bà ta ngưng lại, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Đã xảy ra chuyện?”

“Ừ, nửa đường Long Vu Hành nhảy ra làm Trình Giảo Kim, chuyện không thành công.”

“Tại sao có thể như vậy!”

“Chuyện này chỉ sợ sẽ có phiền toái, tôi sẽ sớm xử lý. Trước hết chúng ta bình tĩnh nhìn tình hình một chút, cần phải động thủ lần nữa.”

“Tôi biết rõ.”

“Mẹ.”

Nghe được giọng nói oang oang của cô gái, Sài Hồng xoay người, nhìn cô gái đang cầm sách đứng ở trước mắt, không khỏi nhướng mày: “Tại sao con vào phòng không gõ cửa?”

“Con không biết mẹ ở chỗ này.” Sài Vi Vi khẽ chau mày, “Mới vừa rồi hình như con nghe mẹ nói đến Long Vu Hành. . . . Anh ta làm sao vậy? Mẹ gọi điện thoại với ai thế?”

“Không có gì.” Sài Hồng liếc mắt nhìn sách trong tay của cô ta: “Con để sách xuống, đi ra ngoài đi, mẹ còn có chuyện phải làm.”

Sài Vi Vi đang tính nói tiếp, nhưng thấy ánh mắt bén nhọn của Sài Hồng quét tới, cái miệng nhỏ nhắn chỉ có thể nhấp nhẹ vài cái, để quyền sách xuống, sau đó đi ra khỏi phòng.

Sài Hồng vứt điện thoại di động xuống mặt bàn, đặt mông ngồi vào ghế xoay, đầu ngón tay khẽ sờ vào trán, chân mày nhíu chặt.

Tại sao Long Vu Hành có thể trùng hợp cứu được Lam Thiên Nhiên như thế? Nếu như chuyện của Lam Thiên Nhiên được cậu ta quản, như vậy sẽ phiền toái.

“Tổng giám đốc, đến.” Lý Tốc mở cửa xe cho người đàn ông.

Đồng Phương Tín giẫm chân xuống xe, đang muốn đi tới thang máy, đột nhiên bị một cô gái ngăn cản đường đi.

Nhìn cô gái đứng ở trước mắt, cảm khê nâng lên, nhìn dung mạo xinh đẹp tựa như hoa kia, khóe miệng anh nhếch lên: “Sáng sớm tỉnh mơ chạy đến thăm tôi, là vội vã muốn gặp tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: 79. Tức Giận (1)

Lời nói của Đồng Phương Tín làm Thích Nghi nhìn anh bằng ánh mắt xem thường, cô đi tới một bước, lại gần anh hơn: “Tôi có câu này nói cho anh.”

“Đi thôi!” Đồng Phương Tín đi vào thang máy VIP dành riêng cho mình.

Thích Nghi theo anh đi vào, nhìn cửa thang máy đóng lại, liếc nhìn xung quanh mình một cái.

Đồng Phương Tín biết suy nghĩ của cô, cười nhạt nói: “Có gì thì cứ nói đi đừng ngại, ở đây không có CCTV.”

“Anh với Long Vu Hành là anh em đúng không?” Thích Nghi hơi dựa lưng vào vách thang máy, ánh mắt lấp lánh: “Nếu có một ngày hai người có xung đột về mặt lợi ích, thì có sử dụng bạo lực không?”

“Nghe có vẻ chuyện rất nghiêm trọng.” Hai tay Đồng Phương Tín khoanh trước ngực, như có điều suy nghĩ nhìn cô: “Cô định nói gì?”

“Khi anh nói muốn đầu tư công ty truyền thông Trung Thiên, nó đã không còn là vấn đề đơn giản như chuyện của Nhã Xá nữa.” Thích Nghi nhún vai: “Tôi hiểu là không thể thay đổi được ý định thu mua truyền thông Trung Thiên của anh được. Tôi nghĩ, nếu có thể lôi kéo được sự hợp tác của Long Vu Hành, hai người nhất định thành quan hệ thù địch rồi.”

“Cậu ra sẽ không vì phụ nữ mà trở mặt với tôi.”

Lời nói của Đồng Phương Tín nhàn nhạt, vẻ mặt trấn định.

Thích Nghi mắt lạnh nhìn anh: “Không ngờ anh và Long Vu Hành lại có suy nghĩ giống nhau.”

“Vậy sao?”

“Tôi hôm qua sau khi anh về rồi, tôi đã nói chuyện với Long Vu Hành.” Lúc nói tới đây Thích Nghi hơi ngừng lại, lẳng lặng nhìn Đồng Phương Tín.

Thấy ánh mắt nhìn chăm chú của cô, Đồng Phương Tín lạnh nhạt nói: “Cô không cần nhìn tôi, cậu ta thật sự đã nhắc qua chuyện này với tôi.”

“Ban nãy anh bình tĩnh như vậy là bởi vì anh ta đã nói trước với anh hay sao?”

“Cũng không phải.” Mối mong của Đồng Phương Tín nhếch lên, trong mắt hiện lên ánh sáng: “Giữa tôi và cậu ta luôn có một sự tin tưởng.”

Tin tưởng-----

Hai chữ này, đánh mạnh vào trong lòng Thích Nghi. Nếu quan hệ của bọn họ bền vững như vậy, như vậy ý định cố gắng hợp tác với Long Vu Hành coi như là chết từ trong trứng nước rồi. Cô tự giễu cười một tiếng, trong ánh mắt hiện lên sự khổ sở: “Cho nên, nếu anh thực sự đầu tư truyền thông Trung Thiên, mà tôi trở mặt với anh, mà Long Vu Hành lại ra sức muốn bảo vệ Thiên Nhiên, những chuyện này cũng không có mâu thuẫn với nhau, đúng không?”

Tối hôm qua, cô hỏi Long Vu Hành muốn làm cái gì thì anh ta chỉ cười nhạt, nói anh ta cũng không muốn làm gì, giả sử cô và Đồng Phương Tín xung đột với nhau, cũng không muốn liên lụy tới Thiên Nhiên. Nếu cô đồng ý giao Thiên Nhiên cho anh ta chăm sóc, anh ta liệu có thể không suy nghĩ mà trả lại Nhã Xá lại không. Cô thực sự không ngờ đối với Long Vu Hành Thiên Nhiên lại quan trọng như vậy, nói là sẽ suy nghĩ. Hôm nay mục đích cô tìm tới Đồng Phương Tín, chính là muốn biết rõ suy nghĩ của anh.

“Đương nhiên là không!” Đồng Phương Tín nghe vậy, vẻ mặt hơi trầm xuống, trầm trầm nói: “Vì sao cô lại phải trở mặt với tôi?”

“Anh muốn đầu tư truyền thông Trung Thiên, tôi lại muốn bảo vệ nó, chỉ mấy chuyện này thôi, chúng ta đã là quan hệ đối lập rồi.”

“Cô phải cố gắng bảo vệ truyền thông Trung Thiên sao?” Con ngươi của Đồng Phương Tín hơi nhúu lại, trong mắt tràn đầy ánh sáng nguy hiểm.

Tối hôm qua anh nói chuyện này với cô thì thấy vẻ mặt của cô cũng không thay đổi. Anh còn tưởng rằng, cô không hề để tâm chuyện này, làm sao mà mới qua một đêm, thái độ của cô lại thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy?

Thích Nghi gật đầu: “Ừ. Tôi muốn cố gắng bảo vệ truyền thông Trung Thiên.”

“Tạo sao?”

“Tôi là người nhà họ Trần, đương nhiên sẽ vì sự nghiệp của gia tộc mà liều mạng.”

“Cái rắm!” Hiếm khi nghe Đông Phương Tín nói thô tục: “Không phải cô vẫn luôn không muốn quay về nhà họ Trần hay sao?”

“Tôi không muốn trở về nhà họ Trần cũng không có nghĩa là tôi có thể nhìn nó sụp đổ mà không hề quan tâm!”

“Trần Thích Nghi!”

“Đông Phương Tín, anh có thể lựa chọn thu tóm truyền thông Trung Thiên, nhưng anh cũng không thể ngăn cản tôi cố gắng bảo vệ nó được.” Nghe tiếng quát lạnh lùng của anh, Thích Nghi ngước lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, không kiêu ngạo không tự ti nói: “Nhưng mà, tôi cũng không muốn Long Vũ Hành có lợi ích gì. Anh ta vẫn luôn nghĩ đến Thiên Nhiên, tôi sẽ không để cho anh ta như ý được. Tôi cũng không biết vì sao anh ta lại chú ý đến Thiên Nhiên, nhưng Thiên Nhiên là vô tội, không muốn cô ấy vì sự tranh đấu của chúng ta mà trở thành vật hy sinh. Mặc dù Long Vũ Hành là anh em tốt với anh, nếu tôi từ bỏ ý định hợp tác với anh ta, anh có thể giúp tôi bảo vệ Thiên Nhiên hay không?”

“Cô muốn tôi trở thành người bất nghĩa!” Đông Phương Tín hừ lạnh: “Trong lòng cô hiểu rõ ràng, tôi sẽ không vì phụ nữ mà đổi mặt với cậu ta, vì sao lại còn tới tìm tôi?”

“Cho dù kết quả như thế nào, tôi vẫn phải cố gắng thử một chút.”

Vì Thiên Nhiên, cô không thể không thử.

Sắc mặt Đông Phương Tín cực kỳ khó coi.

Thích Nghi hơi cắn môi dưới: “Tôi cũng không muốn cầu xin anh, nhưng chuyện này tôi nhất định phải nhờ anh. Đông Phương Tín, trong lòng tôi, so với cái gì đây nữa thì người nhà vẫn quan trọng hơn.”

“Vậy tại sao cô lại không cầu xin tôi từ bỏ việc thu mua truyền thông Trung Thiên để không ảnh hưởng đến người nhà họ Trần?”

“Anh chịu sao?”

Đông Phương Tín không nói, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Thích Nghi cười khỏ.

Quả nhiên, anh sẽ không!

Lại thấy anh đột nhiên đưa tay gỡ đầu cô một cái, lúc cô vẫn còn ôm đầu kêu đau thì nghe anh nói: “Ngu ngốc, so với nhà họ Trần, đối với cô Lam Thiên Nhiên thực sự quan trọng đến mức như vậy hay sao? Cô và cô ấy không hề có quan hệ máu mủ, cô đâu phải làm như vậy.”

“Nhưng tôi phải làm như vậy.”

Giọng nói của cô như tiếng chuông có lực, dường như thể hiện sự kiên định của cô.

Chân mày rậm của Đông Phương Tín nhíu chặt lại: “Cô cảm thấy cầu xin tôi hay đấu với tôi, cái nào tốt hơn?”

“Đấu với anh-----” Thích Nghi không hề suy nghĩ mà nói.

Trong mắt Đông Phương Tín hiện lên sự tức giận, đầu ngón tay của anh dùng sức nắm chặt lấy bả vai của cô, nghiêm giọng nói: “Trần Thích Nghi, ở trong lòng cô, tôi xấu xa như vậy hay sao?”

“Không phải-----”

“Nói láo! Cô thực sự chính là nghĩ như vậy!”

“Tôi chỉ nghĩ rằng cho dù anh có từ bỏ việc thu mua truyền thông Trung Thiên, Minh Thiếu Viễn cũng sẽ không dừng tay. Dù sao thì nếu phải đấu, tôi vẫn thích đấu với anh hơn.” Nhìn gương mặt tức giận của anh, Thích Nghi bất đắc dĩ nói: “Ít ra anh còn quang minh lỗi lạc đúng không?”

Lời nói của Thích Nghi làm đôi chân mày đang nhíu chặt của Đông Phương Tín giãn ra, trầm mặc không nói. Sau một lúc lâu mới cười khẽ một tiếng: “Thì ra là cô nghĩ như vậy.”

“Anh vui về cái gì?” Thích Nghi hoàn toàn không hiểu tại sao thái độ của anh lại thay đổi nhanh như vậy.

Đông Phương Tín không trả lời mà hỏi ngược lại: “Từ đâu mà cô có được tin tức Minh Thiếu Viễn muốn thu mua truyền thông Trung Thiên?”

“Trên thương trường anh ta nổi tiếng xảo quyệt như hồ ly, hiện tại là lúc truyền thông Trung Thiên yếu ớt nhất, chẳng lẽ anh ta sẽ bỏ qua cơ hội này sao?”

“Xem ra cô thông minh.”

“Quá khen!”

“Cô không sợ tôi với cô đấu thì ngao cò tranh nhau, Minh Thiếu Viễn sẽ nhảy vào làm ngư ông được lợi hay sao?”

“Nếu anh đã động thủ, liệu có thể tro mắt nhìn miếng thịt béo tới miệng lại bị người khác cướp đi được sao?”

Nghe Thích Nghi hình dung, sắc mặt Đông Phương Tín đen thui: “Nghe ý tứ của cô, hình như có vẻ là muốn lợi dụng tôi.”

“Vậy anh tự nguyện để tôi lợi dụng sao?”

“Nói nhảm!” Đông Phương Tín cười lạnh: “Cô thích bị người khác lợi dụng à?”

“Không thích.”

“Chẳng qua là tôi không quan tâm việc bị cô lợi dụng thôi.”

Anh bất thành lời nói một câu, làm Thích Nghi sùng sốt.

Đông Phương Tín nhặt nhẹo cười một tiếng, nói: “Thật ra thì chuyện này vẫn còn cách để khác giải quyết, không biết cô có nghĩ tới hay không?”

“Sao?” Thích Nghi nhìn anh, trong mắt đầy sự nghi ngờ.

“Lấy bất biến ứng vạn biến.”

Thấy mắt anh hiện lên ánh sáng thâm trầm, Thích Nghi nhướng chân mày, ngo ngác nhìn anh.

Đông Phương Tín thấy vậy, đưa tay gõ nhẹ trên đầu cô một cái, giọng nói mang theo sự hài lòng: “Trần Thích Nghi, cô có lúc rất thông minh, nhưng thỉnh thoảng đầu óc sao lại biến thành não heo như vậy!”

Nói tới đây, khoe miệng anh từ từ nhẹ nhàng cong lên.

Thích Nghi cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Cô nghĩ, đáng vẻ anh như vậy, chính là đang có suy nghĩ tính toán người khác!

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Tức Giận (2)

Cầm lấy tập tài liệu điều tra Lý Húc đưa, con mắt sắc bén của Minh Thiếu Viễn chớp động: “Xem ra thời cơ đã đến rồi.”

Lý Húc gật đầu: “Hiện tại công ty truyền thông Trung Thiên đã suy yếu.”

“Bên phía Đông Phương Châu có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời vẫn không thấy bên kia có ý định thu mua truyền thông Trung Thiên.”

“Không thể xem thường được.” Minh Thiếu Viễn nheo mắt, sâu xa nói: “Giám sát chặt chẽ cho tôi.”

“Dạ.”

Minh Thiếu Viễn ngược lên, Lý Húc nhìn gương mặt tuần tú cương nghị: “Lý Húc, cậu là trợ thủ đắc lực nhất của tôi, mà anh của cậu lại là thân tín bên cạnh Đông Phương Tín, đến lúc đó cả hai bên đánh nhau đến mức sống chết, tôi hi vọng anh biết phải làm như thế nào!”

Trong ánh mắt chăm chú của anh ta, Lý Húc gật đầu cung kính: “Ông chủ yên tâm, tôi biết phải làm sao mà.”

Môi mông của Minh Thiếu Viễn nhếch lên: “Good!”

“Vậy tôi ra ngoài làm việc trước.”

“Đi đi!”

Lý Húc đi ra ngoài.

Anh ta liếc nhìn điện thoại di động trên bàn, nghiêng người cầm lên, ánh mắt thâm trầm, bàn tay lướt nhanh trên màn hình, nhấn một chuỗi số.

Đối phương nhanh chóng nhấc máy.

Bàn tay cầm điện thoại của anh ta siết chặt, nói ra từng chữ: “Tôi lúc tiết lộ một chút tin tức ra rồi.”

Làng giải trí Ôn Thành.

Cầm đồ vật mà Lăng Tổ Dung đưa, Phong Chi Sơ không hiểu hỏi: “Tổng biên, đây là cái gì vậy?”

“Lập tức đưa đến xưởng in, làm cho người này trở thành nhân vật chính của tất cả các trang báo ngày mai.” Lăng Tổ Dung nhàn nhạt nói: “Đưa cùng một câu chuyện thôi, đừng để lộn xộn!”

“Ồ!” Phong Chi Sơ thấy vẻ mặt cô ta không tốt lắm, không dám hỏi nhiều nên lập tức trả lời một tiếng.

Lăng Tổ Dung xoay người trở về phòng làm việc.

Phong Chi Sơ tháo sợi dây cột túi hồ sơ, cầm đồ bên trong ra, lông mày hơi nhướng lên.

Làm việc ở đây, đúng là mỗi ngày đều có chuyện đặc sắc.

Thích Nghi đi vào Vạn Gia Đăng Hóa thì đụng phải một người. Cô chau mày, định tránh né người kia, nhưng không ngờ người nọ lại cứ nhìn cô chăm chăm rồi kêu một tiếng: “Này, cô đứng lại cho tôi!”

Người nọ thể hiện một gương mặt vênh váo kiêu ngạo.

Thích Nghi dừng lại, nhàn nhạt nhìn cô ta: “Minh Thiếu Viễn, có chuyện gì không?”

“Cô tới đây làm gì?” Minh Hy Nhi bĩu môi: “Chẳng lẽ cô lại tới tìm Long đại ca của tôi hay sao?”

“Đúng vậy.”

“Rốt cuộc cô với Long đại ca của tôi có quan hệ gì?”

“Bạn bè.”

“Cô đừng gạt tôi.” Minh Hy Nhi nhăn mặt, ánh mắt luống cuống: “Có phải cô là niềm vui mới của Long đại ca hay không?”

Chẳng trách cô ta khó chịu như vậy, vừa nghĩ chắc là vừa mới bị Long Vu Hành từ chối.

Thích Nghi hiểu được tâm trạng thích một người mà người đó lại không thích mình, nhún nhún vai nói: “Nếu anh ta đã không thích, cô cũng nên cho qua đi. Nếu cô sống tốt hơn anh ta, thì mới có ý nghĩa!”

“Tôi không cần.” Minh Hy Nhi cắn chặt hàm răng: “Ta không thích ai ngoại trừ Long đại ca.”

“Nếu cô muốn đi vào ngõ cụt, tôi cũng không có ý kiến gì.” Thích Nghi không muốn ở đây nói chuyện tình yêu này nọ với cô ta, chỉ lãng phí thời gian của cô: “Nhưng nói cho cô biết, tôi chẳng phải là niềm vui mới hay gì của Long Vu Hành cả. Tôi với anh ta chỉ là bạn bè bình thường thôi, còn nữa, sớm bỏ cuộc đi, anh ta không thích hợp với cô.”

Cô chỉ nói đến đó, nhắc chân chuẩn bị bước lên lầu.

Minh Hy Nhi rất nhanh lại nói với theo: “Cô thật sự không hề thích Long đại ca sao?”

“Không có.”

“Tôi không tin.” Minh Hy Nhi hừ nhẹ một tiếng: “Tôi thấy quan hệ của cô với Long đại ca cũng giống như Lâm Chiêu với anh của tôi vậy, nói là không thích, trên thực tế lại cứ dằng dặc không rõ ràng. Mấy người cũng dối trá quá rồi, tôi ghét tất cả các người! Tôi bảo đảm, mấy người sẽ không có kết quả

tốt đẹp.”

Cô ta nói xong, đẩy Thích Nghi một cái rồi chạy nhanh ra ngoài.

Người nói vô ý, mà Thích Nghi lại là người nghe co lòng.

Không phải Lâm Chiêu đang yêu Đông Phương Tín hay sao? Tại sao bây giờ lại dây dưa không rõ với Minh Thiếu Viễn rồi?

Chuyện này Đông Phương Tín có biết hay không?

“Ngồi!” Thấy Thích Nghi bước vào phòng, Long Vu Hành hất hất cằm, ý nói cô ngồi xuống phía đối diện.

Thích Nghi cũng không khách sáo, ngồi xuống: “Long tiên sinh, hôm nay tôi tới là muốn nói với anh một chuyện, Thiên Nhiên không phải là quà tặng, cô ấy giống như là người nhà của tôi vậy, nên tôi sẽ tự chăm sóc cô ấy, sẽ không giao cô ấy cho anh.”

“Không cần nói khó nghe như vậy.” Mặt Long Vu Hành không hề thay đổi: “Tôi chỉ nói muốn chăm sóc cô ấy, chứ chưa có nói là muốn làm gì với cô ấy cả.”

“Anh dám nói anh đối với Thiên Nhiên không hề có tâm tư gì hay sao?”

Long Vu Hành trầm mặc.

Thích Nghi biết mình nói trúng suy nghĩ nào đó của anh ta, nói: “Long tiên sinh, cho dù mới đầu anh chú ý Thiên Nhiên là vì điều gì, tôi khuyên anh là nê từ bỏ ý định này thôi. Tôi tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai gây tổn thương tới cô ấy, nếu không tôi sẽ liều mạng với người đó.”

Lời nói của cô, giọng nói thong thả, lại mang theo khí thế, cho dù Long Vu Hành là người đã quen với sóng gió, trong mắt cũng hiện lên sự tán thưởng.

Thích Nghi đứng lên: “Không có chuyện gì thì tôi xin phép trước.”

“Cô tới đây chỉ là để nói với tôi mấy lời này thôi sao?” Thân hình cao lớn của Long Vu Hành đột ngột đứng lên, chặn Thích Nghi lại.

“Tôi tới là để thể hiện quyết tâm của mình.”

“Phương pháp thể hiện của cô rất thành công.” Long Vu Hành vỗ tay nhẹ nhẹ: “Tôi không có biện pháp đối phó với đáng vẻ tự tin của cô, liệu có thể cho tôi biết nguyên nhân hay không?”

“Chuyện của công ty truyền thông Trung Thiên, tôi với Đông Phương Tín đã nhất trí một hiệp nghị rồi.” Thích Nghi ngược lên, đôi mắt sáng nhàn nhạt nhìn chằm chằm Long Vu Hành: “Anh và anh ta đều là người trọng tình nghĩa, hiệp nghị của tôi với anh ta, sẽ không để cho hai người phải trở mặt.”

“Vậy à?”

“Anh thích thì cứ tự mình tới chỗ Đông Phương Tín mà tìm hiểu, không thì cứ ở đó chờ đợi mồi mòn đi!” Thích Nghi không muốn nói nhiều về chuyện của cô và Đông Phương Tín, liền gật đầu với anh ta một cái, bước ra khỏi phòng.

Sau khi ra khỏi Vạn Gia Đăng Hòa, nhìn xe cộ tấp nập trên đường, cô cảm thấy hơi rối loạn. Thần thờ nhìn cảnh tượng trước mặt một lát, cuối cùng cô vẫn móc di động ra, tìm một số điện thoại.

“Trần tiểu thư, tổng giám đốc mời cô vào.”

Nghe được giọng nói của Lạc Ưu, Thích Nghi mỉm cười với cô ấy một cái, đứng dậy đi vào phòng làm việc của Đông Phương Tín.

Anh đang nói chuyện điện thoại, thấy cô, bảo cô ngồi xuống trước đi.

Thích Nghi tìm chỗ ngồi xuống, anh liền nhanh chóng cúp điện thoại rồi đi tới: “Vội vàng tìm tôi như vậy, có chuyện gì à?”

“Tôi cũng biết rõ anh rất bận rộn.” Thích Nghi nhìn về hướng chiếc điện thoại, nhún nhún vai nói: “Chỉ là chuyện này tôi muốn gặp mặt nói với anh.”

“Nghiêm trọng lắm sao?”

“Đối với anh mà nói có lẽ đúng là vậy.”

“Vậy sao?”

“Tôi chỉ là tình cờ biết chuyện này thôi, nếu như anh nghe mà cảm thấy không vui, thì cứ coi như tôi chưa nói. Nếu anh cảm thấy đúng là vấn đề, thì đi

giải quyết sớm đi!” Thích Nghi ngồi thẳng tắp, ánh mắt nhìn chằm chằm anh: “Tôi nghe nói Lâm Chiêu và Minh Thiếu Viễn đây đưa không rõ ràng.”

Đồng Phương Tín nghe vậy, ánh mắt tụ lại: “Cô nghe được từ đâu?”

“Tình cờ nghe em gái của Minh Thiếu Viễn, Minh Hy Nhi nói.”

“Cho nên mới vội vã tới tìm tôi nói chuyện này?”

“Chuyện này rất quan trọng mà?” Ít nhất, Thích Nghi cho là như vậy.

Không ngờ Đồng Phương Tín cũng chỉ cười nhạt, khoát tay một cái nói: “Không sao cả!”

“Không sao?” Thích Nghi cau mày, nhìn trong ánh mắt anh như có ngọn lửa xuất hiện: “Tại sao anh lại thờ ơ với chuyện này như vậy? Chẳng lẽ, tình cảm của anh với Lâm Chiêu cũng là giả?”

“Tại sao cô lại hỏi chuyện này?” Sắc mặt Đồng Phương Tín trầm xuống, giọng nói nhất thời lạnh hơn mấy phần.

“Tại sao anh lại không trả lời tôi?” Nghe anh ta hỏi vậy, Thích Nghi cảm thấy tim mình hơi run sợ.

Lúc mới biết Đồng Phương Tín, cô cho rằng anh là một tên đàn ông phong lưu hư hỏng. Sau đó anh vì Lâm Chiêu mà uy hiếp cô, rồi lúc ở chung dưới đáy vực lúc trước, cô lại cảm thấy anh là một người có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng mà hôm nay, thái độ của anh đối với chuyện Lâm Chiêu và Minh Thiếu Viễn đây đưa không rõ ràng hững như vậy, cô lại cảm thấy anh không đáng tin cho lắm. Anh cứ thay đổi liên tục như vậy, làm cô không hiểu rõ đâu mới thực sự là anh.

Đồng Phương Tín nhếch môi cười: “Làm gì mà cô quan tâm đến vấn đề tình cảm của tôi như vậy? Chẳng lẽ cô cũng định tham gia vào thế giới tình cảm của tôi sao?”

“Tôi không có.” Thích Nghi không chút suy nghĩ đã trả lời: “Tôi tuyệt đối sẽ không làm người thứ ba.”

“Không phải tiểu tam như cô nếu gặp tình yêu sẽ dừng cảm tiến tới hay sao?”

Thích Nghi bị Đồng Phương Tín hỏi một câu như vậy, ngay lập tức hóa đá.

Cái vấn đề này, tôi tận bây giờ cô chưa từng nghĩ tới, cho nên, cô không có câu trả lời.

“Cô ngây ngốc cái gì?” Nhìn dáng vẻ mờ mịt của Thích Nghi, Đồng Phương Tín giơ tay bóp má cô một cái: “Thật ra thì tôi và cô cũng không thực sự hòa hợp mấy nhỉ?”

“Anh tưởng tượng quá rồi đó.” Gương mặt bị đau, Thích Nghi dùng tay đẩy Đồng Phương Tín ra, liếc anh một cái: “Chúng ta làm sao có thể chứ?”

“Tại sao không thể?”

“Đồng Phương Tín, anh đừng có nói linh tinh, nếu như vậy thì anh thực sự có lỗi với Lâm Chiêu đấy.” Sắc mặt Thích Nghi trầm xuống, nhanh chóng đứng lên: “Vấn đề bây giờ là có thể Lâm Chiêu thực sự có lui tới với Minh Thiếu Viễn, anh tự đi mà hỏi cô ấy cho rõ ràng. Lời cũng đã nói rồi, tôi đi trước đây.”

Cô nói xong, không chờ Đồng Phương Tín trả lời, liền nhanh chóng chạy tới cửa phòng.

Nhìn dáng vẻ chạy trốn chết của cô, khóe miệng Đồng Phương Tín hơi cong lên.

Rốt cuộc, anh cũng hòa được một trận.

Chạy nhanh như vậy, không lẽ là chột dạ?

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Tức Giận (3)

Làng giải trí của Ôn Thành lại vừa có một xi căng đàn động trời.

Hai hôm nay, toàn bộ trang đầu các báo giải trí đồng loạt đưa tin tức về Minh Thiếu Viễn. Thứ nhất, anh ta cùng với ngôi sao nổi tiếng trong công ty của anh ta là Lâm Chiêu lên lút yêu đương, bị người ta chụp được cảnh tình tứ. Thứ hai, anh ta và thiên kim đại tiểu thư nhà họ Trần – Trần Bích Nhã, cùng

vào khách sạn qua đêm. Thứ ba, hôn thê của anh ta Sài Vi Vi một mình đến quán bar, dường như tình cảm của họ tan vỡ.

Từ trước tới nay trong giới giải trí, ông chủ tập đoàn Ngôi Sao Ngày Mai chưa từng có xì căng đan đột nhiên lại liên tiếp dính phải tin đồn, trở thành đối tượng được người ta đem ra thảo luận nhiều nhất trong giới giải trí ở Ôn Thành.

Thích Nghi không cần biết chuyện này đối với người khác có phải là chuyện tốt hay không, nhưng chuyện này vừa xảy ra, cô đã vô cùng vui vẻ.

Làng giải trí chính là một nơi kỳ lạ như vậy, chỉ cần xuất hiện một chuyện chấn động, thì người bị xì căng đan trước đó sẽ không bị người khác chú ý nữa.

Ví dụ như xì căng đan của Thiên Nhiên và Trình Kiều.

Thứ nhất, ký giả không thể tìm được bất cứ chứng cứ nào chứng minh hai người họ từng yêu nhau. Thứ hai, Thiên Nhiên cực kì ít đi ra ngoài, không lộ mặt, đương nhiên là không có gì hay để viết. Thứ ba là thời kì mới mẻ của xì căng đan đã qua.

Nói tóm lại, Thiên Nhiên đã có thể khôi phục lại cuộc sống và công việc như bình thường.

Dĩ nhiên, có người vui, cũng sẽ có người buồn.

Nhìn báo cáo giải trí, báo chí, tin tức, internet, blogging toàn bộ đều nhiệt tình bàn luận về chuyện của mình với Minh Thiếu Viễn, Lâm Chiêu đứng ngồi không yên.

Mới đầu, cô còn tự nhủ lòng phải bình tĩnh, mấy chuyện này chỉ là xì căng đan bình thường, sẽ nhanh chóng qua đi thôi. Nhưng cô gọi điện thoại cho Đông Phương Tín nhiều lần cũng không có ai nghe máy, anh không trả lời điện thoại, làm cô vô cùng nóng nảy. Cô bất chấp mọi chuyện, vội vàng đi đến Đông Phương Châu tìm anh.

Lạc Ưu nói Đông Phương Tín với Lý Túc đã đi nước ngoài công tác rồi.

Lâm Chiêu đã lờ mờ, vốn định hỏi Lạc Ưu xem Đông Phương Tín đi đâu, rồi tự mình bay qua đó giải thích với anh, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Đông Phương Tín.

Anh chỉ nói một câu duy nhất “Có chuyện gì để về rồi hãy nói, hiện tại anh bận tới mức không thở nổi” rồi cúp máy, không hề cho cô cơ hội giải thích cái gì.

Mặt Lâm Chiêu như đưa đám, cô quyết định đi tìm Minh Thiếu Viễn, để anh giải quyết chuyện này. Cô biết anh có khả năng đó, chỉ cần anh ra tay, chuyện nhất định sẽ được chìm xuống.

Vậy mà Minh Thiếu Viễn không hề để chuyện này trong lòng, vỗ vỗ vai cô nói: “Cây ngay không sợ chết đứng, chuyện này hai ngày nữa sẽ tự động qua thời.”

“Không được.” Lâm Chiêu cau mày: “A Tín biết chuyện này đã không vui rồi, em mới làm hòa với anh ấy, không muốn sinh ra khoảng cách với anh ấy nữa.”

“Tiểu Chiêu, em cũng hiểu rõ, chuyện như vậy truyền ra, nhất định là truyền thông sẽ đưa tin một cách trắng trợn. Phương pháp đối phó tốt nhất là chúng ta nên giữ im lặng, để cho chuyện từ từ đi vào lãng quên.” Minh Thiếu Viễn sâu xa nói: “Huống chi, nếu Đông Phương Tín cho rằng công việc của anh ta còn quan trọng hơn chuyện này, thì chứng minh anh ta cũng chẳng để ý đến chuyện này trong lòng, mắc mớ gì em phải suy nghĩ nhiều như vậy?”

Câu nói “Anh ta không để ý đến chuyện này” hoàn toàn làm cho Lâm Chiêu bị kích thích, trong lòng cô trở nên trống rỗng, tự nhiên lại sinh ra cảm xúc lo âu.

“Choang-----”

Tiếng ly trà bị ném xuống đất vỡ nát gây ra tiếng động rất lớn, chân mày của Sài Vi Vi hơi nhíu lại.

Sắc mặt Sài Hồng âm trầm, lạnh lùng nhìn cô: “Minh Thiếu Viễn làm mưa làm gió cái gì tôi mặc kệ, nhưng cô thì sao? Tại sao lại không có tiền đồ như vậy, chỉ vì nhìn thấy mấy chuyện thân mật của cậu ta với Lâm Chiêu, thì lập tức chạy tới quán bar giải sầu. Cô có biết là tôi đang dự tính mọi chuyện hay không, nếu vì cô mà bị trì hoãn, tổn thất của tôi nghiêm trọng lắm biết không?”

“Mẹ, con xin lỗi.” Sài Vi Vi cắn môi dưới, đầu cúi thấp tới mức cảm sắp đụng tới ngực rồi.

“Đang lẽ ra ba chữ Thật xin lỗi này phải do Minh Thiếu Viễn nói với tôi và cô, chứ không phải là do cô nói.” Bàn tay Sài Hồng đập lên bàn một cái “Người nhà họ Minh thật quá đáng lắm rồi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Sài Vi Vi biết trước tới nay mẹ mình vẫn luôn bình tĩnh, lần này tức giận thật rồi. Cô còn định khuyên vài câu, nhưng thấy ánh mắt đầy lo lắng của Sài Hồng, cuối cùng lại không nói.

Cũng tốt, để Minh Thiếu Viễn bị người lớn trong nhà họ Minh trách mắng một chút, đối với cô cũng là chuyện tốt.

Thiên Nhiên tiếp tục công việc, Thích Nghi cũng quay lại với công việc của mình. Cô và Thiên Nhiên ngày ngày đi sớm về trễ bán mạng cho công việc, những chuyện còn lại cũng ít để ý. Tạm thời, cuộc sống cũng là sóng yên biển lặng.

Đáng tiếc, những ngày chỉ cần chuyên tâm với công việc không phải nghĩ tới chuyện khác cũng không kéo dài được lâu.

Hôm đó cô nhận được điện thoại của Trần Bích Nhã, cô ta hẹn gặp cô.

Thích Nghi biết cô ta tìm mình chắc chắn là vì chuyện của truyền thông Trung Thiên, vì vậy mới gấp gấp hẹn thời gian để gặp mặt.

Vẫn hẹn ở quán cà phê như trước, Trần Bích Nhã tới trước. Thấy Thích Nghi xuất hiện, đôi chân mày hơi nhíu của cô ta lại càng nhíu chặt hơn.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Thích Nghi ngồi xuống đối diện, hỏi thẳng.

“Chuyện của Nhã Xá, thật sự là do cô giúp?” Trần Bích Nhã bùng ly cà phê lên hóp một hóp, sâu kín nhìn cô: “Vì vậy hiện tại chúng tôi không cần dọn ra?”

“Nếu Long Vu Hành không nói gì, thì các cô vẫn có thể tiếp tục ở đó.”

Trần Bích Nhã nheo mắt lại: “Cô thật tự tin.”

“Như nhau thôi.”

“Thích Nghi, mặc dù từ nhỏ chúng ta không có tình cảm gì, nhưng dù sao đi nữa thì vẫn là chị em ruột thịt.” Trần Bích Nhã ngừng lại một chút, âm thanh trầm thấp: “Đã lâu cô không về Nhã Xá rồi.”

Thích Nghi hiểu Trần Bích Nhã rất rõ, hẹn gặp cô, cũng không phải chỉ vì chuyện cũ. Cô hơi ngẩng đầu lên, mắt nhìn cô ta: “Có gì cô cứ nói đi đừng ngại.”

“Hiện tại xi căng đan của tôi với Minh Thiếu Viễn rất ồn ào xôn xao, tôi gần như trở thành người thứ ba.” Trần Bích Nhã bùng ly cà phê lên lắc lắc mấy cái: “Thật ra tận trong lòng tôi vô cùng ghét cái danh xưng người thứ ba này.Sau lưng mẹ tôi đã bị người ta đồn đại là người thứ ba, tôi không muốn đi vào vết xe đổ của bà.”

Nhìn thấy trong mắt Trần Bích Nhã trở nên mơ hồ, trong lòng Thích Nghi nói một cái. Nhưng cô vẫn tỉnh táo nói: “Nói vào điểm chính đi.”

“Nếu như chuyện của tôi với Minh Thiếu Viễn có thể thành thật, thì công ty truyền thông Trung Thiên coi như được cứu rồi.”

Thì ra cô ta có ý định phù chánh!

Thích Nghi hít mắt lại: “Cô nói chuyện này với tôi làm gì?”

“Cô có thể giúp tôi.”

“Mắc cười.” Thích Nghi cười lạnh: “Chuyện tình cảm, làm sao người thứ ba có thể nhúng tay vào được?”

“Cô phải nhớ câu Ngao sò đánh nhau ngư ông được lợi.”

Lúc nói câu này trong mắt Trần Bích Nhã lóe ra ánh sáng, trong lòng Thích Nghi chấn động.

Khóe miệng Trần Bích Nhã từ từ cong lên: “Tôi không nói tới chuyện Lâm Chiêu và Minh Thiếu Viễn có thật hay không, chỉ cần giữa Minh Thiếu Viễn với Sài Vi Vi có khe hở, tôi không lo không có cơ hội.”

Cô ta là muốn cô giúp đỡ phá hoại chuyện tình cảm của người khác hay sao!

Gương mặt Thích Nghi lạnh lùng: “Cô muốn tôi giúp cô làm gì?”

“Rất đơn giản.” Trần Bích Nhã cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Cô chỉ cần trở về nhà họ Trần là được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tức Giận (4)

Sau khi Trần Bích Nhã đi vào Nhã Xá, thì chạy thẳng tới vườn cúc.

Đây là chỗ ở của Tần Văn.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Văn đang ngồi đọc sách dưới ánh đèn, thấy cô ta xuất hiện, chỉ nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt lại tiếp tục chăm chú nhìn vào quyển sách trên tay.

“Mẹ cả, cô ấy đồng ý sẽ xem xét.” Trần Bích Nhã ngồi xuống phía đối diện bà: “Con không hiểu, tại sao lại phải làm chuyện này.”

“Không liên quan đến con.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tần Văn thể hiện sự chán ghét: “Chỉ cần có lợi cho con là được rồi.”

Trần Bích Nhã cau mày.

Giọng nói lạnh lẽo của Tần Văn sâu kín vang lên: “Đi ra ngoài đi!”

Biết rõ từ trước tới nay Tần Văn vẫn luôn đối xử lạnh nhạt với mọi người như vậy, nhưng bị bà xua đuổi như thế, Trần Bích Nhã vẫn cảm thấy không vui. Chỉ là, hiện tại ông nội với ba đều không có ở đây, tuy nói rằng nhà họ Trần là do mẹ của cô quản lý, nhưng mà rất nhiều người ở Nhã Xá, vẫn luôn xem vị đại phu nhân này là chủ. Vì vậy, hiện tại cô ta không nên đắc tội với bà, liền theo ý bà đi ra ngoài.

Lúc nghe tiếng bước chân cô ta đi xa rồi, Tần Văn từ từ để quyển sách trên tay xuống, đôi mắt u ám, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa.

Trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh.

Bà muốn tất cả bọn họ, đều phải trả giá thật lớn!

“Thiên Nhiên.”

“Há?” Nghe Thích Nghi kêu, Thiên Nhiên đi tới sofa bên cạnh ngồi xuống: “Sao vậy?”

“Bữa nay Lạc Ưu nói biệt thự bên Phụng Hoàng Sơn Trang đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, lúc nào chúng ta cũng có thể dọn vào ở.” Cùi chỏ của Thích Nghi chống lên tay vịn ghế sa lon, nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Nhiên: “Lúc nào chúng ta cũng có thể dọn qua.”

“Đây là chuyện tốt mà, nhưng mà sao mặt cậu lại ủ dột như vậy?” Thiên Nhiên thận trọng hỏi, từ sau buổi chiều Thích Nghi đi gặp mặt Trần Bích Nhã về cảm thấy trong lòng cô ấy không yên, bây giờ đang nói chuyện vui, mà cô ấy lại tỏ thái độ chán nản như thế, mới hỏi: “Cậu không định dọn qua hay sao?”

“Tớ rất muốn có một ngôi nhà của chính mình ở Ôn Thành này.” Lòng bàn tay gỗ nhẹ lên trán: “Mà bây giờ lại có vài việc làm tớ đau đầu.”

“Nói tớ nghe thử xem.”

“Cậu cũng biết lần này tớ về là do nghe tin tức không tốt về nhà họ Trần, trở về đã lâu, ngoại trừ chuyện Nhã Xá gần xếp xong xuôi với Long Vu Hành ra, chuyện của truyền thông Trung Thiên tớ đều chưa nhúng tay vào.” Hai chân của Thích Nghi khép lại: “Hôm nay Trần Bích Nhã tìm tớ chính là nói về chuyện này.”

Nghe được lời của Thích Nghi, lông mày Thiên Nhiên hơi nhíu một cái, khóe miệng cong lên cười nhẹ, nghiêng người tớ cầm lấy tay của Thích Nghi: “Để tớ nói, Thích Nghi, cho dù quyết định của cậu là gì, tớ sẽ vẫn luôn ủng hộ cậu.”

“Cậu có thể một mình qua đó ở trước được không?” Thích Nghi hỏi ngắn gọn.

“Dĩ nhiên.” Để Thích Nghi không phải lo lắng cho mình, lúc nói chuyện, Thiên Nhiên không quên cười nhẹ nhàng với cô: “Yên tâm đi, tớ biết lo cho bản thân mà.”

“Để tớ tìm cho cậu một trợ lý-----“

“Thôi không cần đâu.....”

“Tớ không yên tâm!”

Biết cô lo lắng cho mình, Thiên Nhiên chỉ có thể chấp nhận: “Được rồi.”

Thích Nghi cười cười: “Tin tưởng tớ, tớ sẽ nhanh chóng sang ở chung với cậu.”

“Không sao, tớ hiểu mà, chuyện của nhà họ Trần quan trọng hơn.”

Thấy bóng dáng cao lớn xuất hiện trước mắt, Lạc Ưu hồi hả tiếp đón. Cô ấy đang định nói chuyện, lại nghe được giọng nói lạnh lùng như sương của anh vang lên: “Tôi D&N.”

Lạc Ưu sững sờ, mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng không dám làm trái lệnh anh. Cô ấy len lén liếc nhìn Lý Túc đang đi bên cạnh anh một cái, người đằng sau lắc đầu, ý nói cô ấy đừng nhiều chuyện.

Giọng nói lạnh lùng của Đông Phương Tín vang lên lần nữa: “Hai người còn ngần ra đó làm gì, còn không đi nhanh lên?”

“Dạ!” Lạc Ưu vội vàng đuổi theo anh.

Lý Túc bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Tâm tình của tổng giám đốc không tốt như vậy, chắc là có chuyện gì rồi đây.

Vừa đến sân bay ở Paris thì anh nhận được thông báo của Lạc Ưu, nói tạm thời Trần Thích Nghi sẽ không đến căn biệt thự anh mua ở.

Đồ đạc của Thích Nghi cũng không nhiều, thu dọn qua loa một chút là xong, chỉ cần một cái vali du lịch nhỏ là đủ.

George định đi cùng với cô tới làm khách ở Nhã Xá, nhưng bị cô từ chối. Cô muốn cậu ta ở lại bên cạnh chăm sóc Thiên Nhiên, đồng thời để ý xem Ân Lộ có tiếp tục tới làm phiền Thiên Nhiên hay không. Còn một điều quan trọng nhất là, nếu Thiên Nhiên đã dọn đến Phụng Hoàng Sơn Trang trở thành hàng xóm của Trình Kiều, chạm mặt nhau là không thể tránh, cô hy vọng cậu ta chịu trách nhiệm làm vệ sĩ bên cạnh Thiên Nhiên.

“Được rồi, tôi đã kêu phục vụ giúp một tay, tự tôi xuống xe được rồi.” Ra khỏi khách sạn, Thích Nghi phát tay với Thiên Nhiên và George: “Hai người về đi, tránh để những người hâm mộ chụp hình chúng ta, lại nói chúng ta mỗi người một ngã rồi.”

Thiên Nhiên “Xì” cười một tiếng, giờ phút chia ly tâm trạng như vậy mà Thích Nghi còn nói giòn được.

Trên mặt George thể hiện sự oán hận, bước lên kéo nhẹ Thiên Nhiên: “Chị, chị phải tự chăm sóc bản thân cho tốt đó.”

“Chúng ta đâu phải sinh ly tử biệt chứ, lúc làm việc còn gặp mặt nhiều. Cậu ở đây buồn làm cái gì?” Thích Nghi tròn mắt.

“Chị đúng là lạnh lùng vô tình.” George hừ nhẹ một tiếng, kéo bả vai của cô, cúi đầu hôn trên trán cô một cái.

Cảnh tượng này, lọt vào mắt người vừa bước chân ra khỏi thang máy, làm cho trong mắt ánh hiện lên bão táp.

Thiên Nhiên nhìn thấy Đông Phương Tín trước, hơi giật mình: “Đông Phương tiên sinh?”

Đông Phương Tín quay mặt nhìn cô ấy một cái, nhẹ gật đầu một cái, sau đó ánh mắt anh nhanh chóng nhìn Thích Nghi chăm chăm, bày ra một bộ mặt đưa đám: “Trần Thích Nghi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Thật đúng lúc, vậy anh đưa tôi tới Nhã Xá đi!” Thích Nghi gật đầu, quay về phía Thiên Nhiên và George vẫy tay: “Tớ đi trước.”

“Ừ.” Thiên Nhiên trả lời.

Ánh mắt của George lại nhìn Đông Phương Tín, mặt không chút thay đổi.

Đông Phương Tín không hề quan tâm tới ánh mắt thù địch của cậu ta, tự mình tới xách hành lý của Thích Nghi, sau đó đi vào thang máy.

Trong thang máy, Lạc Ưu và Lý Túc tự giác lui vào sát trong góc, không dám thở mạnh.

Trên gương mặt toát ra sự nghiêm nghị mãnh liệt, trong một không gian nhỏ hẹp như vậy, giống như có thể chèn ép bọn họ. Bọn họ sợ.

Thích Nghi lại không hề sợ, sau khi bước vào thang máy, đưa tay vỗ nhẹ vào bả vai của Đông Phương Tín: “Đông Phương Tín, không phải là anh nói phải đi công tác hơn một tuần hay sao? Sao mà bây giờ đã về rồi?”

“Cô còn hỏi tôi?” Đông Phương Tín cười lạnh, trong mắt hiện lên sự lo lắng: “Tôi định cho cô vui mừng bất ngờ, ai ngờ cô lại làm cho tôi một vỏ như thế này.”

Thích Nghi nhú mày, không hiểu nhìn anh: “Cái gì mới được?”

Đông Phương Tín không trả lời, khóe miệng nhếch lên.

Thích Nghi mờ mịt không hiểu, tầm mắt vì thế hướng về phía Lý Túc cùng Lạc Ưu, hai người kia lại không nghĩa khí chút nào, một nhìn trời một nhìn đất,

chẳng ai thèm nhìn cô. Cô hơi tức giận, dứt khoát quay mặt đi, không thèm nói chuyện với Đông Phương Tín nữa.

Đông Phương Tín không muốn phá vỡ sự im lặng này, thang máy chạy thẳng xuống nhà để xe của khách sạn, sau khi cửa thang máy mở ra, anh quay mặt lại nhìn Lý Tộc cùng Lạc Ưu: “Hai người tự đón xe về đi.”

Sau đó cầm tay Thích Nghi kéo cô lên xe.

Trên đường xe chạy hết tốc lực, mà trong xe hai người đều im lặng.

Thích Nghi nhú mày, định nói gì đó, cuối cùng không mở miệng.

Cô thấy tâm trạng Đông Phương Tín không được tốt, trên người đầy vẻ âm trầm, làm cho cô rất không tự nhiên. Không biết anh đang tức giận chuyện gì, cô cũng không muốn động đến anh. Ai ngờ Đông Phương Tín vẫn cứ im lặng lái xe, cũng giống như cô không muốn phá vỡ sự yên tĩnh này.

Cho đến khi chiếc xe chạy về hướng ngược lại với Nhã Xá, sống lưng Thích Nghi thẳng tắp, quay sang trừng mắt nhìn Đông Phương Tín: “Đông Phương Tín, anh đi nhầm đường rồi.”

“Không sai.” Mắt Đông Phương Tín vẫn nhìn thẳng, chăm chú lái xe.

“Nhã Xá không phải đi đường này.”

“Ai nói chúng ta sẽ đi Nhã Xá?”

Thích Nghi nghe vậy liền cau mày, trở về Nhã Xá là quyết định của cô, hiện tại Đông Phương Tín là đang không tôn trọng cô, làm cô thấy tức giận: “Đông Phương Tín, tôi muốn trở về Nhã Xá.”

“Trở về làm gì?”

“Nhã Xá là nhà của tôi, trở về còn phải cần lý do hay sao?”

“Két-----“

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, Đông Phương Tín đã dùng lực đạp thắng xe. Anh bỗng dừng tháo dây an toàn, mở cửa bước xuống khỏi xe.

Lúc đó, bọn họ vẫn ở trên đường lớn. Xung quanh xe chạy qua lại không dứt, vô cùng ồn ào. Mà nhìn từ cửa kính nhìn ra ngoài, là một phong cảnh cây cối rất đẹp. Buổi sáng mặt trời chiếu xuống mặt nước, sóng lăn tăn, rất đẹp.

Anh đứng trước lan can, bàn tay vỗ lên thành cầu, đáng vẻ dường như vô cùng tức giận.

Thích Nghi giật mình, thấy anh lại giơ chân đá một cái ngay giữa cây cột, không khỏi nghi ngờ mà nhú mày. Cô thấy hình như anh cũng chưa định quay vào xe, hơi do dự một lát, cuối cùng đẩy cửa bước xuống. Cô đi tới, đứng phía sau Đông Phương Tín, nhẹ giọng nói: “Đông Phương Tín, lúc anh đi công tác gặp chuyện gì không thuận lợi hay sao? Tại sao mới về lại tức giận với tôi? Tôi cũng đâu có làm gì đắc tội với anh-----“

“Trần Thích Nghi, mọi chuyện đã được quyết định tốt đẹp hết rồi, sao tự dưng cô lại đổi ý?” Đột nhiên Đông Phương Tín ngắt lời cô, đôi mắt sáng nguy hiểm hung hăng trừng mắt nhìn về phía cô: “Cô có biết rằng, chuyện đã hứa với người khác, cho dù như thế nào thì cũng phải nghĩ cách làm cho được. Nếu làm không được, thì cũng đừng tùy tiện hứa với người khác.”

“Anh còn ở đây nhại lại giọng điệu đó hả?” Thích Nghi bật cười.

“Tôi không có nói giỡn với cô!” Vẻ mặt Đông Phương Tín lãnh khốc, đôi mắt sâu thẳm như xoáy nước, ánh sáng trong mắt lóe lên, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Thích Nghi thấy hết hồn.

Đáng vẻ của anh vô cùng nghiêm túc.

Từ lâu hai người họ không có hành xử như vậy.

“Sao không nói gì?” Đông Phương Tín tức giận gầm lên một tiếng: “Nói đi chứ!”

“Nói cái rắm!” Thích Nghi bị anh quát như vậy, cũng không nhịn được mà tức giận. Bàn tay đẩy lồng ngực anh một cái, thấy anh lùi lại nửa bước, cả thân hình nhỏ nhắn của cô cũng nghiêng về phía trước, khí thế hùng hục nói: “Tôi với anh không có gì để nói, gặp lại sau!”

Nói xong, xoay người định đi.

Lông mày Đông Phương Tín nhíu chặt lại, đưa tay tóm lấy tay cô.

Thích Nghi giãy giụa, không để động đậy. Cô ngẩn đầu, đang muốn mắng anh, ai ngờ anh cũng trùng hợp cúi đầu xuống, chóp mũi hai người liền đập vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: 80. Đã Xảy Ra Chuyện (1)

Giữa bọn họ không phải là chưa từng có tiếp xúc thân mật hơn so với cái này, nhưng lại chưa từng thử qua giờ phút này như vậy, hai bên đều đã dờ dẫm không có cách nào phản ứng.

“Bíp. . . .”

Rốt cuộc, lúc tiếng còi ô tô chói tai vang lên chấn động đến màng nhĩ thì Thích Nghi cả kinh phản ứng lại. Cô nhanh chóng lui về phía sau, cổ găng kéo ra khoảng cách với người đàn ông.

Đông Phương Tín lại đứng lúc chụp được cái eo nhỏ của Thích Nghi, để cho cô ngã vào lồng ngực anh một lần nữa. Bàn tay của anh thì đè cái ót của cô lại, cúi đầu muốn hôn lên cái miệng nhỏ của cô. ~TìnhTìnhle'q.uy=don~

“Đông Phương Tín, không thể!” Lần này, Thích Nghi phản ứng rất nhanh, đưa tay mạnh mẽ che khuôn mặt của người đàn ông: “Buông tôi ra!”

“Thật sự là không hiểu phong tình!” Gương mặt tuần tú bị bàn tay mềm mại của cô đẩy ra, Đông Phương Tín nhướn mày, lòng bàn tay giữ chặt cổ tay cô ngăn cô lại: “Trần Thích Nghi, cô hẳn là chưa từng nói qua chuyện yêu đương đi, dưới tình huống như vậy, cư nhiên cũng có thể đẩy tôi ra.”

“Tôi biết rõ anh là người lão luyện trong tình trường, bất cứ lúc nào cũng có thể trêu chọc phụ nữ, nhưng tôi không thích như vậy.” Về mặt của Thích Nghi có chút âm trầm, dùng lực lấy cổ tay của mình ra: “Đông Phương Tín, tôi không phải là bạn gái Lâm Chiêu hợp ý của anh, không phải các ngôi sao mặc anh trêu đùa để nổi tiếng, tôi không thêm quy tắc ngầm của anh, cũng không muốn trở thành một người trong đám phụ nữ của anh.”

Vốn tưởng rằng trải qua khoảng thời gian ở chung này, dù cho cô không hoàn toàn thích anh, ít nhất cũng phải có một chút cảm tình với anh, nhưng lời nói hôm nay của cô lại chắc chắn nói cho anh biết là cô không có động lòng anh.

Sắc mặt của Đông Phương Tín không tốt bao nhiêu, trầm mặc lạnh lùng nhìn Thích Nghi. Con ngươi u ám của anh như có thể hút ra mực, sắc thái âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

Nếu bây giờ Thích Nghi nói không sợ người đàn ông đó là nói dối, nhưng cô vẫn dừng cảm đón nhận ánh mắt của anh, bình tĩnh mà nói: “Đông Phương Tín, vĩnh viễn không nên cho là tôi và nhóm phụ nữ đó cùng ở trên một cảnh cây. Cho dù tôi đã đi đến bước đường cùng, cũng sẽ không cúi đầu.”

Cô nói xong, xoay người đi trở về xe.

Nhìn cả người của cô đi vào trong xe ô-tô, ánh sáng trên mặt Đông Phương Tín lần lượt thay đổi. Một giây kế tiếp, anh cũng lên xe.

“Đưa tôi trở về Nhã Xá.” Thích Nghi không nhìn anh, giọng nói hết sức lạnh nhạt.

Đông Phương Tín không nói gì, làm theo lời của cô nói.

=====

Sau khi xe dừng lại, Thích Nghi nói một tiếng cảm ơn với người đàn ông, liền đẩy cửa xuống xe.

Không ngờ Đông Phương Tín cư nhiên lại đi theo xuống, giúp cô cầm vali, đi tới trước cửa Nhã Xá, mới nói: “Tôi sẽ không tiễn cô đi vào.”

Vốn tưởng rằng, ở trên đường đến đây anh không nói gì là vì không có lời nào để nói với cô, lúc này nhìn anh vẫn nhân sĩ như vậy, Thích Nghi có chút ngoài ý muốn. Mắt thấy người đàn ông chuyển vali đến trước mặt cô, cô miễn cưỡng cười: “Được, vô cùng cảm kích!”

Ánh mắt Đông Phương Tín lướt dọc theo Nhã Xá, trong mắt như thoáng qua vẻ lo lắng, nhưng rất nhanh biến mất. Anh không có nói nhiều, liếc nhìn Thích Nghi thật sâu, sau đó xoay người trở về trên xe, khởi động ô-tô rời đi.

Thích Nghi đứng ở chỗ cũ đưa mắt nhìn xe của anh đi xa, cho đến khi đã không còn thấy bóng dáng, mới xoay người đi vào Nhã Xá.

Chú Phúc đứng ở bậc thang trước cửa phân phó cho người làm làm việc, lúc này mới tiến lên đón, nhận lấy vali trong tay cô: “Tứ tiểu thư, hoan nghênh cô trở lại.”

“Ừ.” Thích Nghi gật đầu.

“Mới vừa rồi tôi nhìn thấy có vị tiên sinh đưa cô trở về, tại sao cô không mời cậu ta vào nhà ngồi một chút?” Ánh mắt của chú Phúc lóe lên rồi hạ xuống, nghi ngờ hỏi thăm.

“Anh ấy có việc bận rộn.” Thích Nghi trả lời một câu lấy lệ, trước tiên đi vào Nhã Xá.

Ánh mắt chú Phúc nhìn dọc theo đường xe chạy, ánh sáng u ám trong mắt cuộn trào mãnh liệt.

Nếu ông không có hoa mắt, người mới vừa rồi đưa tứ tiểu thư trở về, nhìn giống như người kia.

Là cậu ta sao?

Không, không thể nào, người kia đã chết, làm sao có thể xuất hiện lần nữa?

=====

Thái độ của người nhà họ Trần đối với việc ~TìnhTinhle'q,uy=don~ Thích Nghi chuyển về ở không giống nhau.

Hình như nhị phu nhân sớm đã biết tin tức này, thái độ rất lạnh nhạt, tam phu nhân có chút ngoài ý muốn, cũng không có nói nhiều. Tam tiểu thư Trần Mạn Như thì đáng vẻ có vẻ không vui, ngũ tiểu thư Trần Thiên Nhụy lại có vẻ cực kỳ vui vẻ, còn nói hoan nghênh cô trở về các loại.

Thích Nghi không để ý đến những ý nghĩ của bọn họ, đi thẳng lên lầu.

Căn phòng của cô vẫn như cũ khi cô đã ra nước ngoài, làm cô thấy ngoài ý muốn là tất cả mọi thứ trong phòng vẫn là bộ dáng trước đây.

Rất cuộc là ai vì cô giữ gìn căn phòng này không thay đổi?

“Đã trở về.”

Giọng nói nhàn nhạt từ phía sau truyền đến, quấy rầy suy nghĩ của Thích Nghi. Cô xoay người, nhìn người phụ nhân xinh đẹp đang đứng ở trước mắt, trái tim không tự chủ được mà căng lên.

Đã bao nhiêu năm, gặp mặt lần nữa, bà ấy cũng như căn phòng kia, không có chút thay đổi nào.

Năm tháng hoàn toàn không để lại dấu vết nào ở trên mặt bà.

Thậm chí vẻ lạnh lùng xa cách tản ra từ mắt bà ấy cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

“Mẹ.” Thích Nghi nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Âm thanh nghe thật bình tĩnh, không có chút phập phồng nào.

Tần Văn gật đầu: “Nếu trở lại, về sau làm bất kỳ chuyện gì, đều phải làm theo quy củ của nhà họ Trần. Ta vô luận cuộc sống bên ngoài của con có bao nhiêu sắc màu, cũng đừng mang đi vào.”

Trong lòng Thích Nghi khổ sở, ngoài miệng lại lên tiếng: “Con biết rồi ạ.”

Tần Văn không nói chuyện nữa, xoay người rời đi.

Bà ấy chỉ là vì dạy dỗ cô mới đến đây ư? Thời gian cô trở lại Ôn Thành dài như vậy cũng không tới nhìn cô một cái, cô cũng sẽ không để ý. Cô để ý, chính là bà ấy không cho cô mang những thứ dơ bẩn không đáng nhắc tới đến nhà họ Trần. ~TìnhTinhle'q,uy=don~ Nếu không, bà ấy cũng sẽ không đích thân tới đây nói chuyện với cô.

Nhìn Tần Văn ưu nhã bước đi, Thích Nghi không còn hơi sức ngã ở trên ghế sofa.

Tâm, một trận đau nhói.

=====

Thấy Đông Phương Tín xuất hiện, Nhạc Ưu vội vàng đứng lên đi về phía của anh: “Tổng giám đốc, Lâm tiểu thư đang đợi ngài.”

Ánh mắt Đông Phương Tín thâm trầm, lạnh nhạt “Ừ” một tiếng, đi vào phòng làm việc.

Cô gái đang ngồi ở trên ghế sofa, mi tâm nhíu chặt, đáng vẻ xem ra rất là u sầu. Nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông, cô ta nhanh chóng ngừng mặt lên, ánh mắt như keo dán dính chặt vào anh: “A Tín.”

“Sao em lại tới đây?” Đông Phương Tín cởi áo khoác tây trang xuống, thấy cô ta nhanh chóng đi tới lao vào trong lòng ngực mình, lòng mày nhăn lại như

ngọn núi, đưa tay khẽ vỗ về sau lưng của cô ta: “Tiểu Chiêu, thế nào?”

“Em biết rõ những bài báo kia nhất định làm cho anh tức giận rồi, nhưng A Tín, anh nhất định phải tin tưởng em, em chưa từng làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với anh. Anh cần phải hiểu rõ, quan hệ của em và Thiếu Viễn chỉ là anh em thanh mai trúc mã, không có cái khác.” Lâm Chiêu ôm eo ếch của người đàn ông thật chắc, đỉnh đầu chôn ở trong lồng ngực anh: “Nếu em có tình cảm với anh ấy thì đã sớm có, nếu không sẽ không gặp anh và yêu anh. A Tín, người em thật sự yêu chỉ có là anh.”

Nghe lời nói kích động của cô ta, con ngươi của Đông Phương Tín khẽ trầm xuống. Anh khẽ xoa bả vai của cô gái, đầu ngón tay thì nắm lấy cánh tay của cô ta, sau đó nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, ánh mắt thâm thúy tối tăm: “Tiểu Chiêu, anh không phải không tin em.”

“Thật sự sao?” Hai mắt Lâm Chiêu sáng lên.

“Thật sự.” Khóe miệng Đông Phương Tín khẽ nhếch lên, đầu ngón tay xẹt qua tóc của cô ta: “Giống như quá khứ mỗi lần anh xảy ra xì căng đan em đều tin tưởng anh, anh cũng sẽ tin tưởng em giống như thế. Hiện tại em thành công như vậy, ~TinhTinh.le'q,uy=don~ Minh Thiếu Viễn lại là ông chủ của em, truyền thông chỉ tùy tiện chụp một chút hình của các người liên sẽ nói các người hèn hèn, cái loại chuyện không căn cứ đó, làm sao anh có thể tin được?”

“Em đã biết. . . .” Lâm Chiêu nghe vậy, trong lòng ảm áp, nhón mũi chân hôn một cái lên gò má của người đàn ông: “A Tín, anh chịu tin tưởng em, thật tốt!”

Đông Phương Tín dắt cô ta ngồi xuống ghế sofa: “Về sau đừng phiền não vì những chuyện như vậy.”

“Ừ.” Mặc dù cô ta chủ động tìm anh trước trong lúc thái độ của anh không tính là quá nóng, nhưng Lâm Chiêu nghĩ, kia hẳn là bởi vì người đàn ông đang tập trung vào trong công việc, mới không để ý đến xì căng đan của cô và Minh Thiếu Viễn. Hôm nay, lấy được lời anh chứng minh không tin vào những thứ xì căng đan kia, cô ta liền an tâm: “Em sẽ không lo sợ nữa.”

Đông Phương Tín vỗ vỗ mặt cô ta, ôm cô ta vào trong lòng.

Bỗng nhiên Lâm Chiêu cảm thấy trong lòng cô cực kỳ an toàn, thoải mái nhắm hai mắt lại, hường thụ cảm giác ảm áp bị anh ôm lấy.

Con ngươi của người đàn ông lại nhìn về phía cửa sổ sát đất, ánh sáng nơi đấy mất đi động.

Minh Thiếu Viễn là một người cẩn thận, anh ta và Lâm Chiêu gặp mặt, sao có thể không an bài tốt tất cả. Chuyện xì căng đan lần này, chỉ sợ là anh ta có dụng ý khác.

Về phần Lâm Chiêu.

Anh cho cô ta cảm giác an toàn, đúng là vẫn còn rất chắc chắn.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một ý niệm: nếu Trần Thích Nghi cũng như Lâm Chiêu tin tưởng anh như vậy, thật là tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đã Xảy Ra Chuyện (2)

Đông Phương Tín mới vừa đi vào phòng khách, đã bị Nguyễn Nguyệt Tư gọi lại.

“Mẹ, tại sao mẹ còn chưa ngủ?” Người đàn ông liếc mắt nhìn đồng hồ, chau mày: “Chẳng lẽ là con vừa đi công tác, mẹ lại không nghe lời uống thuốc đúng giờ, đi ngủ đúng giờ?”

“Con có thể cưới một người vợ về để nó quản mẹ.” Nguyễn Nguyệt Tư liếc anh một cái, khẽ hừ nói: “Như vậy mẹ không thể không nghe lời rồi.”

“Con đúng thật là muốn cưới một người vợ, nhưng là nên hiểu thuận mẹ, nhắc nhở mẹ, chứ không phải quản mẹ.” Đông Phương Tín mỉm môi cười một tiếng, đi tới ngồi xuống bên cạnh bà, đưa tay ôm bả vai bà: “Mẹ, thân thể mẹ không tốt, cũng đừng hờn đối với con được không, công việc của con rất bận rộn.”

Nguyễn Nguyệt Tư đẩy cánh tay của anh ra: “Cho dù con bận rộn, cũng nên suy nghĩ về chuyện lớn của cả đời.”

“Con vẫn còn đang suy nghĩ, chỉ là còn chưa có quyết định.” Đông Phương Tín nhếch miệng, ôm Nguyễn Nguyệt Tư lần nữa, hôn một cái lên bên má của bà: “Mẹ, con sẽ cưới cho mẹ một cô con dâu hiền.”

“Bây giờ con ở bên ngoài hẳn là bị những tiểu hồ ly đó mê hoặc đi.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy?”

Nguyễn Nguyệt Tư kéo tay của anh vỗ vỗ nhẹ hai cái: “A Tín, con thật sự không suy xét về Tâm Ngữ sao?”

Đông Phương Tín cau mày.

“Tâm Ngữ là một cô gái tốt, mẹ rất thích con bé.” Nguyễn Nguyệt Tư thờ dãi: “Mẹ cũng già rồi, rất nhiều việc cũng sẽ không tiếp tục gò ép nữa, chỉ hi vọng con có thể hạnh phúc vui vẻ. Mẹ cảm thấy được, Tâm Ngữ là cô gái có thể mang đến cho con một cuộc sống ổn định. A Tín, con suy nghĩ một chút!”

“Mẹ, mẹ là muốn con cưới Tâm Ngữ nên mới nói những lời này sao?” Con mắt của Đông Phương Tín khẽ nhú lại, trong con ngươi mơ hồ có ánh sáng lạnh xẹt qua: “Chuyện trước kia, mẹ thật sự đã quên hết rồi sao?”

Nghe thấy lời nói của anh, thần sắc của Nguyễn Nguyệt Tư cứng lại.

Đông Phương Tín cười khổ một tiếng: “Nhìn xem, đây thật ra cũng chính là một trong những nguyên nhân mà mẹ một mực không muốn phẫu thuật đúng không?”

“Được rồi, tạm thời chúng ta không nói cái này.” Nguyễn Nguyệt Tư nhủ mảy: “Ngược lại là con, mẹ nghe Nhạc Ưu nói con mua hai căn biệt thự liền nhau ở Phương Hoàng Sơn trang. A Tín, con muốn dời đến đó ở?”

“Tạm thời sẽ không dời đi.” Đông Phương Tín lắc đầu, vươn tay ôm Nguyễn Nguyệt Tư: “Con sợ con không có ở đây, mẹ sẽ không chịu uống thuốc và không muốn ngủ.”

Nghe lời nói uất ức như thế, khóe miệng Nguyễn Nguyệt Tư khẽ cong lên.

Trong mắt Đông Phương Tín lại hiện lên vẻ âm trầm

=====

“Thư ký Nhạc, chuyện còn lại cứ để cho chúng tôi giải quyết là được rồi, hôm nay cảm ơn cô đã giúp một tay!” Nhìn căn phòng đã được sửa sang lại không sai biệt lắm, Thiên Nhiên cười một tiếng với Nhạc Ưu: “Chúng ta đi ra ngoài trước ăn thứ gì đi!”

“Được, tôi trước tiên đem tiền đưa cho nhóm người dọn nhà.” Nhạc Ưu mỉm cười: “Tôi ở trên xe chờ cô.”

“Được.” Thiên Nhiên cười gật đầu, mắt thấy Nhạc Ưu rời đi, cô nghiêng người nhìn George, nhưng thấy cậu đang đóng cửa búp bê mà người ái mộ tặng cho cô, cô nhanh chóng đưa tay ra, nói: “George, không được ném nó, đưa nó cho chị!”

George để búp bê xuống trên người cô: “Chị rất thích búp bê này?”

“Nhìn rất hợp mắt.” Thiên Nhiên ôm chặt búp bê: “Chị muốn để nó vào phòng của mình, em thu dọn một chút đi, thư ký Nhạc còn đang chờ chúng ta đây.”

“Được.” George gật đầu, xoay người bày đặt lại những thứ vụn vặt thật tốt.

Sau khi Thiên Nhiên lên lầu cất búp bê xong, thay đổi quần áo rồi đi xuống lầu, lại nhìn thấy George sớm đã quần áo chỉnh tề chờ đợi cô, không khỏi cười một tiếng: “Tốc độ của em thật nhanh nha!”

Khóe miệng George nhếch lên nụ cười: “Đương nhiên, chị nhớ ở trước mặt chị Thích Nghi khen ngợi em vài câu đấy!”

Thiên Nhiên lườm cậu một cái, nhưng thấy trong mắt của người thiếu niên tràn đầy ánh sáng mong đợi, trong lòng không khỏi thở dài. Tình cảm của cậu ấy đối với Thích Nghi rất sâu, biết rõ không thể làm mà thôi, ngược lại thật sự là khổ cậu ấy.

George giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, đi qua vỗ vỗ vai cô: “Nara, yên tâm, em biết rõ mình đang làm cái gì.”

Nếu cậu chấp nhất như thế, Thiên Nhiên cũng không nhiều lời với cậu làm gì. Cô khẽ mỉm cười với cậu: “Đi thôi.”

Cô và George vừa đi ra đình viện thì lại thấy một cô gái xinh xồng đến trước mặt, bước chân không khỏi dừng lại.

“Nara, tôi muốn nói chuyện riêng với cô một chút.” Sở Niệm nhìn Thiên Nhiên lộ ra nụ cười, trong mắt một mảnh sáng rỡ động lòng người: “Hi vọng cô không để ý.”

“Bây giờ chúng tôi muốn ra ngoài ăn gì đó.” George đã vượt lên trước một bước chắn trước mặt Thiên Nhiên, lạnh nhạt nói với Sở Niệm: “Huống hồ chị ấy cũng không có gì nói với cô.”

Sở Niệm nhìn George một cái, mi tâm khẽ nhăn.

George nắm tay Thiên Nhiên muốn dẫn cô đi.

“George, em giúp chị mời thư ký Nhạc ăn cơm đi!” Thiên Nhiên lại nhẹ giọng mở miệng nói, bàn tay thì đẩy lưng của George: “Đúng lúc chị cũng muốn nói chuyện với cô ấy.”

“Nara.”

“Chị sẽ nói với Thích Nghi em chăm sóc chị rất tốt!”

Mặc dù George có chút không tình nguyện để Sở Niệm và Thiên Nhiên ở cùng nhau, nhưng nghe thấy được lời ấy, vẫn là ngoan ngoãn gật đầu đi trước.

Thiên Nhiên nhìn Sở Niệm: “Sở tiểu thư, hi vọng cô không để ý, mời cô vào nhà ngồi!”

Sở Niệm cười một tiếng, trong ánh mắt muốn mời của Thiên Nhiên, nhắc chân đi vào biệt thự.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của cô gái ngồi đối diện, Thích Nghi có chút nhức đầu.

“Trần tiểu thư, tôi không được sao?” Mắt thấy Thích Nghi chau mày, Bồi Hiểu Y cũng cau mày lại: “Tôi có thể.”

“Bồi tiểu thư, cô có thể ở lại phòng thám tử tư, tại sao lại muốn tới ứng tuyển làm trợ lý của Nara?” Đôi mắt sáng của Thích Nghi nhìn chăm chăm Bồi Hiểu Y: “Đó cũng không phải là một công việc thoải mái.”

“Cho dù phí sức như thế nào cũng không có kết quả tốt, cho dù là trinh thám Bí Kiện mạnh mẽ.” Bồi Hiểu Y nhún nhún vai: “Công việc thám tử này không chỉ có mệt mỏi, còn có rất là nguy hiểm. Trần tiểu thư, tôi có năng lực của thám tử, hơn nữa còn là đai đen Taekwondo, vừa có thể làm trợ lý của Nara, còn có thể làm vệ sĩ và tài xế, không phải là người thích hợp nhất để chọn sao?”

Nghe thấy cô ta phân tích đạo lý rõ ràng, Thích Nghi nheo mắt lại: “Cô đã sớm lên kế hoạch thật tốt?”

“Nếu như cô không có nhận người, tôi có kế hoạch gì cũng đều uống phí.” Bồi Hiểu Y mở hai tay ra: “Chỉ là công việc thám tử của tôi trùng hợp bị sa thải, mà cô vừa lúc thông báo tìm kiếm trợ lý cho Nara. Tôi cảm thấy rằng đây chính là duyên phận.”

Cô ta cũng nhanh nhẹn miệng, đoán chừng có thể đem cái chết nói thành sống! Bất quá, Thích Nghi cũng rất thương thức cô nàng: “Làm công việc này cần phải ký một hợp đồng bảo mật.”

Bồi Hiểu Y cười rục rịch: “Trần tiểu thư, chúng ta không cần giữ quy tắc quá làm gì, đối với bảo mật của công việc có khái niệm rất sâu. Hơn nữa, lần trước không phải tôi làm rất tốt sao?”

Cô biết được một chút chuyện của cô gái này, nhưng cô sẽ không dùng nó để uy hiếp cô ấy, chỉ là đang trần thuật một sự thật.

Thích Nghi gật đầu một cái: “Được, tôi cho cô một cơ hội. Thời gian thử việc một tháng, trong vòng 24 giờ lúc nào cũng phải chờ đợi mệnh lệnh. Ngày mai đến Phụng Hoàng Sơn trang khu V số 033 báo cáo.”

“Hợp tác vui vẻ.” Bồi Hiểu Y không chút nghĩ ngợi, vươn tay đến trước mặt Thích Nghi.

Thích Nghi nhìn dung mạo tinh xảo của cô nàng vài giây, sau đó mới đưa tay khẽ nắm lấy tay của cô ta: “Chỉ hi vọng là như thế.”

Giải quyết xong chuyện của Thiên Nhiên, tâm trạng của Thích Nghi lo lắng không ít.

Đi ra khỏi nhà hàng, cô đang muốn đón xe đi đến Phụng Hoàng Sơn trang, lại thấy một chiếc xe có dây số rất tinh tường từ từ chạy qua trước mắt. Lòng mày cô giương lên, trong lòng lại thở dài Ôn Thành thật là nhỏ, lại ở chỗ này gặp được người kia.

Chỉ là, xe của người ta cứ như vậy chạy tới bãi đậu xe, căn bản không có cần dừng lại chào hỏi với cô.

Tinh tinh của Thích Nghi là cỡ nào, đương nhiên sẽ không chạy tới chân chó anh ta rồi. Cô bình tĩnh lại, quăng phát chuyện đó ra sau đầu, giữ vững tinh thần tiếp tục đón xe.

Đột nhiên lúc này điện thoại di động lại vang lên.

Cô móc ra nghe, trong điện thoại truyền đến giọng nói bồn chồn không yên của cô gái: “Thích Nghi, Sở Niệm gặp chuyện, mình đang đưa cô ấy đến bệnh viện thành phố, cậu nhanh chóng tới đây một chút.”

Thích Nghi nghe vậy, nhíu mày lại: “Xảy ra chuyện gì?”

“Mới vừa rồi cô ấy tìm mình nói chuyện.” Thiên Nhiên nói: “Không ngờ cô ấy vừa mới đi ra khỏi biệt thự, liền bị một chiếc xe chạy như bay đụng ngã. Cô ấy chảy rất nhiều máu, lâm vào hôn mê, tình huống rất nghiêm trọng. . . .”

“Cậu bình tĩnh lại, đừng hoảng hốt, mình lập tức đến với bạn, bất cứ lúc nào cũng phải giữ liên lạc.” Thích Nghi vừa nói chuyện, vừa chạy ra ngoài đưa tay đón xe. Nhưng đã là chặng vạng tối, làm sao có thể bắt xe dễ như vậy, đều là đã có khách. Cô xoay người, liếc mắt nhìn thấy chiếc xe có dây số cực kỳ quen thuộc đang dừng ở phía trước, nhanh chóng chạy tới.

Lý Túc đang mở cửa cho Đông Phương Tín, nhìn thấy cô đi tới, có chút ngoài ý muốn: “Trần tiểu thư.”

“Đến bệnh viện thành phố!” Thích Nghi lập tức mở cửa chui vào chỗ ngồi phía sau xe, “Đông” một tiếng đóng cửa xe lại.

“Làm sao vậy?” Vốn là Đông Phương Tín tới đây để gặp khách hàng, thấy Thích Nghi đột nhiên xuất hiện, mày rậm nhíu lại.

“Sở Niệm gặp tai nạn giao thông, đang ở bệnh viện thành phố.”

Đông Phương Tín nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, nhìn Lý Túc vừa ngồi vào chỗ ghế lái, trầm giọng phản phó: “Lý Túc, lập tức đến bệnh viện thành phố.”

Lý Túc trả lời, vội vàng đổi đầu xe, chạy vào hướng đến bệnh viện thành phố.

Ánh mắt Đông Phương Tín dừng lại ở trên mặt Thích Nghi: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Tôi không rõ lắm” Thích Nghi khẽ híp mắt, để cho mình duy trì đầu óc tỉnh táo: “Lúc này Thiên Nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói Sở Niệm đi tìm cô ấy, nhưng lúc rồi đi thì bị xe đụng. Hiện tại, hình như tình huống rất nghiêm trọng. . . .”

“S.hit!” Đông Phương Tín khẽ nguyền rủa một tiếng, trong mắt thoáng qua ý ngoan độc: “Lý Túc, chạy nhanh một chút.”

“Dạ!” Lý Túc không dám chậm trễ, lập tức tăng nhanh tốc độ xe.

Lòng của Thích Nghi bất ổn, đầu óc càng thêm hỗn loạn, cô chỉ cảm giác đầu đau muốn nứt ra, không nhận được vỗ nhẹ mấy cái vào trán.

Vốn là, xi căng đan của Thiên Nhiên và Trình Kiều vừa mới được áp xuống, lần này, cũng không biết sẽ ồn ào ra bao nhiêu phong ba. . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Đã Xảy Ra Chuyện (3)

Bệnh viện thành phố.

Nhìn Sở Niệm được đẩy vào phòng giải phẫu, Thiên Nhiên che miệng, lui về phía sau mấy bước.

Lúc này, quần áo trên người cô đều bị dính máu tươi, tóc tai sốc xếch, đáng vẻ chật vật.

“Thiên Nhiên?” Ở phía sau, không ngờ vang lên giọng nói của một cô gái: “Tại sao em ở chỗ này? Em bị thương sao?”

Thiên Nhiên quay mặt qua, nhưng thấy Trình Tâm Ngữ đứng ở trước mắt, hộc mắt lập tức đỏ ửng: “Chị Tâm Ngữ, em không sao, chị nhất định phải cứu được Sở Niệm.”

“Người xảy ra chuyện là Sở Niệm?” Trình Tâm Ngữ cả kinh, giọng nói khẽ run.

Thiên Nhiên gật đầu.

Trong lòng Trình Tâm Ngữ căng thẳng: “Tại sao có thể như vậy? A Kiều biết không?”

Mới vừa rồi cô ta nhận được tin tức, nói có một người vừa bị tai nạn xe cộ được đưa vào bệnh viện, bác sĩ cấp cứu chẩn đoán nói người nạn bị thương nghiêm trọng, không chỉ có phổi có vấn đề, còn là dây chằng xương tay bị tê liệt, cần phải phẫu thuật cô ta ngay lập tức. Cũng không nghĩ tới, người này lại là Sở Niệm.

“Mới vừa rồi em có lấy điện thoại của Sở Niệm gọi điện thoại cho anh ta rồi, nhưng điện thoại của anh ta lại tắt máy. Có điều em đã gọi điện thoại đến văn phòng của anh ta, nhờ người ta nhắn lại cho anh ta.” Thiên Nhiên lắc lắc cánh tay Trình Tâm Ngữ: “Chị Tâm Ngữ, bất luận như thế nào, cũng không được để Sở Niệm gặp chuyện gì.”

“Chị sẽ cố gắng” Trình Tâm Ngữ khẽ vỗ vỗ vào bả vai của Thiên Nhiên, sau đó đi vào phòng giải phẫu cùng với vị bác sĩ khác.

Nhìn cửa chính của phòng giải phẫu từ từ khép lại, cả người Thiên Nhiên lập tức mềm nhũn. Nếu không phải lưng đang dựa vào vách tường, chỉ sợ cô

đã ngã xuống đất.

Từ từ ngòai xỏm người xuống, cô chôn gò má vào đầu gối, dùng sức lực ôm chặt hai chân, cầu nguyện Sở Niệm bình yên vô sự.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Thiên Nhiên ngẩng đầu, phát hiện có một bóng người bao vây cô. Cô khẽ cắn môi dưới, từ từ ngẩng mặt, nhìn về mặt cảm tức của người đàn ông đang nhìn cô, không khỏi co rúm người lại. Nhưng cuối cùng, cô lấy dũng khí từ từ đứng lên.

Ánh mắt của người đàn ông quan sát ở trên người của cô chốc lát, giống như xác định gì đó, sau đó đưa tay nắm lấy cổ áo của cô, cơ hồ muốn nhấc cô lên: “Lam Thiên Nhiên, tại sao mỗi lần nhìn thấy cô cũng không có chuyện gì tốt hết? Đến tột cùng cô đã làm gì với Tiểu Niệm?”

“Tôi không có.” Thiên Nhiên lắc đầu, “Tôi cũng không muốn như vậy.”

“Cô nên sớm rút ra khỏi Ôn Thành!” Trình Kiều dùng sức đẩy cô ra.

Thiên Nhiên loạng choạng, cả người đụng vào vách tường, bả vai bởi vì bị đập vào mà truyền đến một trận đau đớn. Cô cắn răng, dùng sức hít sâu, mạnh mẽ đè lại âm thanh sắp tuôn ra khỏi cổ họng.

Trình Kiều nắm chặt quả đấm, chọt đi đến chỗ của Thiên Nhiên.

Thiên Nhiên sợ đến nhắm chặt hai mắt.

“Àm . . .”

Tiếng vang lớn ở trên vách tường truyền đến làm Thiên Nhiên sợ đến mức tim muốn lộn ra ngoài, hai vai cô co lại, từ từ mở ra hai mắt, nhìn thấy nắm tay của người đàn ông dán chặt vào vách tường, có máu tươi chảy xuống từ khe hở, từng giọt từng giọt chảy xuống sàn nhà, tạo ra một dấu vết xinh đẹp.

Mặt của anh ta, gần trong gang tấc, lại giống như ẩn chứa bão táp u ám, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy tánh mạng của cô!

“Anh bị thương.” Thiên Nhiên đưa tay muốn nắm lấy tay của người đàn ông.

“Cút ngay!” Trình Kiều hét cô ra, trong mắt bắn ra ý lạnh: “Lam Thiên Nhiên, tốt nhất cô nên cầu cho Tiểu Niệm bình yên vô sự, nếu tôi sẽ chôn cô theo!”

Giọng nói lãnh khốc, ánh mắt lạnh lùng, giống như muốn đông cứng cô lại.

Trong lòng Thiên Nhiên có một trận bi thương.

Bọn họ từng tốt như thế, anh ta từng nói qua sẽ chăm sóc cô cả đời, không để cho bất luận kẻ nào khi dễ cô, nhưng cuối cùng. . . . Tất cả lời thề đều đã biến mất. Hôm nay, anh ta muốn bảo vệ người khác, mà cô là đối tượng mà anh ta chán ghét. . . .

Giờ phút này, đối với vẻ mặt lãnh khốc vô tình của anh ta, cô không phát ra được một chữ nào.

“A Kiều, đã xảy ra chuyện gì vậy.”

Lúc này, có giọng nói lo lắng của phụ nữ truyền đến, cùng với tiếng giày cao gót “Lạch cạch” giẫm lên trên mặt đất: “Mẹ nghe nói Tiểu Niệm đã xảy ra chuyện.”

Trình Kiều xoay mặt, nhìn Sài Phụng, đi tới đây cùng với bà ta là vợ chồng Sở Dũng, khẽ cắn răng, nhỏ giọng nói: “Em ấy xảy ra tai nạn xe cộ, đang cấp cứu.”

Về mặt Sở Dũng trầm lãnh: “Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

“Con cũng vừa tới đây.” Trình Kiều khẽ cúi đầu với Sở Dũng, khéo mắt liếc qua Thiên Nhiên một cái: “Con sẽ nhanh chóng điều tra.”

“Tôi muốn tài xế gây chuyện phải trả giá thật lớn!” Sở Dũng cắn răng nghiêng lợi nói: “Nếu Tiểu Niệm có chuyện, để cho hán ta phải chôn theo!”

Ông ta là người có tiền có thế, đương nhiên dám nói những lời như thế.

“Tiểu Niệm của tôi. . . .” Hốc mắt của Sở phu nhân ửng hồng, rõ ràng là đã khóc, nhìn cửa chính của phòng giải phẫu, nước nỏ nói: “Con nhất định không được có việc gì. . . .”

“Tại sao cô lại ở chỗ này?” Sài Phụng phát hiện ra Thiên Nhiên, nhìn cả người cô bần thiêu, đi tới chỗ cô nói: “Chẳng lẽ chuyện của Tiểu Niệm có liên quan đến cô?”

“Cô ấy tới tìm tôi. . . . Lúc rời đi thì xảy ra chuyện.” Thiên Nhiên khẽ cắn môi dưới, ánh mắt của cô nhìn về phía vợ chồng Sở Dũng: “Ngài Sở, Sở phu nhân, thật xin lỗi.”

“Xin lỗi thì có lợi ích gì?” Sở Dũng lạnh lùng khề hừ một tiếng, giống như nghĩ đến cái gì, đầu ngón tay chỉ vào cô: “Cô chính là nữ minh tinh xảy ra chuyện xì căng đan với Trình Kiều?”

“Tôi”

“Bốp!”

Không đợi Thiên Nhiên nói chuyện, Sài Phụng nhanh chóng tát một cái lên mặt cô: “Lam Thiên Nhiên, cô đúng là hồ ly tinh, thật sự là mọi sự hư việc nhiều hơn thành công. Sớm biết cô là một thứ tai họa, ban đầu tôi sẽ không để cho cha của A Kiều đón cô trở về nhà! Cô là người không có lương tâm, gây ra cho nhà họ Trình thật nhiều phiền toái, tôi thật sự là uống công nuôi cô!”

Bị Sài Phụng tát, Thiên Nhiên chỉ cảm thấy trước mắt đều là sao lóe lên. Sóng lưng cô dựa vào vách tường lạnh lẽo, mặc cho sự lạnh lẽo kia thấm vào da, như vậy mới có thể làm cho mình giữ vững được trạng thái thanh tĩnh. Ngược mắt lên, phát hiện tất cả mọi người ở chỗ này đều dùng ánh mắt oán hận nhìn cô, môi cô khề mấp máy, cái gì cũng không nói được.

Sở Dũng xoay người nhìn Trình Kiều: “Chuyện này tôi sẽ tính với cậu!”

Trình Kiều cúi đầu, không nói lời nào.

Sài Phụng đưa tay đẩy Thiên Nhiên: “Cái đồ sao chổi là cô còn đứng ở chỗ này làm gì, mau cút đi!”

Bị tay của bà ta đẩy, Thiên Nhiên co quắp lui về bên cạnh. Cô cắn môi dưới, khóe mắt liếc nhìn Trình Kiều.

Cô biết chuyện này làm khó anh ta, cho nên mặc kệ những người này đối xử với cô như thế nào, cô đều sẽ không đánh trả cãi lại, tránh khỏi làm cho anh ta càng thêm khó chịu. Như vậy, coi như là làm rõ những thứ trước cô thiếu anh ta!

“Mẹ.” Nào có thể đoán được, Trình Kiều lại đột nhiên đưa tay kéo Sài Phụng lại: “Tiểu Niệm vẫn còn đang ở trong phòng giải phẫu, đừng làm rộn.”

“Để cho cô ta cút đi!” Sở Dũng lên tiếng: “Nếu Tiểu Niệm gặp chuyện không may, tôi muốn cô ta biến mất vĩnh viễn ở trên đời này!”

Đây thật sự chính là uy hiếp trắng trợn!

Đang lúc không khí lâm vào bế tắc thì có một giọng nói lạnh lùng của cô gái vang lên: “Ngài Sở, ông tức giận thì tức giận, nhưng lời này không thể tùy tiện nói lung tung, đó là muốn pháp luật chịu trách nhiệm.”

Mọi người nhìn về hướng phát ra giọng nói, nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi đang đi nhanh đến chỗ bọn họ. Mặt mày cô ta thanh tú, thần sắc lạnh lùng, cặp mắt kia rất xinh đẹp, nhưng giống như có thể phun ra lửa, khí thế bức người có thể đốt bọn họ thành tro bụi.

Đi theo cô ở phía sau đến là một người đàn ông cao lớn anh tuấn. Về mặt của anh ta cũng không tốt, đều là u ám.

Sở Dũng không biết gì về thân phận của cô gái này, nhưng thấy cô và Đông Phương Tín cùng xuất hiện, chân mày không khỏi cau lại. Giờ phút này tâm tình của ông ta rất kém, thấy cô hơi ngẩng mặt nhìn ông ta, trong mắt thể hiện sự khiêu khích thì cười nhạt một cái: “Vậy thì sao, trên đời này không có chuyện gì mà Sở Dũng tôi không chịu trách nhiệm nổi.”

“Sở Niệm xảy ra chuyện, ai cũng không muốn, nhưng các người không thể đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên đầu cô ấy.” Thích Nghi nghe thấy có tiếng thở, sau khi đến gần, thấy trên mặt của Thiên Nhiên có dấu tay cùng với đáng về nhếch nhác của cô ấy, lập tức hiểu được tình cảnh của cô ấy có bao nhiêu kinh khủng. Từ trước đến nay cô đều luôn bảo vệ Thiên Nhiên, lúc này sao có thể chịu được người khác khi dễ Thiên Nhiên liên tục lên tiếng với bọn họ. Nhưng không nghĩ tới, Sở Dũng này mặc dù lần lộn ở thương giới thuận buồm xuôi gió, lại bởi vì con gái gặp chuyện không may mà biến thành mẫn phu. Cô đi tới trước mặt Thiên Nhiên, hai tay giữ chặt tay cô ấy, lạnh lùng nhìn Trình Kiều một cái, nụ cười trào phúng xẹt qua bên môi: “Họ Trình kia, nhất là anh, hoàn toàn không có tư cách gì để trách cứ cô ấy.”

Trình Kiều không nói, chỉ lạnh lùng nhìn cô, về mặt âm tình bất định.

Sài Phụng làm sao mà vui được khi có người mắng con trai của mình, bà ta đi tới trước một bước, chắn ở trước mặt Thích Nghi: “Cô là bạn của tiểu hồ ly tinh kia, đương nhiên sẽ nói chuyện vì cô ta. Chuyện này rõ ràng là cô ta không đúng, cô.”

“Câm miệng!” Thích Nghi chưa bao giờ có hảo cảm với Sài Phụng, lúc này lạnh giọng cắt đứt lời nói của bà ta: “Bà có thể nói chuyện vì Sở Niệm, thì tại sao tôi không thể nói chuyện vì Thiên Nhiên?”

Nói tới chỗ này, ánh mắt của cô dời khỏi người bà ta, liếc qua chỗ vợ chồng Sở Dũng: “Nói cho các người biết, trên đời này không phải có tiền thì ngon. Các người đừng dùng cái bộ mặt đó đi đe dọa chúng tôi, chúng tôi sẽ không tha cho các người đâu.”

Cô càng dùng sức nắm chặt đôi tay lạnh lẽo của Thiên Nhiên, nhìn trong mắt cô ấy xuất hiện bi thương, trong lòng tê rần: “Thiên Nhiên, đừng sợ!”

Thiên Nhiên gật đầu, nắm chặt tay của Thích Nghi. Đồng thời cũng len lén nhìn Trình Kiều một cái, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Thích Nghi biết cô ấy vẫn còn quan tâm Trình Kiều, không khỏi có chút nóng nảy: “Thiên Nhiên, chúng ta đi thôi, cậu cũng không có làm gì sai, không

cần ở chỗ này bị người khác mắng chửi.”

“Minh. . . .” Thiên Nhiên biết mình ở chỗ này không được hoan nghênh, nhưng cô vẫn hy vọng có thể trước tiên nghe được tin tức Sở Niệm bình an: “Minh muốn đợi tin tức của Sở Niệm.”

“Đi ra bên ngoài đợi.”

Thiên Nhiên liếc mắt nhìn những người khác, bọn họ hình như cũng rất hận không thể làm cho cô biến mất. Trong lòng cô khổ sở, gật đầu với Thích Nghi một cái.

Thích Nghi đang định kéo Thiên Nhiên đi, lại bị cánh tay của người đàn ông ngăn lại. Cô không khỏi sửng sốt, lạnh lùng nhìn Đông Phương Tín.

Đông Phương Tín từ nãy giờ vẫn không nói gì từ từ nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Trước khi Tiểu Niệm tỉnh lại, ai cũng không được đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngài CEO, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101: Kiss Gián Tiếp (1)

Thích Nghi dù thế nào cũng không ngờ được, Đông Phương Tín lại sẽ ngăn cản cô và Thiên Nhiên rời đi. Nhìn về lạnh lùng ở trên mặt người đàn ông, trong mắt đều là kiên định, trong lòng cô hơi trầm xuống: “Anh không thấy rõ chúng tôi ở chỗ này không được hoan nghênh sao? Tại sao còn phải làm khó chúng tôi?”

“Những thứ này tôi không xen vào, cũng không có liên quan đến tôi.” Giọng nói Đông Phương Tín lạnh lạnh: “Các người muốn đi, có thể. Nhưng phải chờ Tiểu Niệm đi ra trước!”

“Anh. . . .”

“Thích Nghi, thôi.” Tình thế lúc này, Thiên Nhiên không muốn Thích Nghi và Đông Phương Tín xảy ra mâu thuẫn, liền vội vàng kéo tay của cô đi qua một bên: “Tất cả mọi người rất lo lắng cho Sở Niệm, trước hết chúng ta đợi một chút đi! Bây giờ tâm tình của bọn họ cũng không tốt, chúng ta nhịn một chút.”

Thích Nghi rất muốn nói cho Thiên Nhiên, có một số việc có thể nhịn, nhưng có một số việc cô thật sự không thể nhịn được nữa. Chỉ là, nhìn trong mắt Thiên Nhiên hiện lên ánh sáng nấn nỉ, cô vẫn là mềm lòng: “Biết.”

Thiên Nhiên cảm kích, khẽ nhếch miệng một cái, nắm chặt tay của cô.

“Đi nghỉ ngơi một chút.” Thích Nghi đẩy cô ấy đi đến chỗ ghế dựa.

“Minh đứng là được rồi.” Thiên Nhiên lắc đầu, liếc mắt nhìn vợ chồng Sở Dũng, nhưng thấy dáng vẻ lòng như lửa đốt của bọn họ nên không dám mở miệng khuyên bọn họ nghỉ ngơi, sợ chọc cho bọn họ chán ghét. Ánh mắt của cô rơi vào mu bàn tay bị thương của Trình Kiều, trong miệng khô khốc, khẽ nhắm mắt lại, ép buộc chính mình coi thường chuyện này. Chỉ là, trong đầu đều là quanh quẩn tất cả cảnh tượng mà người nọ mới vừa đối xử lạnh nhạt với cô, trong lòng không khỏi thê lương. Cô nắm chặt năm ngón tay, khiến móng tay hung hăng đâm vào da thịt của lòng bàn tay, mặc cho cơn đau này kích thích mình, để hóa giải cảm giác đau lòng.

“A Kiều, tay của con làm sao vậy?” Sài Phụng rõ ràng vẫn luôn chú ý đến Thiên Nhiên, lúc này thấy ánh mắt của cô xẹt qua tay của Trình Kiều, thì bà ta cũng nhìn sang. Nhìn thấy trên tay của Trình Kiều có máu tươi chảy ra, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Nhanh đi xử lý một chút.”

Lúc bọn họ mới vừa tới, Trình Kiều đã đem tay giấu ở sau lưng, vì vậy trừ Thiên Nhiên ra, ai cũng không chú ý đến việc anh ta bị thương. Lúc này nghe được lời nói của Sài Phụng, vợ chồng Sở Dũng đều liếc nhìn anh ta một cái. Ánh mắt của Đông Phương Tín cũng dừng trên mặt của anh ta nửa giây, mày rậm hình như khẽ chau lại, sau đó dời ánh mắt đi rất nhanh, rồi ngừng lại ở trên ngọn đèn nhỏ trước phòng phẫu thuật.

Thích Nghi vốn không muốn gặp Trình Kiều, nhưng thấy trong mắt của Thiên Nhiên như ẩn như hiện vẻ lo lắng thì cũng không nói gì.

Trình Kiều cũng không coi nó như chuyện, dùng bàn tay không có bị thương khẽ vỗ một cái vào bả vai Sài Phụng: “Mẹ, con không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

“Nhưng. . . .”

Sài Phụng còn muốn lên tiếng, nhưng thấy Trình Kiều lắc đầu với mình, ý bảo bà ta không nên nói nữa, bà ta liền dừng lại, chỉ hung hăng trừng Thiên Nhiên một cái, vẻ oán hận trong mắt rất dày.

Thiên Nhiên khẽ quay mặt, coi như không nhìn thấy.

Trong lòng Thích Nghi cười lạnh, lạnh lùng nhìn Sài Phượng, người sau cũng lạnh lùng nhìn bà, trong mắt hiện ra tàn khốc.

Chờ đợi luôn là gian nan, may mà trong khoảng thời gian tiếp theo, hai bên không có sinh chuyện xung đột, trong lúc này đây ở chung với nhau còn tính là hòa hợp. Cho đến ba giờ sau, có hai bóng dáng cao lớn xuất hiện, mới phá vỡ bình tĩnh.

“Ba, mẹ.” Trong đó có một người xem ra là phong trần mệt mỏi, dáng vẻ giống như mới từ xa trở về, trên mặt anh ta mang theo nặng nề, mặc dù có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng phong thái vẫn hơn hẳn người khác: “Mọi người đừng quá lo lắng, Tiểu Niệm em ấy vẫn rất kiên cường, sẽ không làm cho chúng ta thất vọng.”

Anh ta vừa xuất hiện, vợ chồng Sở Dũng có không ít an ủi. Sở Dũng vỗ vỗ bả vai anh ta, Sở phu nhân mặc cho anh ta ôm, gật đầu một cái.

Người đàn ông vừa đến chính là Sở Hoài. Anh ta đỡ Sở phu nhân ngồi xuống, khẽ vỗ tay bà ta an ủi bà ta.

Người còn lại không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu với vợ chồng Sở Dũng, ánh mắt thoáng lướt qua những người khác, coi như là chào hỏi với bọn họ. Khi tầm mắt của anh ta ngừng ở trên mặt Thiên Nhiên thì con người khẽ híp lại, như có một tia gì đó thoáng qua.

Tiếp xúc được ánh mắt của anh ta, Thiên Nhiên gật đầu với anh ta một cái.

Mặt của Long Vu Hành không có gì thay đổi, nhưng cũng gật đầu với cô.

Hiện trường lại lâm vào tình cảnh yên lặng.

Cho đến khi đèn của phòng giải phẫu tắt đi, mọi người mới phục hồi tinh thần lại. Sở phu nhân nhanh chóng đứng lên từ ghế ngồi, nắm lấy tay của Sở Hoài nói: “A Hoài, nhanh đi hỏi tình trạng của Tiểu Niệm.”

“Dạ.” Sở Hoài vỗ vỗ lưng của bà ta, đi tới trước cửa phòng giải phẫu, chờ bác sĩ đi ra ngoài.

Dẫn đầu bác sĩ đi ra là bác sĩ mổ chính cho Sở Niệm, ông ta gạt khẩu trang xuống, sau đó gật đầu với đám người đang khấn trương: “Giải phẫu rất thành công, bệnh nhân không còn nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là bây giờ cô ấy còn rơi vào tình trạng hôn mê, cần đến hai mươi tiếng đồng hồ mới có thể tỉnh lại. Tình trạng trước mắt của cô ấy coi như tốt, những thứ khác thì phải đợi cô ấy tỉnh lại mới có thể xác định.”

“Cám ơn bác sĩ.” Sở Hoài thở phào nhẹ nhõm.

Bác sĩ mổ chính rời đi, mắt Trình Tâm Ngữ lóe lên một cái, nói: “Giải phẫu lần này Tiểu Niệm tương đối mất rất nhiều máu, hiện tại thân thể của em ấy rất yếu. Còn có.”

Cô ta khẽ dừng một chút, giọng nói có chút bi thương: “Đây chẳng xương tay của em ấy bị xé rách, tuy rằng tôi đã giúp em ấy băng bó, nhưng một đoạn thời gian rất dài thậm chí là cuộc sống về sau. Đối với em ấy mà nói cầm bút thiết kế có thể sẽ có chút khó khăn.”

Nghe lời nói của cô ấy, tất cả mọi người đều kinh sợ.

Sở Niệm là nhà thiết kế trang sức, nếu như không có cách nào cầm bút, như vậy đại biểu cuộc sống thiết kế sẽ bị hủy diệt. . . .

“Tại sao như vậy?” Sắc mặt Sở Dũng trầm xuống: “Hiện tại kỹ thuật khoa học tiên bộ như vậy, cũng không thể chữa khỏi hoàn toàn cho tay của con bé sao?”

“Trước mắt chỉ là suy đoán, vẫn còn chưa kết luận hoàn toàn.” Mí mắt Trình Tâm Ngữ khẽ rùng rùng: “Nhưng tôi hi vọng mọi người có thể chuẩn bị tâm lý trước một chút, đến lúc đó mới có thể có đầy đủ lòng tin cùng với em ấy đánh một trận ác liệt.”

“Không được, Tiểu Niệm thích nhất chính là thiết kế, nếu không có biện pháp làm thiết kế, con bé sẽ sống không nổi. . . .” Hốc mắt Sở phu nhân đỏ lên, nắm lấy cổ tay Trình Tâm Ngữ nói: “Tâm Ngữ, con hãy giúp bác nghĩ biện pháp.”

“Bác gái, con sẽ cố gắng hết sức giúp em ấy khôi phục khỏe mạnh.” Trình Tâm Ngữ vỗ vỗ cánh tay của bà ta: “Một chút nữa y tá sẽ đưa Tiểu Niệm vào ICU, em ấy hẳn là sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, mọi người trước hãy trở về nhà nghỉ ngơi một chút, ngày mai rồi lại đến xem em ấy.”

Sở phu nhân lắc đầu: “Bác không đi, bác muốn ở lại chỗ này với con bé. Từ nhỏ Tiểu Niệm đã sợ tới bệnh viện, con bé tỉnh lại không nhìn thấy bác nhất định sẽ rất sợ.”

Trình Tâm Ngữ biết mình không khuyên được bà ta, chỉ có thể nhìn Sở Hoài một cái: “Sở Hoài, anh ở lại cùng bác gái nha.”

Sở Hoài gật đầu, dịu Sở phu nhân: “Mẹ, chúng ta cùng nhau đưa Tiểu Niệm đến ICU đi!”

Để cho bà ta tận mắt nhìn thấy Sở Niệm còn sống, đợi bà ta giải sầu một chút, sau đó khuyên bà ta trở về nhà nghỉ ngơi.

Sở phu nhân gật đầu, nhìn y tá đẩy Tiểu Niệm ra, rồi sau đó nắm tay Sở Dũng cùng nhau đi đến phòng ICU.

Sài Phụng và Trình Kiều đều cùng tới.

Đồng Phương Tín nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, ánh sáng trong mắt lóe lên rồi hạ xuống, cũng cất bước đi theo.

“Cô ấy không có việc gì, cậu đừng buồn nữa, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, cậu không cần tự trách bản thân mình.” Nhìn bọn họ từng người từng người rời đi, Thích Nghi vỗ vỗ mu bàn tay của Thiên Nhiên: “Cậu không nên đeo trên lưng mình bất kỳ áp lực nào.”

“Chung quy là bởi vì mình mà nên.” Thiên Nhiên cười khổ: “Nếu cô ấy không đến tìm mình, thì sẽ không gặp chuyện không may.”

“Máy bay mất liên kết, ca-nô chìm mất, xe lửa chệch đường ray, xe điện ngằm tông vào đuôi xe. Cõi đời này có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, tại sao cậu lại cố gắng làm cho bản thân cậu khó chịu?” Thích Nghi cau mày, hai tay dùng sức nắm lấy bả vai của Thiên Nhiên lay động: “Lam Thiên Nhiên, cậu nghe kỹ cho mình, mình không cho phép cậu để tâm vào những chuyện vụn vặt!”

Nghe thấy lời nói của Thích Nghi, nhìn thấy trong mắt cô cũng là kiên định, Thiên Nhiên cũng giãn lòng mình ra một chút. Cô ấy gật đầu, khẽ nhếch môi: “Thích Nghi, may còn có cậu ở bên cạnh mình.”

“Đưa ngọc.” Thích Nghi bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Nhiên: “Cậu cũng đủ mệt rồi, chúng ta trở về thôi!”

“Tôi đưa các người đi.” Đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng của đàn ông truyền đến: “Đi thôi!”

Thích Nghi nghiêng người, liếc mắt nhìn người đàn ông đang dựa lưng vào vách tường, lông mày giương lên: “Anh không cần đi quan tâm Sở Niệm à?”

Long Vu Hành đứng thẳng người, ánh mắt rơi vào trên mặt Thiên Nhiên: “Em ấy có nhiều người che chở như vậy, sẽ không có việc gì. Huống chi bây giờ em ấy còn hôn mê, đợi em ấy tỉnh tôi lại đến xem em ấy.”

Tiếp xúc được ánh sáng tản ra từ con người thâm thúy của anh ta, trong lòng Thiên Nhiên lo sợ, giống như có thứ gì đó lặng lẽ đi vào.

== ==

Lướt qua khu giải phẫu, đột nhiên Long Vu Hành nghiêng người liếc mắt nhìn Thích Nghi: “Hiện tại muốn đi ra ngoài sợ là không dễ dàng gì.”

Thích Nghi nghe vậy, trong lòng lập tức hiểu, bây giờ bên ngoài cửa bệnh viện chỉ sợ đã không có ít phóng viên. Cô gật đầu, nói: “Vậy chúng ta phải đi cửa sau rồi.”

“Không!” Con mắt sắc bén của Long Vu Hành ngưng lại, khóe miệng có một đường cong nhàn nhạt nổi lên: “Là cô trước từ cửa sau rồi đi.”

“Cái gì?” Thích Nghi cau mày, mắt lạnh nhìn Long Vu Hành: “Anh có cách gì?”

“Tôi sẽ cho người thả tin tức, lừa gạt tất cả phóng viên đi đến cửa sau, sau đó mang cô ấy rời đi bằng cửa trước. Chỉ là, muốn lừa bọn họ, cô nhất định phải ra mặt.”

Thích Nghi nhìn Thiên Nhiên một cái, khẽ cắn răng: “Bọn họ không thấy được Thiên Nhiên, sẽ không dễ bị lừa gạt.”

“Tôi tự có biện pháp, nguy hiểm này cô giả hay không giả?”

Năng lực của người đàn ông này Thích Nghi đã sớm biết đến, nếu anh ta nói như vậy, nhất định là có nghĩ cách. Trước mắt cô cũng chưa chuẩn bị cái gì, từ đầu sẽ không có biện pháp vòng quanh với đám phóng viên, nhưng vẫn nhắm mắt gật đầu một cái, lại nói: “Anh phải giúp tôi đưa cô ấy về Phụng Hoàng sơn trang.”

“Ừ.” Long Vu Hành lạnh nhạt trả lời.

Thích Nghi nhìn qua Thiên Nhiên: “Thiên Nhiên, chuyện này chỉ có thể làm như vậy. Cậu đừng sợ, thoát khỏi đám chó săn mình sẽ đi tìm cậu.”

“Yên tâm, mình không có việc gì.” Thiên Nhiên bảo đảm: “Chỉ là chính cậu phải cẩn thận.”

“Thiên Nhiên liền nhờ anh.” Thích Nghi nhìn Long Vu Hành: “Mong là anh không để tôi thất vọng.”

Long Vu Hành không trả lời, chỉ nói: “Cô ra cửa sau, mười phút sau sẽ có xe đón cô.”

Thích Nghi nhìn Thiên Nhiên một cái, nhưng thấy cô ấy gật đầu với mình, sau đó cô nghĩa đồng hồ, rồi đi tới hướng cửa sau.

Ánh mắt Long Vu Hành dừng lại ở trên người Thiên Nhiên, lạnh nhạt nói: “Đi thôi.”

Thiên Nhiên gật đầu, đi theo bước chân anh ta đi đến phía trước. Chỉ là, Long Vu Hành cũng không lập tức đưa cô đến cửa chính rồi đi, ngược lại mang cô đi đến một căn phòng, khẽ vỗ cửa.

Trên cánh cửa treo một bảng hiệu, trên đó viết mấy chữ to bắt mắt.

Bác sĩ chủ nhiệm khoa chỉnh hình: Trình Tâm Ngữ.

Thiên Nhiên không biết Long Vu Hành mang cô đến đây làm gì, đang lúc muốn đặt câu hỏi, bên trong phòng truyền đến câu trả lời của cô gái: “Vào đi.”

Long Vu Hành đẩy cửa đi vào, Thiên Nhiên cũng theo sát phía sau.

Nhìn thấy bọn họ, Trình Tâm Ngữ hơi sững sờ. Ánh mắt của cô ta dừng ở trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Long Vu Hành, cuối cùng thì nhìn qua mặt của Thiên Nhiên: “Thiên Nhiên, làm sao vậy?”

“Ở đây cô có quần áo sạch không? Cho cô ấy mượn đổi lại, cô ấy là mình tinh, cứ như vậy mà đi ra ngoài nếu gặp gỡ đám chó săn chắc chắn sẽ bị chỉ trích.” Không đợi Thiên Nhiên lên tiếng, Long Vu Hành liền nói tiếp: “Nhanh lên một chút, chúng tôi không có thời gian.”

Trình Tâm Ngữ khẽ chau mày, nhìn anh ta vài giây, mới chớp chớp mắt, tầm mắt chuyển qua người Thiên Nhiên: “Thiên Nhiên, em đi theo chị.”

Thiên Nhiên nhìn Long Vu Hành, người nọ gật đầu với cô, sau đó cô đi theo Trình Tâm Ngữ vào phòng thay quần áo.

Trình Tâm Ngữ đưa cho cô một chiếc váy liền thân: “Cái này có thể không?”

“Ừ.” Thiên Nhiên nhận lấy: “Cám ơn chị Tâm Ngữ.”

“Không khách khí.” Trình Tâm Ngữ mỉm cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cánh cửa ngăn cách bên ngoài một cái, nhỏ giọng nói: “Thiên Nhiên, thế nào em với Long Vu Hành lại quen biết nhau? Các người rất quen thuộc sao?”

“Em từng không cẩn thận mang đến phiền toái cho ngài Long, thế nhưng anh ta lại không ngại, còn giúp em rất nhiều lần.” Thiên Nhiên nói: “Anh ta là người tốt.”

“Thật sao?” Ánh mắt Trình Tâm Ngữ lóe lên.

“Ừ.”

“Em thay quần áo đi.” Trình Tâm Ngữ cười một tiếng, nhắc chân đi ra ngoài.

Thiên Nhiên liếc mắt nhìn xung quanh, đem quần áo mà Trình Tâm Ngữ đưa mình treo lên xong rồi cởi quần áo của mình xuống, mặc vào quần áo của Trình Tâm Ngữ.

Vóc người của cô và Trình Tâm Ngữ không kém bao nhiêu, mặc cái váy kia lên người, trái lại rất là thích hợp. Cô soi gương làm nổi bật lên hình ảnh mình đang mỉm cười, sau đó cô thở ra một hơi, xếp quần áo của mình lại, cầm túi xách của mình lên rồi mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng, Trình Tâm Ngữ đứng rất gần với Long Vu Hành. Bọn họ nhìn nhau, giống như là đang trao đổi, sau khi nhìn thấy Thiên Nhiên, Long Vu Hành rất nhanh dời ánh mắt qua người Thiên Nhiên, lạnh nhạt nói: “Xong rồi thì đi!”

Thiên Nhiên chỉ cảm thấy giữa bọn họ có một luồng không khí vô cùng quý dị, nhưng trong đầu cô còn chưa kịp thành hình bất cứ việc gì, người đàn ông kia đã xoay người đi ra ngoài, cô nói với Trình Tâm Ngữ: “Chị Tâm Ngữ, cám ơn chị, sau khi em giặt sạch quần áo sẽ đem đến cho chị.”

“Không vội.” Trình Tâm Ngữ nhẹ nhàng nói, trong mắt là ánh sáng nặng nề: “Đi thông thả.”

Thiên Nhiên bước nhanh ra ngoài.

Nhìn cửa phòng đóng lại, Trình Tâm Ngữ ngồi sụp xuống, hai bàn tay từ từ nắm thành quả đấm.

Bạn đang đọc truyện *Ngài Ceo, Ký Tên Kết Hôn Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.